DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

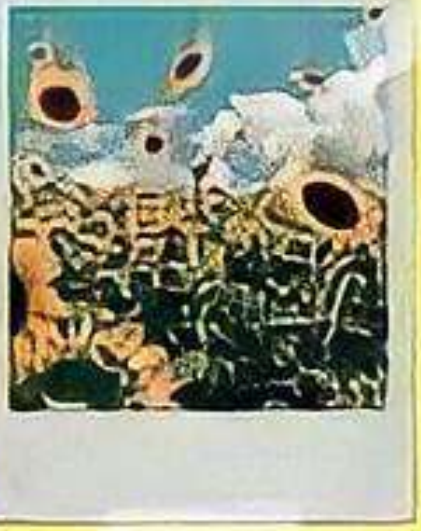
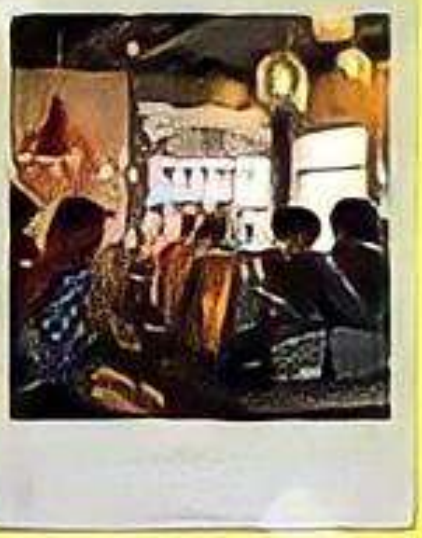
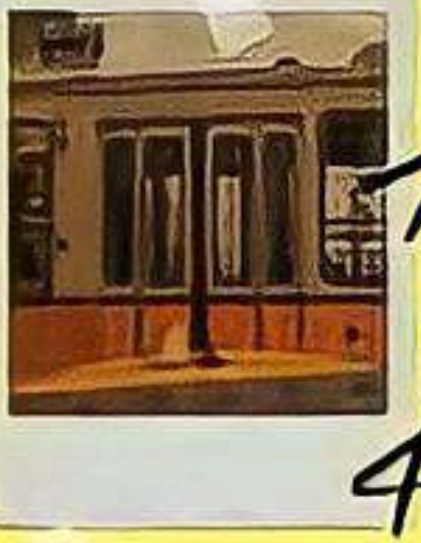
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

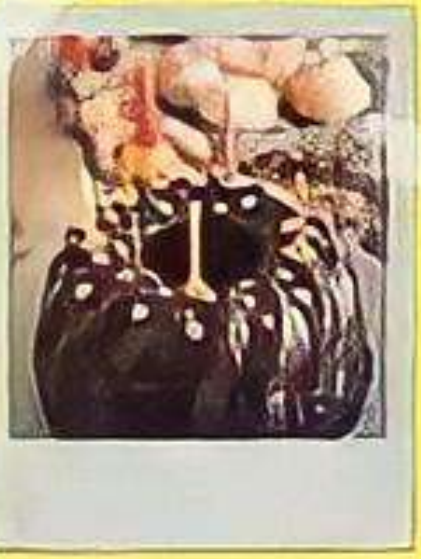
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

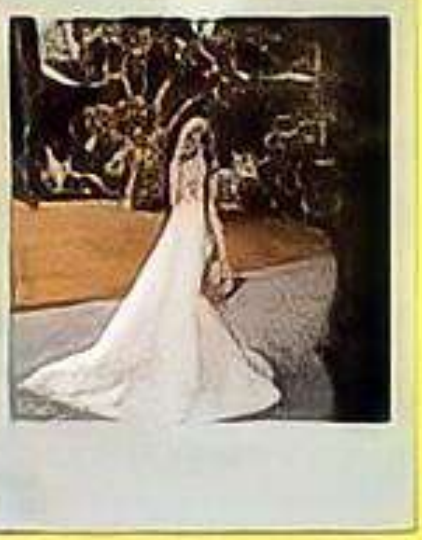
• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

02:02

Ayçiçeği Karnavalı

N.G. KABAL

Bu kitap, "Hadi biraz eğlenelim artık," diyerek başladığımız ve aslında benimle birlikte yazan, kendilerinden parçalar koyup karakterleri renklendiren, hayatlarından anlar paylaşarak kurguya dâhil olan ve her zaman elimden tutan, daima yol arkadaşım olan okurlarıma ithaf edilmiştir.

1. BÖLÜM: DEĞİŞİM

Bir fanusun içinde yaşıyor gibiydim. Kocaman evler, yanında kocaman bir yalnızlık da getiriyordu. Yüzlerinde onlarcasının dost lekeli maskesiyle yalancı bir tiyatro oyunu çeviriyor gibiydik. Onunla tanışana kadar yalnızlığım daimîydi. Ama diğer günlerin aksine onunla olduğum günler, birincilik peşinde koşan bir atın kilometreleri aşması kadar hızlı akıyordu.

"Çanta için teşekkürler," dedi Çiçek. Eşyalarını yerleştirmeyi bitirmişti. İkimiz için aldığım kahveler bitmişti. Uçuş saati yaklaşmıştı. Annemden onlarca çağrı gelen telefonu, ona aldığımın aynısı olan bordo renkli sırt çantamın içine fırlattım. Onun yaptığı gibi...

"En azından bunu kabul ettiğin için minnettarım," diyerek ters bir bakış attım. Nerede yaşadığından bile emin değildim ama bana sürekli iyi olduğunu söyleyip duruyordu. Onunla karşılaştığımız ilk günlere nazaran giyimi daha iyi görünüyordu. En azından artık üşümediğine emindim.

"Benim için yeterince şey yapıyorsun," diyerek huysuzlandı. Şikâyet ederken saçlarını sürekli sivri kulaklarının arkasına sıkıştırırdı. Görünüş olarak birebir benzesek de aslında farklıydık. Ben şikâyet ettiğim zaman nasıl görünüyordum, merak ettim. "Ailene yük olmak istemediğimi söyledim. Ayrıca gayet iyi idare ediyorum, yeni işin bahşişi mükemmel." Sırıttı. Kahvesinin son damlalarını içiyordu. "Artık kalkalım mı, yoksa uçağı kaçıracaksın."

Başımla onayladım.

"Lavaboya gidip geleceğim." Çantanın içinden çıkan kâğıtları buruşturup hediye paketiyle birlikte masanın kenarına koyabilmesi için çantasını kucağıma aldım. Onu bulalı henüz bir buçuk yıl olmuştu ama geçirdiğimiz her an dolu doluydu. Hayattan en keyif aldığım anlar da bu anlardı.

O gelene kadar hesabı ödeyip kendi çantamı kenara bıraktım. Bir miktar parayı, o gelmeden çantasının dibine sıkıştırmayı başarmıştım. Vestiyerden kabanımı almak için ayaklandığımda Çiçek de dönüyordu.

"Sınava yetişebilecek misin?" diye sordu montunu giyerken. Normalde dün dönmem gerekiyordu ama biraz daha kalmak istemiştim. Orada kendimi boğulacak gibi hissediyordum, özellikle son zamanlarda...

"Sınava dört saat var," dedim saatime bakıp. Henüz sabahın dokuzuydu.

"Uçuş bir buçuk saat sürecek, okula gitmem de en fazla kırk dakika. Rahat yetişirim."

"Olsun acele et, bu uçuşu zor buldun. Kaçırırsan kalacaksın." Benim için benden çok endişeleniyordu ama bu, annemin ya da diğerlerinin duyduğu endişeden farklıydı. Onlar çoğunlukla bir şeylerden geri kalmamdan ya da hayatım için planlanmış şeylere ara vermemden endişe duyarken Çiçek, başımın belaya girmesinden endişe duyuyordu.

"Ben iyiyim," dedim güven vermek ister gibi ama bu doğru değildi. Daha kötüsü, o da bana, "İyiyim," dediği anlarda aslında doğruyu söylemiyordu. "Geçerken seni de taksiyle bırakabilirim, hâlâ zamanım var."

Bana o garip bakışlarından attı. "Metro daha kullanışlı."

Bana göre kesinlikle daha ketumdu. Parmaklarımı birbirine kenetleyip huysuzca bir şeyler mırıldandım. Kardeşimle biraz daha vakit geçirmek istiyordum. Kardeşimle daha çok vakit geçirmek istiyordum!

"Okullar ara tatile girecek," dedim bu anı olabildiğince uzatmaya çalışarak. Onunla olan her vedalaşma beni yıpratıyordu. "Birlikte bir şeyler yapalım mı? Her şeyi ben hallederim."

Başını umutsuzca iki yana salladı. "Çalışmam gerekiyor."

İtiraz etmek için ağzımı açmak üzereydim ama bunun bir işe yaramayacağını bir buçuk yıl içinde öğrenmiştim. Başkasından gelecek bir şeyi kabul etmek konusunda çok katıydı, her şeyi kendisinin kazanması gerektiğine inanıyordu. Hem de benim elimde bu kadar imkân varken...

Ayrı yönlere gitmeden önce birbirimize sıkı sıkı sarıldık. Sessizce veda etmek her zaman daha kolaydı.

"Kendine iyi bak, Ay," dedi.

"Asıl sen kendine iyi bak, ufaklık," diye karşılık verdim, çantamı sırtıma takarken.

"Kayıtlara göre senden sadece iki dakika sonra doğmuşum."

Omuz silktim. "Olsun, yine de ablanım."

Ben havaalanına gitmek için yoluma devam ederken o, nerede olduğundan emin olmadığım evine gitmek için farklı bir yöne ayrıldı. Taksi bulmak sandığımdan uzun sürmüştü ama asıl problem trafikti. Zaman hesaplaması yaparken bunu hiç düşünmemiştim.

"Biraz daha hızlı olur musunuz?" diye söylendim şoföre yapabileceği bir şey olmamasına rağmen. Adam yine de başıyla onayladı. Saate bakmak için çantayı kucağıma aldım, telefonumu ararken kaşlarımı çatmıştım. Neler olduğunu anlamam ve kısa süreli bir şok yaşamam ise saniyeler sürmüştü.

"Bir dakika!" diye bağırdım istemsizce. Şoför bana bakarken yol zaten gram ilerlemiyordu. Çantalarımız karışmıştı, kahretsin, çantalarımız karışmıştı! Telefonumu bulmak için ceplerimi yokladım ama son anda onu da çantaya koyduğumu hatırladım. Çantanın ön gözünde Çiçek'in eski model, hatta neredeyse antika değerindeki tuşlu telefonu vardı. Bunların nasıl kullanıldığından bile emin

değildim. Acaba o da çantaları karıştırdığımızı fark etmiş miydi? Aramak için tuşlara bastım ama antika telefon kilitliydi ve yıldız tuşuna basmam gerektiğini belirtiyordu. Kahretsin, benim telefonum parmak iziyle açılıyordu, hadi ama! Biraz bocaladıktan sonra rehbere girip "Ay" diye kaydedilmiş olan numaramı buldum. Hemen aradım ama telefon kapalıydı, ah kahretsin... Kahretsin! Çiçek metroda olmalıydı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu adam.

"Geri dönmeliyiz," dedim. "Hemen geri dönmeliyiz!" Ama tam olarak nereye döneceğimi de bilmiyordum ki! Her ziyarete geldiğimde Çiçek beni yaşadığı yere götürmeyi reddediyordu, ben de onu utandırmak istemediğim için ısrar etmiyordum. Tanrım, bu kız ve inadı, beni bazen delirtiyordu.

"Trafikte ilerleyemiyoruz, arabayı buradan döndürmem imkânsız," dedi adam haklı olarak. Havaalanında olmak için sadece yarım saatim kalmıştı. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor gibi hissettim. Bu sınav, benim için en önemli şeydi şu anda! Bu sınava giremezsem okulum bir dönem uzayacaktı ve bu, ailem için büyük bir problemdi. Kahretsin!

Telefon elimde garip bir şekilde titrediğinde korkudan olduğum yerde sıçradım. Cidden ama senin neyin var, elime kazı çalışması mı yapıyorsun! Çiçek olduğunu düşünmüştüm ama rehberde kayıtlı olmayan bir numaraydı. Meşgule atıp metrodan çıkmış olmasını umut ederek yeniden kendi numaramı aradım. Parmak izim olmadığı ve telefonumun şifresini de bilmediği için o beni arayamazdı.

"Dolunay!" Açılan telefondan Çiçek'in dehşet dolu sesini duyunca anlık bir rahatlama yaşadım. Telefonumla yaşadığı mücadeleyi düşününce bir an gülecek gibi oldum.

"Çantalarımız karışmış, neredesin?" diye sordum. Arkadan uçuşumun son çağrısı yapılıyordu. İşte bu, en büyüğünden kötü bir haber!

"Tanrım, havaalanında mısın?" diye istemsizce bağırdım.

"Metroda fark ettim çantaların karıştığını," dedi nefes nefese. Koştuğu belliydi. "Sen neredesin?" Ben, kriz anlarını onun kadar iyi yönetemiyordum. "Hâlâ taksideyim," diye kekeledim elimi alnıma bastırarak. Çanta bende olsaydı da bu trafikte yetişmem mümkün olmazdı. "Ve ben mahvoldum."

Adam, dikiz aynasından mahcup bir şekilde beni seyrediyordu ama onun ne suçu vardı ki... Keşke kendimden onlarca klonlayabilseydim. Bir saniye için duraksadım.

"Çiçek..." diye fısıldadım, hâlâ soluklanmaya çalıştığı telefondaki sesinden belli oluyordu. "Matematiğinin çok iyi olduğunu söylemiştin, sayısal alanda neredeyse bir dâhisin."

"Evet," dedi. "Başka bir uçuş bulmaları için gidip konuşacağım ya da biraz beklemeleri için elimden geleni yapacağım."

"Hayır," dedim olduğum yerde hareketlenerek. "Hayır, hayır! Anlamıyorsun. Uçağa yetişemem ve yetişsem bile o sınavdan üçtür geçemiyorum, yine geçemem ama sen girersen yapabilirsin."

"Dolunay, saçmalama!"

"Lütfen," dedim. "Yapabilirsin. Hiç kimse anlamaz."

"Hayır," dedi. Panik olmuştu. "Ben bunu yapamam, senin yerine geçmemden bahsediyoruz. Ayrıca çalışmam gerekiyor."

"Çiçek, lütfen. Annem çok kızacak, o sınavı geçemezsem beni başka bir okula gönderecekler. Evden uzak bir okula, üstelik yurtta yaşamak zorunda kalacağım." Ağlamaya başlamıştım. Ondan hayatımla ilgili kötü şeyleri -yani bu, her şey anlamına geliyordu- saklıyordum. Bir an için afalladı.

"Bunun olmasına izin vermem," diye fısıldadı.

"Sadece uçağa bin ve o sınava gir. İndiğinde biri seni havaalanından alacak. Ben sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim, lütfen."

Kapıların kapanmak üzere olduğunu bildiren çağrıyı sessizlik takip etti. Çok fazla üzerine gitmek istemiyordum ama her günümü denetleyen bir yurtta kalmam demek, onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemeyeceğim anlamına geliyordu. Bu da benden her şeyimin alınması anlamına geliyordu. Sahip olduğum tek güzel şey, en güzel şey Çiçek'ti.

"Bir dakika," diye bağırdığını duydum telefondan. "Biletim burada."

Küçük bir *klik* sesi.

"Hoş geldiniz. Acele edin lütfen, kapıları kapatıyoruz."

"Biletiniz ve kimliğiniz lütfen."

"İyi uçuşlar, Dolunay Hanım."

Ne zaman tuttuğumu anımsamadığım nefesi dışarı verdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Olamaz," dedi birden. "*Business Class* uçuyorsun."

Sesindeki şoka istemsizce gülmüştüm.

"Bedava portakal suyunun keyfini çıkar." *Bende genelde kusma isteği yaratıyorlar.*

Derin bir nefes alıp sırtımı koltuğa yasladım. Evet, riskli bir plandı ama hiç de saçma değildi. Birbirimize tıpatıp benziyorduk. Belki annem durumu saçlarımızdan anlayabilirdi ama muhtemelen Çiçek'in yıpranmış saçlarını gördüğünde bakım salonunu arayıp randevu alır ya da bunun için eve birini çağırırdı. İkiz kardeşim olduğundan haberi yoktu. Bir buçuk yıl öncesine kadar benim de öyle... Bunu halledebilirdik. Okulda kimse anlamazdı, hiç arkadaşım yoktu ve insanlar bana çok da dikkat etmezdi.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Çalışman gerektiğini söylemiştin. Ne yapmam gerekiyor?" Onun için bunu yapabileceğimi düşündüm. Elimden ne geliyorsa fazlasıyla yapacaktım. Bu, onu ve onun hayatını görmek için ilk ve

son şansım olabilirdi. Hayatına bir şekilde uyum sağlarsam beni hayatının dışında bırakmaya son verir, hatta beni hayatına dâhil bile edebilirdi.

"Dolunay, yapamazsın." Kahkaha atıyordu.

"Söylesene kızım, bal gibi yaparım."

"Ciddisin sen," dedi.

"Çok zengin olmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun sen? Çıtkırıldım değilim, sadece nereye gitmem gerektiğini söyle."

"Bu gece Alkım Otel'de bir parti var. Kapıda, karşılamada durmam gerekiyordu. Oraya git ve sadece birkaç saat insanlara, *hoş geldin*, de."

"Karşılamanın ne olduğunu biliyorum," diyerek gözlerimi devirdim.

"Hey, telefonu kapatmam gerekiyor. Dikkatli ol."

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim, hayatımı kurtarıyorsun."

Bir şey söylemedi. Böyle anlar ikimizi de üzüyordu.

Konuyu değiştirmek için telefonun şifresini söyledim ve "İnince bana haber ver," dedim.

"Ah," dedi. "Tamam. Kapatıyorum."

Telefonu kapatıp başımı arkaya yasladım. Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyordum. Durum değerlendirmesi yaptığımda Çiçek'in işi benimkinden kolaydı, hayatım tamamen programlanmış sayılırdı, sadece doğru saatlerde doğru yerlerde olması yeterliydi. Onu o yerlere götürecek bir araba daima kapısının önünde olacaktı ve kimseyle iletişim kurmasına gerek olmayacaktı çünkü hiç arkadaşım yoktu.

Benim ise... Yani Çiçek'in hayatındaki benim ise parti için çalışmam gerekiyordu ve bunu halledebilirdim. Daha önce onlarca kez misafir olarak gittiğim yerlerde beni karşılayan insanlar gibi davranacaktım. Nazik olacak ve zenginlere gülümseyecektim, on-

lara kendilerini daha da zengin hissettirecektim. Evet, bunu yapmayı teoride biliyordum.

Otele yakın bir yerde taksiden inmiş ve oldukça yüklü olan ücreti montumun cebindeki iki yüzlükle ödemek zorunda kalmıştım. Cüzdanım çantamda ve kartlarım da o cüzdanın içindeydi. Yani şu andan itibaren kelimenin tam anlamıyla meteliksizdim. Belki bunun korkutucu olması gerekiyordu ama bu durum hoşuma gitmişti. Kendi çapımda bir *Into the Wild* yaşayacaktım.

***

Oturduğum kafe, ortalama statüde bir mekândı. Daha önce böyle yerlere pek gelmemiştim. Öğrencilerin takıldığı üniversite mekânlarına benziyordu. Daha önce onlardan birine de gitmemiştim. Okul kampüsünün dışında gittiğim yerler, pahalı restoranlar ve ünlü kahve zincirleri olmuştu. Kapıdan içeriye girdiğimde bir an için birilerinin rezervasyon bilgilerimi almasını bile bekledim ama kimsenin umurunda değildim, ortada ne bir şef ne de bir garson vardı. Gülümseyerek boş bir masa buldum ve kendime menüdeki en ucuz kahveyi söyledim. Muhtemelen tadı berbat olacaktı ama bu, şimdiden eğlenceli bir hâl almıştı.

Benim yaşlarımda bir kız, kahveyi getirdikten sonra yüzüme bakma zahmeti göstermeden topuklarının üzerinde dönüp gitti. Kaşlarımı kaldırdım ve kahveyi karıştırırken kendi kendime, "Pekâlâ," dedim. Masanın üzerinde gürültüyle titreyen telefonu elime aldım ve Çiçek'in sonunda akıllı telefonumu çözmüş olmasından memnuniyet duyarak sırıttım.

"İndin mi?"

"Evet," dedi. Sesi, yeni uyandığını ele vermişti. Gülümsedim, en azından iyi bir yolculuk geçirmişti.

"Şimdi yapman gereken şey çok basit. Özel şoförüm Hüseyin Bey, çıkışta seni bekliyor olacak. Ona seni okula götürmesini söyle. Markalardan anlamadığını tahmin ettiğim için plakayı sana mesaj atacağım, arabayı bu şekilde bulursun. Sınav belgeleri ve okul kartı

çantamda. Kimseyle muhatap olmana gerek yok, seninle konuşsalar bile cevap vermeden geçebilirsin."

Çiçek, telefonda keyifsiz bir şekilde homurdandı. "Çok kibarsın."

"Boş versene. Sınavdan sonra Hüseyin Bey'e söyle, sana güzel bir şehir turu yaptırsın. Kartların şifresi telefon şifresiyle aynı. İstersen eve gidip dinlenebilirsin, annem genelde evde olmaz ama ararsa telefonu bir kez aç, sınavın iyi geçtiğini ve dinlenmek istediğini söyle. Sonra keyfine bak. Bir sorun olursa telefon edersin."

Derin bir nefes aldı. Aslında hayatım oldukça basitti. Sadece planlanan sıralamayı takip etmeliydi.

"Dolunay, sen halledebilecek misin?"

"Beni çok hafife alıyorsun."

"Hayır," dedi. "Hayır. Senin yorulmanı istemiyorum. Benim yerime çalışmak zorunda değilsin, sadece bir yere git ve dinlen. Sınavdan sonra çıkıp oraya döneceğim ve her şeyi halletmiş olacağız."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Benim olanı onunla paylaşmak istiyordum. Nasıl bu durumda olup sadece beni düşünebilirdi ki?

"Benim için eğlenceli olacak, inan bana," dedim. "Beni düşünme sen. Tadını çıkar. Sonra yine ararsın, şarjlarımız bitmesin."

"Ah," dedi. Muhtemelen o sırada telefona bakıyordu. "Haklısın." Derin bir nefes aldı. Durumdan hiçbir şekilde memnun değildi. Neden bu kadar geriliyordu ki? Sonunda, "Tamam, görüşürüz," diyerek telefonu kapattı.

Kahveden bir yudum alıp başımı masaya yasladım ve gözlerimi kapattım. Doğduktan birkaç hafta sonra bir aileye verilmiş olmama rağmen evlatlık olduğum, en başından beri benden gizlenmemişti. Üvey anne ve babam iyi insanlardı ve oldukça varlıklılardı. Onlarda bir dünyaya yetecek kadar para vardı, öyle ki kendilerine

bir çocuk bile alabiliyorlardı. İkisinde de ebeveyn içgüdüsü bulunmuyordu ama buna gerek de yoktu. Beni evlatlık aldıkları andan itibaren parasını ödedikleri başka birileri tüm hayatımı planlamıştı. Beni büyüten iki bakıcım vardı çünkü Almanca ve Japoncayı çok iyi öğrenmem gerekiyordu, böylelikle aile şirketimize ileride daha kolay adapte olacaktım. Hangi okullara gideceğim, hangi kıyafetleri giyeceğim, kimlerle arkadaşlık edeceğim, hatta kiminle evleneceğim bile belliydi. Hayatım inanılmaz kolaydı, bir şey istediğimde söylemem yeterliydi, ailemi de okulumu da seviyordum ama onların hayatı yaşama şekli için aynı şeyi söyleyemezdim.

Bu yüzden bazen vicdan azabı çekiyordum. Çiçek, benim sahip olduğum imkânları çok daha iyi şekilde değerlendirebilirdi ama doğumunda bir sağlık sorunu yaşanmış ve beni yetimhaneye onu da yoğun bakım ünitesine göndermişlerdi. Böylelikle bu çok zengin aile tarafından evlat edinilen kişi ben olmuşum. O ise kimsesizler yurdunda büyümüş ve oradan ayrıldıktan sonra hayatı kendi imkânlarıyla yaşamak zorunda kalmıştı. Daha kötüsü ise onu hayatıma dâhil etmeme izin vermiyordu, tıpkı beni kendi hayatına dâhil etmediği gibi. Yanaklarımı şişirip bıkkın bir nefes verdim. Göz kapaklarım yorucu günün ardından ağırlaşmaya başlamıştı, birkaç dakika kestirmek için kendimi uykuya teslim ettim.

***

Elimin altında hissettiğim titreşimle irkilerek uyandım. Bir anda olduğum yerde sıçrayıp ne olduğunu idrak edene kadar ağzımın içinde bir şeyler geveledim. Boynumda kaskatı bir ağırlık vardı, doğrulduğumda kemiklerim sızlasa da beni asıl ürküten, tam karşımda oturan çocuk oldu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordum hâlâ titreyen telefonu yok sayarak. Elindeki kitabı yüzüne paralel bir şekilde tuttuğu için kim olduğunu göremiyordum. "Sana diyorum, hey!"

Kolunu hareket ettirmeden başını kitabın kenarından bana doğru uzattı ve "Seni kolluyorum," dedi.

"Anlamadım?"

"Sen uyurken seni kolluyorum, böylece garsonlar gelip sana dışarı çıkmanı söylemiyor ya da birisi gelip seni taciz etmiyor."

Bir ona bir de tıklım tıklım dolu olan kafeye baktım. Sonra gözlerim, onun önündeki kahve fincanına takıldı. Benim söylediğim kahve.

"Kahvemi de kollamışsın anlaşılan."

Nihayet kitabı masanın üzerine doğru indirdi ve kaşlarını çatarak yarısı içilmiş kahve fincanına baktı. "Kahveni kendi önüme çektim, böylelikle garsonlar sürekli başımda durup bir şey isteyip istemediğimi sormayı bıraktı."

"Tanımadığın insanların masasına öylece oturamazsın," dedim. Rahatsız olmuş değildim, sadece biraz garip hissetmiştim. Söylediği şeyler bile garipti. Daha önce kimse beni bir yerden kovmamıştı ya da sadece kahve içtiğim için rahatsız olmamıştı.

"Bir sorun mu var?" Belinde siyah bir önlük takılı olan başka bir çocuk yanımıza gelip başımıza dikilene kadar birbirimize bakmaya devam etmiştik.

"Ukala bizi tanımazlıktan geliyor," dedi karşımdaki çocuk. Kitabı yeniden eline almıştı. Diğer çocuğun yüzü, ayakta bana doğru bakarken oldukça ifadesizdi. Başını arkadaşı olduğunu düşündüğüm kişiye çevirip, "Sana, ona bulaşmamanı söylemiştim," dedi.

Siyah saçlı olan, kitabını kolunun altına sıkıştırıp neredeyse sinirli bir ifadeyle bana döndü. "Seni kolladığım falan yok, diğer bütün masalar doluydu."

"Burası da doluydu," dedim.

Garip, rahatsız edici bir gülümsemeyle, "Fark etmedim," dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Pekâlâ, bu gerçekten garipti. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisinin de Çiçek'i tanıdığına emindim. Derken aklıma, çalan telefon geldi. Garson olan çocuk da uzaklaştıktan sonra yüzümü buruşturarak buz gibi olmuş kahvemin geri kalanını tek seferde içtim. Tadı gerçekten berbattı.

Çiçek'i geri dönmemeye ikna etmek sandığımdan çok daha zor olmuştu. Sınavın oldukça kolay olduğunu söylediğinde kendimi yine aynı imkânlara sahip olmadığımız için suçlu hissetmiş, biraz daha kalması için ona daha fazla baskı yapmıştım. Annemle konuşmuştu ve bu, tahmin ettiğim gibi oldukça kısa sürmüştü. Annem iş seyahatine çıktığı için birkaç gün daha orada olmayacaktı. Babam Japonya'daki işleri yürüttüğü için onunla iki üç ayda bir görüşüyorduk. Bu durumu, kız kardeşimin benden gizlediği hayatını öğrenmek için bir şans olarak kullanmaya kararlıydım. Ona eve gitmesini, telefonumu şarja takması gerektiğini söyleyerek telefonu kapattım. Ne kadar gergin ve endişeli olduğunu biliyordum ama benim için çok önemli bir sınavı halletmişti. Ben de onun için gerçekten önemli olan bir şeyler yapmak istiyordum. Bir gece çalışmanın bana hiçbir zararı olmazdı ama o, en azından bir süre *dinlenebilecekti*.

***

Alkım Otel'in ışıl ışıl kapısına bakarken oldukça heyecanlıydım. Ailem, bu tür otellerden birkaç tane işletiyordu ve ben, o otellerde fazla zaman geçiriyordum. Bu yüzden yapacağım şeyde zorluk çekmeyeceğime kolay ikna olmuştum. Beş yıldızlı bir oteldi, devasa büyüklükteydi ve tek sorun ön kapının önünde dakikalardır öylece dikiliyor olmamdı. İşle ilgili kiminle irtibat kuracağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyordum.

"Kızım, nerede kaldın sen?" diye bağıran bir sesle arkamı döndüm. Beyaz, eski -neredeyse hurda görünümlü- bir minibüsteki kıvırcık saçlı çocuk bana doğru koşturuyordu.

"Oha!" dedi iyice yaklaşınca. "Bu kıyafetleri nereden buldun?" Dalgalı saçlarıma dokundu. "Bu saçlarının hâli ne? Vay, bomba olmuş! Makyaj mı yaptın sen?" Kaşlarını çattı. Küçük, kahverengi, sevimli gözleri vardı ama kim olduğu hakkında tabii ki en ufak bir fikrim yoktu.

"Uzun hikâye," diye geçiştirdim bir cevap vermem gerektiğini anlayınca.

"Efe, şunları içeriye taşı."

Omzunun üstünden, minibüsten çıkan diğer kişiye döndü. Kızıl saçları olan, tıpkı *Efe* diye seslendiği çocuk gibi siyah kumaş pantolon ve beyaz gömlek giymiş başka bir çocuktu.

"Bugün restoran çok yoğun, bizimki de her zamankinden daha huysuz, hiç çekilmiyor." Efe bana doğru konuşuyor ama minibüsten inenlere bakıyordu.

Anlamsızca başımı salladım.

"Gel, haydi," dedi kolumdan çekiştirip. Peşinden minibüse doğru ilerledim. İçeriden paketlenmiş beş koli su aldı. Diğer çocukla çok kısa bir süre göz göze geldik, muhtemelen o da Çiçek'i tanıyordu çünkü beni, daha doğrusu kıyafetlerimi gereğinden uzun süre süzmüştü.

"O ayakkabıları nereden buldun kızım?" Minibüsün içinden bir kız çıktı. *YSL* marka ayakkabılarıma büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

"Çakma," deyiverdim birden.

"Yok, bir de orijinal olsaydı..." Efe dalga geçerek güldü. "Üzerinde durmazdı ki yerini yadırgardı."

Kız gülüşüne eşlik etti.

"Acele edin biraz, içeriden bekliyorlar," diye uyardı diğer çocuk.

"Çiço, gel haydi, üzerini değiştir. Acilen kapıya geçmemiz lazım." İsmini ve kim olduğunu bilmediğim siyah saçlı kızı takip ettim bu sefer. *Çiço* mu? Bu komik bir takma isimdi.

Otelin arka tarafına geçip "Personel Girişi" yazan kapıdan içeri girdik. Daha önce bu kısmı hiç görmemiştim ama bu otelin başka bir şubesinde doğum günümü kutlamıştım.

"Sabahtan beri başımın etini yedi *Kübra, Kübra* diye. İçerisi ana baba günü. Çabuk!" Herkes çok hızlı ve ne yaptığını bilir şekilde hareket ediyordu, elimden geldiğince onlara uyum sağlamaya ça-

lıştım. Koşturarak peşlerinden ilerlerken kızın söylenmelerine gülecektim neredeyse, en azından ismini öğrenmiş oldum.

"Nerede giyineceğim?" diye sordum bana uzattığı beyaz gömlek ve siyah eteği kucağımda toplayarak.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. Küçük, karanlık bir odadaydık. İki bölmeli, metal bir dolap vardı. Sanırım üzerimi burada değiştirmem gerekiyordu.

Bunu çok dert etmeden kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Kübra, acele etmemi söyleyip koşturarak dışarıya çıktı. Demek hayatı bu şekildeydi. Şu ana kadar fena gitmiyor gibiydim. Çiçek'le bedenlerimiz neredeyse aynıydı ama o benden biraz daha zayıftı, hâliyle kıyafetler bana az da olsa dar gelmişti. Yine de içinde fena görünmüyordum hatta bana kalırsa oldukça çekici görünüyordum. Kübra gibi düğmeleri tamamen iliklemektense birkaç tanesini açık bıraktım. Gömleği göbeğimin üzerine kadar çektiğim eteğin içine sıkıştırmıştım. Kıyafetlerimi, dağınık bir şekilde dolabın içine tıktım ve Kübra'nın gittiği yönden dışarıya çıktım. Koridoru geçmek üzereyken kızıl sakallı çocukla çarpıştık.

"Dikkat etsene!" diye terslendi.

"Ya da sen önüne bak!" dedim refleksle. Yeşil gözlerini kısıp dikkatlice üzerimde gezdirdi. Oldukça güzel gözler, oldukça biçimli bir yüz. Çocuk, bana ters ters bakıp yoluna devam etti. Ben de yoluma devam etmek üzereyken beni, "Hey!" diyerek durdurdu. Sabır dilenir gibi başını sağa sola sallayıp, "Kızım, gelsene haydi!" diye söylendi. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama onlar, ne yapmam gerektiğini biliyor gibi görünüyordu. Ben de söylediğini yaptım. Koridordan ön tarafa çıktık. Otelin giriş kapısı, büyük bir bahçenin oradaydı. Kübra'nın yanına, dönen kapıların hemen önüne geçtim. Kız bana baygın gözlerle bakıp, "Kilo mu aldın sen?" diye sordu.

"Ödem," dedim birden. Ani tepkilerim beni bile güldürüyordu.

Kızıl saçlı çocuk, anladığım kadarıyla valelik yapıyordu, bizim durduğumuz yerden biraz daha önde beklemeyi sürdürdü. Beyaz

gömleğinin üzerine siyah bir yelek giymişti. Kapıya yaslanıp beklemeye koyuldum. Yapacağım şey çok zor değildi. Gelenlere gülümseyip, *hoş geldiniz*, diyecek ve geceyi bu şekilde kapatacaktım.

"Kızım, salak mısın? Kapıya yaslanmasana, düzgün dur! Refik görecek, sonra al başına belayı. Zaten seni idare edeceğim diye canım çıktı. Ayağın yüzünden mi geciktin, neredeydin cidden?" diye sordu.

"Ayağım mı?" diye sordum yine boş bulunup.

"Çiço, gerçekten onu artık bir doktora göstermen gerekiyor. Ayağın çatladı, üzerine bile basmaman gerekiyor ama sen deli gibi koşturuyorsun. Pastaneye mi gittin bugün, orada çalışmıyorsun sanıyordum?" Kız çok konuşuyordu ama ben bir noktada dinlemeyi bırakmıştım. Çiçek'in ayağı mı çatlamıştı? Bu, son iki gündür neden gezmek istemediğini ve *sadece burktum,* dediği topallamayı açıklıyordu. O hâlde bile koşturup durmaya, deli gibi çalışmaya devam mı ediyordu?

Canım acımış gibi hissettim, bir de sırf ben yetişeyim diye o hâlde havaalanına koşturmuştu. Telefondaki nefes nefese kalmış sesini anımsayınca kalbim sıkışıyor gibi hissettim.

"Hoş geldiniz. Bu taraftan." Kübra'nın yaptığını tekrar ettim.

***

İki saati geride bırakmıştık ve tuvalet molası için Kübra'nın söylediğine göre kapıdan sadece üç dakikalığına ayrılabilirdim. Lavaboda elimi yüzümü yıkarken duvara biraz yaslanıp nefes aldım. Ayağımda iğrenç derecede kalitesiz, siyah deri topuklu ayakkabılar vardı ve şimdiden canımı çıkarmıştı. Topuklarım delinmiş, ön parmaklarım birbirinin üzerine binmişti; ayak tabanımdan adeta alevler çıkıyordu. Ben topuklu ayakkabı giymeye alışkın biriydim ama bu ayakkabılar korkunçtu ve bir saniye dinlenmeyi geçtim, bir yere yaslanmama bile izin vermiyorlardı. Bunlardan şikâyet ederken eğer çantalarımız karışmasa Çiçek'in çatlak ayağıyla burada böyle duracağını düşündüm. Bana tek kelime bile etmeyecek ve

ona teklif ettiğim onlarca yardımı geri çevirmeye devam edecekti. Hayır, bu işi gerçekten çözmem gerekiyordu. Ensemi biraz ıslatıp lavabodan çıktım, eteğin beline sıkıştırdığım cep telefonunu çıkarıp hızlı bir şekilde Çiçek'i aradım.

"Her şey yolunda mı, neden telefonlarımı açmıyorsun?" diye bağırdı.

"Sakin ol," dedim. Sesimin canlı çıkması için dik durdum. "Neler yapıyorsun?"

"Muhteşem odanda oturuyorum, bu evde kaybolmadan nasıl yaşıyorsun?" Sesi hayret ve hayranlık doluydu. Burukça gülümsedim.

"Çiçek, neden ayağının çatladığını bana söylemedin?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Önemli bir şey yok," dedi. "Abartıyorlar. Kübra mı söyledi? Sen gerçekten otele mi gittin?"

"Evet ve çok eğleniyorum. Şöyle yapıyoruz, çalışanlardan sarışın olanın ismi Arzu, ona söylüyorsun ve hemen Harun Bey'i arıyor, kendisi aile doktorumuz. Ayağına bakıyor ve sen, iyileşene kadar orada kalıyorsun. O süre boyunca bu oyunu oynamaya devam ediyoruz. Zaten annem yok, sadece dinlenmene bak."

"Dolunay," diye tısladı. "Bunun imkânı yok."

"Bal gibi de var. Bana güven biraz, en azından bu kadarını yapmama izin ver. Burayı idare edeceğime söz veriyorum, zaten ara dönem tatilindeyiz. İkimizin de okula gitmesi gerekmiyor."

"Sen!" diye gürledi biri. "Sen ne yapıyorsun orada? Sen otel müşterilerinin tuvaletini mi kullandın, mesai saatinde telefonla mı konuşuyorsun?"

Ben ne olduğunu anlamak için başımı kaldıramadan Çiçek, "Siktir," dedi. "Bu Refik. Ağırdan al ve özür dile."

"Asıl sen, otelin lobisindeki müşterilere bu kadar yakınken bana nasıl bağırabiliyorsun?" diye cevap verdim.

"Oha!" dedi Çiçek.

Adam beklenmedik çıkışım karşısında afalladı ve küstahça gülümsedi. Kırklı yaşlardaydı. Muhtemelen şefti. Annemle yediğimiz yemekler aklıma geldi, bahşiş almak için gösterilen yapmacık saygılar... İşte, günün sonunda herkes bu kadardı.

"Sen ne cüretle bana cevap veriyorsun? İşsiz kalmak mı istiyorsun?"

Adamın arkasında kızıl saçlı o çocuk, tavrımı onaylamaz bir şekilde bana bakıyordu. Sanki araya girip girmemekte kararsızdı.

"Özür dile," diye fısıldadı Çiçek. Telefon hâlâ kulağımdaydı.

"İşsiz kalmak istiyorsan dene," dedim isminin Refik olduğunu öğrendiğim adama. "Ayağımın burada çalışırken çatladığını biliyorsun, bile bile beni çalıştırmaya devam ediyorsun. Sigorta ve otel yönetimi bunu duyunca kim işsiz kalacak acaba?"

"Oha!" diye tekrar etti Çiçek. Kızıl saçlı çocuğun hafifçe gülümsediğini gördüm. Adam pancar gibi olmuştu, biraz sonra patlayacak gibi duruyordu.

"Çabuk işinin başına dön," dedi dişlerini sıkarak.

"Hay hay!"

"Ben bittim," diyen Çiçek'in kimlerle, ne şartlarda çalıştığını görmek beni delirtmişti.

"Artık sana bulaşamaz," dedim. "Bana inan ve güven. Burada her şey yolunda. Harun Bey'den onaylı bir 'iyileşti belgesi' görmeden oraya dönmeyeceğim. Benimle inatlaşmayı bırak ve iyileşmene bak."

"Dolunay, buna gerek yok, orada bir doktora giderim."

"Gitmezsin," dedim. Sonra fısıltılı bir sesle devam ettim.

"Ayrıca burada aşırı derecede hoşuma giden bir şey buldum, ablana izin ver de biraz mutlu olsun." Kıkırdadım ve telefonu istemeden de olsa suratına kapattım. Burada öğrenmem ve halletmem gereken, sandığımdan da çok şey vardı.

Geriye kalan zaman, umduğumdan daha hızlı geçmişti. Tek kötü tarafı Çiçek'in külüstür telefonunun şarjının bitmesi ve benim onun nerede yaşadığını bilmiyor oluşumdu. Yeniden üzerimizi değiştirmek için o küçük odaya dönmüştük. Kübra, beyaz bir zarfı bana doğru uzattı.

"O ayağa rağmen iyi iş çıkardın," dedi.

Gülümsedim ama sağlam ayağıma rağmen can çekişiyordum. Bulduğum ilk yere oturup zarfı açtım.

İçinde sadece bir ellilik, iki yirmilik, bir de onluk banknot vardı. Bütün gece bu şartlar altında çalışmanın bedeli 100 lira mıydı, inanamıyordum!

"Eve gidip duş almak için sabırsızlanıyorum," dedi Kübra. Ona evimin neresi olduğunu nasıl soracaktım, hiçbir fikrim yoktu.

"Sence benim yaşadığım semt nasıl bir yer?" diye sordum komik bir şey söylüyormuş gibi gülerek.

Ayakkabıları ayağından çıkarıp burnuna doğru tuttu, ben yüzümü buruştururken o neredeyse kusuyordu. Kısa süreli bir öksürük nöbeti atlatmasına karşılık kahkaha attım.

"Yaşadığımız yer bir çöplük," dedi. "Oraya *semt* diyerek kırıcı oluyorsun."

Yaşadığımız yer... Demek ki biliyordu.

"Doğru ya, biz aynı çöplükte komşuyduk." Gerinmek için ellerimi birleştirip arkaya doğru yatırdım.

Kübra, ciddi olup olmadığımı anlamak için gözlerini kısarak bana baktı.

"İki gündür nerelerdesin?" Eteği çıkarıp eski bir kot pantolon giydi. Ben de ayağa kalkıp kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. "Aynı evde yaşamasak seni göremeyeceğim, sürekli çalışıyorsun. Okul harcını biriktirmek için didinip duruyorsun ama sonunda okula gidecek bir Çiço'm kalmayacak diye korkuyorum."

İki gündür benimle kalıyordu ama geç bir saatte otele geliyordu, yani geri kalan zamanda yine çalışmıştı. Ama iyi haber, artık nereye gideceğimi biliyordum.

"Birkaç günü daha sakin atlatabilirim sanırım," dedim.

"Sigara içmeye çıkıyorum, geliyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. Çiçek sigara içiyor muydu, emin değildim. Ben de nefret ettiğim için sormamıştım ve benim yanımdayken hiç sigara içmemişti.

Çok terlemiştim ve berbat kokuyordum. Yanımda parfüm veya benzeri bir şey yoktu. Çiçek'in çantasında sadece bir deodorant bulabilmiştim. Ben de bir an önce duş alsam fena olmazdı.

Otelin arka kapısından çıkarken yine o çocukla karşılaştım. İsmini merak etmeye başlamıştım. Kısa bir an göz göze geldik ama başını çevirip yürümeye devam etti. Peşinden dışarıya çıktım. Kübra, elindeki sigarayı atıp ayağının ucuyla söndürdü.

"Efe, arabaya geç de bir an önce gidelim." Koluma girip başını omzuma yasladı. Ah, çalışmak zorunda olduklarını biliyordum ama gerçekten çok kötü kokuyorduk. Ne yaptığımı bilmez şekilde hurda minibüsün arkasına onlarla birlikte yerleştim. Oturacak bir koltuk yoktu, ön tarafta vardı ama orası doluydu, minibüsü kızıl saç kullanıyordu. Arka tarafsa bagaj gibi açık bir alandı ve herkes kıyafetlerinin üzerine oturmuştu. Yolculuk tamamen rezil bir şekilde geçti.

Araba durduğunda Kübra ve Efe'yi uyandırmam gerekmişti. İşin garip kısmı, herkesin aynı yerde inmiş olmasıydı. Kübra, düşmemek için yine koluma girdi. Yokuşun sonundaki üç katlı, izbe bir ahşap evin kapısından girdik. Farklı daireler sanıyordum ama ev tripleksti.

"Neden herkes buraya geldi?" diye fısıldadım.

"İyi misin," sen diye mırıldandı Kübra. "Hepimiz burada yaşıyoruz. Haydi, odaya çıkalım."

Kaşlarımı yukarı kaldırıp öylece durdum. Ev resmen "kimsesizler sığınma barınağı" gibi bir şeydi. Kızıl saç, bir köşede koltuğa sinip garip bakışlarla bizi izlemeye başladı. Çiçek'le konuşmadan uyuyabilecek gibi değildim. Kübra ile birlikte odaya çıkıp bir an önce telefonu şarj etmek istedim.

"Sen Dolunay mısın?" diye sordu biri.

Durdum. Kübra, "Gelmiyor musun?" diye sordu merdivenlerin ortasında bana dönerek. Yorgunluktan gözleri şişmişti. Onunla bana seslenen diğer kız arasında kaldım. Adımı nereden biliyordu?

"Sen çık," dedim. Kübra, önce bana sonra arkamda bekleyen kıza bakıp başını salladı.

Yavaşça diğer tarafa döndüm. Çakma sarı saçları, modernlikten nasibini almamış derecede uzun ve saman gibiydi. Kahverengi gözlerinin etrafını siyah bir kalemle olabildiğine boyamıştı. Kızıl saçlı çocuk ayağa kalkıp bizim olduğumuz taraftan açık mutfak bölmesine girdi. İlgisi buzdolabındaydı.

"Ne dedin sen?" dedim kıza doğru. Ağırlığını bir bacağına vermişti.

"Sen Dolunay mısın?"

"Sen salak mısın?" diye sordum. Bu tür bakışlara alışkındım. Herkesin sandığının aksine bütün kötüler cehennemde değildi. Paranın su gibi aktığı o beton yığınlarının arasındaydı, o yüzden bu kötü niyeti nerede görsem tanırdım.

"Ağzını topla yoksa çakacağım bir tane."

Bir basamak aşağı indim.

"Hadi ya," dedim gülerek. "Bir çaksana, bakalım yerden nasıl sekeceksin?" Boyu benden kısaydı. İnsanları dış görünüşünden vurmak kaba olabilirdi ama benim için bir sakıncası yoktu. Kızın durduğu yerde boşa horozlandığını görünce Kübra'nın peşinden yukarıya çıktım. Başıma durduk yere bir bela almak istemiyordum.

Kübra ile holde karşılaştık, elinde havluyla banyoya gidiyordu.

"Önce ben girsem sorun olur mu?"

"İyi misin?" diye sorma gereği duydum. İki büklüm bir hâli vardı, dokunsam düşecek gibiydi.

"Deli yorgunum," deyip ayaklarını sürüyerek banyoya girdi. Ben de onun çıktığı kapıdan odamız olduğunu düşündüğüm yere girdim.

Kötü bir maviye boyanmıştı ve bu çiğ renk, odayı gereğinden fazla karanlık gösteriyordu. İçeride ağır rutubet veya havasızlık vardı. Küçük bir odada iki tane eskimiş karyola ve elden düşme bir dolapla masa vardı. Kübra'nın eşyalarını bıraktığı yatağa bir göz atıp diğer yatağa oturdum. Kendimi gerçekten çok yorgun hissediyordum, hatta hayatımda bu kadar yorulduğumu anımsamıyordum. Vaktin geç olduğunun farkındaydım, neredeyse sabaha karşıydı ama Çiçek'in uyuyamadığına emindim.

Masanın üzerini kurcalayıp bir şarj aleti buldum ve telefonu hemen yatağın başındaki prizde şarj etmeye başladım. Duş almayı bu gecelik pas geçecektim, Kübra hazır ortalıkta yokken odayı rahat rahat inceleyebilirdim. Dolabın gıcırdayan kapısını açmıştım ama hangi bölmenin Çiçek'e ait olduğundan emin değildim. Yatağın üzerine bırakılmış eşofmanı hızla ayağıma geçirdim, en azından bu Çiçek'in olmalıydı. Rengi, artık griye kaçmış siyah bir eşofmandı ama benim için sorun değildi. Nevresim deterjan kokuyordu, bitkince uzanıp telefonu elime aldım ve açılması için bir süre bekledim. Tahmin ettiğim gibi bir sürü mesaj gelmişti.

"Evine şimdi geldim, bana böyle bir yerde yaşadığından bahsetmemiştin. Kahretsin, Çiçek! Neden benden her şeyi gizliyorsun?" yazıp gönderdim.

"Ödüm koptu, başına bir şey geldi diye. Sana söylemiştim, yarın oraya geri dönüyorum."

Mesajına karşılık gözlerimi devirdim.

"Ben iyiyim. Hatta çok iyiyim. Sadece benden sakladıkların için kızgınım. Şimdi bana neler olduğunu, bu insanların kim olduğunu ve buranın neresi olduğunu özet geç. Evde sarışın bir kız var, o kim? Bana, 'Sen Dolunay mısın?' diye sordu."

"Şaka mı yapıyorsun, ona söylemedin, değil mi?"

"Elbette, hayır!"

"İsmi Aycan. Yurtta birlikte kalıyorduk, seni biliyor. Çakalın tekidir, her şeyi anlar ama sakın belli etme. Sinsi pislik. Baş belasının teki. Ondan uzak dur. Bu oyuna hiç başlamamalıydık."

"Çiçek! Ben iyiyim. Bu kızla da baş edebilirim. Diğerleri peki? Kızıl saçlı bir çocuk var..."

"O Doğukan. Evin sahibi. Aramız pek iyi değil, aslında kimseyle o kadar yakın değilim. Herkese normal mesafede yaklaşman yeterli. Efe ve Kübra yakın arkadaşlarım, onların yanından ayrılma."

"Anladım, gerisi bende. Sende durumlar nasıl? Ayağın ne durumda?"

"Söylediğin gibi doktor baktı, bir süre dinlenmem gerektiğini söyledi. Ben iyiyim ama içim hiç rahat değil."

"Bu kadar sıkıcı olduğunu bilmiyordum. Sadece on beş günlük bir oyun oynayacağız. Mızmızlanmasana, ikiz olmanın eğlencesi nerede..."

"Benim için hava hoş. Sıcacık yatağında sıcak çikolata içiyorum."

"İşte, budur! Ben *ruh* diye buna derim... Söylediğim gibi keyfini çıkar. Ben de biraz hayatı öğreneyim."

"Sen delisin."

"Aksini iddia etmem..."

"Ay, iyi olacağına söz ver."

"İşlerini mahvedeceğimden mi endişe ediyorsun? Üzülme diye söylemeyecektim ama bugün en çok bahşişi ben aldım."

"LOL! Buna sevindim, alışkın değilsin ama o kadar parayla yaşayabilecek misin? Yatağımın altına sakladığım bir kavanoz var. Biriktirdiğim parayı orada saklıyorum, oradan harca."

"Ben hâlimden aşırı memnunum. Haydi, uyu artık, her şey harika olacak."

"Bazen beni ürkütüyorsun. İyi geceler. Seni seviyorum."

"Ben de seni! Tatlı rüyalar, ufaklık."

***

Telefonu göğsüme bastırıp düşüncelere dalarak uyuyakalmışım. Yaptığım şeyden en ufak bir pişmanlığım yoktu ama bu zamana kadar yattığım en rahatsız yataktı, dahası ben uyku tulumunda bile uyumuş bir insandım. Belimi tutarak yataktan doğruldum. Onunla burun buruna geldiğimde gözlerim yarı açıktı.

"Ne oluyor yahu!" dedim geri doğru sıçrayarak. Kübra derin bir kahkaha attı. Üzerime eğilmiş, sanki bir büyütecin ardından beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kalbimi tutarak. Yüzünde salatalıklardan yapılmış bir maske vardı. Bu kızı sevmiştim, her koşulda bakımlı olmanın bir yolu vardı, o da kendince bir yol bulmuştu.

"İnanmıyorum. Tıpatıp aynısınız."

"Anlamadım," dedim gergin bir sesle.

"Oyunu bırakabilirsin. Sabah telefonun titriyordu, ben de mesajları okudum."

Gerginliğim şimdi daha da artmıştı.

"Bir başkasının mesajla"

Ben daha lafımı bitiremeden, "Biz Çiçek'le kardeş gibiyiz, Dolunay Hanım. Birbirimizin özeli diye bir şey yoktur," dedi. Suratımı buruşturarak yatakta arkaya yaslandım. Dünün yorgunluğu,

bütün kaslarımda kendini hissettiriyordu. Bedenim en son ne zaman bu kadar zorlanmıştı, anımsayamadım bile.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Rahatlayarak derin bir nefes verdim. Söyleyebileceğim pek fazla bir şey yoktu, ilk günden kendimi ele verdiğim için rahatsız olsam da bu durumun işimi kolaylaştıracağını umut ediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Gerçekten insan parayı bulunca ne yapacağını şaşırıyormuş, zenginlerin garip zevkleri olduğunu duymuştum..."

İtiraf ediyorum, buna biraz alınmıştım.

"Orada dur, ön yargı." Tek kaşımı kaldırıp işaret parmağımı ona doğru salladım. "Keyfimden yapmıyorum, Çiçek biraz dinlensin diye yapıyorum, yoksa ölecek. Hiçbir yardımımı kabul etmiyor."

Beni incelerken gözleri hafifçe parladı. Söylediğim şey onu etkilemiş olmalıydı. Kübra, hafif mahcup bir şekilde yüzünden salatalıkları alıp yatağının üzerine, tam karşıma oturdu.

"Haklısın," dedi. "Affedersin ama keçi gibi inatçı biri." Başını yana yatırarak biraz düşündükten sonra öne doğru eğildi. "İtiraf edeyim, takdir ettim. Bir zengin veledine göre dün geceyi süper idare ettin."

"Mersi! Ama aşırı acıktım..." O sırada bile karnım guruldamıştı.

"Haydi, aşağı inip bir şeyler bulalım sana. Ama önce bir duş al, berbat kokuyorsun."

Yüzümü buruşturarak sanki kokuyu görebilecekmişim gibi üzerime baktım ama buna gerek yoktu, zaten oldukça pis hissediyordum. Yorgunluk ve ter, vücudumu gizli bir katman gibi ele geçiriyordu.

Örtüyü sıyırıp yataktan kalkarken, "Çiçek'le konuştuğun zaman benim çok iyi olduğumu, eğlendiğimi falan söyler misin? Aklının bende kalmasını istemiyorum," dedim.

Tatlı bir şekilde gülümsedi.

"O da sana göz kulak olmam konusunda beni tembihleyip durdu. Merak etme, ben de en az senin kadar onun nefes almasını istiyorum." En azından benim aksime onun güzel dostlukları olduğunu görmek güzeldi.

"Teşekkür ederim."

Ne olursa olsun, büyük oranda rahatlamıştım. Kübra'nın neler döndüğünü bilmesi benim bir şeylere adapte olmamı kolaylaştıracaktı.

Gösterdiği bölmeden havlu alıp banyoya gittim. Kötü haber, banyo ortaktı. Daha kötü haber, ben banyo konusunda takıntılıydım ama banyo en azından pis değildi, sadece ortak kullanılıyordu. Yüzümü avucumun içine alıp bir süre etrafı inceledim. Büyük bir banyoydu, bir köşesinde büyük bir duş kabini vardı. Klozet ve banyo dolabı... Evin diğer yerlerine oranla daha yeni görünüyordu, belki de sonradan bakım yapılmıştı.

Dişlerimi sıkarak havluyu kapının arkasına astım ve kapının kilitli olduğuna emin oldum. Yatağın içinde fark etmemiştim ama ev soğuktu, banyo daha da soğuktu. Bir an önce suyu açıp duş almaya koyuldum ama derin bir çığlık atarak aynı anda suyun altından geri çıktım. Su buz gibiydi! Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu büyük bir sorundu, bu kadar soğuk suyla duş alamazdım, kimse alamazdı!

Hadi ama!

Kenara çekilip bir süre suyun ısınmasını bekledim; bir yandan da kollarımı, üşümemek için bedenime dolamıştım. Banyo kapısı, akan su sesini bastıracak şekilde çaldı.

"Orada her şey yolunda mı?" Kimin sesi olduğundan emin değildim.

"Evet!" dedim, bir daha ses gelmedi. Elimi korka korka suyun altına soktum, iyiydi, tam olarak sıcak sayılmazdı ama katlanabilirdim. Katlanmak zorundaydım...

Hayatım boyunca aldığım en kısa duş bu olmuştu. Belki sadece üç dakika. Saçlarımı bir kez şampuanlayıp hemen havluya sarınmıştım. Kapıdan çıktığım anda yine kızıl saçla burun buruna geldim. Doğru ya, ortak ev... Eğilmiş, bir prizden dışarıya taşan kabloları tamir ediyordu. Belli ki biraz önce bana soru soran da oydu.

"Günaydın, Doğukan!" dedim sevimli bir gülümsemeyle, elimi saçma bir şekilde sallar gibi havaya kaldırdım. Havluyu unuttuğum için bir anlığına ikimiz de afalladık. Ellerimle çabucak havluyu tutup düşmesine engel oldum. Havaya kaldırdığı kaşları alnını kırıştırmıştı, garip bir şekilde bana bakıyordu. Bu tavrına bir anlam veremeyip odaya döndüm.

Belki de nezaketten yoksun biriydi, kim bilir...

Kübra odada değildi, aşağıda olmalıydı. Ben de dolabın bana gösterdiği bölmesinden aldığım kıyafetlerle bir an önce giyinmeye başladım. Çok fazla kıyafeti yoktu. Üzerime bol bir kazak giyip bulduğum bir şortu bacaklarımdan geçirdim. Kalın yünlü bir çift çorap ayaklarımı çok mutlu etmişti. Saçlarıma bir havlu sarıp guruldayan karnımı doyurmak için aşağı indim. Doğukan'la tekrar karşılaşmayı umuyordum ama bıraktığım yerde değildi. O çocuktan bir şekilde hoşlanmıştım ya da alışkın olduğumun aksine bana ilgi göstermediği için onu garipsemiştim. Tam olarak ne hissettiğimden şimdilik emin değildim.

Merdivenleri sekerek inince birden tüm gözler bana döndü, tüm bakışlarda biraz şaşkınlık vardı. Tam olarak ne söylemem ya da nasıl davranmam gerektiğinden emin olamadığım için Kübra'nın sesinin geldiği mutfak bölmesine geçtim.

"Bu ne hâl..." diye sordu içeri girdiğimi görünce. Bir an için kendimi süzme gereği duydum.

"Ne?"

"Neden üzerinde bir karışlık bir şort var, daha da önemlisi neden onunla aşağı indin?"

"Ben pijama giymekten hoşlanmam, dün gece yeterince acı çektim," dedim buzdolabının kapağını açarken.

"Allah'ım! Sen delisin," diye kahkaha attı. "Kızım, ne bu rahatlık? Burada burjuva sınıfı yok."

"Ne yani, evde nasıl dolaşacağımıza dair kıyafet yönetmeliği mi var?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, "Yok tabii ama yani böyle giyinmeyiz."

Omuz silktim.

"Bu dolap bomboş."

"Bunu al," dedi duvara sabitlenmiş dolaplara yönelip. Kurdeleyle süslenmiş bir çikolata kavanozunu bana uzattı. "Efe bizim için almış, kimse yemesin diye saklıyordum."

"Saklıyor muydun?" Bunun tam olarak sebebini anlayamadım ama sormaya çekindim. Yoksul olmakla ilgili bir şey miydi yoksa bencil olmakla mı? Kavanozun üzerine baktım. "Bu markayı hiç duymadım," dedim.

"*BİM* diye bir şey duydun mu?" Bütün dişlerini gösterdiği bir sırıtışla bana bakıyordu. Neyden bahsettiğinden emin değildim, etrafı kurcalayarak kendime bir kaşık buldum. Salona giderken Kübra yine bir şeyler söyleniyordu. Çok benzediğimizi ama aynı zamanda çok farklı olduğumuzu... Çiçek söylemese yer değiştirdiğimizi kolay kolay anlayamayacağını... Ama ikizi olduğunu bildikten sonra aramızdaki farkın bariz olduğunu, falan filan...

Kaldığım yere aşina olmak için odada gözlerimi gezdirdim, ev fazla geniş sayılmazdı ama sıkışık da değildi. Ama oldukça dağınıktı. Etraf neredeyse duman altıydı. Birbiriyle alakasız birkaç kanepe, ortada bir sehpa, plazma bir TV, köşede bir masa... Doğukan ve tanımadığım üç çocuk masanın etrafında iskambil oynuyorlardı. Bir dakika... İkisini tanıyordum. Doğukan'ın yanında oturanlar kafede karşılaştığım iki çocuktu. Masama oturan ve garson olan

Neredeyse elimin içiyle alnıma vuracaktım. Hadi be! Neden öyle davrandıkları şimdi anlaşılmıştı, aynı evde yaşıyorduk ama ben onları ilk kez görüyormuşum gibi davranmıştım. Yani zaten ilk kez görmüştüm ama... Hay aksi!

Dün geceden hatırladığım sarışın kız, sanırım ismi Aycan'dı, o da masaya yanaşmış çekirdek yiyordu. Bakışları beni bulunca sahaya atılmış yabancı bir cisimmişim gibi gözlerini devirdi. Tamam, normal hayatımda bu tür bakışları da insanları da yok sayar ve merdivenlerden çıkıp odama giderdim ama şimdi durum başkaydı. Bu bakışlar şimdi bana değil, Çiçek'e yöneltilmişti ve öylece çekip gidemezdim. Neden böyle davrandığını anlamadan olmazdı. Hem de Çiçek onunla aynı yetimhanede olduğunu söylemişken...

Meydan okuma dürtüsüyle masadaki boş sandalyelerden birine oturdum.

"Ne oynuyorsunuz?"

Yine aynı garip bakışlar.

"Poker," dedi Doğukan'ın yanında oturan çocuk. O oynamıyor, sadece bakıyordu.

"Bir kişilik daha yeriniz var mı?" diye sordum.

Kübra kulağıma eğilip, "Ne yapıyorsun, biz onlarla hiç konuşmayız!" dedi. Gözlerimle bana karışmamasını işaret ettim. Bu masadan birkaç şey öğrenmeden kalkmak istemiyordum.

"Pişti oynamıyoruz, işine baksana." Kafede masama oturan çocuk söylemişti bunu. Şimdi tam yanımda duruyordu.

"Hayret," dedim kavanozdan aldığım bir kaşık çikolatayı ağzıma götürüp. "Poker oynamak için belli bir zekâ gerekir oysa."

Çocuk yandan bana bakıp sırtlan gibi güldü. "Çiçek, solup gideceksin bak, boş boş konuşma."

Yapmacık bir şekilde gülüp başımı ona bakacak şekilde yatırdım, "Sen ne oluyorsun bu durumda, bal yapamayan arı mı?"

"Osman, şuna da at birkaç kâğıt da sussun," dedi keyifsiz bir şekilde. Garson olan çocuğun ismi Osman'dı. Hepsini kodlayarak zihnime kaydediyordum, daha sonra Kübra'dan onlarla ilgili detaylı bilgi isteyecektim.

"Eee," dedim. "Neyine oynuyoruz?"

Kübra bana olumsuz anlamda işaretler yapıp duruyordu ama onu görmezden gelmeye devam ettim. Muhtemelen Çiçek yüzünden üzerinde fazla sorumluluk hissediyordu ama sandıkları kadar çıtkırıldım değildim, özellikle kâğıt oyunlarında. Doğukan kaşlarını kaldırıp gülümsedi. Ona bakıp ben de gülümsedim.

"Alırım okul harcını," dedi kendini arı sanan boş vızıltı. İsmi neydi acaba?

"Hatırım kalır," dedim önüme gelen kartları elimde ayırarak. Yüzümdeki ifadeyi saniyesinde soyutladım. Ortamda bir sessizlik oluştu. Efe geldiğinde Kübra ile kısa süreli bir tartışmaya girdi. Şimdi salondaki herkes, oturduğu yerden pürdikkat bizi seyrediyordu.

İlk önce Doğukan açtı kartlarını, elinde iki çift vardı. Kötü değildi ama iyi de sayılmazdı. Sonra Osman açtı, berbat durumdaydı. Direkt geri çekildi ve başını masaya yasladı.

Arı vızıltısıyla baş başa kaldık. Tek kaşını kaldırıp gülümsedi.

Aynı şekilde karşılık verdim.

"Başına taş falan mı düştü senin?" diye sordu. "Bak, bu son şansın."

"Hangi noktada vızıldamayı bırakıp balı göstereceksin acaba?" diye sordum tatlı tatlı. Kartlarımı, sıra onda olmasına rağmen masanın üzerine açtım.

"Kare," dedim dirseklerimi masaya yaslayıp.

Yüzü beklediğimden de çabuk düşmüştü. Doğukan yeniden gülümsedi. Güzel bir gülümseme... Osman masaya yumruk vura-

rak kahkaha atmaya başladı. Arı vızıltısı önünde duran iki yüzlüğü benim önüme itti. Kartları muhtemelen üçe ikiydi. Önce iki yüz lirayı, sonra çikolata kavanozunu elime alıp, "Eğlenceli oyundu, çocuklar," diyerek masadan kalktım. "Bir ara yeniden yapalım."

Kübra ve Efe'nin şaşkınlıktan ağızları açık kalmış yüzlerine bakıp gözlerimi devirdim. İkisi de tek kelime etmeden garip bir şekilde sürekli peşimden geliyordu. Ne yapacağımı bilmediğim için televizyonun karşısındaki koltuklardan birine oturdum. Rastgele bir kanal açılmıştı ve şu anda ekranda reklam oynuyordu. Kübra yanıma sokulup ayaklarını altında topladı.

"Dikkat çekiyorsun, biz onlarla konuşmayız. Hatta burada bile oturmayız." Sesini ben zor duyuyordum ama nedense masanın arkasında bıraktığım sarı kız, pürdikkat bizi dinlemeye çalışıyor ve gözlerini benden ayırmıyordu. Onu, ispatlayamayacağı sanrıları ile baş başa bırakmak en iyisiydi.

"Neden?" diye sordum ben de yavaş bir şekilde. "Siz de burada yaşıyorsunuz."

"Yaşamak denmez. Odaları kiraladık yoksa sokakta kalacaktık."

"Sonuçta buraya para veriyorsanız ortak alanları kullanabilirsiniz," diye karşı çıktım. Kübra sıkılmış gibi hafifçe geri çekilip saçlarını tepesinde gelişigüzel topuz yaptı. Gözleri açık bal rengindeydi, yeni fark ediyordum. Üzerinde ayıcıklı bir pijama takımı vardı, *sevimli* diye düşündüm.

"Burada işler o şekilde yürümüyor. Ezikler kulübüne hoş geldin, tatlım. Bizi pek istemezler."

Bıkkın bir nefesle yanaklarımı şişirdim. Yine mi bu saçmalıklar, ben zaten bunlardan kaçmıştım. En çok kimin parası var, o markayı ilk kim aldı, yeni açılan o yere ilk kim gitti... "Peki, hiç denediniz mi?" diye sordum düşüncelerimden sıyrılıp. "Onlarla takılmayı... Hem dün gece otelde Doğukan da vardı, nasıl takılmamak o?"

"Çiçek onlara güvenmiyor," dedi. Dizlerini kendine çekmiş, çe-

nesini diz kapaklarına yaslamıştı. "Ben de korkuyorum aralarına girmeye. Çoğunlukla tek başımayım. Çiçek'in pek evde durduğu da söylenemez, sadece geceleri uyumaya geliyordu. Bazen onu görmüyordum bile." Düşünceli bir yüz ifadesiyle duvara bakıyordu.

"Sadece çalışmak için olduğuna emin misin?" diye sordum. "Bu işte bir gariplik var gibi geliyor."

Kübra birden doğruldu. Aydınlanma yaşamış gibiydi.

"Neler kaynatıyorsunuz fiskos fiskos?" Efe elinde bir cips paketiyle yanımıza gelince Kübra'ya kim olduğumu çaktırmaması için kaşlarımla bir işaret yaptım.

"Yaptığı hileyi mi anlatıyor?"

Bir anda üçümüz de Aycan'a doğru döndük. Benim biraz önce oturduğum sandalyeye çökmüş, masanın altından kart çıkarıyordu.

"Çok cüretkârsın, değil mi?" diye sordum istifimi bozmadan.

Hoşuna gitmiş gibi ayağa kalktı. Gözlerini yine rakun gibi siyaha boyamıştı. Saçları tiftik tiftik ayrılmış, darmadağın görünüyordu. Üzerinde siyah dar pantolon ve siyah bir kazak vardı. Nedense geceyi evde geçirmediğini düşündüm. Gözlerinden yorgunluk akıyordu.

"Son iki gündür cüretkâr olan sensin." Gözleriyle şortumu işaret etti. Bunu neden bu kadar büyüttükleri hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Gözlerinin önünde oynandı oyun, ne hilesi?" diye araya girdi Efe.

"Aycan gereksiz olay çıkarmasana, kart bunlar, düşmüştür." Adının Osman olduğunu hatırladığım çocuk ılımlı bir yaklaşım sergilerken hemen karşısındaki arı vızıltısı ve Doğukan sessiz kaldı.

"Oynayan benim, kaybeden onlar, ağlayan neden sensin?" Sinir bozucu olduğunu bildiğim bir şekilde gülümsedim ayağa kalkarken.

"Kendine güveniyorsun yani," dedi.

"Geç de olsa algılayabiliyorsun yani."

"O hâlde daha büyük bir oyun oynamaktan korkmazsın?"

"Neyine oynayacaksın, asetonla sulandırılmış ojene falan mı?"

Birkaç kişi söylediğime yüksek sesle güldü ama söylediğim şey kulağıma sonradan çok aptalca ve kaba geldi. Ne yani, daha bir gündür buradaydım ama burnu büyük mü davranıyordum? Hayat koşullarıyla mı alay ediyordum? Hem de kardeşim bu hayatın içinde ne zorluklarla yaşarken... Şimdiden pişman olmuş şekilde, sinirleneceğini düşündüğüm kıza baktım ve ondan özür dilemek için kendimi hazırladım. Ama o garip bir şekilde saldırgan bir tavra bürünmedi.

"Bu gece," dedi. "Köprünün altında, kendi aramızda bir bahis düzenleyeceğiz." Onunla alay etmem, üzerinde herhangi bir etki yaratmamıştı. Sakinliğini korudu. O an onun sadece bölgesini işaretlediğini fark ettim. Bana, *Tehlike, Will Robinson*, diyordu.

Omuz silktim. Kardeşimin birlikte yaşadığı insanları tanımak için güzel bir fırsat gibi gelmişti bu bana. "Saati mesaj atarsın." Aycan yine makul bir tavırla başını sallayarak söylediğimi onayladı. Parmaklarımı ıslak saçlarımda dolaştırıp ardından kurutmak için odaya çıktım. Aşağıda garip bir an yaşanmıştı ve ben üstesinden nasıl geleceğimi bilmediğim bir hayatla yüzleşmeye çalışıyordum. Çiçek yalan söylüyordu, bunu zaten biliyordum. Benden hayatıyla ilgili birçok şeyi saklıyordu ama artık daha fazlasını sakladığını düşünüyordum ve o sakladığı şeylerin peşinden gidecektim, tek başına savaşmasına daha fazla izin veremezdim.

Kübra peşimden odaya girip kapıyı arkasından kapattı. "Bu tehlikeli görünüyor," dedi, tırnaklarıyla oynarken volta atıyordu. "Köprü tehlikeli."

Ama nedense tehlikeli olduğunu söylemesi beni daha çok teşvik ediyordu.

"Çiçek pişti bile oynamazdı, sen gerçekten garip bir kızsın." Yatağa bağdaş kurarak oturdu.

"Kıbrıs'ta yaşıyorum ben. Bir insanı gözüm kapalı bile pokerde yenebilirim." Onun karşısına oturup durumu eğlenceli göstermeye çalışarak göz kırptım. Bunun sorun olmayacağına inanmalıydı yoksa yaptığımı Çiçek'e söyleyebilirdi ve onun da bir şekilde bana engel olmaya çalışacağından emindim.

Bakışlarını takip ederek buğulu camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Hava parçalı bulutlu, gökyüzü griydi. Pencerenin baktığı solmuş sokak, gerçek anlamda kasvetli ve ürkütücü görünüyordu.

"Yine de orada çok dikkatli olmalısın. Hem bu, gece çalışmayacağın anlamına mı geliyor?" Eline rastgele bir yastık alıp yatakta uzandı.

Derin bir nefes alıp başımı yatakta arkaya vererek sırıttım ve elimdeki iki yüz lirayı havaya kaldırıp salladım. Biraz önce masada kazandığım paralar gıcır gıcırdı. "Şimdiden günü kurtarmış görünüyorum."

"Öf, Asır'ın yüzündeki ifadeyi aklımdan silemiyorum!"

"Arı vızıltısının ismi Asır mı?" İstemsizce kaşlarımı çatmıştım. "Onun olayı ne?" Kafede denk geldiğimizden beri kendisi kafamda bir soru işaretiydi.

"Kendi çapında kabadayı, Doğukan'ın arkadaşı." Yatakta uzanırken bir anda sırıtarak bana doğru döndü. "Çok tatlı değil mi ama?"

Söylediğine inanamıyormuş gibi ona baktım. "Baldandır o baldan," dedim gülerek.

"Çiçek ne yapıyor acaba şu an?" diye sordu birden.

Paraları komodinin üzerine bıraktım. Ben de sık sık onu düşünüyordum ama kendini gergin hissetmemesi için çok fazla mesaj göndermiyordum. Henüz bir gün olmuştu yer değiştireli ama orada bir gün bile bazen katlanılmaz olabiliyordu.

"Umarım dinleniyor ve sıkıldığım her şeyin tadını çıkarıyordur." Ellerimi başımın altına alıp boyası dökülmüş tavana ve du-

yundan düşecek gibi duran tozlu ampule baktım. Benim odam krem rengiydi, tavanda çok şık tozpembe bir avize vardı ve rengini yatağın baş ucundaki bir kumandayla ayarlayabiliyordum. Komodinin üzerindeki telefondan tek bir tuşla istediğim her şeyin ayağıma gelmesini sağlayabiliyordum. Çiçek'in bunların hepsini kullanmasını istiyordum. Hakkı olan her şeyi fazlaca değerlendirmesini... Dinlenmesini, hiçbir şey düşünmeden uyumasını, günün ve sıcak yatağın keyfini çıkarmasını... Çünkü burası oldukça soğuktu ve o zayıftı, yüzü hep solgundu. En güzel yiyecekleri yemesini istiyordum.

"Eğer yapmıyorsa o kızı sağlam dövmemiz gerekecek," dedi Kübra. Gülümsedim.

"Sen," dedim, "Onunla aynı yurtta mı kalıyordun?"

Gülümsemesi, buruk bir hüzün yağmuruna dönüştü. "Hayır," dedi. "Ben o kadar bile şanslı değildim. Sokakta kalıyordum, mendil falan sattırıyorlardı bize. Doğukan, bir bakıma hayatımı kurtarmış oldu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ailen?" diye sormaya çekiniyordum ama kendime engel olamadım.

"Annem ben küçükken öldü. Babam işe yaramaz biriydi. Ağabeylerim de öyle."

"Senin nerede olduğunu biliyorlar mı?"

Derin bir nefes alırken zorlandığı ortadaydı.

"Pek umurlarında olduğunu sanmıyorum. Her neyse, akşam gerçekten o bahis için gidecek misin?" Konuyu dağıtma çabasını takdir ederek üstelemedim.

"O kadar mı kötü?"

"Sadece pek tekin tipler değiller..."

"Eh, orası belli ama ben de fena sayılmam."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedim hemen. "Çalışman gerekiyorsa sen git. Refik sıkıntılı birine benziyordu. Ben gelmezsem daha sonra Çiçek'in başı belaya girecek mi?"

Kübra güldü. "Sanırım onu Doğukan halleder. Çiçek her zaman gelmiyor zaten, bu ekstra işi."

Merak yeniden beni esir almıştı.

"Başka neler yapıyor?"

"İnan, o kadarını ben de bilmiyorum."

Başımı sallarken başka bir düşünce seline esir olmuştum. Hiç kimse kardeşim hakkında yeteri kadar şey bilmiyordu. Çiçek bir bataklığın içindeydi ve yıllardır orada hayatta kalmaya çalışıyordu. Hepsi öyleydi ama diğerlerine bir şekilde ulaşabilirken kendi kardeşimle aramda bir uçurum var gibi hissediyordum.

"Okulu nasıl?" diye sordum. Her küçük ayrıntıya muhtaçtım.

"Bu dönem dondurdu, harç parasını biriktirmeye çalışıyor."

"Anlamadım." Bir anda doğrulmuş ve şaşkına dönmüştüm. Bundan haberim yoktu. Bana, okula gittiğini söylemişti. Başka bir yalan daha mı? Ama neden?

"Bilmiyor muydun?"

Onaylamaz bir şekilde başımı iki yana salladım. Bu, Kübra'nın da düşüncelere dalmasına neden oldu. Artık o da yeterince sakin görünmüyordu. "Belki de yardım teklif edeceğini bildiğinden sana söylememiştir."

"Bu, tam ona göre bir hareket," dedim.

"Aslında..." Bir an durup yatakta doğruldu. Isırdığı dudağını serbest bırakırken kaygılı görünüyordu.

"Evet?" diye sorgularcasına devam etmesini bekledim.

"Çiçek neden senin yardımını kabul etmiyor, emin değilim."

"Çok gururlu biri çünkü."

"Hayır, işte!" dedi. Heyecanlanmıştı ama bu gerilim dolu bir heyecandı. Büyük bir şeyi itiraf edecekmiş gibiydi. "O gururlu biri değil. O..." Derin bir nefes alma ihtiyacı hissetmişti. "O yardım tekliflerini geri çeviren biri değil, bu konuda neredeyse *yüzsüz*dü."

"Ne diyorsun sen?" Seçtiği kelime hoşuma gitmemişti.

Gözlerini kapattı, daha açıklayıcı kelimeler seçmek için düşündüğü ortadaydı. Bir saniye sonra tamamen bana dönüp, "Hayatın bizden esirgediklerine karşı mahcup olmamamız gerektiğini söyler hep. Çoğumuz insanların eskisini kullanırız ama bundan rahatsız oluruz. Çiçek öyle değil. Biri bir şey verdiği zaman alır, çekinmez, zaten hakkı olduğunu düşünür. Buna rağmen senden yardım istememesi bize hep garip geliyordu."

Birden ürperdiğimi ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim ama bunun odanın soğukluğuyla bir ilgisi yoktu.

• Kız kardeşimin başka bir yüzüyle karşı karşıyaydım. Hiç haberim olmayan bir yanıyla... Bu zamana kadar ona aldığım bir kahvenin bile onu nasıl rahatsız hissettirdiğini gözlerimle görmüştüm. O gururluydu. Ne olursa olsun *yüzsüz*, onun için kullanacağım bir kelime olamazdı.

"Ben kardeşiyim," dedim düşünceli bir şekilde. "Belki de benden çekinmiştir, bazen yabancılara karşı mahcup olmak daha kolaydır, ne de olsa onlar sürekli hayatımızda değil." Bu, daha çok kendimi ikna etme çabamdı. Ortada büyük bir sorun olduğundan emindim ama bu sorunun şiddetini bilmiyordum. Diğer merak ettiğim şey ise Çiçek'in bu kadar çok çalışmasına rağmen okul harcını nasıl toparlayamadığıydı. O parasını çarçur eden biri değildi, kendisine kıyafet almıyordu, yaşadığı yer zaten ortadaydı, sosyal bir hayatı yoktu. En azından bildiğim kadarıyla...

"Başka arkadaşları var mı?" diye sordum.

"Ben biraz safım," dedi Kübra saçlarını parmağına dolayarak. "O yüzden çok bir şey bilmiyorum. Buraya getirdiği kimse olmadı ama dediğim gibi buraya sadece yatmak için gelir ve bazen hiç

gelmez. Genelde bana göz kulak olur, ben onun bilmemi istediği kadarını bilirim hep."

"Sanırım bunu çözmek için biraz zamanım var, bana yardım eder misin?"

Gözleri irileşti. "Şüphelendiğin bir şey mi var?"

"Gerçekten safsın." Anlayışla gülümsedim. "Sürekli çalışıyor, bu eve çok fazla kira vermediğinizi anladım, parasını harcayan biri de değil. Okul harcını yatıramaması sana da garip gelmiyor mu?"

"Sen böyle söyleyince, evet." Yeniden uzun uzun pencereden dışarıya baktı. "Ama ne olabilir ki?"

"Ben de bunu merak ediyorum."

"Asır ve Doğukan," dedim sanki biri duyacakmış gibi fısıltıyla. "Çiçek'in onlarla arası nasıl?"

"Hiç konuşmazlar. Daha önce onları yan yana bile görmedim."

Ona kafedeki olaydan bahsedip bahsetmemekte kararsız kalmıştım. Asır, bariz bir şekilde Çiçek ile alaycı da olsa iletişim kurmayı denemişti, birbirini görmezden gelen insanlar böyle şeyler yapmazdı, belki de ben büyütüyor ve kendime bir heyecan arıyordum...

Ne olursa olsun bunları çözene kadar burada kalmaya kararlıydım.

2. BÖLÜM: RİSK

Bahisler için buluşma gece yarısı yapılacaktı. Yanıma ne almam gerektiğinden emin değildim, sadece sabah kazandığım iki yüz lirayı çantaya attım ve dolabın kapaklarını açtım. Giyinmek için çok fazla seçeneğim yoktu, ayağıma siyah bir pantolon geçirip üzerine kırmızı bir kazak giydim. Birkaç ay önce Çiçek'e hediye ettiğim çoğu şey, hiç kullanılmamış bir şekilde dolabın en alt bölmesinde duruyordu. Neden hiç açılmadıklarını merak etmiştim, sonra onları giymeye kıyamadığına karar verdim çünkü açmaya zamanı bile olmamıştı.

Acı veren derin bir nefes daha.

Bazen kalbimin kabuk bağladığını düşünürdüm; etrafındaki zar, geçilmez bir sertliğe ulaşmıştı. Yaşadığım parıltılı hayat beni buna itmişken şimdi burada yaşadığım, şahit olduğum her şey, o kabuk bağlamış kalbin altındaki yaraları, yağmurlu bir havanın yapabileceği gibi sızlatmaya başlamıştı. Elim, istemsizce göğsüme kaydı. Orada bir yerdeydi.

Kendi botlarımı ve kabanımı üzerime giyip çantayı sırtıma attım.

"Tıpatıp aynısınız ama bir şekilde daha güzelsin. Yanlış anlama ama paranın yapamayacağı şey yok gerçekten." Kübra da kendi montunu giyip beni beklemeye koyuldu.

Saçlarımı, duvardaki kırık aynaya bakarak üstünkörü düzelttim. Saçlarım kendiliğinden dalgalıydı ve yoğun bakımlar sayesinde hafif tatlı buklelerle omuzlarımdan aşağı dökülüyordu.

"Yanlış anlamadım," diye omuz silktim. "Öyle çünkü." Bu gerçeği kimsenin inkâr edebileceğini sanmıyordum. Benim hayatım,

estetik ameliyatlar yüzünden birbirine benzeyen insanlarla doluydu. Bazıları gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş, sadece mimiklerle yaşıyordu, daha kötüsü ruhlarının da tek bir elden çıkma gibi olduğuydu.

"Sen çok harbi kızmışsın." Kapıya yaslanarak güldü. Çıkarken eşikte koluna girdim. "Sen de öyle," dedim. Merdivenleri kıkırdayarak iniyorduk. Kalabalık olmasına alışkın olduğum salonda kimse yoktu. Kapıda Doğukan bekliyordu.

"Beklettim mi?" diye sordu Kübra.

"Acele etmenize gerek yok, yetişiriz."

Soğuk bir çocuktu ama arı vızıltısının yanında güneş gibi kalıyordu.

"Çiçek gelmiyor," diye açıklama gereği duydu Kübra.

Doğukan, çıkmak üzereyken arkasını döndü, muhtemelen sebebini söylemem için bana baktı ama başımla gelmediğimi onaylamakla yetindim sadece. Bakmayı sürdürdü ama cevap vermeyeceğimi anladığında dışarıya çıktı, bense biraz bekleyip onlar uzaklaştıktan sonra çıktım.

Kübra, daha öncesinde nereye gideceğimi tekrar tekrar anlatmıştı, onlar hurda minibüse binerken ben, itiraf etmeliyim ki hâlâ deli gibi heyecanlı ve biraz da ürkmüş şekilde, yokuşu inmeye başladım.

Hava buz gibiydi, sulu kar saçlarımın üzerine düşerken montumun yakalarını iyice çekiştirip ellerimi ceplerine soktum. Mahalle, tamamen döküntü evlerden ya da gecekondulardan oluşuyordu. Her köşe başında tekinsiz birileri, evlerin pencerelerinde mutsuz bakışlarla hiçliği seyreden insanlar vardı ama genel olarak, herkes kendi işine bakıyor gibiydi.

Adımlarımı hızlandırmaya başladım ama yerde, ayazdan kaynaklı buzlanma olmuştu ve pahalı ayakkabılarım, beni bu düşüşten kurtaramamıştı. Deyim yerindeyse tam olarak yere kapaklandım

ve feci şekilde popomun üzerine düştüm. Daha kötüsü de salak gibi refleksle çığlık atmış ve birkaç kişinin dikkatini üzerime çekmiştim. Köşede bekleyen iki üç kişi, eğlenerek bana doğru yürümeye başladı. Toparlanmak için ellerimi üzerime silmeye çalıştım ama onlar da düşüşten nasibini almıştı. Sağ avucumun içi, tamamen soyulmuştu.

"İyi misin, yavrum?" diye elini uzattı biri ama o eli tutup mikrop kapmak gibi bir niyetim yoktu.

"Teşekkür ederim, kendim hallederim."

Elimin sızlamasını yok sayıp, yerden destek alarak doğrulmaya çalıştım ama bir tanesi, inatla kolumdan fazla sıkı tutarak, "Yok, yok, hiç yardım eli geri çevrilir mi?" dedi. Kolumu ondan kurtarmak için kendimi geriye doğru çektim ama bu sefer diğerine çarptım. Bir saniye için durup o klişe sahneleri aklımdan uzaklaştırdım.

"Beni bırakmazsanız çığlık atacağım," diye uyardım ki çığlık atmak için aşırı hazırdım. Üzerimdeki eller, midemin gitgide bulanmasına neden oluyordu. Muhtemelen benimle sadece alay ediyor ve korkumdan haz alıyorlardı. Birkaç işe yaramaz mahalle serserisinden ibaretlerdi ama yine de rahatsız ediciydi.

"Çığlık atmasını istemezsiniz, gerçekten korkunç bir sesi var," dedi biri. Üzerimdeki eller gevşedi ama kolumu ilk tutan, hâlâ elini çekmemişti. Onunla birlikte ben de sesin geldiği yöne doğru baktım.

"Asır başkan," dedi hâlâ kolumu tutan. "Yine tenhalarda dolaşıyorsun." O pis pis gülerken ben, hızla kolumu kendime doğru çektim.

"Köşenize dönün, haydi, it köpek sürüsü," diye gülerek uyardı Asır. Gözlerindeki ifade, aksini söylemiyordu, bir an için ben bile köşeme dönmek istedim.

"Sen kime *it* diyorsun lan?" diyerek öne doğru atıldı kolumdan tutan, bu sırada ben, birkaç adım daha gerileyip hengâmeden kur-

tulmuştum ama çığlık atmama engel olamadım. Tanrım, ilk defa gerçek bir kavga görüyordum. Garip bir şekilde olanları sadece izliyordum ama muhtemelen bir şeyler yapmam gerekiyordu. Böyle bir durumda ne yapılırdı ki? İki taraf da beni pek ilgilendirmiyordu. Duruma baktım: Asır, çocuğun üstündeydi ve yuvarlanıyorlardı. Durum, saniyeler içinde bir kartopu gibi büyümeye başlamıştı. Diğer ikisi kavgaya karışmayınca ben de karışmamaya karar verdim, teke tek, artık hangisi kazanırsa... Onları arkamda bırakıp yoluma devam etmeye koyuldum.

"Oğlum, siz it gibi dalaşırken kız, aldı başını gitti bile, heheyt..." dediğini duydum arkamdan birinin. İstemsizce gülmüştüm, adımlarımı olabildiğince hızlandırdım. Ne bekliyorlardı acaba!

Kübra'nın tarifi biraz zayıftı ama en azından, buradan bakınca karşıda bir üst geçit görebiliyordum.

"Senin bir ruhunun olmadığını söylerlerdi," dedi Asır koştura koştura bana yetiştiğinde. "Orada, senin için adamla kavga ettim."

Ona, sadece bir kez göz ucuyla baktım. "Senden yardım istedim mi?"

Kaşlarını çattı, itiraz etmek için bir şey söyleyecekti ama kekelemekten öteye gidemedi.

"Hür iradenle birileri için bir şeyler yapıp sonra da takdir veya karşılık mı bekliyorsun? Oldukça klas hareket!" Karşıya geçmek için yolu kontrol ettim. Asır'ın şok içinde güldüğünü duydum.

"Biliyor musun," dedi. "Bir daha yolunu kestiklerinde sana yardım etmeyeceğim."

Bu defa ona gözlerimi devirerek baktım ama biraz suçluluk hissettim. Tam bir şey söyleyecekken vazgeçip çantamın tek askısını çıkardım ve omzuma doğru çektim. Ön gözünden kâğıt mendil çıkardım. Dudaklarımı yalayıp, bir şey söylemesine izin vermeden kaşının kenarından şakaklarına doğru akan kanı silmeye koyuldum. Boyu, epey uzundu.

"Biraz eğilecek misin?" diye imada bulundum huysuzlanarak.

Yere doğru hafif eğilmek yerine suratını suratıma yaklaştırdı. Yüzünde sersem bir gülümseme vardı. Mendili kaşına iyice bastırınca yüzünü buruşturup geri çekildi.

Bense güldüm.

Köprünün altına kadar sessizce birlikte yürüdük. Nasıl bir yer olacağıyla ilgili bir fikrim yoktu. Asır'ın yönlendirmesi ile birlikte boş olduğunu düşündüğüm, yarım bırakılmış ya da çökmüş bir binanın içine girdik. Adımlarım, istemsizce yavaşlamıştı. Burada biraz daha temkinli olmamız gerektiği ortadaydı. Korunma içgüdüsüyle omuzlarımı geriye itip gözlerimle etrafı kolaçan ettim.

"Korktun mu?" diye sordu, bıyık altından gülüşü sesine de yansımıştı.

Alt kata inerken, "Sadece yolu göster," dedim.

Muşambalarla kapatılmış bir kapıdan içeriye girdik. Duman altıydı ve bira kokuyordu. İçerisi kalabalık sayılırdı. İllegal bir yerde olma fikri cazip gelmişti. Ortaya birkaç masa dizilmişti, plastik sandalyeler etrafında toplanmış insanlar vardı. Kocaman, siyah bir müzik sisteminden şarkı çalınıyordu. Bu, daha önce hiç duymadığım bir yerli şarkıydı. Yerli şarkılar dinlemeyi dokuz yaşımda bırakmıştım.

Asır'ın yönlendirdiği boş masalardan birine oturdum. Çok geçmeden yanımıza aynı kıyafetleri giyinmiş hâlde Aycan geldi. Samimi bir şekilde kollarını Asır'ın bedenine dolarken o, beni izliyordu. Üzerindeki deri ceketi çıkarmadı, ben de güvenlik endişemden dolayı kabanımla oturmaya devam ettim. Duruşumu dik tutmaya çalıştım. Masaya iki kişi daha oturdu ve Asır ile selamlaştılar. Bana bakmadan bir sohbete daldılar. Aycan, çıyan gibi gülüyordu.

Birkaç dakika sonra, Doğukan içeri girdi. Asır'ın çatık kaşlı bakışları ona döndü.

"Bu gece çalışıyorsun sanıyordum," dedi.

Doğukan, insanların arasında aradığını bulmuş ve rahatlamış gibi bana odaklandı. Yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Vazgeçtim," dedi kısaca. Asır, dudak bükmekle yetindi.

Masaya bir kız daha yaklaştı. Elinde, bir deste kart vardı.

"*21* oynamayı biliyorsundur umarım," dedi Aycan gülerek. Bakışlarına karşılık kaşlarımı çatmakla yetindim ve sessizce kartların dağıtılmasını bekledim. Önüme bırakılan iki karta bakıp masadakilerin yüzlerini okumaya başladım.

Blackjack, diğer ismiyle *21*, tam olarak bir strateji oyunuydu ama sayılardan da biraz anlamanız gerekiyordu. Benim sayısal zekâm, derslerimi batırsa da garip bir şekilde, bu tür oyunlar da çok kıvraktı.

"Anıl," demişlerdi dağıtıcı olarak masanın ucuna geçen çocuk için. Yaşıt olduğumuzu sanmıyordum, bizden büyük duruyordu. Aslına bakılırsa masadaki en küçük kişi ben olabilirdim.

Bu defa Aycan da izlemek yerine oyuna katılmıştı. Oldukça karmaşık görünen basit bir oyundu bu, mantığını kavradığınız zaman zor bir yanı kalmıyordu. Bu defa, birbirimize karşı değil, dağıtıcı olan Anıl'a karşı oynayacaktık. Bahsi, yüzer liradan açtılar. Daha önce hiç dört rakamlı miktarların altında oynamamıştım, o yüzden oyunu başta ciddiye almadım.

Hep birlikte dört tur döndük. Üçünü ben, birini kasa kazandı. Beni hafife almaları onların dikkatini dağıtırken ben hem onları hem de dağıtılan kartları izliyordum. Tamamen oyuna ve kartlara odaklanmıştım. Bu insanların arasına karışıp bir şeyler öğrenmek istiyorsam bu oyunu kazanmam gerektiğinin farkındaydım.

Asır, şüpheyle beni izliyordu, Çiçek'ten beklenmedik bir performans olduğunu bilsem de geri adım atmadım. Daha şimdiden 1000 lira, elimin altında duruyordu. Bu yoksulluğun içinde paralarını neden böyle çarçur ettikleri umurumda değildi ama Doğukan'ın olayını merak etmiştim. Büyük bir evin sahibiydi, oyunlar-

da kendini hep geri planda tutması garipti çünkü pas dediği her elde kazanması olasıydı. Kazanmayı kendi iradesiyle reddediyordu. Aynı zamanda, diğerleriyle birlikte otelde çalışmaya da gidiyordu. Bu yüzden en büyük soru işareti, onun isminin yanındaydı. Çiçek ile yollarının hangi noktada kesiştiğini merak ediyordum.

Asır, tamamen muammaydı. Üzerindeki ceketin fiyatını biliyordum ya da taktığı saatin markasını. Bunlar hiç de yoksul insanların kullanabileceği şeyler değildi. Katran karası gözleri, sürekli beni seyrediyordu. Bir anda hafifçe, dudağının kenarıyla gülümseyerek önündeki paraları, benim önüme bıraktı.

"Senin üzerine oynuyorum," dedi. "Bu, son el. Tek başına, kasaya karşı oynayacaksın." Dirseklerini masanın üzerine yaslayıp beklenti dolu bakışlarla izlemeye koyuldu. Anıl gergin bir şekilde ensesini ovdu ama bu fikirden hoşlanmışa benziyordu.

"Neden?" diye sorgularcasına tek kaşımı kaldırıp ona baktım.

"Garip bir huyum var," dedi masanın üzerinden bana doğru iyice eğilerek. "İnsanların ne kadar ileriye gidebileceğini merak ediyorum." Bakışları çok derindi, gözleri buğulu bir camın arkasından seyrettiğiniz gece manzarasını anımsatıyordu. Gözlerimi o bakışlara kilitlemek istedim bir an için. İleriye gitmek...

"Bu gecelik bu kadar yeter bence," diye araya girdi Doğukan. Başımı, zorlukla ona doğru çevirdim. "Bana kalırsa da insan, duracağı noktayı bilmeli."

Yandan, hafifçe gülümseyerek ona baktım.

"Yoksa sen, bana güvenmiyor musun?"

Gülümsememe karşılık verdi.

"Ben kimseye güvenmem, kupa kızı."

Kendi tarzıyla bana meydan okuduğunun farkında mıydı acaba? Dudaklarımı büküp önüme baktım. Önümdeki iki seçeneğe... Bu, bana büyük bir haz verdi. Önümde daima tek bir yol olurdu, hayatımdaki her şey, olması gerektiği gibi ilerlerdi ve o kahrolası

insanlar ya da gösteriş budalaları, bunu bir an olsun değiştirmeme izin vermezlerdi. Ve daha önce bu oyunu yüzlerce kez oynamış olsam da o masalarda, hiçbir zaman kazanmak için oynamazdık. Çünkü hiçbirimizin kaybedeceği şeyleri olmazdı, eksilen her şeyin yerine daha iyisi, daha fazlası gelirdi. Bu oyunlardan birini en son oynadığımda bir araba kaybetmiştim ama kimsenin umurunda olmamıştı. Birinin koleksiyonuna, ihtiyacı olmayan bir parça daha dâhil olmuştu sadece. Şimdi ise kazanmam gerekiyordu ve bunun bir anlamı vardı. Kaybetme olasılığın olmadığı sürece kazanmanın bir anlamı olmadığını bu masada öğreniyordum, her ne için olursa olsun...

"Kabul," dedim. "Ama her şeyi koyuyoruz masaya."

Gözlerim, Asır'ın kısılmış, siyah gözleri ile buluştu. Benim hissettiğim heyecanı orada da gördüğüme emindim. Yavaş bir şekilde başıyla onayladı.

"Aycan, kalk masadan," dedi kararlı bir şekilde. "Doğu, sen de."

Kimse söylediklerini ikiletmedi. Hava, bir anda ağırlaşmıştı. Karşımdaki sandalyeden kalkıp yanımdaki boş sandalyeye oturdu. Otururken sandalyeyi iyice bana doğru yanaştırdı. Kolu, neredeyse koluma çarpıyordu. Basit bir hareketle sandalyesini uzaklaştırmak yerine kolunu, sandalyenin arkasından omzuma doğru attı.

Rahatsız olmadım.

Anıl, kartları karıştırmaya devam etti. Oyun, şu şekilde oynanıyordu: Kasa, kendi dâhil herkese iki kart veriyordu ve amaç, bu iki kartın toplamının yirmi bir sayısına ulaşması ya da yaklaşmasıydı ama yirmi bir sayısını aştığınız takdirde kaybediyordunuz. Kartlar dağıtıldıktan sonra kart isteme hakkınız oluyordu ama aldığınız kartla yirmi birin üzerine çıktığınız an, yine kaybetmiş oluyordunuz.

Benim kartlarım, açık bir şekilde masanın üzerine bırakıldı. Kasanın ise -dağıtıcının yani Anıl'ın oyun kuralları gereği- ilk kartı kapalı, ikinci kartı açıktı.

Benim önümde vale ve as vardı. Yani bu, beni yirmi bire ulaştırmıştı, *blackjack* yapmıştım ama Anıl'ın ilk kartının ne olduğundan emin değildim. Önünde sadece bir tane as görüyordum. İşte, bu kadar. Kalbim, birden hızla atmaya başladı. Her şey bir yana, bu, daha önce hiç tatmadığım bir histi.

Zafere ve yenilgiye bu kadar yakın olmak...

Asır güldü.

"Çiçek," dedi. "Güzelim, bundan sonra çok ama çok faklı bir hayatın olacak."

Anıl diğer kartı açtı, sadece bir sekizlisi vardı. Bu durumda ben kazanmış oluyordum. Adam, küfrederek kartları masaya savurdu.

"Kabul etmiyorum," dedi. "Bunda bir iş var."

"Yenilen pehlivan güreşe doymuyor," dedi Asır ani bir şekilde ayağa kalkarak. İkisi de yarı sarhoş olduğu için ne yapacağımdan emin değildim. Paralar, masanın üzerinde duruyordu ama ortam, her an karışacak gibi görünüyordu.

"Asır, bu iş burada kalmaz. Bu oyun iptal, yedirmem."

"Çiçek," dedi biri kolumdan tutup. İrkilmiş bir şekilde Doğukan'a baktım. İhtiyatlı ve beni korumaya çalışan bir hâli vardı. "Haydi, gitmemiz lazım, eşyalarını topla."

Başımla onayladım.

Anıl, yanımda duran sandalyeyi üzerime doğru itti.

"Orada durun bakalım. Paralara elinizi sürerseniz buradan elsiz çıkarsınız."

"Paran sende kalsın," dedi Doğukan sandalyeyi çekerken. "Çiçek, haydi." Çantama odaklanmış bir şekilde ağzını kapatmaya çalışıyordum ama ani gerginlik, elimin titremesine sebep olmuştu.

Doğukan, çantamı kapatmak için eğildiği sırada, az önce söylediğinin aksine benim önümdeki yüzlükleri de çantaya koyuyordu. Bu, Anıl'ın hoşuna gitmedi ve eğildiği esnada Doğukan'ın sırtına

dirseğiyle sert bir şekilde vurdu. Doğukan, aldığı darbeye karşılık sadece kaşlarını çatmıştı. Asır, daha da öfkelendi. Oturduğu sandalyeyi eline alıp adamın kafasına geçirmesi sadece üç saniye sürmüştü. Sonra ortada, birilerine işaret veren ıslıklar yükselmeye başladı.

Anıl'ın yanına birkaç kişi daha eklendi.

"Çiçek, çabuk dışarı!" diye bağıran bu defa Asır oldu ama bu korku dolu bir bağırış değil, *işler kızışacak, kaybol,* uyarısıydı. Yüzünde, neredeyse neşeli bir hâl vardı. Olanlardan zevk aldığı ortadaydı. Doğukan, kolumdan tutup çantayla birlikte beni, girdiğimiz muşambalı kapıya doğru itti. Kontrolsüz gücü yüzünden yere düşmüştüm ama bana bir kez daha bakamadan herkes birbirine girmişti bile. Kötü olan, Doğu ve Asır'ın sadece iki kişi olmasıydı. Diğerleri, en az yedi kişiydi.

Yardım çağırmak için kapıdan çıktım. Aycan binanın önünde sigara içiyordu, yaklaştığımı görünce kaşlarını çattı.

"Kavga çıktı," dedim panikle. "Bir şeyler yapmalıyız."

Benim kadar gergin görünmüyordu. Hatta biraz olsun endişelenmemiş ya da şaşırmamıştı. "Çocuklar halleder," dedi. "Her zaman olan şey."

Durup soluklanma gereği duydum.

"Sürekli kavga ettiklerini mi söylüyorsun?"

Alnını kırıştırarak bana döndü.

"Şahit olmadığın bir şey değil, kızım. Kafanı, bir yere mi çarptın?" Gözlerini kısıp bir şeyler ima edercesine bana bakmayı sürdürdü.

"Polisi çağırmamamız gerektiğine emin misin? Onlar çok kalabalık." Sesim titriyordu.

"Söylenmeyi bırak artık." Cebinden bir sigara daha çıkardı. Ona uzak kalacak köşeye gidip duvara yaslandım ve beklemeye

koyuldum. Sanırım artık Çiçek'in neden onlarla takılmadığını anlıyordum. Ama ben, bundan garip bir haz duymuştum, duymaya da devam ediyordum. Hareketlerimi kontrol etmem gerektiğini biliyordum, Çiçek yeniden buraya döndüğünde her şeyi mahvetmiş olmak istemiyordum ama elimde değildi.

Asır ve Doğukan, kahkahalar eşliğinde dışarı çıktılar. İkisi de omuz omuzaydı ve fena hâlde dağılmış görünüyorlardı. Sersemleyerek ayağa kalktım. Asır'ın ceketi çıkmış, üzerinde sadece siyah bir tişört kalmıştı ve hava buz gibiydi. Ceketine ne olduğunu sormaya çekindim. Henüz buraya gelirken yüzünde oluşan yaraya yeni bir tanesi daha eklenmişti. Şimdi hem kaşı hem dudağının kenarı kanıyor gibi görünüyordu.

Ona nazaran Doğukan, daha iyi durumdaydı. Hatta dağılmış saçını ve üzerindeki kıyafetleri saymazsak yüzünde, en ufak bir çizik bile yoktu. Bembeyaz bir teni vardı, yeşil gözleri kocaman bir vadi gibi iç ısıtıyordu. Beni görünce duraksayan o oldu.

"Kupa kızı," diye aramıza girdi Asır. Doğu'nun ağzında daha iyi durmuştu bu lakap. Bir anda, üzerime doğru paralar dökmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye güldüm.

"Paramızı onlara bırakacağımı sanmıyordun herhâlde," diye söylendi. Aslında tam olarak öyle sanıyordum. Aycan, benden önce davranıp paraları hızlı bir şekilde yerden topladı. Ben, Asır'ın dağılmış yüzüne bakıyordum. Elim, istemsizce çenesine gitti.

"Koleksiyona yeni bir parça eklemişsin."

Söylediğim şey hoşuna gitti.

"Haydi, şu kazandıklarımızı ıslatalım," dedi. Bunun ne demek olduğundan emin değildim. Dördümüz, Doğukan'ın kullandığı beyaz minibüse bindik. Bu defa, ön tarafa Aycan oturmuştu. Asır, benimle birlikte arkaya geçti.

"Üşümüyor musun?" diye sordum. Sırtını arkaya verip bir bacağını kendine doğru çekti. Yüzünde, yarım bir gülümseme belirdi.

Gözlerinin kenarı, gülümsemesiyle birlikte kırışmıştı. Omuzlarını, yukarı aşağı hareket ettirdi.

"Adrenalin iyi geldi, hissetmiyorum."

"Orası belli," dedim. Yüzü, yara bere içindeydi ama oldukça rahat görünüyordu.

Yol üzerinden atıştırmalık ama daha çok içmek için bir şeyler aldılar. Ben, onlarla birlikte inmemiştim ama arabadan indirirken taşımalarına yardım ettim. Etraf zifirî karanlıktı, saat neredeyse sabaha karşı üç olmuştu ama kendimi, hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Asır'ın dediği gibi adrenalinden olmalıydı.

Kübra ve Efe, hâlâ ortalıkta yoktu. Muhtemelen otelden dönmemişlerdi. Salonda, tanımadığım birkaç kişi, Osman ile birlikte TV'den oyun oynuyorlardı. Kimse kimseye selam vermedi. Ve kimse durumu yadırgamadı.

"Benden pas," dedi Aycan. "İki gündür uykusuz dönüyorum ama bir tane yolluk alırım." Bira şişelerinden birini eline alıp açtı ve hızlı birkaç yudum aldı. Merdivenleri tırmanırken de kafasına dikmiş içiyordu. *Uyumanın başka bir yolu*, diye düşündüm. Bazen ben de yapıyordum.

Şimdi ne yapacağımı bilmediğim için ben de Aycan'ın arkasından odaya çıkmak için hareketlendim.

"Nereye gidiyorsun, şampiyon?" diye soran Asır oldu. Doğukan, alt kata yönelmiş ve basamakların ardından kaybolmuştu.

"Odaya çıkacağım," dedim basit bir şekilde.

"Tüm bunları, senin sayende aldık, kalıp bizimle içmelisin."

"Bence sen, önce şu suratını temizlemelisin," dedim. İçler acısı görünüyordu. Dediğimi duymazdan gelip, bir bira açıp bana uzattı. Çiçek, böyle bir durumda ne yapardı, bilmiyordum, alkol kullanıp kullanmadığını da bilmiyordum ama ben, keyifle içmiştim.

Başını arkaya yaslayarak kapalı gözleriyle orada, öylece durdu.

Hiç kimse konuşmuyor, bazen Osman ve diğerleri oynayamadıkları oyuna küfür ediyorlardı. Üzerimden montumu çıkarıp kenara bıraktım. Bir saniyelik yabancı hissettikten sonra Asır'ın yorgun yüzünde dolaştı gözlerim.

"İçim rahat etmeyecek," diye söylenmeye başladım. Elinden tutup onu ayağa kaldırırken tek gözünü açmış bana bakıyordu. "Şu suratına bir buz koyalım en azından."

O an, sanki sadece ben elini tuttuğum için ayağa kalkmıştı, gevşek tutuşuma rağmen elime sımsıkı kenetlenerek beni takip etti.

Onu mutfağa götürüp, yaslanması için tezgâhın önüne bıraktım.

"Burada bekle," dedim.

"Peki, küçük hanım," diye alay etti. Gözlerimi devirerek gelişigüzel her şeyi sıkıştırdığım çantamın içinden bir kâğıt mendil paketi buldum.

"Bu evde tentürdiyot gibi bir şey yok mu?"

"Varsa Doğu'da vardır ama uzatma, bas mendili, gidip keyfimize bakalım biraz." Sağ eliyle saçımın dalgalarından birini kıvırdı.

Elini ittim.

"Bekle de mikrop kapıp ölmeden önce alıp geleyim."

"Çok düşüncelisin," dedi imalı bir gülümsemeyle.

"Cesetlerin berbat koktuğunu okumuştum."

Aslında o kadar da kötü değillerdi, hatta Aycan bile. Onları neredeyse sevmiştim. Kendi içlerinde bir özgünlükleri ve gerçeklikleri vardı.

Doğukan, en alt katta tek başına kalıyordu, Kübra bundan daha önce de bahsetmişti. En büyük soru işaretinin odasına doğru gidiyordum. Merdivenleri inip karanlık koridoru geride bıraktım. *Nesin sen, vampir falan mı? Yok, zindanda yaşasaydın...* Düşmemek için her adımımda bir elimle etrafı yoklamam gerekmişti. Sonunda çok küçük bir ışık birikintisinden gördüğüm kapının doğru kapı

olmasını umarak iki kere tıklattım, cevap gelmeyince doğruca içeriye girdim.

Gözlerimin karanlığa alışmasını beklerken kapının tokmağını sıkı sıkı tutuyordum. Lamba kapalı olsa da açık pencereden içeriye süzülen ışık, odayı belli belirsiz aydınlatıyordu. Ve bu, gerçekten büyük bir odaydı. *Vay canına, gerçekten çok büyük bir odaydı!*

"Doğukan?" diye seslendim bakışlarım etrafta dolanırken. İçeride müzik çaldığını da o an fark ettim.

"İçeri gel," dedi homurdanarak. Kapıyı kapatmadan odaya girdim. Köşede kalan ve kapı girişinde görünmeyen, büyük bir yatağın üzerinde yatıyordu. Elinde, yarısı bitmiş bir şişe vardı. Sanırım partiyi tek başına yapmak istemişti. Yanına yaklaşınca gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

"Ben, sadece tentürdiyot sormaya geldim," dedim. "Nerede bulabilirim?"

"Neden?" diye sordu ağzımı açmak üzereyken, "Neden sadece durman gereken yerde durmadın?"

Oyun masasından bahsettiğini birkaç saniye sonra anladım. Beklemediğim soru karşısında kaşlarımı çatmıştım. "Beni mi suçluyorsun?" Sesim, bir mırıltı gibi çıkmıştı. "Sadece öyle yapmak istedim, bir adım sonra ne olacağını merak ettim ve kazandım."

Zorlanarak da olsa yatakta doğruldu, yeşil gözleri kızarmıştı. Neler olduğundan emin değildim. "Senin kumarla, bahisle işin olmaz," dedi. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Çiçek?"

Neden, bilmiyorum ama o anda, içimden, *ben o değilim*, demek geldi. Gözlerimi aşağı indirip düşünmeye başladım. Böyle bir yorum yapabildiğine göre Çiçek hakkında bir şeyler de biliyor olmalıydı.

"Neyle işim olup olmadığını nereden bileceksin ki?" diye sordum beklentiyle gözlerine bakıp. Bu yapbozu birleştirmeye çalışıyordum ve içgüdülerim, Doğukan'ın bu oyunda büyük bir rolü olduğunu söylüyordu.

"Bu zamana kadar hiç olmadı," dedi beni hayal kırıklığına uğratarak. "O salonda, o masada onlarca kez kâğıt oynandı ve sen, oradan onlarca kez geçtin ama bir kere bile dönüp bakmadın."

Hangi birine odaklanacağımı şaşırmıştım. Gerçekten Çiçek, kendi içine bu kadar kapanık biri miydi? Benim de çok sosyal olduğum söylenemezdi ama bir şey gördüğüm zaman ona kayıtsız kalmaz, merak ederdim.

"Neden bu kadar yadırgadığını anlayabiliyorum," diye fısıldadım davranış bozukluğu yaşadığımı falan sanmasın diye. Sessizce beni seyrediyordu. "Her zaman çalışması gereken bir insanın, arada sırada bile olsa dağıtmaya hakkı olmuyor sanırım." Bu, kendi kendime yaptığım içli bir itiraftı ama bunun Çiçek'in doğrusu olduğunu bilmek, beni şimdiden yenik düşürmüştü.

Elindeki şişeyi bana uzattı. Düşünmeden kafama diktim ve ağzımdan püskürtmemek için elimi dudaklarıma bastırmak zorunda kaldım. *Cin* içiyordu. Hareketime güldü, bu sefer ne bekleyeceğimi bilerek yeniden kafama diktim şişeyi. Böylesi daha iyiydi...

"Tentürdiyot, ikinci çekmecedeki acil yardım çantasının içinde," dedi şişeyi elimden alırken. Bir an için neden geldiğimi unutmuştum. Başımı hızlıca sallayıp çekmecenin nerede olduğunu seçmeye çalıştım, çenesiyle işaret ettiği yerden küçük, kırmızı çantayı aldım.

"Yukarı gelmeyecek misin?" diye sordum.

"Tam arkanda olacağım," dedi. Sersemlemiş hâline hafifçe gülümsedim. Asır, yeni aklıma gelmişti, dudaklarımı hafifçe dişleyerek yukarıya çıktım. Garip bir şekilde hâlâ mutfakta bekliyordu, onun söz dinleyecek biri olduğu kimin aklına gelirdi? Masaya oturmuş, birasını içerek bana bakıyordu.

"İşin uzun sürdü," dedi.

İmasından kaçındım. Yanına yaklaşıp çantayı pratik bir hareketle açtım. Pamuğun üzerine biraz tentürdiyot akıtıp işlemesini

bekledim. Ona doğru eğilirken gözlerini kısmıştı ve bana bakmaya devam ediyordu.

"Bana çok dikkatli bakıyorsun," dedim. Nefesindeki alkol kokusunu bu mesafeden rahatlıkla alabiliyordum. Pamuğu dudağının kenarına hafifçe dokundurdum, dudağını parmağıma dokundurmak için kasıtlı bir şekilde, "Merak ediyorum," dedi.

"Neyi?"

Pamuğu kaşına değdirince hafifçe inledi. Bu, nedense beni eğlendirmişti.

"Elimde değil, bugün sürekli senin ne kadar ileriye gidebileceğini merak ediyorum." Bacaklarını genişçe iki yana açtı, tam önünde durduğum için ona daha fazla yaklaşmış oldum. Beni birden belimden tutup iyice kendine doğru çekti. Alnı burnuma değiyordu. Garip bir şey hissettim. Kısa süreli bir heyecan, arzu... Emin değildim. Başını, çok yavaşça, burnuma sürtecek şekilde hareket ettirdi, ardından, "Bu yolun nereye gideceğini merak ediyorum," dedi ve hafifçe dudaklarımı öptü. İlk saniyede kalp atışlarım biraz hızlandı, ikinci saniyede biraz gerildim, üçüncü saniyede dudaklarımı aralayıp yavaşça onun dudaklarına dokundum ve kendimi geri çektim.

"Çıkmaz sokak," diye fısıldadı yarı hayal kırıklığı ile geri çekildiğimde. Pamuğu yeniden kaşına bastırıp belimdeki elini çektim. Kendisinin tutması için elini, pamuğun üzerine bastırdım. Ona sırtımı döndüğümde Doğukan'la göz göze geldim. Ne kadar süredir orada olduğundan emin değildim. Yaşananların ne kadarını gördüğünden ve bunun beni neden rahatsız ettiğinden de öyle...

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yaşayacak." Parmağımla Asır'ı işaret ederken gülümsemeye çalıştım. "Ben artık uyusam iyi olur. Size iyi eğlenceler." Başını salladı, başka bir şey söylemeyeceklerine emin olduğumda sessiz ama hızlı adımlarla üst kata çıktım.

3. BÖLÜM: YETİNİŞ

Aklımda, bir sürü soru işareti vardı. Tavanı izlerken yüzümdeki gülümsemenin sebebinin ne olduğu gibi. En son ne zaman bu şekilde belirsizce, kendi kendime, kendimi zorlamadan gülümsediğimden bile emin değildim. Benim hayatımda böyle şeyler çok fazla olmazdı. Bir an için kendimi yanlış hareket ediyor gibi hissettim. Çiçek, kendi hayatındaki insanlara hiç şans vermemişti ama ben de öyle değil miydim? Belki de ikiz olmanın getirisi buydu, ikimiz de sevmediğimiz hayatlardan kendi benliğimize kaçarak yalnız kalmıştık.

Belki de bu, insanların çoğu için böyleydi. Kaç kişi şimdi durduğu yerde, böylece yatarken ya da otururken bir pencerenin ardında, otobüs koltuğunda, başka bir hayatın hayalini kurmuyordu? İyi veya kötü, zengin ya da yoksul, hiçbirimiz hayatlarımızdan memnun değildik ama belki de bunun asıl sebebi, kendimizden memnun olmamamızdı.

Asır'ın beni öpmesi hoşuma gitmişti, inkâr edemezdim. Dudaklarının tadı, hâlâ dilimin ucundaydı ve Doğukan'ın bu ana şahit olması... Elimde değildi, ikisinin de benimle ilgilenmesi, etrafımda koşturması hoşuma giderdi. Burada bir şeyler yaparak ve aslında hiçbir şey yapmayarak insanların dikkatini çekiyor olmak güzeldi. Kimse ne giydiğime, en son çıkan çantayı önce kimin taktığına ya da araba markalarına önem vermiyordu. En yüksek bahsi yatırmak önemli değildi, kazandığın sürece ödülün üç kuruş bile olsa birileri, seni alkışlıyordu ve hatta içimden bir ses, kazanmanın bile önemli olmadığını söylüyordu, sadece oynayarak bile eğlenebilen insanlardı.

Telefon titredi. Bir süredir Çiçek'le ayrıntılı konuşmuyorduk. Orada, benim hayatım hakkında ne düşünüyordu, nasıl yaşıyordu, bilmiyordum ama biraz olsun benim kadar tadını çıkarıyor olmasını diledim çünkü bu hayatla vedalaşmaya henüz hazır değildim. Görmek istediğim, anlamak ve çözmek istediğim bir sürü şey daha varmış gibi hissediyordum.

"Bana bir sevgilin olduğundan bahsetmemiştin."

Okuduğum mesajla birlikte dudaklarım gerildi. Bu küçük ayrıntıyı unutmuştum. Bu küçük ayrıntıyı ne zaman unutmuyordum ki! Sevgilim değildi, annemin benim için uygun gördüğü biriydi. Babamın ortağının oğluydu. On sekiz yaşına geldiğimizde ikimizle de aynı berbat konuşma yapılmıştı. İstediğimiz insana âşık olabilir, istediğimiz insanla gezip tozabilirdik ama resmî olan her yerde birlikte gözükecek ve zamanı geldiğinde de evlenecektik. Bu, bir iş anlaşmasıydı.

"Onu başından def et."

Çiçek'e bu küçük, minik ayrıntıdan bahsetmeyi unutmuştum ama çok da sorun teşkil etmiyordu. Ayza, baş belası biri sayılmazdı, ikimiz de bu sözde beraberlikten zevk almıyorduk. Sadece gösteriş, benim asıl hayatımda olan her şey bundan ibaretti. O ayakkabıyı sevip sevmemenin önemi yoktu, o restoranın yemeklerinin önemi yoktu, sadece nasıl göründüğün önemliydi.

"Güzellik uykun bittiyse kalk artık, alışveriş zamanı!" Efe odanın açık kapısından başını uzatıp kocaman bir sırıtışla kaşlarını yukarı aşağı oynattı. Muzip hâline gülmeden edemedim. İşte, bunun, bu hareketin, hatta bu ses tonunun hiçbir gösterişe ihtiyacı yoktu.

"Alışveriş mi?" diye sordum yerimden doğrularak. "Bayılırım!" Ve bu, yapabildiğim en iyi şey.

"Sen..." dedi şüpheyle. "Sen, alışveriş yapmaktan nefret edersin."

Ups.

"Bugün değil," diye tatlı tatlı ona baktım.

"Sende bir hâller var." Yanıma gelip yatağa oturdu. "Âşık falan mı oldun?" Sonra birden gözleri büyüdü. "Seks mi yaptın?"

Duyduklarıma inanamayarak bir kahkaha attım hatta o kadar çok güldüm ki karnıma kramp girdi. Şaşkın bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Üzerinde eskimiş bir kot pantolon ve mavi bir kazak vardı. Kazağın kollarını, dirseklerine kadar çekti. Yüzünde tatlı, heyecan dolu bir ifade vardı. Ön dişleri hafif öne çıkıktı. Kahverengi gözleri, çikolatayı anımsatıyordu. Saçları ile aynı renkteydi ama saçları epey dağınıktı. Boyu, hemen hemen benimle aynıydı ki ben 1.73'tüm.

Başımı iki yana salladım.

"Sana küçük bir sır vereceğim, hazır mısın?" Belki de ona tüm gerçeği anlatmalıydım. Hem artık delirmeyi ve her hareketime abartılı tepkiler vermeyi bırakır hem de belki benim de arkadaşım olabilirdi. Onun gibi bir arkadaşım olmasını isterdim. Ona Ayza'dan hoşlanmadığımı söylesem bunu anlardı ama kendi hayatımdaki insanlardan birine söylesem benim aptal olduğumu ve bir daha böyle konuşmamam gerektiğini anlatıp dururdu.

Birden yataktan kalktı.

"Hayır, hayır..." dedi ellerini havada sallayarak. "Sırlar, baş belasıdır." Bir adım daha geriye gitti. "Beynini yer dururlar." Bir adım daha. "Başkalarına anlatmak için can atarsın ama vicdanın sızlar." Dehşetle yüzünü buruşturdu. "Ben sır tutamam, ben sırları sevmem. İstemiyorum, hayır." Bir anda odadan çıktığını gördüm, sonra merdivenlerdeki zemini titreten adım seslerini duydum.

Pekâlâ...

Dolabı açıp hiç düşünmemek, güzel bir şeydi. Her gün giyeceğin şeyler sıradandı ve önemli bir konu değildi. Benim, bu odanın iki katı büyüklüğünde bir kıyafet odam vardı ve çok sevsem bile aynı kıyafeti sürekli giyemezdim hatta iki kez bile giymemeliydim.

Üzerime bir pantolon ve kazak geçirerek Efe'nin peşinden aşağıya inmek için kapıya yanaştım, çıkmak üzereyken Kübra'nın sesini duydum. Birisiyle fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

"Şimdilik iyi idare ediyor, Çiço. Döneceğini sanmıyorum ama pek zorlanmadı yani onu biraz zorlarsak dönebilir."

Çiçek ile konuştuğunu anladığım an, yelkenleri suya indirdim. Onu, benim iyi olduğumu söylemesi yönünde tembihlemiştim ama sanırım Çiçek, daha baskındı. Yanlış olduğunu bilsem de saklanıp konuşmalarını dinledim.

"Hayır," dedi Kübra. "Onu zorlayacağım, tamam ama sen de dinlenmene bak. Bir noktada pes edecek bence ama uyarıyorum seni, Çiço, iyileşmeden dönme. Onca konforun içinde bile burayı düşünmeyi bırak. Dolunay'ı ben halledeceğim. Sen sadece dinlen. Her şey tıkırında."

Alt dudağımı dişleyerek kapıdan çıkıyordum ama vazgeçip iyice arkaya doğru saklandım.

Demek caydırma politikası... Bu, beni biraz üzmüş, biraz da hırslandırmıştı. Kübra'nın benim tarafımda olduğuna neredeyse emindim. Gerçi Çiçek'i oyalıyor da olabilirdi çünkü gayet iyi idare ettiğimi söylemişti. Bunun Çiçek'i biraz rahatlatmasını umuyordum. Her neyse, ne kadar kötü olabilirdi ki! Ben, bir şekilde buranın üstesinden gelecektim ama bu kız, neden sadece her şeyi akışına bırakmıyordu?

"Öpüyorum."

Kübra, telefonu kapatıp biraz beklese de sonrasında merdivenlerden aşağı indi. İkisine de biraz kırılmıştım, istediğim tek şey, onun daha iyi imkânlarda bir hayat yaşamasıydı ama burayı düşünmeden tek bir an bile geçiremiyor muydu?

Pekâlâ, öyleyse ben de onlara kim olduğumu gösterirdim. En azından Çiçek Hanım, kardeşinin ne kadar dayanıklı ve onun için neler yapabileceğini anlayacaktı.

Merdivenlerden inerken oldukça sakindim. Bazı potlar kırdığımın farkındaydım. Daha Çiçek gibi, daha durağan bir şekilde hareket etmeye odaklandım. Bunun için daha az gülümsemem gerektiğini fark etmek, yine canımı sıkmıştı. Kabanımın düğmelerini iliklerken kimseyle göz göze gelmedim. Asır ve Doğukan ile olan olay, dün gece tam o noktada kalmıştı. Doğukan'la karşılaştığım an, ikisine de *iyi geceler* deyip yukarıya çıkmıştım. Bana kalsa ben, gidip Doğukan'ı öperdim ama işler bir anda karışmıştı ve bunların Çiçek'in başına kalacağını düşünmek, biraz rahatsız ediciydi. Sanırım kendimi bu hayata ve insanlara fazla kaptırıyordum.

Evden Efe, Kübra ve ben birlikte çıktık. İkisi de olabildiğince sıkı giyinmişti. "Başka kimse gelmiyor mu?" diye sordum. Bir an için gelmelerini ummuştum.

Kübra, olumsuz anlamda başını salladı. Kırmızı atkısını, yüzünün neredeyse tamamını örtecek şekilde başına dolamıştı. Efe ile kol kola yürüyorlardı. Birbirlerine nasıl kenetlenmiş olduklarını dikkatle izledim.

"Nereye gidiyoruz?" Çünkü ben, bir alışveriş merkezi bekliyordum ama içimden bir ses, başka bir şeye hazırlanmam gerektiğini söylüyordu.

"*BİM*'e elbette, nereye olacak!" Efe, bana garip garip bakmayı sürdürdü. Yokuştan aşağı inerken kaymamak için daha dikkatli adımlar atmaya çalışıyordum. Bir anda aklıma, Asır ile yaşadığım o garip an geldi; sonra bunun tek bir andan değil, anlardan oluştuğunu fark ettim.

"Keşke dolmuşa binseydik," dedi Kübra. Soğuktan korunmak için omuzlarını düşürmüş, kendini bir hayli kasıyordu.

"Kişi başı iki liradan gidiş dönüş hesaplasan üç günlük abur cubur eder."

Kübra, Efe'nin söylediğine üzgün bir şekilde surat astı. Bense epey şaşırmıştım.

"12 liraya üç günlük abur cubur mu?" Kendi kendime düşünüyordum ama ikisi de dönüp bana baktı. Kübra, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Kaş göz edip susmamı söylüyordu ama zaten içimden konuştuğumu sanıyordum. *Daha fazla pot kırmak yok!*

"Hafıza kaybı yaşıyor sanırım," dedi Efe. Bir yandan da ısınması için Kübra'nın kolunu sıvazlayıp duruyordu. Sanki üçü arasındaki hem baba hem ağabey hem de en iyi arkadaş rolünü üstlenmişti. Acaba onun hikâyesi neydi?

"*BİM*'in olayı bu. *Bir İnsan Mucizesi*. 5 lirayla dünyanın abur cuburunu alabildiğin bir cennet. Fakir cenneti." Ses tonuna kattığı şairane tınıya güldüm. Herkesin cennet anlayışı bu denli farklıyken nasıl oluyordu da tüm insanlık, tek bir cennetin ya da doğrudan cennetin varlığına inanabiliyordu.

"Bir İnsan Mucizesi," dedim düşünceli bir şekilde. "Sevdim bunu." Adımlarımı olabildiğince hızlandırdım. Neredeyse soğuktan parmak uçlarım donmuştu ama biz, hâlâ yürüyorduk. Bunun böyle ne kadar devam edeceğinden emin olmamak, beni daha da korkutuyordu. Kübra'nın sabahki telefon konuşmasını kendime hatırlatıp sessiz olmak için çırpındım. Her adım başı onlara, *bir taksiye binelim, ne olur*, diye yalvarmamak için dişlerimi sıkıyordum. Yağmurla birlikte kar atıştırıyor, rüzgâr yüzümüze doğru vurmaya devam ediyordu.

"Bugün hiç sesin çıkmıyor," dedi Efe. "Normalde soğuktan çenenin titriyor olması gerekirdi. Kansızlıktan öleceksin yakında." Eliyle gelmemi işaret etti, hareketlerine uydum. Beni de kendilerine çekip aralarına aldılar. İkisi de ısınabilmek adına sıkı sıkı kenetlenmişti. Kabanımın yakasını enseme doğru çekiştirdim.

Yine dikkatim dağılmıştı. Çiçek, çok üşüyordu ve bu, beni üzüyordu; daha da kötüsü bir sürü insan, Çiçek gibi binlerce insan, her gün bu ayazda acı çekiyordu. Soğuk, daima çok acımasız olmuştu ama bu acımasızlığı hiç bu kadar yakından hissetmemiştim.

Caddeye çıktığımızda, bir binanın yalıtımı için tahta iskeletle-

rin üzerinde çalışan insanlara baktım. *Çok üşüyor olmalılar*, diye düşündüm. *Bu, çok acımasızca. Bu, haksızlık.* Daha önce böyle bir görüntüyle karşılaşmamıştım bile. İnsanlığımız da yaşadığımız alanlarla kısıtlanıyordu. Baktığın yerde ne varsa dünya, ondan ibaret sanıyordun.

"Gözlerini kapatmalısın," dedi Kübra kulağıma doğru. Ne düşündüğümü anlamış olmalıydı. "Çiçek, hep böyle söyler. Yoksa diğer insanlara üzülmeden tek bir adım bile atamazsın. Ama bencillik iyidir, benciller her zaman ilerler, durup yardım edenler daima geride kalır." Gözleri, bir şey ararcasına yola dikildi. Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir düşünce seline kapıldı.

Kardeşimin, bu kimsesiz yoksulluğun içinde insanlığını da kaybetmeye başladığını hissetmeyi bırakamadım. Kübra'nın fısıldadığı cümle, soğuktan daha keskindi. Hayatta kalabilmek için insanlığından feragat ediyordu.

"İşte, geldik." Efe, kolumdan çıkarak bizi, içeriye girmemiz için hızla çekiştirdi. Küçük bir yerdi, bir binanın en alt katına yapılmış mavi bir dükkân...

"Bir İnsan Mucizesi, he," diye iç geçirerek onların peşinden girdim. Kocaman harflerle *BİM* yazıyordu, demek açılımı buydu.

Tamam, şimdi biraz gerilmeye başlamıştım. Üşümekten kelimenin tam anlamıyla nefret ediyordum. Kim üşümeyi severdi ki? Yaklaşık yarım saattir tek kelime etmeden bu yolu yürümemin sebebi, markete girince ısınacağımı ummamdı ama içerisi de dışarısı kadar soğuktu. Hatta daha soğuk bile olabilirdi. Ama bir o kadar da kalabalıktı.

"Bugün halk günü tabii," dedi Kübra sızlana sızlana. Sürekli ayaklarını yere sürterek yürüyordu. Bu bende, gitmek istediği hiçbir yer olmadığı çağrışımını uyandırdı.

"Bu da ne böyle!" diye söylendim ellerimi ısınmak için birbirine sürterken.

"Hadi, hadi, acele edelim!"

Efe bir alışveriş arabası kaptı, Kübra hemen gülerek içine atlamıştı. Şaşkınlıkla onlara bakıyordum ama onlar, her zaman yaptıkları bir şeymiş gibi ilerlemeye devam ediyordu. Peşlerinden gittim. O arabanın içine nasıl sığmıştı acaba?

"Önce sebze ve meyve," dedi Kübra, Efe'yi yönlendirerek. Efe, hızlı hızlı sürüp süt reyonuna çarpmaktan kıl payı kurtularak sebze-meyve reyonuna girdi ki oraya reyon denemezdi. İki metrelik bir alan bile değildi. İlk defa oyuncak mağazası gören bir çocuk gibi etrafı seyrediyordum. Teyzenin biri, bebek arabasını neredeyse üstümden sürerek geçti. Arkasından bağırmak üzereyken kendimi tutup derin bir nefes aldım.

"Çiçek, dolmalık biberler sende," dedi Efe mandalina alırken. İlk önce anlamadım sonra başımla onayladım. Pekâlâ, sadece bir poşete, birkaç biber atacaktım. Önce biberlerin nerede olabileceğinin analizini yaptım, sonra hızlı birkaç adımda o tarafa doğru gittim. Daha önce hiç market alışverişi yapmamıştım, benim için enteresan bir deneyim olacaktı. Eğlenceli olacağına inandım.

Sebze reyonunun hemen altındaki ince poşetlerden almak için en öndeki poşeti kendime doğru çektim, bir kez daha çektim, bir kez daha ama poşet asla gelmiyordu. Bir adım geriye çıkıp çekmeye devam ettim. Kaşlarımı kaldırıp biraz daha geriye gittim.

"Bu poşet bozuk, çocuklar," diye omzumun üzerinden şaşkınlıkla beni izlemekte olan Efe'ye baktım. Bana bir uzay mekiği arkamdan uçuyormuş gibi bakıyordu.

Kübra arabadan inip başka bir tarafa gittiği için yalnızdık.

Efe, birden gülmeye başladı.

"Komik kız," dedi, "ı" harfini haddinden fazla uzatarak. "Seni komik kız."

Efe, salatalık almak için poşetlerden birini iki eliyle tutup, belirli yerinden koparak yarı sinirli şekilde reyona döndü.

"Hıı," dedim arkasından olayı çözdüğümde. "Güzel bir sistem."

Poşetin içine büyük dolma biberlerden üç tane koyup market arabasının içine keyifle attım. İşte, bu kadar basitti, neyi büyütüyorlardı ki? Başka ne yapabilirim, diye sağa sola bakıyordum, markaların üzerini okumaya çalışırken duraksadım.

"Çiçek, bu ne?"

Sesin sahibine doğru döndüm. Efe, bir bana bir arabanın içine attığım poşete bakıyordu.

"Dolmalık biber," dedim soru sorar bir ifadeyle. Tıpkı benden istediği gibi...

"Üç tane mi?"

Basit bir hesap yapmıştım. Atladığım biri olmadığını umdum.

"Üç kişiyiz," dedim kaşlarımı çatarak.

Elleriyle yüzünü avuçlayıp söylenmeye başladı. Bir şeyler mırıldanıp duruyordu kendi kendine. Neyi yanlış yaptığımdan emin değildim.

"Sen bir taneyle doymaz mısın?"

Efe, tam ağzını açmış bana bağırmak üzereyken Kübra, birkaç paket makarnayla birlikte geldi.

"Bitirdiniz mi, çocuklar?" diye sordu.

"Bu kız kafayı yemiş," dedi Efe. "Şuna bak!" Arabadan çıkardığı poşeti sallayarak Kübra'ya gösterdi. Kübra fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı, hiçbir şey anlamadığım için omuz silkmekle yetindim.

"Tamam," dedi neler olduğunu idrak edince. Bu durumu nasıl toparlayabileceğini düşünüyordu ama ben hâlâ bir şey anlamamıştım.

"Çiço, en küçük biberlerden seçmelisin," dedi eliyle göstererek, iki yaşında bir çocuğa anlatır gibi. "İşte, böyle." Benim aldıklarımı

döküp yerine daha küçük biberler seçmeye başladı. Sayı olarak da poşete daha fazla koydu.

"Mandalina aldım ama başka bir şey ister misiniz?"

"Elma belki," dedi Kübra düşünceli bir şekilde. Parmakları ile bir şeylerin hesabını yapıyordu.

"Ananas," dedim. "Bir de kivi. Yanına da çikolata sosu alalım." Ellerimi birbirine vurarak şaklattım. Belki akşam güzel bir film izlerdik ya da yüz maskesi yaparken iyi giderdi. Kübra, yılmış bir ifadeyle bana baktı.

"Şezlong da alalım gelmişken! Arka bahçedeki havuzda güneşlenirken ananas kemirirsin." Efe, beni yok sayarak arabayı sürmeye başladı. Garip davranmaya başlamıştı. Kübra, yeniden zıplayarak arabaya bindi, aldıklarımızı bir çırpıda kucağına yerleştirmişti. Efe, arabanın alt kısmındaki demire basarak Kübra'yla birlikte arabanın üstünde ilerledi, her defasında gülmeyi ve eğlenmeyi başarıyorlardı. Efe arada hızlı bir şekilde itip arabayı bırakıyor, Kübra eğlenerek bağırırken o, koşarak arabayı geri yakalıyordu.

"Üç tane *aç bitir salam* aldım. Bunlar ziyafet demek. Küçük yoğurt almak zorundayız yoksa hesap çıkmayacak." Kübra, alınanları kucağında düzellti. Bunların bize ne kadar yeteceğini bilmiyordum.

"Alışverişi günlük mü yapıyoruz?" diye sordum çünkü bunlar tek öğünden bile azdı. Yani, hadi ama! Bu kadar da olamazdı, değil mi?

"Ne olur, sus artık..." dedi Efe. "Ve en sevdiğimiz, abur cubur reyonu! Belki bu, Çiço'yu eğlendirir!"

"Tabii," dedi Kübra. "*Le Cola* almak için deliriyorum."

Yeni bir marka daha mı?

"Vay canına..." dedim abur cubur reyonunun önünde. Burası gerçekten mucize gibiydi ama her yerinden vasatlık akıyordu. Üzerinde *PATITO* yazan ve sözde ketçaplı cips olan ürünü elime

alıp arkasından içeriğini incelemeye koyuldum. Besin değerleri felaketti, hatta içinde tam olarak ne olduğundan bile emin değildim. Kalori ve yağ oranı, gözlerimi yuvalarından çıkaracaktı.

Kübra, aynı anda cipsi elimden alıp arabanın içine attı.

"Düşünme," dedi. "O kadar da kötü değiller."

"Bu, çakma bir *Pringles* mı?" diye sordum yavaşça. "Bunlar yasal mı?"

Kübra, yine güldü.

"İşte, bizim bebeklerimiz." Efe, elinde üç tane fıstıklı çikolata tutuyordu. Çikolatalardan birinin paketini açıp kırarak ikimize de uzattı. Bunu şu şekilde düşündüm: *Uzak Doğu'ya gidip çekirge yemek?* Ve bir tane ağzıma attım.

Dişlerime yapıştı, damağımda kaldı ama yine de beni gülümsetti. Tadı, komik şekilde güzeldi. Bunun nasıl olduğundan emin değildim ama tadı gerçekten güzeldi.

"Ve," dedi Kübra. "Çay saatlerimizin vazgeçilmezi, Fransız kruvasanı!" Elinde yağlı bir gevrek tutuyordu ve ben de far görmüş tavşan gibi her şeye dehşetle bakıyordum.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Efe, bu defa arabaya sakladığı sebze reyonu poşetlerini bize uzatarak. Kendine, bir kör nokta belirlemişti. Sağa sola bakıp fısıldıyordu. "Bunları ceplerinize saklayın, çabuk!"

"Neden?" diye sordum dediğini her hâlükârda yaparken.

"Kasadaki poşetler yirmi beş kuruş ama bunlar ücretsiz de o yüzden." Gevrek gevrek güldü. Büyük bir başarıdan bahseder gibiydi. "Kasada her şeyi kucaklar, dışarıya çıkınca poşetlere koyarız."

"Bir nevi hırsızlık."

"Hayır, hukukta 'açık' derler buna." Kübra, dediği gibi poşetleri cebine tıkmaya başladı. "Teknik olarak, bu poşetler ücretsiz yani ücretsiz olan bir şeyi çalamazsın."

"Bu da barbarlık," dedim gözlerimi açarak.

Bir dünya şey almıştık neredeyse ama sadece 47 lira ödedik. Hesabı bölüştük ve herkes, kuruşu kuruşuna eşit ödedi. Kasada bir köşeye çekilip aldıklarımızın bir kısmını çantalara, ceplerimize, bir kısmını da Efe'nin neresinden çıkardığını bilmediğim hırkasının içine koyduk. Tam marketten çıkarken teyzenin teki, kasiyer çocukla birbirine girdi.

"Ben anlamam kuruş muruş, ver poşetimi bana!" Teyze, ağlamaklı bir tonda bağırıyordu.

"Teyzeciğim, bana ne deniyorsa onu yapıyorum ben."

"Ver poşetimi!"

Üçümüz de kapıya yaslanıp seyretmeye başladık.

"Tamam, teyzem, ver yirmi beş kuruşu."

"Yok benim yirmi beş kuruşum!"

"Teyze, biraz önce para üstü verdim ya sana."

"Yok benim poşete verecek yirmi beş kuruşum, yok!"

"Tamam ama teyze, ben ne yapayım?"

Kasiyer çocuk biraz sonra ağlayacaktı, arkadaki kuyruk gitgide uzuyordu. Gülsem mi üzülsem mi, emin olamadım. Sıradaki bazı insanlar cıkcıklamaya başladı. Başka, tombul bir teyze, "Yazık, yazık, yaşlı başlı kadına yaptıklarına bak!" diye söylenmeye başladı.

Kübra, o sırada cebinden bir çikolata çıkarıp ısırmaya başladı.

Bıyıklı bir amca, konuşan kadına karşılık verdi.

"Çocuğun ne suçu var, siz çıkardınız bunları tepemize. Allah'ın poşetine bile para verir olduk."

Neredeyse gülecektim. Hani biraz önce teyzenin poşetiydi o?

"Teyzem, ne olur, alıyorsan al, bak ortalık karışıyor, müşteri birikti..." Kasiyer çocuk, artık yalvarma ses tonuna geçmişti ama arka sıradaki kadınla adam, kavga etmeye devam ediyordu.

Sonunda teyze pes etti, aldığı unu bebek gibi kucaklayıp kabanının içine soktu. Yanında bir de sıvı yağ vardı, onu -nasıl başardı bilmiyorum ama- cebine yerleştirip paytak adımlarla marketten çıktı.

"Haydi," dedim çocuklara. Teyzenin peşinden çıktık. Bu kadar gösteri herkese yeterdi ve ortada komik bir şey de yoktu, gülmemeye çalışmama rağmen. Üvey babam her zaman, "Büyük balık, küçük balığı yer. Bu, dünyanın kanunudur," derdi ve ben, ne demek istediğini hiç anlamazdım. Yaşadığım evde daha önce hiç poşet konuşması geçmemişti, onların varlığından bile bihaberdik. Poşetin ne gibi bir anlamı olabilirdi ki? Ailem gibiler için yirmi beş kuruş da poşet kadar değersizdi ama bu insanlar için durum böyle değildi. Kapital sistem, ne olursa olsun bu insanları etkiliyordu. Bir yerde, büyük bir haksızlık vardı. Dolabımdaki çantalardan birini satıp, bu insanlara binlerce poşet alabilirdim ve bu, bana hiçbir şey kaybettirmezdi ama onları mutlu edeceğinden emindim. Bir poşet, nasıl olur da bir insanı mutlu edecek değere sahip olabilirdi ki?

"Teyzeciğim, bakar mısınız?" diye seslendim kadının arkasından ama duymadı. Adımlarımı hızlandırıp bir çırpıda ona yetiştim. Efe'nin cebime koymam için verdiği poşetlerden birini kadına uzattım.

"Teyze," dedim gülümseyerek. "Sebze reyonundaki bu ince poşetler ücretsiz, bir dahaki sefere onlardan al." *Ya da yanında poşet getir.* Çünkü biraz önce gülmüş olsam da bu, hiç komik değil, bunların hiçbiri komik değil.

"Kızım, ben bilmem, benim okuma yazmam da yok ki! Her şey pahalı, ekmek yapıp yediriyorum torunlara, başka bir şeye güç mü yetiyor."

Canım çok sıkılmıştı. Ne diyeceğimi bile bilmeden başımı salladım ve çocukların yanına döndüm. Efe'nin bizim için aldığı abur cuburları poşetleyip teyzeye uzattım. "Al, teyzeciğim, bunları verirsin torunlarına, biz fazla fazla almıştık kendimize."

"Güzel kızım benim," dedi pamuk gibi elleriyle yanaklarımı severek. "Allah senden razı olsun."

Senden de, diye geçirdim içimden arkasından bakarken. Kim bilir kaç yaşındaydı, bu yaşta evinde dinlenmesi gerekirken bu havada, bu yollarda alışveriş peşinde, poşet uğruna, yirmi beş kuruş için kavga ediyordu. Kasiyer haklıydı ama teyze de haklıydı. Peki, haksız olan kimdi? İkisinin bile olmayan bir kavganın tarafıydılar.

"İyi yaptın," dedi. "Kızım, amma yufka yüreklisin. O, bizim üst mahalledeki deli Aysel teyze. Torunu morunu yok onun."

"Ha?" diye kaldım Kübra'nın söylenmesine.

"Ya zaten bütün mahalle ona yardım ediyor. Herkesle kavga edip olay çıkaran, çocukların topunu kesen deli kadının teki be, bilmiyor musun?" Efe, artık biraz sinirliydi.

"Ben," dedim ne söyleyeceğimden emin olamayarak. "Ben, sadece yardım etmek istedim."

Efe, önden yürümeye başlamıştı. Giderken söyleniyordu. "Sen, ne zamandan beri bu kadar yardımsever oldun ki! İnsanları umursamayan, görmezden gelen, kimseye selam bile vermeyen kıza bir hâller oldu iki gündür, sabır ki ne sabır!"

Kübra, onun arkasından giderken üzgünce bana baktı, omuz silkti. Onlar yürürken ben, bir süre daha orada kaldım. "Size yetişirim," diye bağırdım arkalarından istemsizce. Şu anda, onlarla birlikte gidebilecek gücü kendimde bulamıyordum. Ellerim ceplerimde beklemeye koyuldum. Zaten kazandıkları az biraz olan parayla aldıkları şeyleri, pervasızca başka birinin eline vermiştim. Kızmakta haklılardı, ben, bu dünyaya ait değildim, onlardan biri değildim.

"Çiçek?"

Doğukan arkamdan yaklaştığında kolumu sıkana kadar onu duymadım. Ne kadar süredir orada durduğumdan emin değildim.

"Buz kesmişsin, niye burada böyle duruyorsun?"

Ona bakarken gerçekten ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Başında gri bir bere vardı, açık teni soğukla birlikte bembeyaz parlıyordu. Gözlerinin etrafı kızarmıştı ama bu, yeşillerini daha çok öne çıkarıyordu.

"Vay canına, sen gerçekten çok yakışıklısın," derken buldum kendimi. Hislerim, aniden beni sırtımdan vurmuştu. Yavaşça gülümsedi. Utanmış ya da ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını yere eğdi, gülümsemesi biraz daha büyüdü, pembe dudakları aralandı ve ben, kendimi bu manzarayı izlemekten alamadım.

"Şşşt, ne yapıyorsunuz siz orada?" Asır, siyah ceketiyle yanımıza yaklaştı. İkimiz de şaşırmış gözlerle ona doğru döndük.

Doğukan, cevap vermem için bana baktı.

"İnsan Mucizesi'nden birkaç şey alacağım," dedim başparmağımla arkamda kalan marketi işaret ederek.

İkisi de aynı anda "Nereden?" diye sordu.

"Bir İnsan Mucizesi," dedim aval aval bakarak.

Birbirlerine baktılar. Asır, tek kolunu Doğukan'ın omzuna yaslayarak bir ayağını diğerinin önüne kırdı.

"Artık bana itiraf etmenin zamanı geldi," dedi. Gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "Hadi, hadi, ne kullanıyorsun söyle bana. İki gündür deli bir kafa yaşıyorsun."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Çiçek, sen gerçekten nasıl birisin ki insanlar her şeye bu kadar şaşırıyor?

"Çok alışma," dedim yapay bir tatlılıkla gülüp işaret parmağımı ona doğru sallarken. "Sadece kendimi detoksa aldım, birkaç güne orijinal hâlime dönerim."

İşaret parmağımı havada yakalayıp ısırdı. Bir parmağıma bir ona baktım. Refleksle acı dolu küçük bir inlemeden sonra parmağımı kendime çektim ama onlar kadar ben de gülüyordum.

"Sen ne kendini bilmez bir herifsin."

Doğukan, eğlendiğini gizlemeden dişlerini göstererek olanları izliyordu.

"Haddimi bildir bana," dedi Asır eğilerek. "Kendimi bildir bana, kupa kızı."

"Def ol başımdan, gidiyorum ben." Doğukan'a bakıp Asır'dan iğrenir gibi bir mimik takındım. Daha çok güldü, ellerini cebine koyup yanımda yürümeye başladı. "Biz de gelelim."

Asır da peşimizden geliyordu, bunu neden yaptıklarını bilmiyordum ama eğlenceliydi. Onların yanında birçok şeyi unutuyor ve sadece o ana kapılıyordum, bu yüzden de çok fazla pot kırıyordum ama cidden elimde değildi.

İçeriye girdiğimizde artık daha tecrübeli hissediyordum. Ne yaptığımdan emin bir şekilde market arabalarından birini kendime doğru çektim ama birinin tutması için ikisinin önüne doğru ittim.

Doğukan tuttu.

Bir anda onlara dönüp ışıl ışıl gözlerle, "Arabanın içine binebilir miyim?" diye sordum. Kübra yaptıysa ben de yapabilirdim ve biraz önce, hiç kimse Efe ile Kübra'nın o hâlini yadırgamamıştı. Yine tuhaf tuhaf birbirlerine baktılar. Asır gülerek tek hamlede bacaklarımdan tutup kaldırarak beni arabanın içine attığında küçük çaplı bir çığlık attım.

"Kupa kızı oynamak istiyor demek."

Doğukan, onu duymazdan geldi. "Ne almak istiyorsun?" diye sordu. Asır'a göre daha ciddiydi ama yine de çok eğlenceliydi. İşaret parmağımı havada sallayıp ileriyi gösterdim. "Önce sebze reyonuna gidelim."

Asır sağa sola bakınırken Doğukan, sürmeye devam etti. Arada hızlanıp bir anda yavaşlıyor, beni güldürüyordu. Birkaç şey hakkında nadiren de olsa yorum yaptığı oluyordu. Çoğunlukla Asır'ın söylediği saçma şeylere ters bir cevap vermekle yetiniyordu. Bacak-

larımı kendime çekmiş, iki elimle kenarlardan tutunurken reyonları seyrediyor ve kıkırdamaya devam ediyordum.

"Ne alacaksın?" Asır, sebzelerin önündeki bir patlıcanı tutup bana doğru uzattı. Ona kısık gözlerle bakıp, "Sadece poşet," dedim.

"Sadece poşet mi?"

Doğukan'ı başımla onaylarken hafifçe doğrulduğum yerden poşetleri çekiştirmeye başladım. Birkaç tanesini kendi cebime koyup birkaç tane de onlara uzattım.

İkisi de anlam veremeyerek hem elimi itiyor hem de gülüyordu.

"Kızım, ne yapacağız bu poşetleri?" diye soran Doğu oldu.

Ters ters baktım. "Kasada poşet yirmi beş kuruş, bunlar bedava, sokun şunları bir yerlerinize."

Doğukan, gülmemek için dudaklarını ısırdı. İnanamıyor gibiydi. E ama hani normal olan buydu? Ben bu tepkiyi verdiğimde bana uzaylı görmüş gibi bakmışlardı.

Asır, "Ama oralarıma girerse pek kullanışlı olmaz," dedi.

Bunu gerçekten söyledi mi diye gözlerimi kısıp küçümseyici bakışlarla ona doğru bakarken Doğu, benden önce davranıp içinde benim de olduğum arabayı Asır'a doğru hızla çarptı. Asır'dan gelmeyen "Ah," sesi benden çıktı. O, yine anın eğlencesine tamamen kapılmış gülüyordu.

"Üzgünüm," dedi Doğukan. "Senin içinde olduğunu unuttum." Poşetleri kenara bırakıp arabayı sürmeye başladı. "Bugün için poşetleri benim ısmarlamama ne dersin?"

Asır omzunun üzerinden bize bakıp, "Kardeşim benim, ilk buluşmada asla masraftan kaçınmaz!" Bu çocuk, daha dün gece beni öpmemiş miydi? Nasıl oluyor da rahatça böyle bir imada bulunabiliyordu? Her neyse...

"Bizim karizmayı çizdirecek, kupa kızına bak sen," diye devam etti Asır, çilekli bir süt kapıp içmeye başlarken. Bir tane de benim kucağıma atmıştı.

"Sevmem," diyerek ona geri attım. "Ayrıca onun için önce sana bir karizma lazım."

Buzdolabı reyonundan geçerken Doğukan, kendine bir *Danino* kaptı.

"Ondan isterim," diye seslendim.

Emin misin, der gibi bana baktı, Tanrım, gözleri feci güzeldi ve bir bere, bir insana bu kadar yakışmamalıydı. Bir anda yutkunma gereği hissedip başımla onu onayladım. İçerisi, birden sıcak olmaya mı başlamıştı?

Dörtlü *Danino* alıp arabaya attı. Abur cubur reyonuna geldik, almam gerekenleri çok hızlı bir şekilde aldım. Kumarda kazandığım para sayesinde, aslında Efe ve Kübra'nın istediği ama alamadığı şeylerden de almıştım.

Kasaya doğru giderken biraz daha adrenalin için arabanın içinde ayağa kalktım. Asır, bana kıs kıs gülmeyi ihmal etmedi. Kasaya yaklaştığımızda bir elimden tutarak inmeme yardım etti.

Söylediği gibi poşetin ve diğer her şeyin parasını Doğukan ödemeye kalktı ama o kadar da değildi, kimsenin parasını istemiyordum. Cebimden çıkardığım onlukları birleştirmeye çalışırken huysuz bakışlarla ama eğlenceli bir şeymiş gibi beni izlemeyi sürdürdüler. Aldıklarımız iki koca poşet tutmuştu.

Marketten çıkmak üzereyken reyon görevlilerinden biri yanıma gelip, "Hanımefendi, bir dakika," dedi.

"Evet?" dedim soru sorarcasına. Daha önce teyzeyle tartışan genç çocuktu bu.

"Özür dilerim ama cebinizdeki poşetleri almamız gerekiyor."

Kıpkırmızı olmam gerekirken hiçbir şey anlamamış gibi yaptım.

"Al işte," dedi Asır dişlerinin arasından.

"Cidden mi?" diye sayıkladı Doğukan.

"Onlar bedava," dedim çenemi dikleştirerek. Efe ve Kübra olsa benimle gurur duyardı.

"Lütfen," dedi. "Zorluk çıkarmayın."

Doğukan da gülerek, "Lütfen," dedi ve kabanımın cebinden poşetleri çıkarıp çocuktan kısaca özür diledi.

"Ama onlar bedava..." diye diretmeyi sürdürdüm ama yenilgi çoktan karşıma dikilmişti bile. Bütün poşetlerime el koydular. Doğukan, aldıklarımı, parasını kendi ödediği poşetlerin içine yerleştirirken benim somurtmuş yüzüme gülüyordu. Taşımak için uzandığımda izin vermedi. Huysuz bir şekilde ellerimi cebime soktum ve sessizce yürümeye devam ettim.

"Pişt," dedi Asır hemen bir adım yanımdan. "Bak, burada ne var?" Deri ceketinin içinden bir tomar poşeti çıkarıp bana uzattı.

"Iyyy," dedim gülerek. "Onları nerende sakladın?" Ama yaptığı şey, nedensizce hoşuma gitmişti. Bir yandan başımdan aşağı sanki gül yapraklarıymış gibi saçtığı poşetleri yakalamaya çalışıyor bir yandan onu itmeye çalışıyordum. Durup durup gülüyordum ve bu, çok doğal gerçekleşiyordu.

"Gerçekten çok romantik bir hareket," diye başını iki yana salladı Doğu. İstemsizce, sadece refleksle ona dil çıkardım. Birkaç saniye gözlerini kısarak bana baktı, gözlerimi o bakışlardan bir saniye olsun ayırmak istemedim ama inatla titreyen telefonuma bakmak zorunda kaldım.

Çiçek'ten bir mesaj gelmişti.

"Çok büyük bir sorun var, bunu halletmek zorundasın."

Gözlerim, mesajın devamı için telefonda oyalanmaya devam etti. Soğuktan parmağımı hareket ettirmekte zorlanıyordum.

"Faturaları yatırman gerek yoksa elektrikler kesilecek, tamamen aklımdan çıktı."

Faturalar... diye düşündüm. Elbette faturanın ne demek olduğunu biliyordum ama daha önce hiç fatura yatırmamıştım, yine

de zor bir şey olmasa gerekti. Ben dudaklarımı ısırıp düşünürken karşımda durmuş, bana bakmaya devam ediyorlardı.

Pekâlâ.

"Bana detayları vermen gerekiyor..."

Mesajın gelmesini beklerken telefondan saati kontrol ettim. Henüz 11.45'ti. Uzun zamandır güne böyle erken başlamamıştım. Ben, sabaha kadar hiçbir şey yapmaz, akşama kadar uyurdum. Hiçbir şey yapmamak, dünyanın en güzel olayı gibi görünebilir ama inanın bana insan, bazen o kanserli yanını canı acısa da kesip atmak istiyor.

"Artık gidelim mi?" diye sordu Doğu. Başımı sallayarak ona doğru baktım. Asır, neresinden çıktığını bilmediğimiz poşetleri yolun kenarına attı ve sadece saniyeler içinde teyzeler, o poşetler için kavga etmeye başladı.

"Önce ben gördüm," diye bağırdı biri.

"Ama önce ben aldım," diye çemkirdi diğer teyze. İkisi de poşetleri bir ucundan tutmuştu. Kim galip gelecekti acaba? Bence cüsse olarak iri olan kazanırdı.

"Yeni bahse var mısın?" diye göz kırptım Asır'a alayla.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Aman ben almayayım, yeraltı mafyasıyla burun buruna gelirim ama bu teyzeler çetesi beni acayip korkutuyor." Göz kırptı ve yürümeye koyuldu.

4. BÖLÜM: YOLUN BAŞI

Eve vardığımızda salonda derin bir sessizlik vardı. Aycan, Osman ve hâlâ adını bilmediğim iki çocuk, üçümüzün içeri girdiğini görünce epey şaşırdı ama bir şey söylemediler. Osman, göz kırpıp, *ne oluyor*, dercesine bir mimik yaptı. Doğukan poşetleri uzattığında mırıldanarak teşekkür ettim, bana yine dikkatle bakmasını yok saydım. Asır, tepesinden atlayarak koltuğa yayıldı ve oyun konsolunu eline aldı.

Poşetlerle birlikte üst kata çıktım. Efe ve Kübra, odada oturuyorlardı. Bilmediğim ve asla anlamadığım bir şeyler hakkında konuşuyorlardı. Odaya girdiğimi görünce bir anda sessizlik oldu. Bir bana bir elimdeki poşetlere baktılar.

"Onlar ne?" diye soran Kübra oldu.

Tatlı tatlı, dişlerimi göstererek gülümsemeye çalıştım. Poşetleri yukarıya kaldırıp "Özür," dedim. "Ya da telafi."

Efe, ayaklanıp yanıma geldi ve poşetleri elimden alıp yatağın üzerine döktü.

"Vay canına," dedi. "Ne çok şey almışsın." Gözleri, çakıl taşı gibi açılmıştı. Kübra, dudaklarını birleştirmiş, beni seyrediyordu. "Ama bunları alacak parayı nereden buldun? Biriktirmen gerekiyordu." Çikolatalardan birini alıp paketi açarak yemeye koyuldu. Kübra'nın yatağına oturup ayaklarını kucağında topladı.

Ben de artık nefes almak için yatağa bağdaş kurup oturdum. "Şu bahislerden kazandığım parayla," diye omuz silktim. "Haydan gelen *insan mucizesine* gider."

Önce durdular, sonra gülmeye başladılar.

"Bu aralar kafam dağınık," dedim Efe'ye doğru durumu toparlayabilmek adına. "Çok fazla düşünmek beni sersemletiyor, o yüzden kusura bakma."

"Keşke her dalgınlığın böyle sonuçları olsa," dedi çikolatayı bana doğru atarak.

Havada yakalayıp gülümsedim.

"Pencereden yanlış görmediysem içeriye Asır ve Doğukan ile birlikte girdin," dedi Efe şüpheyle.

Başımı salladım, çikolatadan bir ısırık alıp paketi ona geri yolladım. Efe'yi iterek paketi havada Kübra kaptı. "Markette karşılaştık, beraber geldik."

Dudaklarını büzüp başını yana yatırdı.

"Son zamanlarda, seni onlarla çok fazla yan yana görüyorum." Bu sanki kötü bir şeymiş gibi konuşuyordu. "Onlardan hiçbir zaman hoşlanmamıştın."

"Özel bir şey değil, sadece karşılaştık."

Kübra'yla kısa bir an göz göze geldik ama elim, yeniden titreyen telefona gitti. Aslına bakılırsa, olanların çoğunu merak ediyordum. Çiçek, neden bu insanlara karşı mesafeliydi? Çünkü bana olağan derecede sıcak hatta komik bir şekilde yaklaşıyorlardı. Bir de şu anlamsız öpücük vardı, Çiçek'e ya da bir başkasına bundan bahsetmeli miydim, emin değildim. Dahası, Çiçek'in romantik hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Bir araya geldiğimizde sadece birlikte vakit geçirmeye odaklanırdık, ikimiz de geçmiş hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorduk. Onu utandırmamak için şimdiki hayatıyla ilgili pek fazla soru sormaz ve kendi kasvetli hayatımı anlatmaktan kaçınırdım ama şimdi, onun da aslında utanmaktan çok kendi hayatından kaçtığını fark ettim. Ya buradaki biriyle arasında daha önce yaşanmış bir şey varsa? Doğu, bana çok kibar davranıyordu; Asır, alaycı olsa da o kafedeki günden beri beni görmezden

gelmek yerine hep bir şekilde benimle konuşmayı deniyordu. Bu durum öylesine gelişen bir şey miydi yoksa Çiçek ile geçmişlerinden gelen bir şey miydi? Bunu anlamalı ve onlarla arama mesafe koymalıydım.

Yeni bir mesajla düşüncelerim dağıldı. Çiçek'in ekstra olarak çalıştığı bir pastane vardı ve bugün oraya gitmem gerekiyordu. Anladığım kadarıyla otel işi ara sıra olan bir şeyken bu pastane, devamlı çalıştığı yerdi ve bu işi kaybetmek istemiyordu.

"Hasta olduğumu söylerdim ama inanmazlar, bunun altından kalkman gerekiyor."

Mesaja bir süre baktım, hasta olduğuna inanmazlardı çünkü bahse girerim ki Çiçek, hasta olduğunda bile çalışmak için koşturan biriydi. Şu ana kadar hakkı olan hiçbir şeyi kullanmamıştı çünkü muhtemelen hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyordu.

Bir an, market alışverişine gittiğim ve yolda üşüdüğüm için kendimi ne kadar yorgun hissettiğimi düşündüm, bir insan bu koşuşturmaya gerçekten ne kadar katlanabilirdi ki?

Derin bir nefes aldım.

"Ben gidiyorum, çocuklar, iş beklemez," dedim.

Kübra, bir anda doğruldu.

"Doğru ya," dedi sendeleyerek. "Bugün pastaneye gitmen gerekiyor."

Başımla onayladım.

"Yapabilecek misin?" diye sordu.

Efe, dirseğiyle onu dürttü. "Bilmiyor musun? O, bir terminatör."

"Hallederim," dedim ve henüz çıkaramadığım kabanın düğmelerini ilikleyerek masanın altındaki çantayı omzuma astım.

"Görüşürüz," deyip el salladıktan sonra alt kata indim.

Kapının orada, tam çıkmak üzere olan Doğukan ile karşılaşmak bir sürprizdi. "Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu ama o anda kendisi bile sorduğu şeyi garipsemişti.

"Çalışmam gerekiyor." Ayakkabılarımı giymek için duvara yaslanmam gerekti. Ayakkabılıktan birini çekerken neredeyse düşüyordum ki istem dışı bir şekilde kolumdan yakaladı, gülümsedim. Son günlerde, bu berbat hayatın ortasında olmama rağmen ve aslında her şey çok kötü olsa da sık sık gülümsüyordum.

"Teşekkürler," dedim doğrulurken. Kapıdan birlikte çıktık.

Elimdeki telefondan iş yeri adresini okumaya çalışıyordum. İstanbul'a belli zamanlarda gelmiş olsam da çok hâkim değildim. Bu, benim için yeni bir şehri, şu ana kadar hiç deneyimlemediğim şekilde keşfetmek olacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Doğukan. Ellerini siyah kaşe kabanının cebine sokmuş, bereyi bırakmış, bu defa boynuna siyah renkli bir atkı dolamıştı. Gözleri meraklı değildi, sanki sormak için soruyor gibiydi.

Kaşlarımı çatarak mesaja bir kez daha baktım. "Metrobüs kullanmam gerekiyor. Karşıya geçeceğim."

"Ben de metrobüse gidiyorum," dedi. Sanırım bu, birlikte yürüyeceğimiz anlamına geliyordu. Onunla yürüyecek olmanın cazibesi bir yana, yolu bilmediğim için isabet olmuştu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp olabildiğince doğal bir şekilde başımı salladım.

"Son günlerde farklı görünüyorsun," dedi. Hayda...

"Ne açıdan?" diye sordum. Belki ondan Çiçek'le ilgili bir şeyler öğrenebilirdim.

"Hadi ama," dedi yamuk bir şekilde gülümseyerek. Gülümsemesi yüzünden neredeyse tökezliyordum. Kaşlarını kaldırıp toparlanmamı bekledi. Isınmak için ellerimi, iyice ceplerime soktum.

"Bana ya da diğerlerine tahammül edemeyen birisin, bizim de senden pek hoşlandığımız söylenemez ama şimdi bahis oynuyor, market arabalarına biniyorsun, Çiçek Yıldız." Bunu söylerken sanırım aralarının kötü olduğunu da itiraf etmişti. Açıkçası Çiçek'in bu kadar ketum biri olduğunu tahmin etmiyordum, genel olarak sessiz ve kendi hâlinde biriydi ama hangimiz öyle değildik ki?

"Şimdi," diye konuşmayı sürdürdü ben bir şey söylemeyince. "Sanki insan olabilmek için kendine izin veriyor gibisin."

Başımı, ona doğru çevirdim. Gerçekten meraklı görünüyordu, yağan karın altında kızıl saçları kristal zerrelerle renklendirilmiş, yeşil gözleri yine olabildiğince açığa çıkmıştı. Soğuktan dudakları şişmiş ve olması gerekenden pembe görünüyordu. Yeni uzamaya başlayan sakalları, bir anda öyle bir dürtü yarattı ki kontrolsüz bir güdüyle elimi uzatıp yanağına dokundum ve saniyesinde çarpılmış gibi hissettim.

Kaşları alnına doğru ayaklandı, ne yaptığımı anlamak ister gibi elime bakıyordu.

"Yüzünde tüy kalmış," dedim. Tanrı aşkına, ne tüyü!

Sorgulamadan, "Sağ ol," dedi ama sesindeki eksantrik havayı sezmiştim. Kim bilir nasıl görünüyordum, o an için çok iyi görünmek istemiştim ama maalesef alışkın olmadığım şartlar beni gitgide paspallaştırıyordu. Cildimin üzerindeki kuruluğu şu an bile hissedebiliyordum, dokunsa onun da hissedeceğini düşündüm. Bir an için dokunmasını istedim.

"Bu hâlinden rahatsız olduğumdan değil," dedi. "Hatta epey hoşuma gitti." Yine parlak bir şekilde iyi çocuk gülümsemesini takındı.

"Alışmasan iyi olur," dedim başımı çevirip adımlarımı hızlandırırken. "Bu geçici." Canım sıkılmıştı, bir şekilde bu hayata ve bu insanlara kapıldığımı hissettim. Böyle olmaması gerekiyordu, sadece geçici bir süre için buradaydım. Bu, Çiçek'in hayatıydı.

"Buna üzüldüm."

Bu beklenmedik konuşma, onun beklenmedik cümlesi ile daha garip bir hâl almıştı. Bu durumu havada bırakmaya karar verdim. Genel olarak insanlardan çekinen biri değildim, olabildiğince direkt konuşur ve dürüst davranırdım ama burada, böyle bir şansım yoktu. Burada, sadece sayılı günlerim ve taklidini yapmak zorunda olduğum biri vardı. Hayatımda ilk defa, gerçek bir sorumluluğum vardı.

Üst geçitten geçip merdivenlerden indik, ilk defa metrobüse binecektim. Daha önce hiç toplu taşıma aracına binmemiştim ve bu da benim için heyecan verici duruyordu. Resmen çaresiz ve sefil bir hâldeydim.

Doğukan, benim etrafı seyrettiğimi görünce cebinden cüzdanını çıkarıp turnikenin üzerine tutup geçti. Garip. Ben de çantamı önüme çekerek içinden Çiçek'e ait olan cüzdanı aldım ve aynısını yapıp geçmeye çalıştım ama turnike izin vermedi. Doğukan, tam arkasında olduğumu düşündüğü için yürümeye devam ediyor, benim arkamdaki kuyruk ise gitgide uzuyordu.

Tekrar denedim ve yine olmadı. Birkaç denemeden sonra insanlar, artık söylenmeye başlamıştı. Ne yapacağımı bilmediğim için sadece durup orada bekliyordum.

"Akbil'inizi çıkarıp deneyin, hanımefendi," dedi güvenlik görevlisi.

"Hadisene, kardeşim, işimiz gücümüz var." Arka taraftan benzeri serzenişler yükselmeye başlamıştı.

"Akbil nedir?" diye sordum.

"Dalga mı geçiyorsun, kızım? Aaa, ayıp haydi, seni bekliyoruz!" Hemen arkamda, kırklı yaşlarda, dip boyası gelmiş sarışın bir teyze vardı. Hayatımda ilk defa, bu kadar çok teyze ile bir aradaydım. Dünyayı teyzeler işgal etmişti sanki.

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. "Yardımcı olur musunuz?"

Kadın, gözlerini belerterek cüzdanının içinden bir kart çıkardı ve salladı. "Bu işte, kartını çıkar, öyle okut şunu da geçelim haydi." Çantasını göğsüne bastırıp dudaklarını büzerek ters ters bakmaya başladı.

"Ah," dedim anladığımda. "Tamam, bir saniye."

Cüzdanı açtım, Çiçek'in öğrenci kimlik kartını bulup tekrar denedim. Bu defa geçeceğimden o kadar emindim ki aynı olumsuz durum karşısında bu kez ani bir darbe almıştım. *Kahretsin!*

"Şimdi neden olmadı ama ya?" Ağlamaklı bir şekilde kendi kendime konuşuyordum. Kolumdan tutan bir el, beni hızla yana savurdu ve teyze omzuma vurarak geçip gitti. Aldığım darbenin ve kalabalığın şokuyla toparlanmam birkaç saniyeyi buldu. Buradan bir an önce kurtulmak için hemen sıradaki başka birine sordum.

"Lütfen, yardımcı olur musunuz?"

Bir çarpışma ve geçip gitme daha.

"Pardon, bir bakar mısınız?"

Bakmadı.

"Affedersiniz, bir bakar mısınız?"

Ama herkes ya ters ters ya da garip garip bakıyordu.

"Yardım eder misiniz, lütfen?" Bunu kaç kez söylemiştim, bilmiyorum ama durum korkunçtu. Her şeyi geçtim, genç bir kız, dakikalardır birilerini durdurup, *yardım eder misiniz,* diye soruyordu ama kimse oralı olmuyordu. Bu nasıl bir görmezden gelmek, nasıl bir duyarsızlıktı? Bu insanları, bu hâle getiren neydi?

"Üzerindekilerden utan biraz, kaç yaşındasın, elin ayağın tutuyor, milletten Akbil parası dileneceğine çalış, çalış!" Teyzelerin bir başka versiyonunun söylemleri, beni şoka uğratmıştı ki bu teyzelerin karşısındakine asla cevap hakkı tanımamak, söyleyeceğini söyleyip gitmek gibi bir huyu vardı.

"Oku kızım, önce oku ama yok, akıllar beş karış havada! Annene babana yazık!" Kaşlarımı çatıp orada durmaya devam ettim.

Derdimi anlatmaya çalıştıkça boşa kürek çekiyordum. Bir adam, yanımdan geçerken elimi açıp beş lira bıraktı, tamam, bu defa gerçekten delirecektim.

"Bayım, hayır, bir dakika!"

Yine dinlemeden basıp gitti.

Gerçekten harika!

"Kızım, git, burada dilenmek yasak."

Güvenlik görevlisi omzumdan iterken Doğukan, beni görmeye çalışarak nihayet bulunduğum tarafa döndü ve beni güvenlik görevlisi ile burun buruna görünce dehşete kapladı.

"Beyefendi," diye laf anlatmaya çalıştım ama kimse, asla dinlemiyordu.

"Aaaa!" diye bağırdım sonunda. "Dilenci falan değilim ben, benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben istesem Akbil'inizi de metrobüsünüzü de satın alırım!" Artık sabrım taşmıştı. Bu kadarı da fazlaydı ama! "İnsan fakir olur da bu kadar kaba olmaz ki canım!" diye kontrolsüzce bağırıyordum.

"Cık cık cık!" Birileri hâlâ söyleniyordu.

"Çiçek?" diyerek sonunda yanıma geldi Doğukan. Tamamen afallamış görünüyordu. Olanların ne kadarını görmüş, ne kadarını duymuştu acaba? Bu, hem korkunç hem komik hem de trajikti. İnsanlar, asla birbirine yardım etmiyordu, birbirlerinin yardım çağrısını duymuyordu, her yer çok kalabalıktı. Resmen herkes birbirinden nefret ediyordu, kimsenin yüzü gülmüyordu, biri birine çarpsa diğeri saldırmaya hazırdı. Gördüklerim ve yaşadıklarım, beni bozguna uğratmıştı.

"Ne?" dedim sitem ederek.

"Abiciğim, bırakır mısın kızı, benimle o, ne oluyor?" Yeniden bu tarafa geçmiş, beni güvenlik görevlisinin elinden almıştı.

"Dileniyor burada, kardeşim, sahip çık sevgiline."

E oha ama artık, gerçekten!

Kıpkırmızı oldum ama neyden ötürü olduğuma emin değildim. Ne dilenmesi yahu, şimdi dizlerimin üzerine çöküp saçlarımı yolmaya başlayacaktım.

"Bir yanlışlık oldu sanırım," dedi Doğukan. "Sizden de üslubunuza dikkat etmenizi rica edeceğim." Artık gergin görünüyordu, en azından birimiz şoku atlatabilmiştik.

Bana döndü, "Sorun ne?" diye sordu. "Paran mı yok?"

Tanrım, bu gerçekten çok saçmaydı. Utanmak istiyordum ama sadece inanamıyordum. Bu, zengin bir kız için değil, herkes için saçmaydı. Biraz önce olanlar her gün yaşanıyordu, her gün bütün bu kalabalık bir yerlere koşturuyor ve birbirine çarpıp geçiyordu. Benim yaşadığım yerde, insanlar, yapmacık bile olsa birbirine gülümsemeye özen gösterirdi. *Parayla*. Elbette. Para, size gülümseme satın alabiliyordu.

"Parayla mutluluğu satın alabilirsin," diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne dedin?"

"Parayla mutluluğu satın alabilirsin. İnsanların sana kibar davranmasını, sana gülümsemesini ya da seni dinlemesini sağlayabilirsin, öte yandan paran yoksa kendinden vermek zorundasın. Alamadığın, sahip olamadığın her şey için kendinden veriyorsun. Hayalleriniz, umudunuz, ruhunuz, insanlığınız... Elde edemediklerinizin arasında yok oluyor bunlar." Kaşlarımı çatıp kendi içimdeki bir boşluğa yuvarlandım.

"Çiçek, neler oluyor, bilmiyorum ama neden burada durmak yerine diğer tarafa geçmiyoruz?" Doğukan, endişeli bir sesle beni kendime getirmek için hafifçe omuzlarımdan çekiştirdi.

"Kartım ve cüzdanım çalışmıyor, geçemedim."

Güvenlik, bana garip garip bakmayı sürdürdü.

"Al, bak inanmıyorsan," dedim kartı da cüzdanı da uzatıp. Adam, kartı eline aldı. "Kızım, bu Akbil değil, sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Ellerini havaya kaldırmış, şu kadarcık olaya neden köpürdüğünü anlamadığım şekilde bana ateş püskürüyordu.

"Abiciğim, tamam dedik." Doğukan, kartı ve cüzdanı adamın elinden aldı. Beni yeniden turnikeye doğru yönlendirdiğinde koluna girip kaçarcasına geri çevirdim.

"Ay yok," dedim. "O şey, beni hiç sevmedi."

"Anlamadım?"

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm.

"Turnike, diyorum, beni hiç sevmedi. Taktı bana. Açılmayacak."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kısa bir saniye gökyüzüne bakarak gülümsedi.

"Dalga geçiyorsun," dedi.

Artık sinirlenmeye başlamıştım. Kolunu bırakıp bir adım geri çekildim. "Sen git," dedim. "Ben vazgeçtim." Bir an önce ondan kurtulup kendime bir taksi bulacaktım ve tüm bu saçmalığa son verecektim.

"Yürü, haydi," dedi bu defa o beni itmeye çalışarak.

"Hayır!" dedim itiraz ederek. "Korkuyorum, bıraksana beni."

Bu defa bayağı ama bayağı sesli gülmeye başladı. Elleriyle ağzını kapatıp kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama beceremiyordu. En azından güzel bir gülümsemeydi ama ben, oldukça utanmış vaziyetteydim.

"İlk defa," dedi. "Bir turnikeden korkan birine rastlıyorum."

Derin bir nefes aldım.

"Yeterince eğlendiysen gidebilirsin."

"Tamam," dedi, gülümsemesini yüzünden silmeye çalıştıysa da başarısız olmuştu. "Regl hâlleri falan mı?"

Gözlerimi devirdim.

"Doğu, artık gider misin?"

Ciddi olduğumu anladığında teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Centilmen bir erkek, korkmuş bir kadını bu şekilde bırakamaz," dedi. "Şimdi sana, seni o turnikeden koruyacağıma dair söz veriyorum." Yüzüme doğru eğildi. "Lütfen, sadece bir dakikalığına bana güvenir misin?"

Gözleri gözlerime çok yakındı. Nefesi, yüzüme değiyordu. Çok güzel konuşuyordu, ses tonu bile o kadar güzeldi ki ne yaptığımı bilmeden başımı salladım.

"Şimdi, yavaş yavaş ilerlemeni istiyorum," dedi. Beni önüne çekmiş, tam arkamdan iki kolumu tutarak yönlendiriyordu. Turnikenin önüne geldiğimizde gerilerek geri çıktım ama onun bedenine çarpmış oldum. Hem de tüm bedenine...

Tanrım. Yeniden. Çok sıcak.

Eğildi, eğildi, eğildi... Kulağıma kadar.

"Güven bana," dedi.

Bir adım daha attım, ne zaman kapattığımı hatırlamadığım gözlerimi açtım. Cüzdanını yeniden turnikenin üzerine dokundurdu. Rahatsız edici bir sesten sonra beni itti, gergin bir şekilde, dönen demirin arasından diğer tarafa geçmiştim.

O da aynısını yaptı.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. İşte, diğer taraftaydım, başarmıştım, geçmiştim. Kocaman bir sırıtışla gözlerimi iyice açtım. Kalabalık, kalabalık, kalabalık! Aşırı kalabalıktı. Ve daha metrobüse binememiştik bile! Doğukan, huzursuzca yanımda kıpırdandı, hâlâ gülmemek için kendisiyle savaş içerisindeydi, bunu net bir şekilde görebiliyordum.

"Bugün binebilecek miyiz sence?" diye sordum saate bakarken.

"Böyle durmaya devam edersen binemeyiz, sen de onlar gibi olmalısın."

İşaret parmağı ile açılan kapılardan içeriye, savaşa hücum eder gibi akın akın koşturan insanları gösteriyordu ve fonda, "*Allah Allah*" diye bir sesleniş, otomatik olarak duyuluyordu.

"Buradan bakınca bir zombi istilasını anımsatıyor."

"Sen de buradan bakınca ilk kez görüyorsun gibi duruyor." Başını yana eğdi ve bir açıklama yapmam için bekledi.

"Genelde bu saate bırakmam," diye lafı çevirmeye çalıştım. "En yoğun saatler, bilirsin işte."

"Aslında," dedi Doğukan daha da şüpheli bakışlarla. "En yoğun saatler, bu saatler değil."

"Ben şuna atlıyorum," dedim artık sıkıştığımı hissettiğim noktada. Tam arkamdan bir şey söyleyecekken onu yok saydım. Gelen ve kapıları açık olan metrobüse diğerleri gibi kendimi ite kaka, çoğunlukla itile kakıla binmeye çalıştım ama nasıl olduysa sıranın en önündeyken en arkaya kadar sürüklenmiştim, yine de pes etmedim. Gelen sinyal sesinin ardından kendimi, içinden insan taşan metrobüse attım. Aynı anda bir sürü kişi, nedensizce çığlık atmıştı, sağ ayağım ve çantam kapının arasına sıkışınca o çığlıkların sebebini anlamış oldum ve daha kötüsü, benim çığlığım da araya karışmıştı.

"Yardım edin, yardım edin, beni yakaladı!" diye bağırmayı sürdürdüm.

Birileri şoföre doğru, "Dur, dur, dur!" diye bağırırken diğerleri beni içeriye doğru çekmeye çalışıyordu ama absürt olan, dışarıdan da çeken birilerinin olmasıydı.

"Ayakkabım!" diye bağırdım. Onlar, en sevdiğim markaydı ve şimdi muhtemelen biri, hareket hâlindeki metrobüsün altında ezilmişti. Kapı açıldı ve hızla kapandı, neyse ki o sırada birileri, beni içeriye çekmişti.

"Bu insanlar deli mi yahu, beni neden dışarıya çekmeye çalışıyorlardı?" diye bağırmaya başladım. Bu, resmen cinayete teşebbüstü.

Herkes, garip garip bana bakmaya devam etti. Etrafta tanıdık bir yüz aradım, kahretsin belki de Doğu durakta kalmıştı.

"Çiçek!"

İsmi duymamla birlikte omzumun üzerinden ardıma baktım ve aşırı bir rahatlık hissettim. Bugün, neden bu kadar uzun sürüyordu!

"Doğukan!" dedim. Diğer kapıdan bana doğru zorlukla ilerliyordu. İçerisi o kadar kalabalıktı ki kimse, bir yere tutunma gereği bile duymuyordu.

Ona doğru ilerlemek için bir hamlede bulundum ama aynı anda metrobüs de ani bir frenle durdu, gözlerim irileşti, Doğukan'ın bakışlarında da aynı şaşkınlığı ve korkuyu gördüm ama bana doğru uzanan eli geç kalmıştı, hızla arkaya doğru düşmeye devam ettim. Başka bir çocuk, beni belimden yakaladı.

Korkudan kapattığım gözlerimi yavaş yavaş açarken bir gülümsemeyle karşılaşmayı beklemiyordum. "Bahse girerim, ilk kez metrobüse biniyorsun," dedi. Aşağı yukarı bizim yaşıtımız bir çocuktu. Hâlâ belimden tuttuğunu fark ettiğimde doğrulmak için hareketlendim.

Elimi Doğukan yakaladı.

"Gel, güzelim, bu tarafa," derken çocuğa ters bir şekilde bakarak beni daha sakin bir tarafa çekti. Tutunmam için elimi bir demire koyana kadar asla bırakmadı. Birkaç saniye için güvende hissetmiştim ama bir sonraki durakta, nasıl olduğunu anlamadığım şekilde daha çok insan içerideydi. Yer yoktu, kimse kımıldayamıyordu ama bir şekilde, daha fazla insan içeriye girmeyi başarıyordu.

"Kahretsin!" dedim. "Ayakkabımın teki kaldı. Ne yapacağım şimdi ben?" Çıplak olan ayağımı botumun üzerine bastırdım.

Doğukan, yine kendini tutamayıp gülüyordu.

Gözleri olan çilek desenli çorabıma baktığını o an fark ettim. Gerçekten, ne rezalet ama!

Metrobüs hareketlenirken şoförün gazabından payıma düşeni yeniden aldım ve bu defa öne doğru sallanarak Doğukan'ın üzerine düştüm. Onu da benimle birlikte düşmekten alıkoyan şey, son anda tutunabilmesi olmuştu. Başım, sert bir şekilde göğsüne çarptı. Refleksle kazağından sımsıkı tutunmuştum ve bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Tamam," dedi soluk soluğa. Dakikalardır peşimden koşturuyordu. "Biraz sakinleşelim. Sadece seni tutacağım, tamam mı?"

Gözlerim kapalı bir şekilde başımla onayladım.

Boşta olan elini belime dolayıp düşmeyeceğim şekilde beni kendine sabitledi.

Güzel bir parfüm kokusu, şükürler olsun!

"Şimdi-" Güldü ve kendini tutmaya çalışırken başını, benim başıma yasladı. *Panik yok!* "Ayağını benim ayağımın üzerine koyup dengeni sağlamaya ne dersin?"

Utana sıkıla, "Tamam," dedim ama duyup duymadığından bile emin değildim. Başımı iyice saklamayı tercih ettiğim için iyice ona sokulmuş bulundum. Eh, hoşuma gitmediğini söyleyemezdim ama kesinlikle hoşuma gitmemeliydi!

Bir süre sadece sakinleşmeye ve düşmemeye çalıştım. Doğukan buna büyük oranda yardımcı oluyordu. Dahası, bu yakınlık mesafesi nabzımı hızlandırmış, tenimi karıncalandırmıştı. Avuç içlerimin terlediğini hissediyordum ama yine de onu bırakmak istemedim. Nefes alış verişimi dizginlemeye çalışıyordum ama hemen kalbinin üzerine yaslanmış kulağım, bana pek yardımcı olmadı, kalp atışlarından anladığım kadarıyla o da benden farklı değildi.

Yutkunduğunu duydum.

"İyi misin?" diye sordu.

Söyleyecek bir şey bulamadım. Sadece başımı, onaylarcasına salladım. Başka bir şey konuşulmadı. Aniden kendimi çok yorgun hissetmiştim ama gün, henüz başlamamıştı bile.

"Sanırım sen de artık koyverdin."

Söylediği şeyle birlikte hafifçe doğruldum, kaşlarım istemsizce çatılmıştı. Onun yüzünü inceliyordum ama ne gördüğümden emin değildim.

"Böylesi daha iyi," diye fısıldadı kalabalığın içinde. "Çok daha iyi." Dudakları aralık kalmıştı, gözleri davetkâr bakıyordu ve ben, kendime tekrar tekrar nerede olduğumu ve kim olduğumu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

"Neyden bahsediyorsun, bilmiyorum," dedim.

"İnmen gerekiyor, sana eşlik etmemi ister misin?"

Artık tamamen durulmuştum. Ona kararlılıkla, "Hayır," dedim. "Teşekkürler. Halledebilirim." Demek ki nerede çalıştığımı biliyordu. Çiçek hakkında bu kadar çok şey bilmesi, bir an beni daha çok düşündürmüştü. Yoksa... Hayır. Geçmem için kenara çekildi. Kalabalık grupları yararak zoraki adımlar atıyordum. Çıplak ayağımın ucuna basarak yürümek pek kolay olmuyordu. Sonunda kapıya ulaştığımda, bu defa sıkışmamak için çığlık atarak ve binmeye çalışan insanların üzerine düşerek çıkmayı başarmıştım. Gerçekten ama gerçekten herkes, eminim ki benim bir uzaylı olduğumu düşünüyordu, bugün gazete manşetlerine çıkmazsam daha da çıkmazdım.

Bir süre ne yapacağımı planlamak için indiğim durakta oturup beklemeye koyuldum. Ayağım, şimdiden buz kesmişti. Mahvolmuş hâldeydim ama yine de deli gibi devam etmek istiyordum. Daha günün başında, belanın dibini boylamıştım, yetmiyormuş gibi Doğukan'ın kokusu beni etkisi altına almıştı. Her şey, gitgide karışıyordu.

Sakinleşmeyi deneyerek çantadan Çiçek'in telefonunu çıkardım ve adresi incelemeye koyuldum. Oldukça az zamanım kalmıştı ama pastaneye buradan yürüyerek kolayca ulaşabileceğimi söylemişti Çiçek. Mesajlarını görmezden geldim, bir hayal kırıklığı olmaya niyetim yoktu.

Garip insan bakışları üzerimdeyken merdivenlerden yukarı çıkıp üst geçitte ilerledim. Pastaneyi bulmak, Çiçek'in anlattığı kadar kolaydı ama ben, yine de birkaç kişiye sormak zorunda kalmıştım.

İşlek bir cadde üzerindeydi. Büyük, eski ve gösterişli bir binanın en alt katındaydı. Tatlı ve mütevazı görünüyordu, aynı zamanda kaliteli bir yere benziyordu. Vitrine renkli *makaron*lar ve *cupcake*ler sıralanmıştı. Camekân sayesinde içeriyi net bir şekilde seçebiliyordum ve gördüğüm kadarıyla sakin bir yerdi. Çekinerek içeriye girdim, hangi yöne gideceğimi bilmediğimden etrafı hızla kolaçan ettim.

"Çiçek, nerede kaldın, kızım?"

Kırklı yaşlarında bir kadın, kasanın arkasından çıkıp bana seslendi. Hâlâ tam olarak alışmış değildim, bu ismi istemsizce yadırgıyordum.

"Ben," dedim afallayarak saate baktım. "Geç mi kaldım?" Çiçek'in bana söylediği saatte buraya gelmeyi başarmıştım oysaki.

Kadın da şaşırdı.

"Hayır, hayır..." dedi. "Her zaman çok erken gelirdin, o yüzden endişelendim." Kısa bir an beni süzdü. "Senin bu hâlin ne?" diye sordu ayakkabımın tekinin olmadığını fark edince. En azından iyi bir kadına benziyordu. Oteldeki herif gibi birine daha tahammül edemeyeceğime emindim.

"Uzun hikâye," dedim nefes nefese. "Sadece bugünü atlatmaya odaklanıyorum." Yavaşça gülümsedim.

"Pekâlâ," dedi çok da emin olmayarak. "İyisin, değil mi, yaralanmadın ya?"

"Tamamen iyiyim," dedim rahatlatmaya çalışarak.

"Git de arkadaki dolaptan kendine uygun bir şeyler bak. Sonra gel de siparişleri almaya başla."

"Tamamdır."

İşaret ettiği kapıdan arka tarafa geçtim ama neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapı dinlenme odası gibi bir yere açıldı. Kahverengi bir koltuk ve duvar boyunca sıralanmış dolap kapakları vardı. Kendimi o koltuğun üzerine bırakmak için yanıp tutuşuyordum ama Çiçek'in bu işi kaç kez yaptığını ve bir kez olsun şikâyet etmediğini düşündüm. Dolapların önünde ilerleyip neler yapabileceğime bakmaya çalıştım. Birkaç tanesinin üzerinde kilit vardı, onlara dokunmadan diğer kapakları açmaya koyuldum. Çoğu boştu ama kilitli olan bir tanesinin üzerinde Çiçek'in ismi yazıyordu.

Çantada küçük bir anahtar gördüğüme emindim, oldukça sevinerek çantayı karıştırmaya başladım. Küçük cepte bulduğum anahtar kilide uymuştu. Hemen denedim ve dolap hafif bir sesle açıldı.

Şükürler olsun!

Siyah spor ayakkabılar, kadife bir pantolon, siyah kazak. Gerçekten evdeki kıyafet odam, bir film şeridi gibi gözümün önünden geçse dahi şu anda hiçbir kıyafet beni daha mutlu edemezdi.

"Çiçek?"

Adını bilmediğim ama muhtemelen pastanenin müdürü ya da patronu olan teyze, kapının ağzından seslendi.

"Evet?" diye yanıtladım ama dolaptaki kıyafetlere uzanırken neredeyse yine düşüyordum. Hayatımda daha önce hiç böyle sakarlıklara maruz kalmamıştım.

"Yan taraftaki butikten aldım, giy bunları."

Uzattığı bir çift çorabı minnetle kabul ettim.

"Çok teşekkürler," dedikten hemen sonra çorabı ayağıma geçirmeye başladım. İçimden defalarca, *teşekkürler, teşekkürler,* diye sayıkladım ama kadın, çoktan odadan çıkmıştı. Üşümek ve ayağımın bu havada bu kadar açıkta kalması -sadece bir iki saat olmasına rağmen- beni mahvetmişti ama hayatını bu şekilde sokaklarda yaşayan onca insan olduğunu bilmek, bir an için kendimi berbat hissettirdi.

Üzerimi hızlı bir şekilde giyindikten sonra eşyaları dolaba tıktım. Artık ne yapmam gerektiğini öğrenme zamanıydı. Kapıdan yavaşça çıktım ve ortada dolanan diğer kızı izlemeye koyuldum. Biraz sonra o çıkacak, ben devam edecektim. Aslında zor görünmüyordu, masalara gidip sipariş alıyor ve pastane bölümüne bildiriyordu. Daha sonra hazırlanan yiyecekleri masalara servis ediyordu.

"Hazır mısın, Çiçek?" diye sordu kasanın arkasındaki kadın.

"E-evet," derken sendeleyerek dışarı çıkmıştım. Ayaklarım kuru ve sıcak olduğu için oldukça memnundum.

"Haydi, başla o zaman." Çenesiyle içeriye giren birilerini gösterdi. Başımla onaylayarak müşterilere doğru ilerledim.

"Merhaba, hoş geldiniz." Eh, çok da zor değildi, bu zamana kadar hep siparişi alınan kişi olmuştum, hâliyle garsonların nasıl davrandığını biliyordum. "Ne alırsınız?"

"Menü?" Orta yaşlardaki iki kadın, dik dik bakmaya başladı.

"Ah," dedim. "Hemen getiriyorum." Ama nereden getireceğimi bilmiyordum. Sağıma soluma baktım ve birilerinin bana yardımcı olmasını umdum.

"Çiçek!" diye seslendi kasanın arkasındaki kadın uyarıcı bir şekilde. Ona doğru yaklaştım. "Bugün iyi olduğuna emin misin?"

"Özür dilerim," dedim kardeşimin işini tehlikeye atmamak için. "Ben çok özür dilerim, sadece baş ağrısı çekiyorum ama ilaç aldım, geçecektir. Menüler ne taraftaydı?"

Yerini gösterdi ama yüzünde hâlâ onaylamayan bir ifade vardı. Gerçekten bu kadar katı olmaya gerek var mıydı, emin değildim.

Menüleri masaya götürüp birkaç dakika başlarında bekledim ama karar vermekte epey zorlandılar, sonunda iki tane filtre kahve söylediler. Menüleri alıp yiyecek içecek bölmesine gittim.

"Fiş nerede?" diye sordu tezgâhın arkasında çalışan bir adam. Muhtemelen otuz beş yaşlarında, esmer, uzun boylu ve sert mizaçlıydı. Aşçı olmalıydı ama emin değildim.

"Fiş?" diye tekrar ettim.

"Yeni misin sen?"

Belli ki Çiçek, burada da çok dost canlısı değildi.

"Kötü gün diyelim," dedim mahcup bir şekilde gülümseyerek. Memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle bana adisyon defteri uzattı. Üzeri siyah deri kaplamaydı.

"Siparişleri içine yazmayı biliyorsundur umarım."

Bilmiyordum ama çok yardımsever görünmemişti, o yüzden sadece başımı sallamakla yetindim. Defterin kapağını açtım, sayfaların üzerinde yiyeceklerin ve içeceklerin isimleri yazıyordu, karşılarında boş kutucuklar vardı. Optik sınav kâğıdı gibiydi. İki filtre kahveyi işaretleyip defteri geri verdim.

Ne yaptığımı anladığında kaşlarını kaldırdı. "Böyle değil!" dedi ve yazılı olan sayfayı koparıp defteri önüme bıraktı. Aslında fırlattı demek daha doğru olurdu. "Siparişleri işaretleyip bana söyleyeceksin, hesabı istediklerinde kâğıdı müşterilere vereceksin." Fısıldayarak bağırmak nasıl oluyormuş, şu an canlı canlı yaşıyordum ve kesinlikle hoş bir tecrübe değildi.

"Tamam, tamam!" dedim gözlerimi kısıp hızla oradan uzaklaşırken. Herkes neden bu kadar gergindi, anlamıyordum. Tamam, bir şeyleri bilmiyor olabilirdim ama bugün pekâlâ dalgın da olabilirdim ama kimse yardım etme yanlısı değildi. Sadece bağırıyorlar ya da memnuniyetsiz bakışlarını üzerime dikiyorlardı. Gerçek ha-

yat, benim şikâyet ettiğim her şeyden daha korkunç şekilde çarpmıştı yüzüme. Düşündüğümde hiçbir şey böylesine zor değildi ama asıl zorluğun sipariş almak ya da turnikeden geçmek olmadığını biliyordum, asıl zorluk insanların hayatta kalma çabası ve birbirine karşı sabırsızlığıydı. Sadece yaşamak için çabalıyorlardı ama hiçbiri, gerçekten yaşamıyordu. Yüzlerinde gram hayat belirtisi ya da tebessüm yoktu. Mutsuzluk içinde, sadece para kazanmaya odaklanmışlardı.

Çok geçmeden biri seslendi ve kahvelerin içinde bulunduğu bir tepsi, aramızdaki ahşap masaya bırakıldı. Daha alırken birkaç damla dökmüştüm, masaya gidene kadar biraz daha ama en kötüsü, masaya bıraktığım andı.

"E, kahvenin yarısı gitti ya!" diye söylendi kokonalardan biri.

"Çoğu zaten zararlı," dedim sabrım kalmamış bir şekilde. "Biraz pozitif düşünün!" Peçeteyi kahvenin altına koyup diğer masalardan birine ilerledim. Kadınlar şok olmuştu, kasadaki kadın beni izliyordu ve ben, paniklemeye başlıyordum.

İkinci servisim daha kötü olmuştu, götürürken çay bardaklarından iki tanesini yere düşürmüştüm ama bu defa, müşteriler oldukça anlayışlıydı. Sadece yüzüme ve yere bakmışlardı ve bu, günü kurtaran şey olmuştu çünkü azar yemeye kendimi hazırlamıştım. Başka bir dehşet: İnsanların kabalığına on dakika içinde alışmıştım ve bana bağırsalardı sesimi çıkarmaz, muhtemelen özür dilemeye başlardım. Çay bardaklarını kırdığım için sadece!

"Git, çabuk banyodan paspası getir!" dedi kasanın arkasındaki kadın. Bir yandan da müşterilerden özür diliyordu, tıpkı benim yapmaya hazır olduğum gibi yarım bir gülümsemeyle. Sistemin insanlara yaptığı şey bu muydu? Birileri çay içtikleri için kendilerinde her şeye itiraz etme hatta azarlama hakkını buluyor, diğerleri de bunu kabul ediyordu. Bu tür şeyleri asla anlamayacaktım, sadece bir kazaydı, neden böyle iki büklüm olmak zorundaydık? Ayrıca elim yanmıştı ama kimsenin umurunda değildi.

Zor bulduğum, banyo kapısının önünde duran paspası alıp hızla geri döndüm. Çay dökülen kısmı örtmesi için paspası özenle koyup doğruldum. Koşturma, beni gerçekten yormuştu.

"Sen!" dedi kadın. "Çiçek, sen ne yapıyorsun?" Bir anda yükselen sesle birlikte irkildim ama müşterilere bakarak gülümseyip ses tonunu düşürdü, müdür kadın.

"Paspas getirdim işte!" Artık ben de gerilmiştim ama bir insana bu kadar da yüklenilmezdi ki!

"Kızım," dedi sabırlı olmaya gayret ederek. "Sen iyi değilsin. Başını falan mı çarptın? Çiçek, git, bugün izinlisin, yarın kendini toplayıp gel, sinirlerim bozuldu benim."

"Kovuyor musunuz beni?" Ağlamaklı bir şekilde sordum.

"Allah'ım, sen sabır ver..." dedi. "Kovmuyorum, çocuğum. Git, dinlen, kafanı topla, diyorum. Haydi, doktora falan git. Yarın aklı başında gel buraya."

"Siz beni kovuyorsunuz!" Bir ayağımı kontrolsüzce yere vurdum.

"Aaa! Çiçek ama asabımı bozuyorsun, gerçekten kovacağım şimdi. Bu zamana kadar hep fazla fazla çalışan, en ufak fire vermeyen, işi asmayan, her şeyi dört dörtlük yapan kıza bugün ne oldu?" Bunu, neredeyse üzgün bir şekilde söylemişti. Duyduklarıma karşılık yerimde sıçradım.

"Gideyim ben o zaman..." diye mırıldanıp paytak paytak ilerlemeye koyuldum. Çantayı alıp pastaneden çıkmam sadece bir dakika sürmüştü ama iç sesim, konuşmayı bırakmıyordu. Resmen kızın işini baltalıyordum, gerçekten bu kadar sefil hâlde miydim? Neyi yanlış yaptığımdan bile emin değildim hem de.

Yağmur başlamış, hava iyice soğumuştu. Kendimi berbat hissediyordum, belki de Çiçek'e yardım edeyim derken hayatını iyice zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyordum. Buraya döndüğünde onu bekleyen şeyler, her geçen saat daha farklı ve alışkın olduğu-

nun dışına çıkıyordu. Onun için para kazanmak başka bir şeydi, onun hayatını yaşamak bambaşka. Belki de en başından beri haklı olan o, haksız olan bendim. Ben, bu dünyaya ayak uyduramayacak, onun yerine bu yükleri sırtlanamayacak kadar rahata alışmıştım ama bu, ona haksızlık değil miydi?

İnsanlar, benim bilmediğim kadar kötüydü. İnsanlar, benim hayal edemeyeceğim kadar kötü bir hayata maruz kalıyordu.

Yavaş adımlarla yürürken etrafımdan geçip giden hayatı izlemeye koyuldum. İnsanlar, sürekli bir yerlere koşuyordu; eskiden arabanın içinden, beni her şeyden ve herkesten koruyan kırılmaz camların ardından izlerdim bu manzarayı. O zaman da merak ederdim, tüm bu koşturan insanlar, acaba gerçekten bir yere varabiliyorlar mıydı?

Hayatım boyunca olduğum yerde sayıyor gibi hissetmekten kendimi alamamışken şimdi ilk defa, gerçekten yaşadığımı hissediyordum ama bu, bir başkasının hayatını öldürmek gibiydi. Çiçek'e daha çok zarar veriyordum ve belki de bu oyunu artık bitirmeli, eve dönmeliydim.

Üç gün olmuştu ve ben, üç gün bile dayanamamıştım. Bu, bana oldukça ağır geliyordu. Durağa oturup telefonumu çıkardım ve sakince Çiçek'e mesaj atmaya koyuldum.

"Doğru düzgün konuşamadık, nasılsın?"

Kısa süre içinde cevap geldi.

"İyiyim, hatta daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım. Asıl sen nasılsın?"

Bir an için yine vicdan azabı hissettim. Şimdi o böyle hissederken *haydi, bu sefil hayata geri dönüyorsun* mu diyecektim?

"Oyunumuz, sonunda seni keyiflendirdi yani?"

"Belki! Sen nasılsın? Çalışıyor olman gerekiyor."

"Evet, iş yerindeyim. Molada. Burası, bugün oldukça sessiz, merak etme."

"Ben, her şey için teşekkür ederim, Dolunay. Bu on beş günlük bir rüya ama hayatım boyunca gördüğüm en güzel rüya."

Mesaj, beni darmadağın etmişti. Bir an önce kendime gelip kafamı toplamaya çalıştım. Şimdi duramazdım, şimdi vazgeçmenin hiç sırası değildi. Çiçek bu kadar iyiyken, daha önemlisi hayata karşı kendini bu kadar açmışken bu rüyayı ondan alamazdım. Sadece daha dikkatli ve daha tedbirli olmalıydım. Bunu yapabilirdim, bugün kötü geçmiş olabilirdi ama eminim ki her gün, birileri için kötü geçiyordu, önemli olan yarın toparlayabilmekti ve ben de öyle yapacaktım.

Eve dönmek için yeniden metrobüse binmem gerekiyordu ancak bu defa, daha temkinliydim, turnikeye gitmeden önce güvenlik görevlisine geçiş kartım olmadığını söyledim. Benimle birlikte otomatlara gelip bana bir defalık olduğunu söylediği bir kart uzattı. Herkesin yaptığını yapıp bu defa turnikeden dikkat çekmeden geçmeyi başarmıştım.

Komik olduğunu biliyordum ama elimde değildi, tetikteydim, metrobüse binmeden önce eğilip ayağımdan çıkmamaları için ayakkabı bağcıklarını sıkı sıkı hatta kangren olacak kadar sıkı bağlamıştım ve beşinci denememde metrobüse tek parça binebilmiştim.

Kalabalık... Asla azalmayan hatta bölünerek çoğalan bir kalabalık vardı. Ama Tanrı, bir noktada bana gülümsemeye karar vermişti. Hemen önümde bulunan koltuk boşaldı ve ben, avına yaklaşan bir kaplan gibi boş koltuğun üzerine atıldım. Problem, oturan kişinin henüz kalkmamış olmasıydı.

"Aa, ne yapıyorsun be sen?"

İlk saniyede durumu anlamadım.

İkinci saniyede etrafa göz attım.

Üçüncü saniyede yarı çığlık atıp yarı özür dileyerek oturduğum yerden kalkıyordum.

Kadın, söylene söylene indi ve herkes, yine garip garip bana bakmaya başladı ama utanmak umurumda değildi. Deli gibi yorgun hissediyordum ve o koltuğa oturdum, başımı demire yasladım ve olup biteni düşünmeye koyuldum. Artık gerçekten başım ağrıyor ve gözlerim kapanıyordu. Hiçbir şey yapmamama rağmen nasıl bu kadar yorulduğumdan emin değildim, sesler yavaş yavaş kesildi...

"Hanımefendi, hanımefendi, uyanın..."

Kolumdan sarsıldığımı hissederek gözlerimi araladım.

İlk saniyede ne olduğunu yine anlamadım.

"Hanımefendi, uyanın, son durağa geldik."

İkinci saniyede metrobüste olduğumu anımsayıp beni uyandıranı başımla onayladım.

"Aşağı inin, lütfen."

Üçüncü saniyede metrobüse ilk duraktan bindiğimi hatırlayıp çığlık atmaya başladım.

Beynim zonkluyordu, hayatımda ilk defa yorgunluktan bu kadar başım ağrıyordu. Metrobüste uyuyakalmak, bana tam tamına iki saate mal olmuştu. Karanlık çökmüş, ayaklarım şişmiş, dizlerim bir adım daha atamayacak hâle gelmişti ama hava o kadar soğuktu ki durup dinlenmek için bir saniyem bile yoktu. Ayrıca yağmur da başlamıştı. Sonunda doğru durakta inip nefes nefese eve doğru koştururken montun yakasını olabildiğince yukarı çekmiş, rüzgârdan korunmak için kambur bir şekilde ilerlemeyi sürdürmüştüm. Bugün başıma gelen onlarca şeyden sonra, Çiçek'in hayatının zorluğunu daha fazla idrak etmiş ama daha önemlisi, ne kadar yetersiz olduğumu düşünmeden edememişim.

Buraya geldiğim günden beri sürekli, dünyanın adaletsizliği ve hayatın acımasızlığı üzerine düşünmeden edemiyordum. Bu zamana kadar herkesin hayata yenik başladığını sanıyordum ama benimki, katlanılabilir bir yalnızlıktı. Soğuktan buz kesmek, yor-

gunluktan başına ağrılar girmesi, sürekli mücadele etmek, benim acımı yok saymasa da önemsiz kılıyordu.

Parmaklarım buz kestiği için anahtarlara ulaşmaya teşebbüs etmedim, itiraf etmek gerekirse gram hâlim de yoktu. Kapı ziline, birisi açana kadar dirseğimle basmayı sürdürdüm. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama zaten çoğu, sabaha kadar uyumayan insanların yaşadığı bir evde kalıyordum.

Kimse kapıyı açmayınca biraz öfkelenerek yumruklamaya, sonra da kapıya tekme atmaya başladım. Bir dakika sonra kapı açıldı, karanlıkta yüzünü seçemesem de, "Niye alacaklı gibi kapıyı tekmeliyorsun, ruh hastası?" diyen kişinin Asır olduğunu anladım.

"Dakikalardır zile basıyorum, çekil!"

Kendimi bir hışımla, söylene söylene içeriye attım ve bir an önce kapının kapanmasını bekledim. İçerisi karanlıktı, ışıkların neden yanmadığını sormadan önce etrafa göz attım. Salonda, yüzlerini seçemediğim birkaç kişi, mum ışığında oturuyordu.

"Çiçek mi geldi?" diye sordu merdivenin yukarısından birisi.

Hâlâ ısınmaya çalıştığım için sesim çıkmadı, diğerleri de Efe'yi ciddiye almadı. Merdivendeki adım sesleri, onlardan önce ulaşmıştı yanımıza. Kübra ile birlikte karşıma dikilmiş, şüpheci bakışlarla beni süzüyorlardı.

"Nerede kaldın?" diye soran Kübra oldu. Benim Çiçek olmadığımı bildiği için oldukça endişelenmiş bir hâli vardı.

"Uzun hikâye," dedim. Salona doğru ilerleyen Asır'ın peşine düştüm.

"Neden ışıkları yakmıyorsunuz?" Derin bir nefes vererek çantamı koltuğun üzerine bıraktım. Nihayet biraz olsun ısınmayı başarmıştım. "Ayin falan mı yapıyorsunuz?"

Mum ışığının ardında, Doğukan'ın kararsız bakışlarıyla karşılaştım. Onunla denk gelmeyi beklemediğim için bir saniyeliğine sendeledim. Öyle yorgun hissediyordum ki bir an önce güzel bir duş alıp, yatıp uyumak ve düşünmek istemiştim.

"Bunun cevabını sen verirsin diye düşünüyorduk." Asır, koltuklardan birine gelişigüzel oturup ayaklarını orta sehpanın üzerine uzattı.

Esnerken ağzımı kapattım, gözlerim kapanıyordu.

Soru sorarcasına başımı salladım.

"Çiçek," dedi Efe dikkati üzerine çekmek için. Zoraki adımlarla ona doğru döndüm. Birileri televizyonu açamadığı için homurdanıyordu. "Elektrik faturasını ödemedin mi?"

Kahretsin! Çiçek, bununla ilgili mesaj atmıştı ama tamamen aklımdan çıkmıştı. Ben, hayatım boyunca hiç fatura ödememiştim ki! Ve Allah aşkına, bu kız, bu kadar işi nasıl aksatmadan yapıyordu, insanın aklı almıyordu yahu!

"Ben," dedim ağlamaklı bir hâlde. Gerçekten bugün çok yıpranmış hissediyordum. Üzgündüm, bir şekilde bu hayat yüzünden acı çekmiştim. Birileri, bu hayata maruz kaldığı için daha çok acı çekmiştim.

"Parayı harcadın mı yoksa?" Asır, başını yana yatırarak sırıttı. "Suratına bakılınca öyle anlaşılıyor."

Ne demem gerektiğinden emin değildim.

"Ben, sadece unuttum, çok yorgunum," diye fısıldadım ama derin bir sessizlik olduğu için herkes duymuştu. Kübra sitemkâr bir şekilde yüzüme bakarken Efe, şefkatli görünüyordu, diğerlerinin yüzünü seçememiştim.

"Anlaşıldı," dedi Asır. "Bu gece burası çekilmez, geliyor musun, Doğukan?" Çoktan ayaklanmıştı ama Doğukan, uyuyacağıyla ilgili bir şeyler söyledi.

"Sen bilirsin, ben kaçtım."

Bana yine eğlenceli bir ifadeyle bakıp başını iki yana salladı. Her zamanki kontrolsüz yapısıyla, birden ayaklanıp kapıdan çıkıp giderken arkasından baktım. Aslında ona bakmıyordum, yorgun

beynim hareket eden herhangi bir şeyin peşine takılmıştı sadece. Kübra ve Efe, tek bir adım dahi atmamıştı, belli ki benden bir açıklama bekliyorlardı.

"Atlamış olmalıyım," diye durumu toparlamaya çalıştım. "Tansiyonum, bugün gitgide zorlaşıyor, sadece duş almam ve biraz dinlenmem gerekiyor."

Efe, bana acıyarak bakıp merdivenlere yöneldi. Herkes, gerçekten çok garipti.

"O hâlde, gününün daha da kötüleşmesine hazır ol," dedi Kübra. "Elektrikler yokken duş alamazsın." Kısa bir süre durdu. Kapıdan girince çıkartıp elime aldığım ıslak mont, bir cenaze haberi almışım gibi yere düştü.

"Bir de..." dedi Kübra hafif gülerek. "Bu gece salonda uyusan olur mu? Bir arkadaşım geldi, burada kalması gerekiyor." Bir salondaki kanepeye baktım, bir onun istek dolu suratına... Tamamen çaresizlikten, söylediğini başımla onayladım. Ardından düşen montu yerden aldım.

"Bugün bir şeyler yedin mi sen?" diye sordu aniden. Yüzümde gördüğü bir şey, onu korkutmuş olmalıydı.

Başımı iki yana salladım ve yemek yemediğimi o an fark ettim.

"Bir şeyler alacaktım, gel haydi sen de." Kolumdan tutarak beni mutfağa çekiştirdi. O an, tezgâhın üzerinde zaten hazırlanmış bir şeyler olduğunu gördüm. Bir şeylerden kastım, yeni aldığımız abur cuburlardı. Sanırım arkadaşıyla birlikte kız gecesi yapıyorlardı.

"Bize katılmak ister misin?" diye sordu paketleri açmaya başlarken. Cipsleri düz bir tabağa koydu.

"Efe, bana neden böyle davranıyor?" diye sordum sessizce. "Sürekli onu rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum, siz Çiçek'in en yakın arkadaşları değil misiniz?" Tezgâha yaslanırken son canımla ayakta duruyor gibi hissettim.

"Yoksa ben yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Kübra, yağlı gevrekleri de paketinden çıkardıktan sonra bana doğru döndü. "Pek sayılmaz," dedi. "Aslında olabilecek en yakın arkadaşıyız sanırım. Çiçek hiç kimseyle konuşmazdı, pek gülmez, espri yapmaz, bir şeylerini asla paylaşmaz, hiçbir şey anlatmaz, o gün markette yaptığın gibi hiç kimseye yardım etmezdi. Bu, biz bile olsak..."

Bir anda yorgunluk, yerini koyu bir şaşkınlığa bıraktı.

"Neden?" diye sorarken buldum kendimi. "Nasıl?"

Kübra, konuşmak için derin bir nefes alma ihtiyacı duydu.

"O, bu hayattan nefret ediyor. Benim gibi ya da Efe gibi değil, buradaki hiç kimse gibi değil. Ne onlar gibi..." çenesiyle Doğukan'ı işaret etti. "...Aylaklık yapar, ne de bizim gibi biraz olsun birilerine tutunur. Bu hayattan kurtulmak için ölümüne bir savaş veriyor. Sadece çalışıyor; izin kullanmaz, yarım gün bile boş kalmaya tahammülü yok. Ama en kötüsü, inancı da yok, bu kadar çalışmasına rağmen ne yeterince kazanacağına ne de okuduğu okulun onu kurtaracağına inanıyor."

O an, daha fazla üşüdüğümü hissettim.

"Bunlardan ister misin?" diye sordu tabakları bana uzatıp. Yüzünü incelerken dehşete kapılmış hâldeydim. İkiz kardeşine dair bildiği her şeyin yalandan ibaret olduğunu fark etmek, insanı epey yaralıyordu. Bir yanım kırılmıştı sanki.

"Hayır, teşekkürler."

"Bize katılmak istersen ya da eşyalarını almak için gelebilirsin ama önce bir şeyler ye."

Bu sefer teklifini kabul ettim ama ayakta durmak için bile parmaklarım, tezgâhı sıkı sıkı kavramak zorunda kalmıştı. Hayal kırıklığımı ya da çaresizliğimi göremediği için karanlığa şükrettim.

Montumu giyip salondaki kanepelerden birine boylu boyunca uzandım ve karanlık tavanı izlemeye koyuldum. Tüm insanlar, hepimiz, ne kadar büyük yanılgılar içinde yaşıyorduk. Kimsesizlik,

sandığımızdan daha yakın, daha gerçekti. İnsan, bir sürü şeyle baş edebiliyordu ama ulaşamadıkları, bir çıkmaz sokak gibi çaresiz bırakıyordu.

Çiçek de benim için ulaşamadığım ailem olmuştu.

"Bir metrobüs faciası daha mı yaşadın?"

Bir an için ürktüm.

Doğukan'ın hâlâ orada olduğunu fark etmemiştim.

"Yine turnikelerle başın belaya mı girdi?"

İstemsiz bir şekilde gülerek yavaşça doğruldum ama bu bile o kadar zor gelmişti ki hem yorgunluktan hem soğuktan tüm kemiklerim kasılmıştı ve elimde olmadan inlemiştim. Mum ışığında aradığım yüzünü, çaprazımdaki kanepede buldum.

"Şu an turnikeleri tercih ederdim," dedim.

Tek kaşını kaldırıp güldü.

Biraz öne doğru eğilince elindeki bira şişesi, mum ışığında parladı, birayı bana doğru uzattı. Sanki ihtiyacım olduğu alnımda yazıyordu. Tereddüt etmeden elinden kapıp kafama diktim. Pek birayla arası olan biri değildim ama şu anda seçme şansım yoktu. Şişenin ucunu dudaklarımdan ayırdığımda hafifçe öksürdüm.

Sorarcasına bana baktığında omuz silkmekle yetindim ve birayı yeniden kafama dikip şişeyi sehpanın üzerine bıraktım. Her şeyin üstüne bir de mide bulantısı eklenince başımı geriye atıp koltuğa yaslandım.

Birkaç dakika süren bir sessizlik oldu. Sessizliğe, kıpırdanmalar ve hafif adım sesleri eşlik etti ama üzerimde bir karartı hissedene kadar önemsemeden yatmaya devam ettim.

"Bütün gün aç mı kaldın?" Doğukan, tam önümde durmuş, bana bir sandviç uzatıyordu. Yine çok şaşırmış ama sandviçi açlığın verdiği hevesle kabul etmiştim.

"Kendi favori tarifimi yaptım," dedi o güzel gülümsemelerinden biriyle. "Ton balığı seviyorsundur umarım."

Sandviçe gömülmüş şekilde başımı salladım.

"Neyin var, emin değilim, beni de ilgilendirmez ama gerçekten kötü görünüyorsun."

Lokma birden ağzımda büyüdü, ne cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

"İstersen benim odamda üzerini değiştirebilirsin, montun sırılsıklam, ben zaten dışarı çıkacağım." Emin değilmiş gibi ya da çekindiği için ensesini kaşıdı. "Sonra gelip burada uyuyabilirsin, Asır sabaha kadar gelmez."

Daha çok şaşırmıştım ama bu defa, hissettiğim başka bir şey daha vardı. Ne olduğunu bilmediğim, tanımadığım bir duygu, midemin hemen yukarısında kol geziyordu. Ev buz gibi olmasına rağmen sıcacık hissetmiştim.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve başımı eğerek gitmesini bekledim.

5. BÖLÜM: GÖLGELER

Elimde birkaç parça kıyafet ve titreyen bir mumla birlikte Doğukan'ın odasına girdim. Yukarıdaki gürültüden sonra odanın sessizliği iyi gelmişti. Bir çay tabağının üzerine yerleştirdiğim mumu komodine bırakıp kıyafetleri de yatağın üzerine attım. Kolumu kımıldatmaya hâlim yoktu ama sanki dışarıdaki soğuk hava, bütün gün kıyafetlerime yapışmış gibiydi. Üzerimdekileri acele bir şekilde çıkarıp rengini seçemediğim eşofman altını bacaklarımdan geçirdim. Ayaklarıma iki kat çorap giymek zorunda kalmıştım, üzerime de kapüşonlu bir polar giyip kollarını avuç içlerime kadar çekiştirdim. Ne olursa olsun, tam anlamıyla ısınamamıştım.

Uyumak için yukarıya çıkacaktım ama Doğukan, zaten dışarıya çıkacağını söylemişti ve salondaki gürültü için henüz hazır değildim. Bir kapıya bir önümde duran ve sıcacık görünen geniş yatağa baktım. Sadece biraz uzanacak ve ısınacaktım ama başımı yastığa koyar koymaz gözlerim, daha fazla karşı koyamadı ve başka bir şey daha düşünmeden kendimi, uykunun cazip kollarına bıraktım.

Gözlerimi açmak, sandığımdan zor olmuştu. Tüm bedenim tutulmuş, düşüncelerim kilit altına alınmış gibi hissediyordum. Pencereden karanlığa vuran ay ışığı dikkatimi dağıttı. Hava, henüz aydınlanmamıştı, o yorgunluktan sonra birkaç gün kesintisiz uyuyacağıma neredeyse emindim. Doğukan'a yakalanmamak için yavaşça yataktan doğruldum, başım çatlıyordu ve boğazım kurumuştu. Yüzümü buruşturarak yataktan çıktığımda yerde bir hareketlilik fark ettim.

"Doğukan?"

"Selam."

"Orada ne yapıyorsun?" Bir elini başının altına almış tavanı seyrediyordu.

"Gözlerimi dinlendiriyorum," dedi olağan bir şeymiş gibi. Aniden kendimi suçlu hissettim.

"Affedersin, uyuyakalmak gibi bir niyetim yoktu. Yatak senindir."

Sessizliğin içinde hafifçe güldüğünü duydum. "İstersen orada uyuyabilirsin."

"Sen ne yapacaksın?"

"Burada iyiyim."

"Sanmıyorum. Hava, buz gibi ve sen, yerde yatıyorsun."

Muhtemelen bana bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu. "O kadar da kötü değil," dedi. Ay ışığının yansımasıyla artık yüzünü seçebiliyordum. En az benim kadar yorgun görünüyordu. "İlk seferim de değil."

"Bu, beni rahatlatmadı."

Bıraktığım yerden ıslak eşyalarımı almak için yatağa baktım ama orada değillerdi. Gözlerimle kısa bir süre etrafı taradıktan sonra onları bir sandalyeye asılı hâlde buldum.

"Kurumaları için," dedi baktığım yere baktıktan sonra.

"Teşekkür ederim."

"Bugün, bana çok fazla teşekkür ettin."

Sertçe yutkunup söyleyecek bir şey aradım. Çiçek ile arası nasıldı, az çok tahminim vardı artık ama kız kardeşimin teşekkür etmesi bile insanların gözüne batıyorsa sorun tahmin ettiğimden büyük olmalıydı.

"Bugün zor bir gündü," diyebildim sadece.

"Diğer günlerden farkı neydi?"

Merak dolu yüzüne baktım. Konuşmayı sonlandırıp yatağına kıvrılmak istiyor gibi değil de bu konuşmaya devam etmek istiyor gibi görünüyordu. Bunu reddedecek konumda değildim, onlardan öğreneceğim her küçük detaya ihtiyacım vardı. Ve küçük bir yem atarak başlamaya karar verdim.

"Biz seninle dertleşen insanlar değiliz, pek konuştuğumuz bile söylenemez." Yavaşça yere çöküp sırtımı yatağa verdim.

Başıyla onayladı. "Çünkü sen, böyle istersin."

"Nasıl?"

"İnsanların seninle ilgili bir şey bilmesini istemezsin."

"Şimdi neden fikrimi değiştireyim?"

"Konuşmaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kısarak yüzünü görme çabama güldü. Ayağa kalkıp benim komodine bıraktığım ve muhtemelen onun söndürdüğü mumu tekrar yaktı. Çakmak taşının sesi birkaç kez yankılandı ve hafif mum ışığı, odayı aydınlattı. Onu ikimizin ortasına bırakarak tam karşıma oturmadan önce yataktan çektiği bir battaniyeyi üzerime bıraktı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"İnsanlara güvenen biri olmadığını biliyorum ama eğer anlatmak istersen unutacağıma söz verebilirim."

Eh, en azından kardeşimle ortak bir yanımız vardı. İkimiz de insanlara güvenmiyoruz gibi görünüyordu ama buna hakkım olmasa da onun için bir süreliğine bu insanlara güvenmem gerekecekti.

"Bir oyun oynayalım mı?" diye sordum. Bunu, çok aptalca bulmamasını umuyordum.

"Benimle de *21* mi oynayacaksın?"

İstemsizce güldüm. "Hayır, sana yenilme ihtimalim var, paramı kaybetmek istemem."

O da güldü.

"Nasıl bir oyun?"

"Bir soruya karşı bir soru. Sen cevaplarsan ben de cevaplarım."

Dudaklarını büküp, "Olur," dedi. Çocukça ya da aptalca bulmuş gibi görünmüyordu. Hatta neredeyse ilgisini çekmişti.

"Ben başlıyorum," dedim battaniyeye iyice sarılıp. "Seninle nasıl tanıştık?"

Bu onu şaşırtmıştı. Elbette şaşırtacaktı. "Cevabını bilmediğimiz sorular sormamız gerekmiyor mu?"

"Aslında teorik olarak ne sorulursa dürüstçe cevap vermemiz gerekiyor." Ve teorik olarak ben, hepsinde yalan söylemiş olacağım.

"Pekâlâ," dedikten sonra bir süre düşündü. "Yağmur yağıyordu, kafeye geldin ve-"

"Ve?"

"Ve yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordun."

"Nasıl yani?"

"Sanırım uzun süre yemek yememiştin. Yurttan ayrıldığın zamanlardı."

Boğazıma bir yumru oturmuş gibi hissettim. Gözlerim ve zihnim, istemsizce o kelimelere bir şekil verdi ve Çiçek'in o hâli bir film gibi kafamın içinde oynamaya başladı. Yağmurlu, soğuk bir havada gidecek yeri yoktu, günlerce doğru düzgün bir şey yememiş...

"Sonra?" diye fısıldadım.

"Sadece çay istiyordun ama ben, sana iş teklif ettim. Sonra da kalacak bir yer." Bunu anlatırken o da rahat değildi. Hikâyenin bu kadar olmadığına emindim, Doğukan'ın bunu yüzeysel anlattığına, Çiçek'in orada daha kötü bir hâlde olduğundan emindim. Sesi, gergin ve fısıltı gibi çıkıyordu. Sanki o ana gitmiş ve kardeşim için

yeniden üzülmüştü. Ona acımıştı belki. Onu bir dilenci gibi mi görmüştü? Neredeyse ağzımı açıp ona bağıracaktım, kardeşimin kimseye ihtiyacı olmadığını, utanacak bir şey yapmadığını, şanssız olduğunu ama benim... Benim çok şanslı olduğumu söyleyecektim. Ben, şanslı hayatımdan şikâyet ederken onun, kardeşime iş ve kalacak yer verdiği fikrine tahammül edememiştim.

"Bizden bu yüzden mi uzak duruyordun? O ana şahit olduğumuz için mi?" Bunu da memnuniyetsiz bir şekilde sormuştu. Ama soruya odaklanacak kadar kendimi toparlayamamıştım henüz. Bu nasıl bir bataklıktı?

"İnsanlarla iyi anlaşan biri değilim," dedim öylesine bir cevap vermek için ama Çiçek'i bu sorunun cevabını bilecek kadar tanıyordum. Evet, onlardan tam olarak bu yüzden uzak duruyordu. O ana şahit oldukları için. Utandığı için ama çaresi olmadığı için. Hayatı boyunca kendini bir sığıntı gibi hissettiği için her şeye sahip olan kardeşini bile reddediyordu.

Onun bu zamana dek uğruna çabaladığı, düşmemek için direndiği tüm zorluklar, benim ağlama nöbetlerimi tetikliyordu. Hayatın, bir insandan kendisini çalması mümkün müydü? Çiçek, bana bunun mümkün olabileceğini göstermişti.

Otelde sergilenen davranışlar, her santimi su geçiren ayakkabılar, para kazanmak için oradan oraya koşturup durmak, insanları asla memnun edememek, evle arası kilometreler süren yolları bir an olsun şikâyet etmeden ve gözyaşlarını içine akıtarak yürümek... Belki hepsine bir noktaya kadar katlanılabilirdi ama insanlardan kendini soyutlamak, hayat için hiçbir umudunun kalmaması ve çok iyi şartlara sahip öz kardeşine bile yılmadan iyiyim taklidi yapmak. Hayat, bizi bir yerden ayırmakla kalmamış, ruhlarımızı da sanki bedenimizden çekip almıştı.

"Ben artık uyusam iyi olacak," dedim battaniyeyle birlikte ayağa kalkarken. Öğrendiğim ilk şey, bana ağır gelmişti. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Doğukan arkamdan bir şey söylediyse

de duymamıştım, karanlığın içinde nereye çarpacağımı düşünmeden ilerleyip üst kata çıktım ve birkaç şişe devirdikten sonra kendimi koltuğun üzerine bıraktım. Bir süre, sessizce orada ağladım.

Güneş doğana kadar ağlama, uyuma ve titreyerek uyanma ritüelim devam etmişti ama beni uyandıran şey, Asır'la Osman'ın bağrışmaları oldu. Gün ışığı tüm salonu aydınlatıyor, ikisinin de sesi duvarlarda yankılanıyordu.

"Bu da ne..." diye mırıldanarak zorlukla başımı kaldırdım. Doğukan'dan alıkoyduğum battaniye hâlâ üzerimdeydi.

Osman şakayla karışık bir sitemle paldır küldür merdivenlerden çıkarak ortadan kayboldu. Asır ise kanepenin tepesinde oturmuş, beni seyrediyordu.

"Vampir falan mısın sen?" diye söylendim sitemle. "Hiç uyumaz mısın? Sürekli hayalet gibi etrafta dolanıp duruyorsun." Battaniyeyi bedenime iyice sarıp kendime kundak yaptım. Asır, kanepenin etrafından dolaşıp yanımdaki boşluğa oturdu. Göz altı torbaları, uykusuzluk konusunda beni haklı çıkarıyordu.

"Sabaha kadar seni seyrettim," dedi sırıtarak.

"Vampir değil de bir sapıksın o hâlde."

"Meraklı biriyim, diyelim." Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini üzerime dikmişti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, önce eşofmanın ceplerinde, sonra battaniyenin altında telefonumu aramaya koyuldum. Onu en son ne zaman kullandığımı bile hatırlamıyordum. Muhtemelen Çiçek, yine meraktan ölmüştü. Pastaneden sonra ona bir şey yazmamıştım.

"Bunu mu arıyorsun?" Asır, parmaklarının arasında çevirdiği telefonu, görüş hizamda havaya kaldırdı. Kalp ritimlerim hızlanmaya başladı.

"Telefonumun sende ne işi var?"

"Yere düşürmüşsün, parkelerin üzerinde titreyip duruyordu."

"Ver onu bana!" Almak için yaptığım hamlem boşa gitti. Telefonu kendisiyle birlikte yukarıya kaldırdı. Panikle ayağa kalkıp yeniden denedim ama gülmek ve geriye kaçmak dışında bir şey yapmıyordu.

"Oynama benimle, Asır, ver şunu bana!"

"Niye, bu telefonda bu kadar önemli olan ne var?" İmasına sessiz kalarak yeniden telefona uzandım.

"Sabah sabah senin aptallığına tahammülüm yok, ver şunu!" Yeniden üzerine doğru atıldım ama bu defa, bileğimi havada yakalayıp beni kendine doğru çekti.

"Öyle mi, Dolunay Hanım?"

Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinden her şeyi anlamıştım. Bunu bilmesi için bütün mesajları okuması gerekiyordu. Onun gibi bir dolandırıcı için parçaları birleştirmek çok da zor olmamalıydı.

"Saçmalama," dedim bu defa kolumu kendime çekerek. Bunun bir anlamı olmadığının farkındaydım ama öylece kabul edemezdim. Bu, Osman'ı neden kovar gibi odadan çıkardığını ve tepemde dikilip uyanmamı beklediğini açıklıyordu. Kahretsin!

"Oyun havanda olmadığını söylemiştin." Bu defa, telefonu, bana kendi isteğiyle uzattı. Tek seferde elinden kapıp mesajlara girdim.

"Dolunay, senin yerinde olup bu zenginliğin keyfini sürmek güzel ama sen, benim hayatımda daha fazla idare edemezsin."

"Dolunay, Çiçek rolünü bırak da mesajlarıma cevap ver."

"Kafede işler gerçekten yolunda gitti mi? Ben olmadığımı anladılar mı yoksa?"

"Bu işe en başından girmemeliydik, yer değiştirmemiz saçma. Yarın buraya dön!"

"Dolunay, cevap ver bana!"

"İkizler hakkındaki telepati olayı tamamen saçmalıkmış, senden haber alamamaktan nefret ediyorum."

Aferin Çiçek, aferin kardeşim. Hayatın boyunca ilk defa çenenin açılacağı tutmuş, onu da telefon, çok ama çok yanlış ellerdeyken yapmışsın. Gerçekten aferin!

"Ne istiyorsun?" dedim pes ederek ona döndüğümde.

Kaşlarını kaldırıp söylediğime inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Bak sen şuna, içindeki şeytanın da bir tarzı varmış."

"Uzatma işte!" dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. "Para mı? Sana istediğinin iki üç katını falan veririm. Yeter ki çeneni tut."

Yüzünde yapmacık bir şaşkınlıkla ağzını açıp cıkcıkladı. İşaret parmağını dudaklarının üzerine bastırıp, "Ne ayıp ne ayıp. Rüşvet alacak biri olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi.

Sabır dilenerek derin bir nefes aldım. Tüm keyfim kaçmıştı. O berbat geceden sonra bir de bu! Kendimi koltuğun üzerine bırakıp sakinleşmeye çalıştım. Keşke kazandığım parayla kendime, kilit koyulabilecek bir telefon edinseydim.

"Gerçekten havamda değilim," diye mırıldandım.

O da karşıma oturdu.

"Bir kardeşi olduğunu bilmiyorduk," dedi daha ciddi bir üslup takınarak.

"Dünyama hoş geldin!" dedim sitemle. "Ben de bir kardeşim olmasına rağmen hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ve sen zenginsin..." Bunu, soru sorar gibi söylemişti.

Başımı salladım. "Beni, evlatlık vermişler."

"Ve sen, şanslı olansın."

Başımı dikleştirip tek kaşımı kaldırdım. "Bu tartışılır."

O da aynı hareketi yaptı. "Yapma, zengin ama mutsuz kız tripleri mi? Para, her şey değil mi yoksa?" Sesini çocukça çıkararak yaptığı taklit midemi bulandırmıştı. Terazide, yoksullar daima daha mutsuzdur, zenginler ise her zaman şımarıktır, değil mi? Ah, şu fütursuzca ölçüp biçtiğimiz adalet terazilerimiz...

"Bunu neden yaptın?"

"Bu seni ilgilendirmez, Asır."

"İlgilendirir, eğer sırrını saklayacaksam."

Bu tepkisinin beni heyecanlandırdığını belli etmemeye çalıştım. Gerçekten bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Güvenilecek en son kişi bile değildi, en azından ön yargılı yanım bu kanıdaydı ama herkes, bir şansı hak ederdi.

"Saklayacak mısın yani?"

Arkasına yaslanıp kollarını bir hükümdar gibi koltuğun iki yanına koydu. "Beni ikna et," dedi ukala bir gülümsemeyle.

Bacak bacak üstüne atıp ben de arkama yaslandım. "Fiyatını söyle."

Bir süre güldükten sonra bana yaklaşmak için öne doğru eğilip dizlerinin üzerine yaslandı. "Para istemiyorum. Bana bir gerekçe ver-"

"Ve?" Başka bir şey daha istediği açıktı.

"Benim için oyna."

"Anlamadım?"

"Kumar," dedi. "Benim için birkaç kez daha oyna. Ortaklık teklif ediyorum."

Dalga geçiyor olmalıydı. İç çekerek ayağa kalktım. "Paraya ihtiyacım yok, neden oynayayım? Hem para istemiyorsan neden oynamamı isteyesin ki?"

"Siz zenginlerin sorunu bu," dedi benim gibi ayağa kalkarak. Hemen karşıma dikildi. Boyu, benden epey uzundu, bu yüzden göz göze gelebilmemiz için eğildi ve daha da ileri gidip çenemden tuttu ve başımı hafifçe kaldırdı. "O kadar çok paranız var ki kazanmanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz." Başımı geriye doğru çektim. Haklılığı sinirimi bozmuştu.

"Tabii, sen artık biliyorsun. Geçen gece muhteşem hissettirmedi mi?" Evet, öyle hissettirdi ama bunun çok önemi yoktu.

"Bu riskli," dedim alçak bir sesle. "Çiçek geri döndüğünde işler çok karışır. Ayrıca onun yerine işlerine devam etmem gerekiyor."

"Anladığım kadarıyla Çiçek, senden ve üvey ailenden para kabul etmiyor?"

Başımla onayladım, ne deha ama!

"Ama onun için kazandığın parayı kabul edecek. Ha garsonluk yaparken kazandığın birkaç yüzlük ha *21* oynarken kazandığın birkaç binlik. Bunun, kardeşinin hayatını ne kadar kolaylaştıracağını düşün."

Bu açıdan düşününce haklıydı. Burada olduğum sürece kazandığım her şey, Çiçek'e kalacaktı. Asır, beni diğerlerine karşı idare eder, hatta iyi anlaşırsam Çiçek döndükten sonra da burada gözüm kulağım olurdu.

"Doğukan da oldukça iyi oynuyor, neden ona teklif etmiyorsun?"

Sanki beklediği bir soruymuş gibi genişçe gülümsedi. Tek adımda yanıma yaklaşıp ellerini, bu defa omuzlarıma koydu. "Onda, sende ve bende olan şuursuzluk yok. İşler güvensiz noktaya geldiğinde çizginin öbür tarafına geçmez." Saçlarımı alıp omzumdan geriye itti. "Ama senin içinde de bendeki gibi bir şeytan var ve sen de onu özgür bırakmaya heveslisin."

Kollarını geri ittim. "Beni tanıyormuş gibi davranma." Bu çok sinir bozucuydu ama haklıydı. O heyecanı istiyordum. Kaybedecek bir şeyim olması düşüncesini istiyordum.

"Hiç kimse bilmeyecek," dedim işaret parmağımı ona doğru sallayıp. "Doğukan da dâhil." Nedense birbirlerine çok yakın görünmüşlerdi bana, sır saklayacak türden kişiler değillerdi ama dedikodu yapacak insanlara da benzemiyorlardı. Yani Doğukan'a neydi ki ben Çiçek'in aşırı zengin ikiz kardeşiysem...

Dört parmağını birleştirdiği elini havaya kaldırdı. "İzci sözü," dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Kimse, senin düşük bütçeli sırlarınla ilgilenmiyor."

"O hâlde anlaştık. Ama hâlâ çalışmam gerekiyor."

Düşünür gibi gözlerini kısıp bir süre tavana baktı. Kendi kafasının içinde hızlı bir hesap yaptıktan sonra, "Otele gitmezsin, orası devamlılık isteyen bir yer değil. Çiçek geldiğinde devam eder."

Bunu nasıl bu kadar kolay kabul edip sindirebiliyordu. Onları kandırdığım için biraz olsun bozulmamış mıydı?

"Pastaneden izin alman işime gelirdi ama sen bilirsin. Başka bir şey var mı?"

Ve işte, güzel kısmı. Artık tek başıma çalışmak zorunda değildim. "Senin de bana birkaç konuda yardım etmen gerekiyor," dedim onu göğsünden itip koltuğa oturmasını sağladıktan sonra. "Kardeşimle ilgili bilgi istiyorum."

"Her şey olabilirim ama bir casus..." Çenesini parmaklarının arasına alıp kısılmış gözlerle bana sırıttı. "Hayır."

Dün geceden sonra, bazı şeylere takatim kalmamış gibi hissediyordum. Yeterince soğuk ve zorlu bir yoldan geçmiyormuş gibi bir de başıma aniden Asır belası çıkmıştı. "Bak," dedim sakin olmaya gayret ederek. "Bazı şeyler komik ya da oyun gibi geliyor olabilir ama birkaç gündür, zor günler yaşıyorum ve istediğim tek şey, kardeşime yardım edebilmek. İstediğin, seninle birkaç kart oyunu oynamamsa baş etmeye çalışırım ama daha fazlası?" Başımı hiddetle iki yana salladım. "Benden daha fazlasını alamayacaksın." Sesimi gereğinden fazla yükseltmiş olmalıyım ki eli, birden dudaklarımın üzerine kapandı. Diğer elinin işaret parmağını kendi dudaklarının üzerine bastırdı "Sessiz olmazsan benim kimseye bir şey söylememe gerek kalmayacak," dedi. Gözlerim, hâlâ boş olan salonun merdivenlerinde dolandı ama herhangi bir hareketlilik yakalayamadım.

Kolunu iterek kendimi ondan kurtardım. Şu an ona bakmak ya da saçma sapan söylemlerinden başka birini daha duymak istemiyordum. Koltuğun üzerine bıraktığım battaniyeyi, sırf oyalanmak, bir şeyle meşgul olmak için katlamaya başladım.

"Hazırlan da çıkalım artık," dedi.

"Nereye?"

"Ödemen gereken bir fatura var, unuttun mu?"

Yeniden ona döndüğümde başını yana yatırmış, kirpiklerinin altından bakıyor ve sevimli olmaya çalışıyordu. Neredeyse gülecektim.

"Aklımdan çıkmış," dedim onun aksine bıkkın bir nefes vererek. Ben, fatura yatırmaktan ne anlardım ki?

"Sen çıkalım mı dedin?" diye sordum ne dediğini idrak ettiğimde.

Başını salladı. "Daha önce fatura yatırmadığın ortada, zaten nereye gideceğini de bilmiyorsun."

"Bana neden yardım edesin?" diye şüpheyle yaklaştım. Öğrendiği şeyi göz önünde bulundurduğumda tepkisi, oldukça sakin kalmıştı. En azından ciddi bir sorgulama veya azar bekliyordum.

"Kardeşinin aksine eğlencelisin," diye göz kırptı ve "Hayatımıza her zaman bir prenses girmiyor, onu tanıma şerefinden kendimi mahrum bırakamam. Bu, prens olmak için son şansım bile olabilir." Muzipçe sırıtırken ellerini önünde birleştirip gülünç şekilde bir reverans yaptı.

"İşin eğlencesindesin yani?"

Omuz silktiğinde başka bir şey söylemeyeceğini anlayıp ona uymaya karar verdim. Pek fazla seçeneğim yoktu. Kübra'dan fatura konusunda yardım istemeyi düşünüyordum ama yanında arkadaşı vardı. Asır, şu an için daha az rahatsızlık vereceğim kişi konumundaydı.

"Üzerimi değiştirip geliyorum," dedim.

"Kapının önünde bekliyorum."

6. BÖLÜM: GERÇEKLER

Asır, beni mahallenin içindeki, eve çok da uzak olmayan bir postaneye getirdi. Mütevazı ve küçük bir yerdi, günün ortasında olduğumuz için bu kadar kalabalık olduğunu söylemişti ama sandığımdan daha kolay oldu. Yaklaşık yirmi dakika bekledikten sonra benim unuttuğum ve Asır'ın ben kıvranana kadar belli etmediği ama yanında getirdiği faturaları ödemiş bulundum. Biraz da ceza eklenmişti üzerine ama kapatamayacağım bir fark değildi.

"İşte, bu kadar..." dedi elleri cebinde peşimden dışarı çıkarken. Soğuğu engellemek için montumun kapüşonunu başıma geçirip yakasını çekiştirdim.

"Oldukça kolay oldu," dedim. Metrobüs faciasını ve pastaneyi göz önünde bulundurduğumda tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. "Teşekkür ederim."

"Şimdi ne yapman gerekiyor?"

"Akşam pastaneye gideceğim ve asıl sorun orası."

"Neden?"

"Çünkü adisyonun ne olduğunu bile yeni öğrendim."

Kaşlarını kaldırmış, gülmekle hayret etmek arasında bocalıyordu. "Sen, bir fanusun içinde falan mı yaşıyorsun?"

"Ailem, adisyonla sipariş alınan yerlere pek gitmez."

Bunun üzerine yaratıcı bir espri yapmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Tam tersi, anlayışlı bir şekilde güldü ki buna epey şaşırmıştım. "O hâlde sana biraz özel ders verelim."

"Özel ders mi?"

"Seninle ilk karşılaştığımız kafeyi hatırlıyorsun değil mi? Masada uyuyakaldığın. Dur bir dakika..." Gözlerini kıstı. "Yoksa o Çiçek miydi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır, bendim."

"Arkadaşlarımızın çoğu orada çalışıyor. Bazen ben de yardım ediyorum. Sana el altından, nasıl sipariş alınacağını ve adisyon kullanmayı gösteririm."

"Ve bunu, sadece eğlence olsun diye mi yaparsın?"

Şüpheli tavrım, onu epey eğlendirmişti. Yanıma gelip kolunu omzuma doladı ve birlikte yürümeye başladık. "Biz artık ortağız, ortaklar birbirine arka çıkar."

"Ortak değiliz," dedim ama eğlenmiyormuş gibi yapamadım. "Burada bir hafta kadar daha kalacağım, sonra gitmek zorundayım."

"Gidecek misin peki?"

"Çiçek'i daha fazla orada kalmaya ikna edemem."

"Ya da kendini..."

Adımlarım bunun üzerine biraz yavaşladı ama yürümeye devam ettim. Bunu daha önce hiç düşünmediğimi fark etmek, beni şaşırttı. O böyle söyleyene kadar ne hissettiğimi hiç düşünmemiştim ama bir an önce buradan çekip gitmek gibi bir isteğim olmamıştı. Bu oldukça garipti, sanırım her şeye rağmen şikâyetim yoktu, en azından çekip gitme boyutunda. Eski hayatıma dönmek için bir arzu duymuyordum. Hatta...

"Burada olmak, benim için daha kolay," diye itiraf ettim. Bunu ikimizin de beklemediği ortadaydı.

"Bu sefilliği sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Çok da sefil sayılmazsınız, kocaman bir evde, hep birlikte yaşıyorsunuz."

"Doğu'nun evinde."

"Orası, ona mı ait yani?"

Güldü. Oldukça doğal ve rahat bir gülümsemeydi. "Doğu ile birbirinize benziyorsunuz aslında. O da kendi zavallı zengin hayatından kaçmış birisi."

Bu, yolun ortasında neredeyse tökezlememe neden olmuştu. "Nasıl yani?"

"Evet. Kardeşin sana anlatmadı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp birkaç saniyeliğine derin düşüncelere daldım. Onun bana hiçbir şey anlatmadığından, hiçbirinden haberim olmadığından bahsetmeli miydim? Bu, ondan bir şeyler öğrenmek adına güzel bir deneyim olabilirdi ama bizim birbirinden habersiz olduğumuzu öğrenmesini istememiştim. Bu, benim kalbimi kırıyordu.

"Herkes, senin gibi başkalarının özel hayatına burnunu sokmuyor," dedim.

Boğazından gelen alçak bir sesle kahkaha attı. Söylediğim şey, onu biraz bile rahatsız etmemişti. Asır, insanları pek ciddiye alan ya da alıngan biri gibi görünmüyordu zaten. Daha çok, bir şeyleri tiye almayı seviyor gibiydi.

"Kaldığımız ev, Doğu'nun amcasına ait. Amcası ve babası birbirinden pek hoşlanmaz, Doğu da babasından pek hoşlanmıyor. Yıllardır onunla görüşmedi."

"Peki ya annesi?"

"Annesiyle arada görüşüyor ya da konuşuyor, emin değilim." Rahatsız bir şekilde yüzünü kırıştırdı. O çocukta değişik bir şeyler olduğunu biliyordum. Yaşadıkları evin kime ait olduğunu ve orada nasıl kalındığını sonunda öğrendiğim için biraz rahatlamıştım. Kafamın içinde, karanlık bir hayata ait olmalarına dair bazı senaryolar dönmüştü. Gerçekten kumarbaz ya da mafya olmalarından falan endişe ediyordum.

Caddeye çıktığımızda bir minibüse bindik ama bu sefer metrobüs faciasından farklıydı. Minibüs, neredeyse boştu, bu yüzden rahatlıkla oturabilmiştik.

"Peki ya diğerleri?" diye sordum ben de o sırada. "Onlar, yani hepiniz nasıl bir araya geldiniz?"

"Başta, sadece Doğu ve ben vardım," diye anlatmaya başladı. Başını, ön koltuğa uzatmış olduğu kollarına yaslayarak bana bakıyordu. "Aslında Osman ve ben vardım. Osman, kafede çalışıyordu. Doğu, bir gün kafeye geldi ve kavga ettik." Sırıttı ama bu defa alaycı ya da eğlenceden ibaret değil, şefkatli bir sırıtıştı.

"Neden?" diye sorarken buldum kendimi.

"Doğu'nun kız arkadaşıyla takılıyordum. Bizi bastı." Gülümsemesi, ufak çaplı bir kahkahaya dönüştü. Şaşkınlıkla ben de gülmeye başladım.

"Lisedeydik!" diye savundu kendini hoyrat bakışlarıma karşı. "Sonra bir kavga çıktı. Osman ayırmaya çalıştı. Kız, biz kavgaya girişmeden topuklamıştı."

"Bir aşk hikâyesine benziyor," dedim alayla.

Gözlerini kısarak doğruldu ve birden kapüşonumu indirip saçlarımı karıştırmaya başladı. "Alay edilen taraf olmayı sevmem!"

"Dur, yapma!" Ellerini itip kendimi kurtarmaya çalıştım. Minibüsteki sayılı çift bize dönünce gözlerimi irileştirerek onu uyardım ama gülmeye devam etti.

"Sonra Osman'dan iş istedi," dedi. Doğu'ya bak sen, hem suçlu hem güçlü.

"Öylece kavga ettiniz ve o öylece iş mi istedi?"

"Osman'ın, annesinin yanına, hastaneye gitmesi gerekiyordu, benden yerine bakmamı istediği sırada Doğu atladı ve kendisinin yapabileceğini söyledi."

"Osman'ın annesinin nesi var?"

Bir an duraksayıp dudaklarımı ısırdım. Nasıl soracağımı bilmiyordum. "Şey, ben hepinizi-" Gözlerim, parmaklarıma kaydı. "Yani bilirsin, kimsesiz sanıyordum."

"Hayır," dedi başını iki yana sallayıp. "Ailem, babamın tayini çıkınca Ankara'ya taşındı ama ben, onlarla gitmek istemedim, Doğu da bana bir oda verdi. Osman'ın annesi bakımevinde, başka kimsesi yok, böylece o da bizimle aynı eve geldi. Sonra bir gün kafeye kardeşin geldi." Anlatırken sesi, sona doğru boğuklaştı. Kendinden emin ve sanki canı yanmıyormuş gibi dursa da olan bitene kayıtsız kalamadığı aşikârdı.

"Ve ona da bir oda verdiniz ve bir iş. Bunu biliyorum işte."

Bu konunun üzerinde çok fazla durmak istemediği ortadaydı. "O da Aycan'ı getirdi," dedi.

Buna epey şaşırmıştım. "Onların iyi anlaşamadıklarını sanıyordum."

Derin bir nefes alıp bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Yağmur yağmaya devam ediyordu ve cam, buğulu olsa da gerçekleri gizlediği ya da dışarıyı göstermediği söylenemezdi.

"Aycan iyi kızdır. Yanlış anlama ama insanlarla sorunu olan kardeşin." Ona ismiyle hitap etmemesi, dikkatimi çeken ilk şey olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"O bir ruhsuz," dedi doğrudan ama duruşunu dikleştirmişti. Sanki Çiçek onlara bir şey yapmış gibi aniden savunma pozisyonu aldı. Bu da merakımı gafil avladı.

"Efe ve Kübra ile iyi anlaşıyor."

"Hayır," diye itiraz etti kaşlarını çatarak. "Efe ve Kübra onun hikâyesini bilmediği için onlarla konuşuyor. Bizdense en başından beri nefret etti. Hem de Doğu ona iş imkânı ve kalacak yer vermiş olmasına rağmen. Bu duruma onu sokan bizmişiz gibi davrandı, o gece kafeye geldiğinde kötü bir durumdaydı ama tek kötü durum-

da olan o değil, bunun acısını insanlardan çıkarmaya hakkı yok. Doğu, Kübra'yı sokakta ölmek üzereyken buldu."

Söyledikleri hem canımı yakmış hem de sıkmıştı. Hiçbir koşulda, Çiçek'i acımasız ya da bencil biri olarak düşünemiyordum. İnsanlara karşı bu kadar yabani davranmasının bir açıklaması olmalıydı. Ve bir an için, kendimi suçlu bile hissettim. Belki de başta ona sormalıydım, bu insanları tanımıyordum ama kardeşim hakkında hiç iyi şeyler duymamıştım. Ama... Ama Kübra da bana, tam olarak bu tarz şeyler söyleyip duruyordu.

"Kötü bir başlangıç yapmış, utanıyor olmalı."

"Bu anlaşılabilir ama birileri sana yardım ettiğinde onlara kötü davranmazsın."

"Kübra ve Efe peki?" Konuyu dağıtmak için özellikle sormuştum bunu. Asır'ın bakışları pek de temkinli değildi artık. Çiçek'te onu gerçekten rahatsız eden bir şeyler olduğuna emin oldum ama bunu ondan öğrenemeyeceğimi anlamıştım.

"Bir sokak çetesinin elindeydi, onu bayılana kadar çalıştırmışlar. Köprünün altında titrerken bulmuş Doğu. Onu önce hastaneye götürdü sonra eve getirdi, bir daha hiçbirimiz gitmesine izin vermedik."

"Gitmek istedi mi?"

"Birçok kez. Çünkü korkuyordu ve adamlar, bir süre peşini bırakmadı ama bizim de kendi yöntemlerimiz var." Gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Efe?"

"Ondan emin değilim," dedi düşünceli bir şekilde başını yana yatırarak. "İnmemiz gerekiyor, gel haydi." Ayaklanıp şoföre bir şeyler söyledi, az ileride kapılar açıldığında peşinden yola atladım. Buz gibi soğuk, doğrudan yüzüme vurunca olduğum yerde titremiştim.

Asır, dudaklarının arasından muhtemelen soğuk havaya bir küfür mırıldanıp ellerini deri ceketinin cebine sıkıştırdı.

"Bu havada moda düşkünlüğü neden?" diye sormak zorundaydım. Elimde olsa mont üzerine mont giyerdim, öyle bir soğuktu.

"Üzerimde ağır ve kat kat şeylerden hoşlanmam." Açıklaması bu kadardı, sonra omzunun üzerinden dönüp bana baktı. "O kocaman şeyi giymene rağmen sen de üşüyorsun ben de, ne farkı var o zaman?"

Alaycılığı yeniden geri gelmişti. Söylediği şeye sadece gözlerimi devirdim ama verecek daha iyi bir cevabım da yoktu zaten.

7. BÖLÜM: TECRÜBE

Kafeye girene kadar adeta koşturduk. Kapıyı benim için açtığında soğuktan nefesimi tutmuş hâldeydim. İçeriye girince ikimiz de bir süre daha yerimizde zıplayıp durduk. Sıcak hava dalgası, henüz tenimle bütünleşememişti, önce buzları eritmesi gerekiyordu.

"Selam, kovboy. Buraya geleceğinden haberim yoktu." Elinde bir kahve demliğiyle Osman, masaların arkasından çıktı. Beni görünce kaşlarını kaldırıp Asır'a doğru, "Ne ayak?" diye sordu.

"Bugün kafamın üzerinde bir haleyle uyandım, iyilik saçıyorum." Ağzının köşesiyle gülerek cevap verdi. Aslında ondan iyi bir tiyatrocu olabilirdi, role çabuk giriyordu ama iyilik meleği mi? Bundan emin değildim.

"Doğu arkada," dedi Osman ona cevaben. Bu ikimizi de şaşırtmıştı ama beni neden şaşırttığından emin değildim. Onu görme fikri, birden gerilmeme ve heyecanlanmama neden olmuştu.

"Bana bir adisyon defteri uzatsana." Asır, Osman'ın peşinden tezgâhın oraya yanaşınca ben de onu takip etmeye karar verdim. Öylece Doğu'nun yanına gidip, *merhaba*, diyemezdim. Yoksa diyebilir miydim? Hayır, hayır, bu garip olurdu.

"Ne yapacaksın diye sormaya korkuyorum, o yüzden geç tezgâhın arkasına, kendin al, işim gücüm var." Osman, üç yemek tabağını kollarına destekleyerek kolayca aldı ve masaların ardında kayboldu. Öylece arkasından bakakaldım. Bu seviyeye ulaşmam kaç ders alırdı?

"Göründüğü kadar zor değil, destekleme ve açı meselesi." Asır, baktığım yere bakıp kafamdan geçenleri duymuş gibi açıklamaya koyuldu.

Ağzım açıldı ve istemsizce nefes verdim. Daha çok iç geçirmiş de olabilirim. Çenesiyle işaret ettiği yere, tezgâhın ön tarafındaki sandalyelerden birine çöktüm. Nihayet montumu çıkarabileceğim oda sıcaklığına erişmiştik. O, hâlâ diğer taraftaydı.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Sıcak ne olursa," dedim çabucak. Şu an, sadece bir bardak kaynar su bile çok mutlu ederdi. Bu düşünceden ürkmüş şekilde kollarımı kucağımda birleştirip çoktan soyulmaya başlayan ojelerime baktım. Çok değil bir hafta önce, gittiğim her yerde, yaşadığım evde, insanlar sürekli beni memnun etmek için bir şeyler ikram ederdi ve her zaman yiyip içeceğim şeyleri özenle seçerdim ama buna rağmen çoğunlukla memnun olmazdım. Şimdi ise sadece sıcak bir suya minnet edecek hâldeydim ama bu, yoksullukla ilgili değildi; bu, sahip olduğun ve olamayacağın şeylerle ilgiliydi. İşe yarar hissetmek... Kendi hayatımda, bunu hiç yaşayamamıştım. Sadece ısınmak için bir şey içmek istememiştim. Soğuk bile hiçbir zaman, o kadar soğuk olmamıştı benim için.

"Ee," dedi Asır önüme bir çay bardağı iterek. "Sen, neden tüm bunlara katlanıyorsun?"

Konuşmaya başlamadan önce daha iyi ısınabilmek için çay bardağını avucumun içine aldım. "Başta, sadece bir karışıklık yaşadık. Çiçek, benim yerime bir sınava girdi." Hınzırca bıyık altından güldüm.

"Bak sen," dedi kelimeyi uzata uzata.

"Sonra ben, onun biraz dinlenmesini istedim. Ayağı iyileşene kadar." Parmaklarım, saçlarımın arasında kaygıyla dolaştı. "O, yaralıydı." Ve bu, başta sadece bir ayak bileğinden ibaretti ama artık ruhundan da bahsediyordum.

"Senin hayatını idare edebiliyor mu bari?" Bunu sorarken yine sesine antipatik bir tını eklenmişti. Kardeşimden bahsederken bu havaya girmesi rahatsız edici olsa da sesimi çıkarmadım. Olanları çözümlemeye çalışıyordum. Sorunun ne olduğunu anlamak için onu biraz idare edebilirdim.

"Hayatım, oldukça basittir," diye gevelemeye başladım. Bu, gurur duyduğum bir şey değildi. "Üvey ailem, çoğunlukla iş seyahatinde olur. Ben de okula gider ve para harcarım, katılacağım her etkinlik belli zaten, orada boy göstermek, garsonluk yapmak kadar marifet gerektirmiyor." Çaydan büyük bir yudum içtim. Bakışlarım, tezgâhın üzerindeki desenlerde dolaşıyordu. Sakinleşmiş ve rahatlamıştım. Kübra'ya kıyasla Asır ile konuşmak daha kolay gelmişti. Asır, beni hiçbir şekilde yargılamıyordu.

"Peki ya arkadaşların?"

Yeniden derin bir soluk alma ihtiyacı hissettim. Hareketimle birlikte omuzlarım inip kalkmıştı. Bu, Çiçek ile ortak olduğumuz bir noktaydı. Benim de pek arkadaşım olduğu söylenemezdi. Onlara arkadaş demek doğru olmazdı, hayır. Onlar, sadece birileriydi.

"Ona vaktinin çoğunu evde dinlenerek ya da gitmek istediği yerleri gezerek harcamasını söyledim. Okul tatil, şehirde kimse kalmamıştır." Bir bakıma öyleydi. Karşılaştığı birileri olduğuna da emindim ama kimse onu umursamazdı. Önemli olan, orada olmak ve herkesin benimsemiş olduğu rutinleri tekrarlamaktı.

"Evin nerede?" diye sordu içten bir merakla. Kollarımı kavuşturdum, kendimi önemli hissetmeye başlamıştım. Hayatımdan nefret etmiyordum ama en son kiminle içten bir sohbet etmiştim ki? Ya da kim, gerçekten merak ettiği için bana sorular sormuştu.

"Kıbrıs'ta yaşıyorum."

Geriye doğru çekilip şaşırmış bir yüz ifadesi takındı. "Demek pokerdeki marifetlerin doğuştan değilmiş."

Kıkırdayıp omuz silktim. "Sonunda bir işe yaradılar."

"Oradaki *casino*lardan sonra bizim masalar, sana çocuk oyuncağı gelmiştir."

"Biraz öyle oldu." Çaydan birkaç yudum daha aldım. Tamamen gevşemiş ve ısınmıştım.

"Şimdi gelelim sipariş alma konusuna." Yeniden ikimiz arasındaki tezgâha eğilerek tüm dikkatini, adisyon defterine verdi. "Her

defter, neredeyse aynıdır. Menüde olan seçenekler sırasıyla yazar ve karşılarında boşluklar olur."

Çok önemli bir şeyden bahsediyormuş gibi pürdikkat onu dinliyordum. Başımla devam etmesi için onayladım, pastanedeki defter de tam olarak anlattığı gibiydi.

"İşte, bu boşluklara aldığın sipariş kadar çizgi atıyorsun. Mesela birisi çay mı söyledi, bir çizgi." Defterin boş satırına tükenmez kalemle küçük, yamuk bir çizgi çekti. "Eğer iki çay söylediler se bir çizgi de şu şekilde üzerine atarsın. 'X' gibi, anladın mı?"

Defteri, onun önünden alıp görebileceğim şekilde düz çevirdim. Elbette anlamıştım. Bir an neden yan yana düz çizgiler çizmiyorlar ya da sayıları yazmıyorlar diye merak etsem de sorgulamadım, böylesi daha pratikti belli ki.

"Sonra şefe ya da mutfağa gidip, siparişi neresi alıyorsa, istenenleri söylüyorsun. Müşteriler hesap istediği zaman da adisyon kâğıdını defterden yırtıp masaya bırakıyorsun. Onlar da kasaya gidip ödüyorlar. İşte, bu kadar." Zafer dolu bir ifadeyle kocaman gülümsedi.

"Vay canına..." dedim gerçekten minnettar şekilde. "Şu an, neredeyse hayatımı kurtardın."

"Rica ederim." Elleriyle başının üzerine yuvarlak bir hale şekli vermeye çalıştı. "Başka bir sorun var mı?"

"Birkaç kez bardakları devirdim, üzerine koymak için paspas getirdiğimde kadın delirdi."

"Paspası üzerine koymak ne demek, bana açıklar mısın?" Çenesini avucunun içine alıp ciddi bir ifade takındı.

Yerimden hafifçe doğrulup o anı yeniden yaşıyormuş gibi kapının önünde, girişte duran paspası işaret ettim. "İşte, kapının önünde duran paspası aldım, içeri götürüp çay dökülen yere bıraktım. Bana söylediği gibi."

"Ne yaptın?"

"Diyorum ya paspası alı-"

"Sen ciddisin!" dedi söylediklerime inanamıyormuş şekilde.

Anlamaya çalışır gibi başımı salladım.

"Dolunay!" dedi dehşete düşmüş şekilde gözleri büyürken. Biri duydu mu diye panikleyip etrafıma baktım. Osman masaların arasında dolaşıp sipariş alıyordu, Doğu görüş mesafemizde değildi. Neyse ki...

"Şşş!" dedim kaşlarımı çatarak. "Ne yaptığını sanıyorsun? Bana öyle seslenemezsin."

"Ufak çaplı bir sinir krizi geçiriyorum, beni bağışla," dedi yüzünü buruşturarak. İşaret parmağı ve başparmağını birbirine yaklaştırıp, "Ufak..." diye tekrar etti.

Parmaklarım kasılmıştı, onları tezgâhın üzerinde birbirine kenetledim. Kendimi, ona bakmaya zorluyordum ama neden bu kadar abartılı bir tepki verdiğini anlamamıştım. Ellerini şakaklarına bastırıp derin derin soluk aldı, sonra birden kahkaha atmaya başladı. Benimse durduğum yerde sinirlerim bozulmaya başlıyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama söyleyeceği şeyden vazgeçip döndü ve arka tarafa gitti. Hafifçe doğrulup arkasından baktım, bir an için beni orada bıraktığını düşünmüştüm ama çok geçmeden elinde bir... Süpürge miydi o? Ucunda püsküllleri olan ve bir sopaya iliştirilmiş bir şeyle geri döndü.

"O ne?" diye sordum oturduğum yerden biraz daha yükselip, iyice görmeye çalışarak.

"Bu," dedi kaba bir şekilde. "Paspas, aptal sarışın seni."

Bir ona, bir yüzündeki ciddi ifadeye, bir de püsküllü sopaya bakıyordum ama hâlâ olan biteni kafamın içinde oturtamıyordum.

"Daha önce böyle bir şey görmedim," diye bilmiş bir şekilde itiraf ettim. "Ayrıca aptal sarışın mı? İnsanları böyle nitelendiremezsin, seni domuz."

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı, sopayı çenesinin altına yaslamıştı. "Prensesimizi incittiysem kusura bakma ama ne demek kapının önündeki paspası getirdim! Haydi, evinde temizlik yapmıyorsun, okul koridorunda falan hiç mi bunları kullanan hizmetli görmedin?"

Kendi söylediklerimi ve yaptıklarımı düşündüğümde keyfim kaçmıştı. "Okulumda ya da gittiğim herhangi bir yerde, evimde... Biz ortada olduğumuz sırada temizlik yapılmaz. Bu, hiç hoş karşılanmaz. O yüzden görmedim, ne yapayım yani! Ayrıca bu tür şeyler kullandıklarını da sanmıyorum, ne bileyim ben ya canımı sıkıyorsun durduk yere!" Acıyla mırıldanarak başımı ellerimin arasına aldım. Haydi ama! Bundan daha iyisi olduğumu sanıyordum ama ben, gerçekten zengin bebesiydim. Züppeydim. Ukala ve kendini beğenmişin tekiydim.

"Tamam," dedi sakinleşerek. "Bebek adımlarıyla gidelim. Dolunay, bu paspas; paspas, bu Dolunay." Boşta kalan elini, gerçekten canlı bir insanla tanıştırıyormuş gibi önce bana, sonra da püsküllü süpürgeye doğru uzattı.

"Memnun oldum," diyerek zoraki bir gülümseme takındım ama ters bakışlarımdan nasibini almıştı.

"Yere bir şey döküldüğünde bununla, işte, bu şekilde silersin, bir de kovası olur. Genellikle temizlik odasında bulunurlar. Anladın mı?"

"Geri zekâlı değilim, anladım tabii ki sadece daha önce görmedim." Tabureden zıplayıp aşağıya indim. O tarafa doğru giderken tezgâhın üzerindeki çay bardağını alıp yarısını yere döktü. "Sen bunu temizleyedur, ben kovasını da getireyim, yoksa kovulman an meselesi." Bilmiş bilmiş sırıtarak püsküllü sopayı bana doğru itti, havada yakaladım ve onu duymazlıktan geldim.

Sopayı, üç parmağımı kullanarak tuttum ve dökülen çayın üzerine bastırmaya çalıştım ama bu, bir şekilde lekeyi daha beter hâle getirmiş ve lekenin daha geniş alana yayılmasına neden olmuştu.

"Eyvah!" diyerek dudaklarımı ısırdım. Şu kendini beğenmiş gelmeden bunu halletmeliydim. Tamam, sakin ol, Dolunay ve düşün. Daha önce püsküllü sopa kullanmamış olabilirsin ama illa ki benzer bir şey deneyimlemiş olmalısın. Sopadan yola çıkarak -nasıl oldu bilmiyorum- golfe kadar geldim ve bir aydınlanma yaşadım. Evet! Golf sopası gibi düşün, golfte çok iyisin, hiçbir topu kaçırmazsın. Burası yeşil çimenlerle kaplı bir golf sahası ve o leke de topu isabet ettirmen gereken küçük bir delik. Tek yapman gereken, iyi bir atış.

Sopayı iki elimle destekledikten sonra kalçamı biraz yukarıya çıkardım, sopayı hafifçe havaya kaldırdım ve çay birikintisine doğru sertçe vurdum.

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın!" dedi elime yapışarak. Eh, en azından denemiştim. Güzel bir yenilgiydi.

"Ne yapıyorsun öyle? Daha doğrusu, neden savaşıyorsun?"

Dilimi ağzımın içinde yuvarlayarak, "Burası, bir golf sahası!" dedim. "İsabet ettirmeye çalışıyorum." Bunu düşünürken kulağa daha komik gelmişti, en azından bir espri gibiydi ama daha çok aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Sabırlı olmaya çalışarak gözlerini devirdi ve geri geri giderken kovaya çarparak bir anda yere düştü. İstemeden de olsa bir anda kıkırdadım. Kovanın içindeki su, bir miktar dışarıya taşmıştı. "Biraz daha golf sahası..." dedim alayla.

Uzunca iç çekti ve elleriyle yerden destek alıp ayağa kalktı. Kovayı sinirli bir hamleyle itip suyun biraz daha taşmasına neden olduğunda dudak büktüm. Bir elini beline koyup onaylamayan gözlerle bana baktığında şirin bir ifade takınmaya çalıştım.

"Ver şunu," diye atılarak sopayı elimden kaptı. Kovanın içindeki yuvarlak bölmeye püsküllü kısmı bastırıp bir süre döndürerek suyu sıktı. "İzliyorsun, değil mi?" Tam tepesindeydim ve izliyordum. Kovadan çıkardığı sopayı, ıslak yerlerin üzerinde dolaştırdı ve yeniden aynı sıkma hareketini yapıp bana uzattı.

"Uzay mekiği değil, sakin davran."

"Şovu izle şimdi," diye göz kırpıp aheste aheste lekeye doğru ilerledim. Bir o yana bir buna yana püsküllleri hareket ettiriyordum ama bir türlü onun sildiği gibi olmuyordu.

"Bastır şunu biraz!" diye oflayarak söylendi.

Sonraki denememem biraz daha iyi gitmişti, suyu sıkmak için kovaya yöneldim ve yuvarlak yere püsküllleri oturttuktan sonra kovanın etrafında yavaş adımlarla dönmeye başladım.

"Sen insanı delirtirsin!" diye gürledi ayaklarıma bakarak.

Derin bir kahkaha atıp, "Tamam tamam, şaka yaptım." dedim ve paspasın suyunu doğru şekilde sıkıp yeniden lekeyi silmeye koyuldum. Gram iz kalmayınca sopaya yaslanarak kaşlarımı kaldırdım ve ukala bir gülümseme takındım.

"Bravo," dedi heceleyerek. "Neden seni NASA'ya önermiyoruz?"

"Bir keresinde oraya gitmiştim," diye omuz silktim. "Çok da eğlenceli değildi." Hatta bir astronotla bile tanışmıştım ama bundan ona bahsetmedim, bu kadarının fazla geleceğini düşündüm. Yine o şaşkın bakışlar yüzüne yerleştiğinde pes eder şekilde sopayı ona uzattım ve tezgâhın etrafında dolaşarak yeniden sandalyeye oturdum. "Sanırım bugünlük, bu kadar özel ders sana yetti."

"Canıma da yetti," diye cevap verdi çabucak.

"Kazanacağın paraları düşün ve kendini teselli et."

"Artık değeceğinden şüpheliyim." Dudağının kenarıyla güldü. Bu neredeyse eğlenceliydi. Artık pastaneye gitmek için heyecanlı bile sayılırdım. O kendini bilmezlere marifetlerimi göstermek için deliriyordum. İçimde, büyük bir şeyi başarmış gibi bir sevinç vardı. Küçük hatta küçücük şeylerin insana kendini bir dev gibi hissettirmesi mümkün müydü? İşte, yaşadığım tam olarak buydu.

"Çay için ve diğer şeyler için teşekkürler." Montumu giyip sırkışan saçlarımı omzumdan geri savurdum. Fermuarı çekerken ina-

nılmaz dikkatliydim, soğuk havanın içime temas ettiği küçük bir boşluk dahi olsun istemiyordum.

"Sanırım seninle geleceğim," dedi. Ben bir şey söylemeden kendi ceketini giymeye başlamıştı.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. "Buna gerek yok ki. Daha önce oraya gittim zaten."

"Dedim ya, bugün başımda görünmez bir hale var, içim rahat etmeyecek. Müşteri numarası yapar, biraz otururum. Hem sen de bana çay ısmarlarsın, fakirler böyle yapar." Parlak dişlerini gururla sergileyerek gülümsedi.

"Madem ısrar ediyorsun, peki," diyerek omuz silktim. Gelip gelmemesi çok bir şey değiştirmeyecekti, benim için bir sakıncası yoktu ve elimin altındaki yardımı kim oluyordum da reddedecektim.

Çıkarken ne Osman'a ne de Doğukan'a görünmedik. Hatta durağa gelene kadar aklımıza gelmemişti bile onlara *hoşça kal* demek. Asır, golf oynamamla ilgili zekice espriler yaparken ben, sadece adımlarımın hızlı olduğuna emin olmaya çalışıyordum.

"Hay aksi," dedim merdivenlerden aşağıya turnikeye doğru ilerlediğimizde. "Kübra'dan Akbil alacaktım."

"Senin yok mu?"

Ona, *cidden mi*, der gibi baktım.

"Yani kardeşinin."

"Öğrenci kartıyla Akbil'i, pantolonun cebindeymiş, onunla birlikte Kıbrıs'a gittiler. Dün konuştuğumuzda Kübra'dan almamı söylemişti." Düşünceli düşünceli etrafa bakmaya koyuldum. Canım sıkılmıştı. Şimdi birinden yardım istemek gibi bir derdim yoktu, kimsenin yardım etmeye yanaşmayacağını tecrübe etmiştim.

"İşte, o an," dedi Asır gülerek önüme çıktığında. "Prensin, ayakkabıyı prensesin ayağına giydirdiği an." Parmaklarını havada sihir yapıyormuş gibi kımıldatıp ağır hareketlerle arka cebine doğ-

ru götürdü, cüzdanını çıkardı, onun içinden bir kart çıkardı ve tam gözlerimin hizasında sallamaya başladı. "Gördün mü, bu bir Akbil."

"Her zaman, her şeyi bu kadar teatral hâle mi getirirsin?" Onun kadar büyük bir gülümsemeyle hafifçe zıplayıp kartı elinden aldım ve onu beklemeden turnikelere doğru koştum. Dün edindiğim tecrübeye çok güvenmemiş, önümdeki insanları izlemiş ve nihayetinde yakalanmadan ve o şeylerle bir kez daha savaşmak zorunda kalmadan turnikenin diğer tarafına geçmiştim.

Neredeyse, tutsaklığı yeni bitmiş bir mahkûmun gökyüzünü ilk kez gördüğü o andaki gibi, "Özgürlük!" diye bağıracaktım.

"Ben hâlâ bu taraftayım," diye coşkumu yarıda kesti Asır. Onunla biraz eğlenmek güzel olurdu ama havanın soğukluğuna dayanamadığım için kartı ona doğru uzattım.

Bugün, her şey daha kolay gitmişti, bunu da evrenin yazılı olmayan kurallarına veriyordum. Elbette Asır gibi alaycı ve çok yakın arkadaş tavrında birinin değil, neredeyse hoşlandığım Doğukan'ın yanında başıma gelmeliydi tüm o rezillikler! Açılan kapıdan sakince içeriye girdik, cam kenarı bir koltuğa geçtim ve başka hiçbir şey olmadı. Bugün, şanslı günümdeydim ama dünkü rezilliklerden sonra bunu şans olarak saymak istemedim.

"Bir kız," dedim gözlerimi camdan alıp onun yüzüne bakarak. "Senin yanında metrobüs kapısına sıkışsa onun hakkında ne düşünürdün?"

Sırıtacak gibi olsa da kendini tuttu. "Talihsiz bir olay," dedi. İşaret parmağını kahkahasını bastırmak ister gibi hafifçe ısırıp, "Tamam, bu rezalet," diye devam etti.

"Peki ya ayakkabısının birini, sıkıştığı kapının dışına düşürse..."

Kaşlarını kaldırıp, "Bunun bir insanın başına gelme ihtimali milyonda kaçtır diye bir sorgularım," dedi.

Kasvetli bir ruh hâline girmiştim, moralim bozulmuştu. Ama neden moralim bozulmuştu ki? Yüzümü okuyabilecekmiş gibi beni izliyordu, bir şey söylememi beklediğini anladığımda yüzümü asıp omuz silkmekle yetindim.

"En azından," dedi başını sallayarak. "Öyle bir kız, herkeste iz bırakır, yani seni unutmayacağından emin olabilirsin."

Ama beni hatırlaması için önce kim olmadığımı sonra da kim olduğumu bilmesi gerekiyordu. Acaba Doğukan'a da Dolunay olduğumu söylemeli miydim? Hem belki ortak bir yanımız olması bizi yakınlaştırırdı... Yakınlaşmak mı? Ne düşünüyorum ben böyle. Kendi kendime kaşlarımı çattım, aklımdan geçenleri fark ettiğimde biraz utanmıştım. Kendine gel, kendine gel ve amacını unutma... Tamam, en azından gece bunu Çiçek'le konuşabilirdim. Hayır, bu durumdan nefret eder ve yarın buraya dönerdi.

"Ne oldu da birden daldın gittin?"

"Biz kızlar arada yaparız öyle."

"Ne yaparsınız?"

"Dalar dalar gideriz işte."

"Hım," Yüzümü görebilmek için biraz daha eğildi. "Siz kızlar, genelde bir erkeği düşünürken böyle dalıp dalıp gidersiniz."

Kendimi ve tüm kadınları savunma güdüsüyle kambur duruşumu dikleştirdim. "Ne münasebet," dedim. "Kendinizi hayatın merkezinde görmeyi ne kadar çok seviyorsunuz. Kadınların daha önemli işleri yokmuş gibi..." Yüzümü buruşturup küçümseyen bakışlarımı ona yönelttim.

Tek kaşını kaldırmış söylenmemin bitmesini beklerken, "Tamam," dedim. "Birini düşünüyordum." Ama hemen işaret parmağımı ona doğru salladım. "Yine de bazı kadınların çok daha önemli işleri vardır. Sadece benim şu an aklıma takıldı, hep yaptığım bir şey falan değil." Hem zaten o çocuğu neden düşünüyordum ki?

"Tamam," dedi gülerek. "Kimi düşünüyorsun?"

"Bunu söyleyemem."

"Yoksa beni mi?" Alaycı sesine rağmen bir an şaşırmıştım. Mutfakta öpüştüğümüzü çoktan unutmuştum bile. Ona karşı hiç öyle bir tutumum olmamıştı.

"Hayır," dedim iğrenir gibi. "Tabii ki seni düşünmüyorum."

"İyi." Yüzümü incelerken gözleri, bir anlığına parıltısını yitirmişti. Aklına bir şey gelmiş ama bundan memnun olmamış gibi. Kötü bir anıyı hatırlamış ama ondan kurtulmak istiyor gibi. "Seni, uyuz kardeşini daha da uyuz etmek için öpmüştüm. Yanlış anlaşılma olmasın."

"Ah, doğru ya!" dedim birden ona tamamen dönerek. "Çiçek hakkında bir tane bile iyi şey söylemedin ama onu öpmek istedin, öptün hatta. Neden?"

"Söyledim ya, sinirlensin diye."

"Bu, Çiçek'i sinirlendirir miydi?"

"Onu, her şey sinirlendiriyordu."

Yine huysuzlanarak gözlerini kaçırdı ve tamamen diğer tarafa döndü. Tüm keyfi kaçmıştı ve bu hâli, beni istemsizce güldürüyordu. Gece eve dönünce Çiçek'e, Asır hakkında birkaç şey sormak istiyordum. Soracaklarımı kafama not edip camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Çiçek, şu an nasıl bir manzaraya bakıyordu acaba?

8. BÖLÜM: İDDİA

Yüzümde sıcak ve rahat bir gülümsemeyle adisyon kâğıdını masanın üzerine bıraktım. Ayak tabanlarımdan kıvılcım çıkmasına çok az kalmıştı ama yine de tamamen mutlu sayılırdım. Bugün, kafede, neredeyse hiç sorun çıkmamıştı ve her şeyi kolayca halledebilmiştim. Tepsi taşıma konusunda kötüydüm ama yine de onları devirmeden masalara götürmeyi başarmıştım, en azından çoğunlukla. Sadece iki üç çay bardağını devirmiştim ama o da kimsenin gözüne batmamıştı.

"Teşekkürler, iyi akşamlar." Geniş paltolu adam hesabı ödemek için kasaya doğru gittiğinde birkaç saniyeliğine masaya yaslanıp soluklandım. Asır, hâlâ köşedeki masada oturuyor, bulduğu bir gazeteyi okuyordu. Arada bir başını kaldırıp bana bakıyor ve göz kırpıyor, her bardak devirişimde gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe öksürüyordu.

Yine de mükemmel bir iş çıkarmıştım. Bununla gurur duyuyordum. Dizlerim ağrıyordu, ayaklarım mahvolmuştu, belim kırılacak gibiydi ve açlıktan ölüyordum ama iyi ve keyifliydim çünkü bunu başarmıştım. İnsanların içinde olmak, kendim için olmasa bile para kazanmak, bir şeyler için emek vermek, yorulmak; bunlar tahmin edemeyeceğim kadar tatmin ediciydi. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir iyilik hâliydi.

"Artık çıkabilirsin, Çiçek. Gece vardiyası başlayacak." Kasada bekleyen Gonca Hanım seslendiğinde hâlâ sipariş alıyordum. Bir yandan hemen gidip dinlenmek ve olanları Çiçek'e anlatmak istiyor, bir yandan da çalışmaya devam etmek istiyordum. Özellikle birkaç müşteriyle neredeyse sohbet etmeye başladığımda, bana çok

kibar davrandıklarında, fikrimi sorduklarında yorgunluğun hiçbir önemi kalmıyordu.

Kahve fincanını masanın üzerine bıraktıktan sonra Gonca Hanım'ın ters bakışları altında gülümseyerek adisyon defterini ona bıraktım ve üzerimi değiştirmek için arka tarafa geçtim. Ben geçerken Asır, dışarıya çıkıyordu, onu soğukta bekletmemek için olabildiğince hızlı davrandım.

"Herkese iyi akşamlar!" Kapıdan çıkmadan önce hem şefe hem de Gonca Hanım'a bakarak gülümsedim, bunu biraz garipsedilerse bile aynı şekilde, "İyi akşamlar," diye cevap verdiler.

Asır, tam dükkânın önünde durmuş, sigara içiyordu. Beni gördüğünde yüzünde geniş bir gülümseme meydana geldi, aynısından bende de olduğuna emindim.

"Harika bir iş çıkardım, kabul et!" dedim ellerimi ceplerime koyup.

"İyi idare ettin." Başını sallayarak sigarasından derin bir nefes aldı. Hava tamamen kararmıştı, sokak lambaları yolu aydınlatsa da asıl dikkatimi çeken, sigarasının ucundaki küçük ateş parçasıydı. Gözlerim fazla dikkatli oyalanmış olacak ki izmariti yere atıp ayağının ucuyla ezdi. "Haydi, gidelim."

"Bu saate kadar kalmana gerek yoktu," dedim adımlarımı ona yetiştirip. Tam beş saattir benimle birlikte kafedeydi ve beş saattir hiç sesini çıkarmamıştı.

"Sakarlıklarını izlemek eğlenceliydi, hem tek parça çıktığından emin olmak istedim."

"Birileri en iyi oyuncusunu kaybetmek istemiyor anlaşılan."

Yan yan bakarken sırıttı. "En iyi oyuncum Doğu ama yanaşmıyor."

"Neden ki?" Söz konusu Doğu olduğunda konu, birden ilgimi çekivermişti.

"Oyunların oynandığı ortamları gördün," dedi dudağını dişlerinin arasına kıstırıp. Evet, en son köprü altındaki o yere onlarla gittiğimde, ikisi de can sıkıcı bir kavgaya karışmıştı. "Doğu, bu tür şeylerden hoşlanmaz."

"Hoşlanmayan biri için fazla içinde görünüyor."

"Bunu söyleyen de sen misin?" Karşıya geçerken dirseğimden yakalayıp yolun ortasına atlamama engel oldu. Son anda adımımı geri alıp bir arabanın altında kalmaktan kurtulmuştum. Derin bir soluk alıp ışıklara baktım.

"O ne demekmiş?" Yayalar için yeşil ışığın yanmasını beklerken ona doğru döndüm. Yol, epey kalabalıktı. Tıpkı benim gibi insanlar işlerinden çıkmış, bir an önce evlerine gitmenin ihtiyacıyla koşturuyor ve etrafında olan biten her şeyi görmezden geliyordu. Ne tuhaftı, hayatta kalmak için çalışıyor ama hayatı görmezden geliyorlardı.

"Bu hayata ait olmayan biri için sen de çok fazla içindesin," dedi. Yeşil ışık yandığında başka bir şey söylemeden insan kalabalığıyla birlikte karşı tarafa geçtik. Üst geçide çıkarken yol boyunca denk geldiğimiz, dilenen insanlara takıldı bu defa gözlerim. Herkes, onları da görmezden geliyor ve sanki orada yoklarmış gibi ya da sanki onlar da yolun, merdivenlerin, durakların bir parçasıymış gibi yürüyüp gidiyorlardı. Bu şehir, insanları birbirine düşman ediyordu.

"İnsanlar, çok gamsız," diye kaçırdım ağzımdan. Asır, bir an için bana döndü, baktığım yere bakıp güldü ve yürümeye devam etti. "Gamsız değil, güvensizler," dedi bir süre sonra. "Bu şehirde, insanlar ya kendileri ya aileleri için yaşarlar, başkasına yetemezler çünkü. Herkes, kendini kurtarmak zorunda. Bunu bildikleri için kimseye yardım etmedikleri gibi kimseden yardım da istemiyorlar. Herkesin kapısı gibi ruhu da kilitli İstanbul'da. Birinin omzuna dokunursan görürsün kilitlerini; kapının arkasında, elinde bıçağıyla bekliyor olur seni."

Söylediği şeyler ve ses tonundaki soğuklukla buz kesilmiştim. Duruşumun kontrolsüz bir şekilde kamburlaştığını hissettim. Söylediklerinde haklı olduğunu biliyordum. Sadece birkaç gündür burada olabilirdim ama söylediklerindeki haklılığı, tüm insanların yüzlerinde görebiliyordum. Nasıl tetikte ve nasıl muhtaç olduklarını... Nasıl kırılgan gözüktüklerini ama kırmaya da nasıl müsait olduklarını...

Metrobüs, yine inanılmaz kalabalıktı ama ben dalgın, Asır suskundu. Sanırım izlemem ve anlamam ya da dinlenmem için beni kendi hâlime bırakıyordu. En azından bugün, uyumayacağımdan emindim ve durağı kaçırmadığım için eve, sandığımdan daha erken bir saatte varacaktık.

"Markete uğramam gerekiyor." Beni tam ters istikamete doğru çevirdiğinde yolun sonunda, nihayet alışkın olduğum kadar büyük bir market gördüğüm için sevinmiştim. Cildim için nemlendirici krem ve birkaç makyaj malzemesi almak istiyordum.

"Bu harika," diye mırıldanarak girdim içeri. "Benim de almam gereken birkaç şey var. Kasada buluşalım mı?"

"Çok uzatma."

"Tamam, tamam."

Kozmetik bölümünü bulmam birkaç dakika sürmüştü. Bildiğim markaları burada bulmayı beklemiyordum ama en azından birkaç iyi marka bulabilmiştim. Dudaklarım için krem, ellerim ve yüzüm için ayrı nemlendirici ve bir de göz altı maskesi istiyordum. Uygun bulduğum birkaç seçeneği kenara ayırdıktan sonra montun cebindeki küçük cüzdanı çıkardım. Gözüm, içindeki 140 liraya ve ürünlerin fiyat etiketine kayıp durdu. Almak istediklerimin fiyatı 180 liraya yakındı. Paramın yetmemesini geçmiştim, o an düşündüğüm bu değildi, normal bir hayat süren insanların bütün gün çalışıp bu kremleri dahi alamadıkları gerçeğiydi. Kendi evimde otururken bunlara ihtiyacım olmuyordu, çalıştığım için ihtiyacım olmuştu ama şimdi, çalışarak kazandığım için o parayı harcayamı-

yordum bile, bir şey beni engelliyordu ve bunun, bütün insanların yaşadığı bir iç bunalım olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

Ürünleri yerlerine bırakıp topuklarımın üzerinde döndüm ve marketin çıkışına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Omuzlarımda gergin bir ağrı boy göstermişti.

Asır'ı kasaya yakın bir köşede dergileri incelerken buldum. "Aradıklarımı bulamadım," diye yalan söyledim. "İşin bittiyse gidebiliriz."

Bir şey söylemeden başıyla onayladı ama elindeki her neyse fazlasıyla dikkatini vermiş gibi görünüyordu. Merakıma yenilip biraz yaklaştım ve ne okuduğuna bakmaya koyuldum. Filmlerle ilgili bir derginin yeni sayısıydı.

"Bu kadar ilgini çeken ne oldu?"

"Sevdiğim bir yönetmenin röportajı var."

"Sahi mi?" Boyu benden uzun olduğu için dergiye bakamamıştım. "Kim o?"

"Obsesif deha," dedi kaşlarını kaldırıp dergiyi bana doğru sallayarak. "Stanley Kubrick."

"Yaa, ben de çok severim."

Bu onu şaşırtmış gibi gözlerini kısarak üzerimde gezdirdi. "Bana favori üç filmini söyle."

Bir an kendimi sınav oluyormuş gibi hissedip gerilsem de filmler, neredeyse uzmanlık alanım sayılırdı. Bütün gün film izlemek dışında, yaptığım çok fazla şey yoktu.

"*The Shining* ve *A Clockwork Orange* tabii ki." Üçüncüyü söylemek için biraz düşünmem gerekmişti, seçim yapmak çok zordu. Sonunda, "Sinematografiyi çok başarılı bulduğum için *A Space Odyssey*," dedim.

"Beni etkiledin, kupa kızı."

Ona gözlerimi devirerek baktım. "Ee," dedim marketten çıkarken. "Neden hayransın ona bakalım?"

"Kendi işini kendi yapan insanları severim," dedi bir sigara yaktığında. "İşini iyi yapmak için kafayı bozan insanları daha çok severim."

"Kubrick felsefesi bu mu sence? Kendini adamak?"

"Tutku bence," dedi hemen. "Cesaret belki de. Kendi döneminde, bilim kurgu alaşağı edilirken o, bunun üzerine gitmeye devam etti çünkü buna inanmıştı. Tolkien de inanmıştı *Yüzüklerin Efendisi*'ni yazarken ama o da kendi döneminin yazarları tarafından alaya alındı. Bilim kurguya ikinci sınıf muamelesi yapmışlar uzun bir süre ama yıllar sonra ikisinin de değeri bilindi. İnsanlar bu kadar bok kafalı olmasa bunlar gibi adamlar, sevildiklerini daha önce bilebilirdi."

"Sevilmek, ikisinin de umurunda olmamıştır bence," dedim düşünceli bir şekilde. "Çünkü ikisi de yaptığı şeyden vazgeçmemiş. Oysa ben, insanların sevilmek istedikleri zaman çok fazla şeyden vazgeçtiklerine şahitlik ettim."

"Belki de." Elinde birkaç torba vardı, başkalarının da bir şeyler sipariş ettiğini o an anladım. Ben de belki Efe ve Kübra'yı arayıp, bir şey isteyip istemediklerini sormalıydım ama Çiçek'in böyle biri olmadığını bildiğimden işleri daha fazla karmaşık hâle getirmek istememiştim.

Asır anahtarla kapıyı açtıktan sonra birkaç çift göz, doğrudan kapıya kaydı. Aycan, Osman ve tanımadığım hatta daha önce görmediğim birkaç kişi, salonda toplanmışlardı yine. Buna karışmamak için Asır'a başımla bir selam verip doğrudan yukarıya çıktım ama basamakları tırmanırken Doğu'nun etrafta olup olmadığına bakmayı ihmal etmemiştim. Yoktu.

"Hele şükür, geldin, telefonuna hiç bakmaz mısın sen?" Odadan içeri girdiğim anda Kübra, neredeyse bağırmıştı.

"Şarjı bitti," dedim yüzümü buruşturarak. Daha doğrusu şarj etmeyi unuttum, sürekli telefonu unutuyordum çünkü sürekli hareket hâlindeydim. Oysa elimde telefonla sabahladığım o günle-

rin üstünden çok geçmemişti. Bu alışkanlığımdan nefret eder, ne kadar büyük zaman kaybı olduğunu ve beni mutsuz ettiğini bilir, yine de elimden bırakamazdım. Saçmalıkmış. Benim bir dolu boş zamanım varmış... İnsanın yapacak önemli işleri olduğu zaman tüm bağımlılıklar, kulağa şaka gibi geliyordu.

"Nasıl geçti bugün?"

"Çok daha iyi. İşi tamamen kaptım, bugün hiç sorun yaşamadım."

"Sen gerçekten uyum sağlıyor gibi görünüyorsun."

"Öyle görünüyor." Karmaşık ses tonunu görmezden geldim. Beni bezdirmek için Çiçek'le el birliği ettiğini biliyordum ama ne kardeşime ne de arkadaşına teslim olma niyetim yoktu. Bütün bunların bir anlamı olduğunu düşünüyordum artık. Çiçek'e ya da kendime yardım edebilmek için değil, buradaki herkese yardım edebilmek için çünkü bu insanlar, bunu unutmuştu. Yaşamayı bile unutmuşlardı.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup kollarıma temiz kıyafet ve havlu alarak dolabın içinden doğruldum. "Suyla bir süre daha temas etmezsem gerçekten küfleneceğim," diye mırıldandım gülerek.

"Faturayı ne ara hallettin sahi?"

"Sabah, Asır yardım etti." Normalde onunla gideriz diye konuşmuştuk, bu yüzden Asır ayrıntısından bahsetmem gerekti.

"Asır mı?"

"Evet, ne oldu?" Ses tonu, ismin altını çizer gibiydi.

"Yok bir şey. Git duş al haydi, berbat görünüyorsun."

"Sağ ol yahu!" Ama o kadar berbat hissediyordum ki banyoya neredeyse ayaklarımı sürüyerek ulaşabilmiştim. Bir saniyeliğine bir yere otursam sabaha kadar kalkamayacağımı biliyordum, o yüzden son bir gayretle kendimi suyun altına bıraktım.

Suyun ısınması yine dakikalar alsa da bu defa beni yormamıştı. En azından su sıcaktı, geçen sefer karşılaştığım gibi üç dakikada

çıkmak zorunda kalmamıştım. Kaslarımın çözülmesini beklerken saçlarımı birkaç kez şampuanlayıp kollarımı keselemeye başladım. Daha önce bu kadar yorulduğumu da bu kadar kir içinde kaldığımı da hatırlamıyordum.

Nihayet temiz kıyafetler giymiş şekilde kendimi yatağın üzerine bıraktığımda bütün bedenim, adeta yapboz gibi dağılıyor sandım. Kısık sesle inleyince diğer yatakta uzanan Kübra kıkırdadı.

"Biliyor musun?" dedi hevesle. "Çiçek'ten daha iyi iş çıkarıyorsun." Söylediği şey ilgimi çekince kendimi zorlayarak yatakta ona bakacak şekilde döndüm. "Hadi oradan!"

"Ciddiyim bak, şimdiye kadar en azından bir kez acile gidip serum yemiş ya da takviye vitamin almak zorunda kalmıştı. Ağrı kesicileri saymıyorum bile, Çiçek onları şeker gibi kullanıyordu."

"Çatlamış bir ayakla gezerse olacağı o tabii."

Bunu düşünmek beni yeniden germişti. Kendisine karşı bu kadar acımasız olmasını anlamıyordum. Benden utanmasını da anlamıyordum. Çekiniyor olabilir ya da başımı ailemle belaya sokmak istemiyor olabilirdi ama yaptığı şeyler yine de saçmalıktı.

Ne kadar çok paramın olduğunu biliyordu, ailemden gizlice ona yardım etsem kimsenin ruhu duymazdı ama o, benden tüm bunları saklarken bir de yalan üzerine yalan söyleyip kendine eziyet etmeyi seçmişti.

"Telefonunu şarja taktım," dedi esneyerek. "Çiçek seninle konuşmak istiyordu, biraz sonra açılır."

"Teşekkürler."

"Yarın ne yapacaksın?"

"Hangi konuda?"

"Pastane yok, ekstra bir iş de almadın bildiğim kadarıyla. Çiçek böyle zamanları önceden ayarlardı."

Dirseklerimin üzerinde öfkeyle doğruldum. "Bana söyleyebilirdin," dedim. Çiçek, bana gereğinden fazla yüklenmek istemediği için bunları söylemiyordu ama bu yükü kaldırabilirdim.

"Seni gördüğüm yok ki!" dedi yarım bir şekilde gülerek. "Sabah erkenden uçup gitmişsin."

"Faturaları hallettim."

"Sonra?" Bana karşı bakışlarında da ses tonunda da bariz bir şüphe vardı. Acaba tam olarak ne yaptığımdan şüpheleniyordu?

"Sonra Asır ile Osman'ın çalıştığı kafeye gittim."

"Onlarla çok fazla vakit geçiriyorsun. Çiçek döndüğünde ne olacak, merak ediyorum." Huysuzca kıpırdanıp sırtüstü yattı. Bir şeyden rahatsız olduğu açıktı.

"Onlarla takılmaz, olur biter," dedim çabucak ama söylediği şeyden sonra yine canım sıkılmıştı. Benimle üstünkörü konuşmasından hoşlanmıyordum ama sonuçta, kötü biri değildi ve muhtemelen iyiliğim için böyle konuşuyordu.

"Yanlış anlama ama..." dedim tereddütlü bir şekilde. "Bu, Çiçek'le değil, onlarla hatta seninle ilgili sanırım."

Bir kedi gibi gözlerini kısarak bana baktı, gerildiğini net bir şekilde görebiliyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle değil de benimle bu kadar rahat iletişim kurdukları için rahatsız oluyorsun bence."

Kaşları kalkmış, dudakları aralanmıştı. "Seni kıskanıyorum yani?"

"Öyle söylemedim," dedim kararlı bir şekilde. "Sadece bence sen de onlarla arkadaş olmak istiyorsun. Burada çok yalnız olduğunu biliyorum, Çiçek'in çoğu zaman ortalıkta olmadığını söylemiştin. Parçaları birleştiriyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını benden kaçırdı. Parmakları, uzun ve kahverengi saçlarının uçlarıyla oynamaya başladı.

Utandığı ya da sıkıldığı zaman bu hareketi yaptığını öğrenmiştim. Bal rengi gözleri, saçlarıyla aynı renkteki dolgun kirpiklerle çevrelenmişti. Elmacık kemikleri çıkık, dudaklarıysa birçok arkadaşımın para vererek yaptırdığından çok daha güzeldi ama ona bakınca büyük bir özgüvensizlik görüyordum.

"Neden onlarla arkadaş olmuyorsun peki?" diye sordum. Sessizliğini bir kabullenme olarak görmüştüm.

Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp karşımda oturur pozisyona geçti. "Neden benimle konuşsunlar ki?" diye sordu kederli bir ses tonuyla. "Ben, senin gibi değilim, bende ilgi çekici hiçbir şey yok."

"Bu saçmalık."

"Değil," diye diretti neredeyse ağlamaklı bir şekilde. "Anlamıyorsun. Beni bulduklarında yaralı bir hayvan gibi yol kenarına atılmıştım. Beni döven adam, öldüm diye çöpe atmış bedenimi. Beni onlar bulup bu odanın içine koydular, evsiz bir hayvan gibi kafese attılar." Yüzünü buruşturdu. "Sokaktaki onlarca çocuktan bir farkım yok benim. Onlarla otursam konuşacak bir şeyim yok."

"Bence en çok da burada yanılıyorsun," dedim şefkatli bir şekilde. Duyduklarımın şiddetiyle sesim titremişti. "Kübra, sen çok güzel bir kızsın ama bundan da öte bir şey var sende... Yaşadıklarını hayal dahi edemem ama birkaç gündür buradayım, buradayım ve izliyorum." Derin bir nefes aldım. "Sadece sizi değil, sadece kardeşimin hayatını değil, her şeyi izliyorum, her şeyi görüyorum. Penceredeki çatlakları, bu evin olduğu sokağı aydınlatması gereken sokak lambasının bile kırık olduğunu... Yokuştan aşağı inerken duvarda umut etmekle ilgili bir şeyler yazıyor, metrobüse en arka kapıdan binersen daha az kişi oluyor ama en önemlisi sokaklar... İstanbul, çok soğuk bir şehir, ruhu soğuk... Kasvetli. Yazın bile bu şehirde neşe yoktur, eminim ama bu şehrin kalabalığı gerçek, sokakları gerçek... İnsanları ölmüş gibi vazgeçmiş kendinden ama en çok da bu şehirde hayatta kalmaya çalışmışlar. Sen de öylesin, sen bu şehirde hayatta kaldın. Öldü diye bir kenara attıkları o kızı öl-

düremediğim ama sen, kendine ölmüş gibi davranıyorsun." Kendi söylediklerime inanamadım birden. Ne zaman, nasıl böyle düşünmüştüm, bilmiyorum, sadece ona iyi gelecek bir şeyler söylemek istemiştim.

Yüzü düştü, bir eliyle gözlerindeki yaşları sildi. "Haklısın," dedi. "Ama ben, nasıl yaşanır, onu bile bilmiyorum ki!" Ve bu cümle de beni ağlatmayı başardı. Yanağımın içini ısırıp görmediği anda kirpiklerimin üzerindeki yaşları silmek zorunda kaldım.

"O zaman öğreneceksin," dedim. "Ben de sana yardım edeceğim." Gülümsemeye çalıştım ama çok başarılı olamadığımı tahmin ediyordum. Haneme, resmen yeni bir görev daha yazılmıştı. Ona yardım etmek zorundaydım, bu hâlini gördükten sonra ona sırtımı dönemezdim.

"Ben ondan hoşlanıyorum," dedi birden, kedi mırıltısına benzer bir sesle. "Asır'dan. Beni buldukları zamandan beri." Başımı kaldırıp birden güneş gibi parlayan gözlerine baktım.

Sen ondan hoşlanmıyorsun, demek istedim. *Sen ona düpedüz âşıksın.*

"Bu, iyi bir şey," dedim cesaret vermek için. "Hoşlanma, yaşama belirtisidir." Gülümsemesi, güvenli bir şekle büründü.

"O hâlde haydi, gel benimle, aşağı inelim. Burada yatarak onlarla arkadaş olamazsın."

Söylediğim şey, gözlerinin irice açılmasına neden olmuştu. Yüzü inanılmaz bir şey söylüyormuşum gibi bir anda bembeyaz kesildi.

"Gece gece onlarla mı takılacağız?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek, "Biz, bu evde yaşıyoruz," dedim. "Ortak alanla ilgili ne demiştim, orayı herkes kullanabilir." Ondan önce ayağa kalktığımda ayaklarımın ağrısından yüzüm buruşmuştu. Ona arkam dönük olduğu için memnun oldum çünkü bunu görse kesinlikle vicdan azabı falan duyardı. Odadan çıkarken yatağın üzerindeki battaniyeyi çekip omuzlarıma pelerin gibi astım ve aşağıda, kendimi atabileceğim boş bir kanepe olması için dua ettim.

Merdivenlerden inerken eve ilk girdiğimizdeki gürültünün kesildiğini fark ettim. Televizyon açıktı ama salonda kimse kalmamıştı. Ve içerisi resmen duman altıydı, yüzümü astım.

"Anlaşılan onlar, ortak alanı tercih etmiyor," dedi Kübra canı sıkılmış bir şekilde. Ona bakarken dudağımı büzmemek için kendimi zor tuttum.

"Olsun," dedim, tam yeniden yukarıya çıkacakken onu kolundan yakaladım. "Yine de burada oturup televizyon seyredebiliriz. Böylece yukarıya ait bir eşya gibi görünmeyi bırakırsın ve insanlar, senin buradaki varlığına alışır."

Bir süre yüzümü inceledikten sonra söylediklerimi haklı bulmuş olacak ki yukarı çıkmaktan vazgeçti. Ben ikili koltuğa ayaklarımı uzatarak yayılırken o, pencereleri açmış, söylenerek buranın biraz havalanması gerektiğini geveliyordu. Haklıydı ama kimin umurundaydı ki!

Ben, televizyonda izleyecek bir şeyler ararken dış kapı açıldı ve Kübra, aniden yerinden sıçradı. Ona gözlerimi devirip hafifçe doğrularak kapıya uzandım ve kocaman sırıttım.

"Sizin burada ne işiniz var?" Asır, yine elinde poşetlerle içeriye girdi. İyi haber, tek başınaydı.

Kübra'nın cevap veremeyeceğini anladığımda, "Biraz televizyon izleriz, dedik," dedim ve yeniden kumandaya dönüp kanalları değiştirmeye koyuldum.

"Öyle mi?" Neredeyse gülmüştü. Onların salona gelmesi, neden herkes için bu kadar şaşırılacak bir durumdu ki?

"Öyle," dedim ters ters bakarak. Asır, omuz silktikten sonra poşetlerini alıp mutfağa gitti. Kaçamak bir şekilde Kübra'ya baktığımda boş salonda, artık olmayan Asır'ı izlediğini gördüğümde sesli bir şekilde güldüm. Hâlâ, biraz önce çocuğun oturduğu yere bakıyordu ki kanepenin koluna tünemişti o da.

"Ağzını topla, ağzını," dedim alaycı bir şekilde. Aslında biraz rahatlaması için güldürmeye çalışıyordum ama pek işe yaramamıştı.

Kendi ayaklarına dolanarak düşmekten son anda kurtulup yanıma geldi ve tekli koltuğa oturdu. "Yapmasana şöyle," diyerek surat astı ama ben, gülmeye devam ettim.

Asır, bir tane bana, bir tane de Kübra'ya enerji içeceği getirme nezaketinde bulunmuştu.

"Teşekkürler," diyerek ve başımı iki yana sallayarak reddettim. "Sen onu uzatınca bir şey yemediğimi fark ettim ben ya." Hâlâ nemli olan saçlarımı, kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bugün, bir şey yemiş miydim ben?

"Teşekkürler," dedi Kübra derin bir nefes alarak. İçeceği kabul ettiği için ona gülümsedim. Asır doğal bir şekilde, önemsiz, der gibi omuz silkti. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye bana döndü yeniden Kübra. Çok isterdim çünkü yorgunluktan ölüyordum ama "Hayır, ben hallederim. Siz de izleyecek bir şeyler bulun," dedim koltuktan kalkıp. Afallamış şekilde bana bakıyordu ama bu çekingenlikten ne kadar çabuk kurtulursa o kadar iyiydi.

Mutfakta, bize ait olduklarını söyledikleri sadece bir tane plastik dolap vardı. Dolap demek de yanlıştı, içine genelde sebze konulan üç çekmeceli plastik bir şifonyerdi. Efe, Kübra ve Çiçek dışında kimsenin kullanmadığını söylemişlerdi. Aslında bunu kendi giderlerini kısıtlamak için yaptıklarını biliyordum ama bu tür şeylerin, aynı evde yaşayan insanlar arasına mesafe koyacağı da aşikârdı. Üçlü çekmeceleri teker teker kontrol ettikten sonra çok fazla seçeneğim olmadığına karar verdim. Bir paket makarnayı alıp tezgâhın üzerine koydum ve su ısıtıcıya musluktan biraz su doldurdum. Bu, muhtemelen herkesi şaşırtacaktı ama çok iyi yemek yapabiliyordum. Evdeyken genelde çok sıkıldığım için zamanımı, mutfakta aşçıları izleyerek geçirmeyi ve onlarla birlikte yeni tarifler denemeyi severdim. Tabii, burada benim kullanabileceğim pek fazla malzeme yoktu ama olanlarla elimden geleni yapacaktım.

Bugün bu, domates soslu makarna olmak zorunda kalmıştı ve yaklaşık yarım saat sonra eve çok güzel bir sos kokusu yayılmıştı.

Bunun için bütün dolapları karıştırmış ve muhtemelen bize ait olmayan baharatlar kullanmıştım ama bunu dert edeceklerini sanmıyordum.

"Bu koku da neyin nesi?" Ben, Asır ya da Kübra'yı beklerken arkamı döndüğümde Doğu'yu görünce şaşırdım ama yine de kocaman gülümsemeyi başarmıştım.

"Merhaba," dedim yeniden önüme dönüp makarnaları sosun içine atarak. "Yemek yapıyorum."

"Yemek mi yapıyorsun?" Eğlendiğini belli eden sesi, ensemi okşamıştı sanki. Ona bakmasam da mutfağın girişinde olduğunu biliyordum ama yine de onun burada olduğunu bilmek, aramızdaki mesafeyi yıkıyordu ve hemen yanı başımdaymış gibi heyecanlanmama neden oluyordu.

"İnsanların yemek yemesi gerekir." Omzumun üzerinden dönüp yeniden güldüm. Dudak bükerek bana yaklaştı, elimdeki tahta kaşığı daha sıkı tutmak zorunda kalmıştım. Kokusu hem ondan önce geldi hem de sos kokusunu bastırdı. Omzumun üzerinden tencerenin üzerine doğru eğilip kulağıma çok yakın bir mesafede kıkırdadı ve nefesi saçlarımı gıdıkladı. "Makarna mı yani?"

Küçümseyici gülüşü biraz hevesimi kırsa da kendimden ödün vermeden başımı sallayarak, "Bu, özel bir sos ama," dedim. Kaşığı daldırıp biraz alarak ona doğru uzattım. "Haydi, tadına bak ve benden özür dile."

Tek gözünü kısmış şekilde önce kaşığı kokladı, ben gözlerimi devirip kaşığı kendime doğru çekerken tek seferde bileğimden yakalayıp makarnaları ağzına attı. Gülerek bu büyüleyici tadın onu ele geçirmesini bekledim ama sadece, "Fena değil," dedi. Yeşil gözleri gizemli bir şekilde parlasa da ister istemez alınmıştım. İltifat etsene bana...

Kolumu ondan kurtarıp kaşığı tezgâhın üzerine bıraktım ve ocağı söndürdüm. "Biraz sonra, *bir tabak da bana ver*, dersen ben de sana öyle sırıtacağım."

"Nasıl?" Yine sırıttı.

"Öyle işte," dedim başımla yüzünü işaret ederek. "Çok daha iyisini yapabileceğini ima eder gibi."

"Öyle mi yapıyormuşum?"

"Öyle yapıyorsun."

"Pekâlâ," dedi. Etraftaki onca eşyaya rağmen aramızda hiçbir şey yokmuş, hatta bomboş bir odada ikimiz varmışız gibi hissettim bir anda.

"Eee," dedim konuyu dağıtmak, daha doğrusu düşüncelerimi dağıtmak için. "Sen yemek yapabiliyor musun bari?"

"Bilmem," dedi dudak bükerek ama yapabildiğini çığlık atarak söylese de olurdu, kendine inanılmaz güveniyordu belli ki. Kalbim kasıldı ve kendimi kurtarmak için bir tabak makarna alıp salona geçtim. Bu çocuk ne zaman etrafta olsa benim içimde bir şeyler pırpır ediyordu. Bir de yeşil yeşil bakmıyor mu gözlerimin içine... Yemin ederim, açlık falan kalmamıştı, daralmıştım, avuçlarım karıncalanmıştı.

"Sağ ol ya biz yemeyiz." Asır, başını yana yatırmış bana seslenirken Kübra'nın hemen yanında olduğunu fark ettim. Bir onlara bir elimdeki tabağa bakıp, "Özür dilerim ya," dedim. "Yorgunluktan kafam gitti benim, mutfakta var bol bol, gidip alın, haydi."

"Ben getiririm." Kübra gülümseyerek ayağa kalktığında Asır da ona gülümsedi ama bu, onda sık sık gördüğüm gülümseme değildi. Dudaklarının iki kenarında can bulan, şefkatli bir gülümsemeydi. Onlara bakarken Kübra'nın söyledikleri aklıma geldi. Ölmek üzereyken onu bir çöp konteynerinin dibinde buldukları... Bu çok korkunçtu. Bir insan, bunun üstesinden nasıl gelebilirdi ki?

"Ona iyi davran," diye uyardım hemen Asır'ı. "Sakın onu üzeyim deme."

"O ne demek be?"

"İyi davran demek işte, üzme onu." Sesim hassas ve boğuktu. Çatala batırdığım birkaç makarnayı ağzıma attım ve zorlanarak çiğnedim. "Başından geçenler çok zor ve bunlarla savaşmak zorunda, ona kaba davranayım demeyin."

"Bizi ne sanıyorsun, bilmiyorum," dedi kısık sesle. "Ama bu çatının altında yaşayan herkese saygı duyuyoruz. Onlarla yakın olmamamız bunu değiştirmez."

"Neden ikiye bölündünüz o zaman? Onlar aşağıya inmeye korkuyor, sizse onları görünce öcü görmüş gibi oluyorsunuz."

"Hiç inmedikleri için yadırgıyoruz sadece." Yerdeki yastıklardan birine uzanıp ellerinin içinde döndürmeye başladı. Aniden bir şeyle ilgilenme ihtiyacı duymuştu.

"Neden inmiyorlar?"

"Kardeşine sor bunu, biz bilmiyoruz. İnmeyen onlar." Konuşması yeniden o esrarengiz ve boğuk sese dönmüştü. Ne zaman Çiçek'in konusu açılsa yüzünden karanlık gölgeler gelip geçiyordu. Onun bu hâlinin üzerine gitmemek akıllıca olurdu.

"Doğukan içeride tencerenin yarısını bitiriyordu," dedi Kübra elinde iki tabakla gelirken. Neredeyse gülmekten ağzımdakileri püskürtecektim.

"Abartıyor," dedi Doğukan peşinden gelip. "Kimse zehirlenmesin diye kendimi feda ediyordum sadece."

"Kahraman kardeşim benim!" Asır, ona tezahürat yaparken Kübra'nın elinden tabağı alıp ona yine tatlı bir gülümseme bahşetti. Bu iş sandığımdan daha kolay olacak gibi görünüyordu. Ben, Asır'ı ve arkadaşlarını kendini beğenmiş, Efe ile Kübra'yı hor gören züppeler sanıyordum ama asıl sorun bizimkilerdeydi belki de. "Efe nerede?" diye sordum birden.

"İşleri var," diye baştan savma bir cevap verdi Kübra. Kurcalamak istesem de Doğukan'ın yanında bunu yapamazdım, ifşa olabilirdim. Keşke ona da kim olduğumu söyleyebilseydim.

"Bakın, kendi bile yemiyor." Beni izlediğini fark edince ona yüzümü buruşturarak yemeğime geri döndüm. Oldukça lezzetli olmuştu ayrıca, Doğu midemin kımıl kımıl olmasına neden olmasa en az üç tabak yiyebilirdim.

"Yarın sinemaya mı gitsek?" diye sordum Kübra'ya. Öylesine bir konuşma başlatmaya çalışıyordum çünkü benim dışımda konuşacak pek ortak şeyleri yoktu.

"Okula gitmem gerekiyor," dedi yüzünü asarak. "Kayıt yenileme ve ders seçme işleri birikti. Akşam gideriz istersen."

"Tek başına mı gideceksin okula?"

"Tabii." Garip bir şey söylemişim gibi omuz silkti. Kıyamam ya, flört etmekle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Birden çok masum gelmişti gözüme.

"Sen şimdi karıştırırsın," dedim. "Hep ben yardım ediyordum ama o yolu hiç çekemem, bugün o kadar yoruldum ki..." Tabağı ortadaki sehpanın üzerine bırakıp battaniyenin altına girdim.

"Ben de okula gideceğim, yardım ederim," dedi Asır bana sırıtarak. "Senin için uygun olur mu, Çiçek?"

"Olmaz mı?" dedim minnetle gülümseyip. Ne yapmaya çalıştığımı kesinlikle anlamıştı ama duruma uyum sağlayan kendisiydi sonuçta.

"Sen ne zaman okula döneceksin?" Doğukan'ın sorduğu sorunun bana yöneldiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Konuşmadan önce boğazımı temizliyormuş gibi birkaç kez öksürmem gerekti. Ne diyeceğimi bilmediğim için, "Henüz değil," dedim ve içimden bu konuyu uzatmamasını diledim. Neyse ki sadece başını sallamakla yetindi. Hiç istemesem de battaniyeyi toplayıp kenara bıraktım. "Ben artık uyusam iyi olacak," dedim kapanmaya can atan gözlerimle ama asıl derdim gidip Çiçek'e birkaç mesaj yazmaktı. Onu doğrudan arayamazdım çünkü birinin duyması riskini almak istemiyordum ve bahsettiğim, sadece bu evdekiler değildi. Kimse-

nin Çiçek'le konuşurken duyması riskini alamazdım, ailem böyle bir şey yaptığımı öğrenirse delirirdi ve hizmetliler bunu bir çırpıda aileme yetiştirirdi.

"İyi geceler," dedi Doğu. Belki kafamda öyle olmasını istediğim için öyle anlamıştım ama sanki sesinde, biraz hayal kırıklığı vardı. Asır ve Kübra, bir konuşmanın ortasında oldukları için bir şey demediler.

Odaya geçip telefonu şarjdan çıkardım ve yeniden sırtüstü yatağa uzandım. Çiçek'ten gelen birikmiş mesajlara göz attım ama önemli bir şey yoktu, mesajların çoğunda benim nasıl olduğumu soruyordu.

Eğer orada olsaydım gideceğim bir sanat fuarına katılmaya karar vermişti. On beş gün sürecekti ve okulumuzdaki çok yetenekli profesörler tarafından düzenleniyordu, onu kaçırmak istemezdim ama gelecek yıl yeniden alabilirdim ne de olsa.

"Bana birçok şeyi anlatmamışsın, birçok şeyi de yanlış anlatmışsın."

Mesajı gönderdiğimde gözlerim sızlıyordu ama bu konuşmayı yapmak zorundaydık.

"Seni, sandığından daha zor bir duruma soktum, üzgünüm. Dönmelisin artık, Dolunay."

Yine ne demek istediğimi anlamıyordu.

"Çiçek, sen kendini sandığımdan daha zor duruma sokmuşsun. Ben iyiyim ama sen hiçbir zaman iyi değilmişsin. Bana neden söylemedin?"

"Baş edemediğim bir şey değil."

"Ben o durumdayken baş etmek zorunda olduğun bir şey de değil. Biz kardeşiz, neden sana yardım etmemi istemiyorsun?"

"Buna gerek yok. Yanımda olman yetiyor zaten, geri kalan şeyleri kendim halletmeliyim."

"Buna artık izin vermeyeceğimi bilmelisin. Artık kesinlikle benim yardımımla hayatına devam edeceksin ve eğer itiraz edersen yemin ederim ki bir daha seninle görüşmem. Bu beni mahvetse de görüşmem. Ben, varlık içinde har vurup harman savururken senin bu yokluktaki çırpınışını izlemeyeceğim. Okulu bırakmışsın Çiçek, dolabında giyecek doğru düzgün bir şey yok. En son ne zaman sağlıklı bir şeyler yediniz acaba? Mutfak bomboş!"

Gözlerimden süzülen yaşları yok saymaya çalışsam da boşunaydı. Ona o kadar öfkeliydim ki beni böyle hayatının dışına ittiği için ne söylesem yeterli gelmiyordu. Anlayamıyordum.

"Okulu dondurdum, gelecek yıl devam edeceğim. Çok fazla evde olmadığım için mutfak boş görünebilir, o kadar kötü değil... Lütfen, ben hallediyorum."

Ne desem mesajla yeterli olmayacağı için bu konuyu şimdilik askıya almaya karar verdim ama bunun peşini asla bırakmayacaktım.

"Asır ve senin olayın ne? Neden senden hoşlanmıyor?" Bu en çok merak ettiğim ikinci şeydi. O cevap vermeden başka bir mesaj daha yazdım. **"Neden kendinizi onlardan soyutluyorsunuz? Hiç aşağı inmiyorsunuz? Nedir bu ayrımın sebebi?"**

Bir sonraki mesaj, on beş dakika sonra gelmişti.

"Asır'ın benden hoşlanmama sebebi, muhtemelen zamanında benden çok hoşlanmasıydı. Hislerine karşılık vermedim ve sonra Kübra'nın ona karşı hisleri olduğunu fark edince en doğrusunun ondan uzak durmak olduğuna karar verdim. Ben onlardan uzak durunca Kübra da uzak durdu, bu kadar."

İşte, bu hiç aklıma bile gelmemişti. Tabii ya... Nasıl atlamıştım bunu. İlk fırsatta beni, daha doğrusu Çiçek sandığı beni öpmüştü. Kafede ilk karşılaştığımızda sergilediği tavır aklıma gelince istemsizce güldüm. Bu çok şirin değil miydi? Muhtemelen bana bu kadar yardım etmesinin sebebi de Çiçek'in kardeşi olmam ve do-

laylı olarak ona yardım etmek istemesiydi. Telefonu da bu yüzden karıştırmıştı belki de... O küçük öfke nöbetleri aklıma geldikçe kahkaha atasım geliyordu.

"Ondan neden hoşlanmadın? Şirin çocuk aslında."

"Şirin ve çocuk. Cevabım bu."

"Bir de Kübra var tabii."

"Kübra onun için daha uygun biri."

"Baksana, buradakiler gerçekten kim olduğumu öğrense senin için sorun olur muydu?"

"Bunu neden soruyorsun?"

"Onlardan hoşlandım sanırım. Arkadaşlıklarından. Beni de tanımalarını istiyorum, hem artık hayatında olacağım, seni ziyarete geldiğimde otelde kalmayacağım."

"Dolunay, bu her şeyi zorlaştırır. Ya seni kullanmak isterlerse?"

Yazdığı şey, bir anda çok canımı sıkmıştı. Onlar hakkında böyle bir cümle kurduğu için hayal kırıklığına uğramıştım.

"Onlara hiç şans vermedin mi gerçekten? Öyle insanlar değiller."

"Daha bir haftadır oradasın ama onları çözdün mü yani?"

"Çiçek, onlar iyi insanlar."

"Parasızlık, iyi insanlara neler yapar, sen anlayamazsın."

"Hayır, anlayabilirim. Sana bakınca görebilirim de. Ama onlara hiç şans tanımıyorsun. Birilerini sevmekten, değer vermekten neden bu kadar korkuyorsun ki?"

"Seversem onlardan sorumlu olurum ama hayat, bana kendime yetmeyi öğretti. Başkasına hâlim yok ki benim."

"Ama yanılıyorsun, paylaşsan nasıl rahatlayacağını bir bilsen."

"Sen bilirsin, istiyorsan söyle, benim için fark etmez. Bu, yakında oraya dönmem gerekeceği anlamına mı geliyor?"

"Biraz daha kalacaksın orada. İyice dinlen ve kredi kartımın limitlerini zorladığına emin ol."

"Bu kadar yükün altından nasıl kalkarım, bilmiyorum..."

"En azından espri anlayışın var."

"Keşke senin de olsa, Ay..."

"İyi geceler, seni seviyorum, küçük kardeşim."

"İyi geceler..."

9. BÖLÜM: ÖDEŞME

Güne ilginç bir şekilde başlamıştım. Uyandığımda gözlerimi açmama rağmen aydınlık yerine bir karmaşa görüyordum ve gözlerim tavanı seçemiyordu. Elimle gözlerimi ovmak isterken parmaklarıma sert bir kâğıt dokusu temas etti. Onu yüzümden çektiğimde, "*Makarnadan daha iyisi için hazır olduğunda aşağıya in,*" yazılı turuncu bir post-it'e rastladım. Yüzümde sersem bir gülümsemeyle yataktan doğrulduğumda odada tek başımaydım. Gece Kübra'nın geldiğini ve sabah erkenden Asır'la okula gideceğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Benimse planım evde tüm gün yatmaktı, şu ana kadar... Notu Doğukan'ın yazdığı açıktı ve bu, üzerimdeki uyku sersemliğini alıp götüren kocaman bir sırıtışa neden olmuştu. Kendimi aniden dinlenmiş ve enerjik hissetmiştim.

Bu bir randevu muydu? Emin değildim ama yine de heyecan vericiydi. Koşturarak banyoya gittim ve buz gibi suyla yerimde tepinerek yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı düzgün bir şekle sokamayacağımı anladığım için tepede bir topuz yapıp serbest bıraktım. Çiçek'in giysi dolabı seçeneklere kapalıydı, bulduğum bir kot pantolonun üzerine kırmızı bir kazak geçirmekle yetinmiştim.

Merdivenlerden inerken kalbim aşırı hızlı atıyordu, yine de gösterişli bir iniş olması için dik durmaya özen gösterip kazağı üzerimde çekiştirip durdum. Ama salonda kimse yoktu ve bütün çabam buhar olup uçmuş gibi hissetmiştim. Yine de onu mutfakta bir şeyler hazırlarken bulduğumda yüzümdeki gülümseme ışık hızıyla geri dönmüştü.

"Merhaba," dedim dikkatini çekmek için. Tezgâh tahtasında bir şeylerin doğranma sesi geliyordu, bana sırtı dönüktü bu yüzden onu rahatça inceleyebiliyordum. O da kot pantolon giymişti ama üstünü boğazlı siyah bir kazakla tamamlamıştı. Omzunun üzerinden döndüğünde gözlerimiz buluştu. Bir yıldız çarpması gibiydi, tepemizde beliren hayalî baloncuk içinde havai fişekler patlıyordu.

"Bunun bir kahvaltı olması gerekiyordu, akşam yemeği değil." Işıltılı bir şekilde güldü.

"Haftanın yorgunluğu." Şimdiden terleyen parmaklarımın arasındaki telefona baktım. Saat 14.07'ydi. Vay canına, bu kadar uyuduğuma inanamamıştım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Sen hazır olduğunda." Tanrım, ne saçma bir cevaptı bu.

"Kapıda buluşalım o hâlde, montunu al." Yeniden işine dönmüştü. Görmediğini bilsem de başımla onaylayıp salona, koltuğun üzerine bıraktığım montumu almaya gittim. Sessizce emrine itaat ediyordum sanki. Saçmalık, saçmalık, saçmalık...

Söylediği gibi ben ayakkabılarımı giyerken o da geldi, üzerine siyah uzun paltosunu giymişti, elinde içinde yiyecekler olduğunu tahmin ettiğim karton bir kutu vardı.

"Bir yere mi gidiyoruz?" diye sordum. Neyim vardı benim? Elbette bir yere gidiyorduk. "Nereye gidiyoruz yani?" diye yineledim sorumu kendi kendime gözlerimi devirerek. Belki de uyanmak için kendime biraz daha zaman tanımalıydım, bunun uykuyla ilgisi varmış gibi...

"Uzun saatler evde durmaktan hoşlanmıyorum," diye açıkladı, önce geçmem için kapıyı açmış bekliyordu. "Bazen yemek yemeyi sevdiğim bir yer var, sakıncası yoksa oraya gitmek istiyorum." Ses tonu kendinden emin ve boğuktu. Biraz kekelese onun da heyecanlandığını düşünüp kendimi biraz rahatlatabilirdim.

"Pekâlâ," diye onayladım ellerimi kot pantolonumun üzerine silerken. Belli etmeden de derin derin soluklanmaya çalışıyordum.

Hiç sakıncası yoktu, hem de hiç! Uzun bacaklarıyla önüme geçti, eski beyaz minibüsüne binip benim için içeriden yolcu kapısını açtı. Ben yerleştiğimde araba neredeyse homurdanarak çalışmaya başlamış ve yola koyulmuştu bile.

"Uzak bir yer mi?" diye sordum sadece sessizliği geçiştirmek için. Hava bugün keskin soğuğa rağmen güneşliydi ve bunu görmek bile içimi ısıtmaya yetmişti. İçimdeki sıcaklığın başka bir şeyle ilgisi olmamalıydı.

"Atatürk Arboretumu," dedi sakinlikle. "Daha önce hiç gittin mi?"

"Hayır," dedim ama söyler söylemez pişman olmuştum bile. Çiçek'in gidip gitmediğini bilmiyordum. Kendime sitem ettiğim için omuzlarım çökmüştü. Onun gibi yola odaklanmaya karar verdim.

"Sakin ve huzur verici bir yeşil alan," diye açıkladı bakışlarını yoldan ayırmadan. Elbette ayırmayacaktı.

"Piknik gibi mi yani?" Ona bakarken gülümsedim. Dudağının kenarı kıvrıldı. Fazla çocuksu çıkan sesim onu bir saniyeliğine bana bakmaya teşvik etmişti. "Sayılır," dedi.

"O kutunun içinde ne var?"

"Yiyecek."

"Yani senin büyük iddian..."

Kalbimi biraz daha hızlı attıracak kadar keyifli bir şekilde kıkırdadı. Omuzları hareket etmiş, daha rahat oturabilmek için kabanını iki yana doğru açmıştı. Güçlü ve sportif görünüyordu, kazağının üzerine tam oturduğu gövdesinden gözlerimi bir süre alamadım ama bunun her saniyesinde çok saçma olduğunu biliyordum. Bir anlık gafletle kendime dönüp başımı eğdim ve kazağın üzerimde nasıl durduğuna bakmaya çalıştım. O da bana bakıyor muydu? Göğüslerime mi bakıyordu? Neden böyle bir şey düşündüm ki şimdi? Kendime gözlerimi kocaman açarak bakmam mümkün olsaydı bunu yapardım, iyi ki şu an araba kullanıyor ve yüzümün

hâlini göremiyordu. Saçma sapan başka bir hareketle, sanki gerçekten bana bakıyormuş gibi montumun fermuarını çekip içine resmen gizlendim.

"Üşüdün mü?" diye sordu kaşlarını çatarak. Isıtıcı açıktı ama ön panele elini uzatıp kontrol etti. Saçma sapan hareketlerim tabii ki gözünden kaçmamıştı.

"Biraz," diye yalan söyledim. Kafamın içinde birden memelerime baktığını düşünüp sonra bu düşüncemden rahatsız oldum. Bugün aklımı kaçırmış gibi davranıyorum, diyemezdim elbette.

Sahil yoluna çıktığımızda belli belirsiz nefes verip kendimi etrafta görebileceğim herhangi bir şeye odaklamaya zorladım. Yol sakin ve boştu. Bugün günlerden ne olduğunu bilmiyordum, bir an için merak etmiştim ama dönüp ona sorarak kendimi iyice deli gibi göstermeye niyetim yoktu.

Nihayet geldiğimizde kocaman açılmış gözlerle etrafa bakmaktan kendimi alamıyordum. Arabayı dışarıda bırakmıştık ve bir süredir yürüyorduk. Yeşile ve doğaya yabancı değildim ama burası gerçekten huzurluydu. Ağaçların arasından gelen sihirli kuş cıvıltıları içimi neşeyle doldurmaya yetiyordu, adımlarımı biraz daha hızlandırarak kuğuların yüzdüğü gölete bakmaya çalışıyordum.

"Ne kadar değişik ağaçlar var," diye söylendim etrafta dolanırken.

"Burası bir ağaç müzesi." İlk defa keşfe çıkmış bir izciyi aydınlatır gibi anlatıyordu bana etrafta olanları. Hareketlerime daha çok şaşırmasını bekliyordum ama tepkilerimi garip karşılıyor gibi görünmüyordu. Aslında tepkilerim de burada onunla oluşumuz da garipti. Hatta Çiçek'in burada olması başlı başına garip bir durumdu ama yine de bu, iyi hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Burası bilimsel araştırma ve gözlem için kurulmuş. Yapay göller, fidanlıklar, daha önce hiç rastlamadığın ve rastlayamayacağın bitki türleri var."

Yan yana yürüyebilmemiz için adımlarımı ona yetiştirdikten sonra ellerimi ceplerime soktum. "Burayı seviyorsun?" dedim soru sorar şekilde.

"Evet." Derin bir nefes alıp kısık gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra durup bana doğru döndü. Ormanın içinde gözleri daha belirgin, ıslak çimenler gibi parlak bir yeşil rengini almıştı. Ne kadar güzel olduklarıyla ilgili en ufak bir fikri yoktu belli ki.

"Eşsiz şeyleri görmek hoşuma gidiyor."

"Gözlerin gibi," dedim. Ve ne dediğimi o gülümseyene kadar anlamamıştım bile. "Ben bunu cidden sesli mi söyledim?"

Eliyle ensesini kaşırken, "Evet," dedi. Biraz utanmış gibi görünüyordu, utanması gereken benken hem de. Ama neden utanacaktım ki? Yalan değildi sonuçta, yine de yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Bu tuhaf andan sonra sessizce yürümeye devam ettik. Bundan onun da benim kadar çekindiğini anlamıştım.

Nihayet bir çardak bulduğumuzda göle bakacak şekilde yaslandık. "Hazır mısın?" diye sordu kutuyu açarken. Başımla onaylamakla yetindim. Büyük ve iddialı bir şey bekliyordum ama kese kâğıdına sarılmış iki tane sandviç ve metal bir termos çıkardı. İstemsiz bir şekilde gülmeye başladım. Bana uzattığı sandviçi alırken, "Bunun üstüne nasıl çıkarım bilemiyorum," dedim. Kese kâğıdından çıkarıp keyifli bir ısırık almıştım çabucak. Beklediğimden daha şekerli ve lezzetli bir tatla karşılaştım. "İçinde ne var bunun böyle?" Kaşlarımı çatıp hevesle bir ısırık daha aldım. Karton bardaklara çay doldurup yine birini bana uzattı. Yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle, "Fıstık ezmesi, reçel ve marul," dedi.

"Kulağa lezzetli gelmiyor," diye mırıldandım.

"Ama tadı muhteşem."

"Özel tarifin filan mı?" Tadı gerçekten güzeldi. Fazla tatlıydı ama içine koyduğu marul ve çay bunu bastırıyordu. Buz gibi havada ise kan şekerime epey iyi gelmişti.

"Sürekli spor yaptığım için bu tür şeyler yemem gerekiyor, deneye deneye öğreniyorsun." Ona baktığımda spor yaptığını anlamamak pek mümkün değildi zaten. Geniş omuzlar ve aşırı biçimli bir vücut, hem de o kocaman kabana rağmen gizleyemediği türden... Çay iç Dolunay, çay iç, yine saçma sapan bir şeyler söyleyeceksin sen şimdi...

Bir şey söylemeyeceğimi fark ettiğinde bana doğru dönüp, "Sıra sende o zaman," dedi güleç bir ifadeyle sandviçi işaret ederken.

"Hangi sıra?"

"Yemek yapma sırası? Yenilgiyi bu kadar çabuk kabul edeceğini söyleme bana."

Gülerken lokma neredeyse boğazımda kalacaktı, hafifçe öksürüp başımı iki yana salladım. Gözlerim gölette ve çimenlerde dolaştıktan sonra onun parlayan gözlerinde sabitlendi. "En sevdiğin yemek ne?" diye sordum çünkü her neyse yapabileceğimden emindim.

"Karnıyarık." Hiç düşünmemişti bile. "Ama öyle herkes yapamaz onu."

"Bence de..." diye kabul ettim ama ben yapabilirdim. Epey de güzel yapardım aslında ve şimdiden aklımda yanına neler hazırlayacağımla ilgili iştah açıcı birkaç şey gelmişti bile.

"Anlaştık." Son lokmayı da ağzıma yuvarladıktan sonra ellerimi birbirine çarptım. "Sıra bende!" Ağzımdaki lokma bitmeden konuşmama güldü. Bakışları yeniden gölete kaydığında bir şey için kendini hazırladığını anlamıştım.

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum," dedi neredeyse fısıltıyla.

Lokmanın son kırıntılarının boğazımdan aşağı zorlukla indiğini hissettim. Bu an bana ait değildi ki Çiçek'in anıydı ve şimdi onunla bir konuşma yaparsam bu an da, söylediklerim de büsbütün yalan olacaktı ama yapmazsam da asıl amacımı, kardeşimi tanıma fırsatını tepmiş olacaktım.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordum omuzlarımı düşürerek.

Onun da sesi tamamen alçalmıştı. "Benimle konuşmadın, Asır ile konuşmadın, kimseyle konuşmadın. Bir gölge gibi gelip gittin o kapıdan." Artık ikimiz de gölde yüzen kuğuları inceliyorduk. Tasasız bir şekilde yüzüyorlardı, en azından bizim baktığımız yerden.

Bir *gölge*. Kardeşimle ilgili öğrendiğim yeni kelime buydu. Yine insanlıktan uzak, yine insanlığa en yakın hâli buymuş gibi. Varla yok arası. Sessizliğin içine gömülü. Düşüncelerimi yansıtan nabzım ağır ve ağrılıydı.

"Benimle konuşmayı denediniz mi?" Kelimeler benden bağımsız çıkmıştı dudaklarımdan. Bir merak mıydı yoksa aramızda büyüyen sessizliğin üzerine bir örtü müydü emin değildim.

"Asır çok denedi," dedi gayriihtiyari şekilde. Birden bana döndü, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kaygı çizgisi oluşmuştu. "Ben seni yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşünmüştüm." Bunu söylerken bile yaptığı şeyden pişmanlık hissediyordu, bu ortadaydı ama neden böyle yorgundu sesi anlamıyordum, anlayabilecek kişi ben değildim.

Bakışlarımı parmaklarıma indirip tırnağımla oynamaya koyuldum. Hemen buradan gitmek istediğimi ya da bu konuda konuşmak istemediğimi söylemeliydim. Bu tamamıyla yanlıştı. Kübra ve Asır biliyordu, yakında Çiçek geri dönecek ve ben de gidecektim. Buraya gelmem en başından beri yanlıştı, onlarla duygusal bağ kurmamalıydım ya da herkese gerçeği söylemeliydim. Ama nasıl yapacaktım? Gözlerinin içine bakıp, *ben Çiçek değilim, onun ikiz kardeşiyim ve günlerdir sizi kandırıyorum* mu diyecektim. Bu beni berbat bir insan yapıyordu ama bunun önemli olmaması gerekiyordu. Burada kalmıştım çünkü... Çünkü bu, kardeşim içindi ama şimdi burada olmamın sebebi sadece kardeşim değildi artık. Bu düşünce beni müthiş bir üzüntüye sürükledi.

"Çiçek..." diye mırıldandı bana doğru bir adım gelerek. "Sen iyi misin?"

İçimde yükselen bir öfkeyle, "Ben o olabilecek kadar iyi değilim," dedim. O en azından dürüst. O sizin anlayamayacağınız kadar nazik ve düşünceli. Sadece hüzün dolu.

"Bir süredir," dedi başını yana yatırıp yüzümü incelerken. "Her zamankinden garip davranıyordun ama itiraf etmeliyim ki şimdi daha da garipleştin."

"Her zaman nasıldım?" Şahit olduklarım, duyduklarım yetmemiş gibi bir de ona bu soruyu sordum. Duyacaklarım kulaklarımı kanatsın istiyordum. Adalet için ben de acı çekmek istiyordum.

"Sabit," dedi. "Sanırım bulabileceğim en uygun kelime bu. Herkese ve her şeye karşı sabit. Senin bir kibir tanesi olduğunu düşünürdüm, sana sinir olurdum, herkese aşağılayıcı baktığın ama aslında bu sefil hayatı hepimizle birlikte paylaştığın için. Ama hep bizden farklıymış gibi davranırdın, hep daha fazlasının peşindeydin ama bir şekilde oraya hiç ulaşamadığını da bilirdin."

"Kulağa benden nefret ediyormuşsun gibi geliyor."

Güldüğünü duydum.

"Sadece seni anlamıyordum. Yoksul olmak bu kadar kötü olmamalı, önemli olan insanın en zor anlarında dahi eğlenecek, keyif alabileceği bir şeyler bulmasıydı." Çenemden tutup ona bakmam için kafamı çevirdi. Sesi yeniden kendine güvenli çıkıyordu. "Artık sende de bir yaşam ışığı görüyorum ve bunu düşünmeden edemiyorum."

Oldukça şaşırmıştım, düşüncelerim daha karmaşık bir hâl almıştı.

"Sen," dedim... Onun aksine benim sesim çatallaşmıştı. "Benden hoşlanıyor muydun?"

Bu defa sırıttı. Gün ışığı saçlarındaki kızıl tutamlara doğru bir açıyla vuruyordu. Beyaz teni kâğıt kadar ince görünüyor, içten içe beni ona dokunmaya itiyordu.

"Hayır," diye itiraf etti ve bu bende tarifi imkânsız bir rahatlığa yol açtı. Sessizce nefesimi verdim, ne zaman tutmaya başladığımı

bile bilmiyordum. Ama böyle rahatladığımı fark etmek göğsümde bir sıkışmaya neden olmuştu. Bir kişi daha kardeşimden açıkça hoşlanmadığını, ondan rahatsız olduğunu söylüyordu ve ben bunun peşine düşmek yerine bundan memnun oluyordum. Bu alçakçaydı ve kendimi berbat hissetmiştim. "Senden hiç hoşlanmazdım önceden."

"Önceden..." Vücudum ikiye bölünmüştü sanki.

"Şimdi, bir süredir," dedi hafif hafif yaklaşarak. Ona bakmamı beklerken bir onay da istediğini anladım. Kaşlarımı çatmış tamamen içime çekilmiştim. Düşüncelerim ve vicdanım bir düelloya hazırlanmıştı. Bir onay ister gibi. "Birkaç gündür ara ara seni düşünüyorum ve sonunda dün gece aklım, seni buraya getirmek için beni ikna etti."

Kafam iyice allak bullak olmuştu. Hem iyi hem kötü hissediyordum. Ağlarken gülmek istiyordum sanki. Söyledikleri beni hem heyecanlandırıyor hem incitiyordu.

"Bu garip," diyebildim sadece. İtiraf et. İtiraf et ve kim olmadığını söyle. Çiçek döndüğünde olacaklar, ikisi için de hayal kırıklığı yaşatacak. Doğruyu söyle.

"Sanırım öyle." Derin bir nefes alıp gülümsedikten sonra yeniden gölete doğru döndü. Boğazımda kocaman bir yumruyla ben de yeniden kuğuları izlemeye koyuldum. İkimiz de güvenli alana doğru çekilmiştik.

10. BÖLÜM: İTİRAFLAR

Geri dönüş yolu boyunca ikimiz de sessizdik. Doğukan kendi sandviçini bitirmemiş kuğulara atmıştı. Bu bile iştahını kaçırdığım yönünde canımı sıkmıştı. Arabada birkaç kez dönüp yeşil gözleriyle beni incelemiş ama bir şey söylememişti. Ellerim artık terlemiyor aksi şekilde üşüyorlardı, onları bacaklarımın arasına sıkıştırıp ne yapmam gerektiğini düşünüp durdum. Eğer ona gerçeği söylersem muhtemelen bu zamana kadar onu kandırdığım için bana kırılacak, hatta belki sinirlenecekti. Onu, onları tanımıyordum ki... Belki de Asır gibi önemsemeyecekti. Hayır, Doğukan'ın olaya onun kadar basit bakmayacağına bir şekilde emindim.

Bugün benden hoşlandığını mı ima etmişti o? Bundan bile emin değildim. Belki de sadece rahatlamıştı. Onu izlediğim süre zarfında evdeki herkesin koruyuculuğunu üstlendiğini görmüştüm, belki de ulaşamadığı tek insan Çiçek'ti, belki sadece onun için endişeleniyordu ama artık evdekilerle konuştuğum için endişeleri yerini rahatlamaya bırakmıştı. Allah'ım... Ne yapacağım şimdi ben?

Ondan hoşlanıyor muydum? Sorumun cevabı orada yatıyormuş gibi kaçamak bir şekilde kirpiklerimin altından ona baktım. Yeşil gözleri bir nehir yatağı gibiydi. İçinde bir sürü gizem ve sihir barındırdığına emindim. O gözlerin izleyicisi olmak istiyordum, o gözlerin baktığı kişi olmak beni mutlu ediyordu. Bana baktığında kalbim, gözlerinin bir daha üzerimde olacağı ana kadar deli gibi çarpıyordu.

Güzel konuşuyordu. Aklı başındaydı. Ne istediğini ve ne istemediğini bilen insanlardandı. Rahatlatıcı bir tavrı vardı. Onunla sohbet edebilir ve herhangi bir konuda ona danışabilirdim. Sesi tok

ve güven vericiydi. Ve gülüşü, gülerken sesinin tınısı, kulağa müzik gibi gelen bir cıvıltıyla donanıyordu. Onu sürekli gülümsetmek istiyordu insan. Daha önce hiç, birisinin gülüşünü duymak için komik biri olmayı istememiştim. Daha önce hiç, birisini güldürmek için söyleyecek komik şeyler düşünmemiştim bile.

O, evdeki bütün çocuklara sahip çıkıyor. Yüreği kocaman olmalı. Hepsinin iyi olduğundan emin olmak istiyor, hem de bunun uğruna kendi iyi şartlarından vazgeçiyor. Onlarla birlikte çalışıp onlara kendilerini güvende hissedebilecekleri işler ayarlıyor. O benim gibi değil, o gerçekten onlardan biri, sadece öyleymiş gibi davranmamış hiç. Kalbinin büyüklüğünden o kadar eminim ki o an elimi uzatıp göğsüne bastırsam hissedecekmişim gibi geliyor.

Direksiyonun üzerinde dolanan parmakları uzun ve biçimli. Teni yine çok beyaz, kâğıt üzerine mor bir desen çizilmiş gibi duruyor damarları. Bir anlığına elini tuttuğumu hayal ediyorum. Sıcacık hissettiriyor bu düşünce ama...

Elimi hızla yumruk hâline getirip kucağıma sakladım. Faydası yoktu, parmaklarının ince bileklerimin etrafını kapladığını bile net bir şekilde hissedebiliyordum. Bu mümkün müydü? Muhteşem hissettiriyordu ama bütün bunlardan kaçmak için, düşüncelerimi silkeleyebilirmiş gibi hiddetle kafamı iki yana salladım.

"Eve mi gitmek istersin?" diye sordu sahil yolunu geride bıraktığımızda. Bir an gerçekten konuşanın o olup olmadığını kontrol etmem gerekmişti.

"Bilmem," dedim.

"Ben kafeye geçeceğim, gelmek ister misin? Tabii başka bir planın yoksa." Yarım ağızla güldü. Sanki bir şey ima ediyordu.

"Ne planım olabilir ki..." Derin bir nefes verip kendi kendime söylendim. Çiçek boş zamanlarında ne yapıyordu acaba? Çiçek'in boş zamanı olduğunu sanmıyordum.

"Son zamanlarda Asır ile fazla takılıyorsun."

Vay canına! Yoksa kıskanıyor muydu? Yoksa sadece bir gözlem miydi bu? Bu çocuk bir insanı ikilemde bırakmayı iyi biliyordu. Karanlıkta bile dudaklarımı okuyabileceğinden endişe etmeye başlamıştım.

"Bazı konularda bana yardım ediyor," diye açıkladım. Garip, doğruyu söylüyordum. "Ve onun Kübra ile arasını yapmayı kafama koydum."

"Ne?"

Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimden emin değildim ama bunu söylemiştim çünkü Asır ile aramda bir şey olduğunu düşünmesini istememiştim. Üstelik Çiçek bana, daha öncesinde Asır'ın kendisinden hoşlandığını itiraf ettikten sonra... Buna neden bu kadar takılmıştım ki? Doğru cevap, Doğukan'ın bu yüzden benden uzak durmasını istemiyor oluşumdu.

"Kübra ondan hoşlanıyor ve birbirlerine iyi geleceklerini düşünüyorum," diye açıkladım. Yüzde yüz böyle düşünüyordum. Hayatlarını bilmiyordum evet ama birkaç gün geçirerek bile onlara sadece birbirlerinin yardım edebileceğini görmüştüm. Doğukan onlara sadece bir çatı vermemişti, aynı zamanda bir hayat vermişti, o evin içinde kendi dünyaları vardı. Ve dünya hakkında öğrendiğim bir şey daha: Ne kadar küçük ya da ne kadar büyük olduğunun önemi yoktu. Çatırdamalar ve ayrımlar her yerdeydi, en azından ben dört duvar arasındaki o evin içindeki yalnızlığı bitirmeyi umuyordum.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kübra çok kırılgan ve hassas, çekiniyor herkesten. Asır'ın dışa dönüklüğü ona iyi gelecektir. Ve Asır da her şeyi tiye almayı seviyor, çocuksu bir kafa yapısı var. Kübra'nın naifliği onu mutlu edecektir."

"Ya başkalarını seviyorlarsa?"

"Beni mi mesela?" Ona bakarken güldüm. Bunu aramızda konuşabilirsek aramızda bir sorun olmaktan çıkabilirdi.

"Mesela," diye dudak büktü.

"Bu eskidendi," dedim.

"İnsanların duygularının ne kadar sürede değişeceğini bilemezsin."

"Asır benden hoşlanmıyor," dedim ciddiyetle. "Güven bana." En azından benden hoşlanmadığına emindim. Çiçek'ten, belki. Ama bence Çiçek'e sadece öfkeliydi. Bir zamanlar onu sevmiş olsa da geriye sadece kırgınlık ve öfke kalmıştı, ona baktığımda bunu görebiliyordum ve ona baktığımda Çiçek'in ona göre biri olmadığını da görüyordum. Kabul etmesi zor gelse de Çiçek, Asır'ı incitirdi; kız kardeşimin kalbinde çocukluk yoktu.

"Sen öyle diyorsan," diye kabullenip konuyu kapattı. Aslında Asır ile ne kadar yakın olduklarını göz önünde bulundurursak bunu onun daha iyi bilmesi gerekiyordu, belki de bildiği için bu şekilde konuşuyordu. Nereden bilecektim? Bu çocuğun beni ikilemlere sürüklemesinden hoşlanmamıştım.

***

Kafe bugün fazla kalabalıktı, neredeyse tüm masalar dolu olduğu için Doğu'nun peşinden ayrılmayıp ada tezgâha gittik. Osman arka tarafta birkaç bardak yıkarken başıyla önce Doğu'yu sonra beni selamladı. Yazık, bu çocuk da kim bilir aklından neler geçiriyordu? Bir gün Asır ile bir gün Doğu ile buraya gelip duruyordum ve kardeşimin normal şartlarda ikisiyle de bunu yapmayacağının bilincindeydim... Ne diyebilirdim ki, o kaybediyordu, ikisi de gayet kafa çocuklardı.

"N'aber abi?" diye oturdu taburelerden birine Doğu. Ben de yanındakine yerleştim. Osman bardaklarla işini bitirdikten sonra onları duvara monte edilmiş dolabın üzerine dizmeye koyuldu. "Yorgunluktan öleceğim," dedi. "Bugün bitmek bilmiyor." Ve daha akşam bile olmamıştı. İstemsizce ona gülümsedim, artık ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. Hâlâ sızlayan ayak tabanlarım bunun en büyük kanıtıydı.

"Yiyecek, içecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu.

"Meyveli soda alabilir miyim?" Bugün üşümediğim için rahattım. Bana vişneli bir soda uzattı, Doğu bir şey istememişti. Osman bir şey söylemek üzereyken mutfaktan uzun boylu birisi çıktı.

"Asır?" diye seslendim gereğinden fazla şaşırıp. Onun Kübra ile birlikte gittiğini sanıyordum.

"N'aber kupa kızı," dedi sırıtarak. "Beni mi özledin?"

Sodayı tezgâhın üzerinde kaydırırken güldüm. "Hayır," dedim. "Senin Kübra ile okulda olman gerekmiyor mu?" Diğer taraftan dolanıp tezgâha yaslandı. "Sabah çıkıp işlerini hallettik sonra onu eve bıraktım, buraya gelmek istemedi."

"Her şey yolunda mı?" diye sordum koruma içgüdüsüyle.

"Dersleri soruyorsan evet, kayıt yaptırdık."

"Dersleri sormadığımı biliyorsun."

"Sadece kibarlıktan *çöpçatanlık* diyeceğim ama senin yapmaya çalıştığın şeye sokak ağzında başka bir şey denir." Tezgâhın altına uzanıp büyük bir cips paketi çıkardı ve göz kırparak paketi iki elinin arasında korkunç bir ses çıkararak açtı.

"Sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum," dedim ona üstten üstten bakarak. Doğukan bıyık altından gülüyordu, eh en azından birinin keyfi yerindeydi.

"Ben de sana bir iyilik yapayım mı?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım, sonra Doğukan'a döndüm. "Sen de onunla aynı fikirde misin?" diye sordum.

"Ben hiçbir zaman onunla aynı fikirde olmam." Kocaman bir gülümseme beraberinde geldi. Rahatlayarak yeniden tabureye çöktüm. "Ama haksız sayılmaz."

Üçü birden bana gülerken yüzümü asmıştım ama davamdan bu kadar kolay vazgeçmeyecektim. Asır, bir kâsenin içine koyduğu cipsi benim önüme doğru itti, bir tane alıp ona ters ters bakarak

yemeye koyuldum. Sonra pipetime yapışarak vişneli sodamı içmeye devam ettim.

"Ee, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Asır bir yandan ağzına attığı cipsleri çiğnerken Doğukan ve beni işaret ederek tezgâhın üzerinden eğildi. Gözlerini kısmış bir ona bir bana bakıyordu.

"Dolaşıyoruz," diye cevap veren Doğukan olunca ben, ona sadece dik dik bakarak gülümsedim.

"Dolaşıyorsunuz demek..." Bunu neredeyse manidar bir şekilde söylemişti. Osman, bizim dramamıza katlanamayarak hazırladığı birkaç siparişi koluna sıraladı ve masaların olduğu kısımda gözden kayboldu.

Doğukan, oturduğu yerden kalkarak bana doğru döndü, "Burada kalmak mı istersin yoksa?" diye sordu. Kaşlarını kaldırıp elini uzatmış, bana bakıyordu. Bir an onların ikisinin de kafasına bir kovboy şapkası giydirmiştim zihnimde, düelloya tutuştuklarını hayal edip bu fikirle eğlenmiştim. Bana uzanmış elini görünce sabah arabadaki düşüncelerim çok hızlı bir şekilde kendilerini ileri sardılar. Şimdi bunun nasıl hissettirdiğini öğrenebilecektim. Elbette tabureden zıplayıp elini yakaladım. Kalbim bir an duracak sandım, bu hisse tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Bir süre, beyaz tenindeki neredeyse sarı tondaki tenime baktım. Ten rengimi hiçbir zaman sevmemiştim. Ne esmer ne beyaz, sarı ve hasta gibi görünürdü.

"Güzel seçim," dedi. Elimi bırakmadan beni kafenin daha önce hiç görmediğim arka tarafına yönlendirdi. Ensemden bir ateş topunun omurgamdan aşağı doğru kaydığını sandım. Eli sıcacıktı, tabii ki öyle olacaktı. Yürürken benden önde hareket ediyordu; ya da ben arkada kalıyordum, onu daha çok seyretmek için. Ensesi ne kadar güzeldi. Bir ense güzel olabilir miydi? Cidden mi? Neden onunla ilgili şeylerde elim ayağım birbirine dolanıyordu? Bu saçmalıktı, onu tanımıyordum bile! Ve o, beni hiçbir şekilde tanımıyordu. Ama şu an tanımak istediğim tek insan oydu.

"Daha fazla orada kalmaya tahammül edemedim," dedi oyun salonuna girdiğimizde elimi bırakarak. Bu ani bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Elimi çabucak kendime çekip pantolonumun arka cebine sıkıştırdım. "Ama centilmen biri olduğum için ve sen buraya benimle geldiğin için seni orada onunla bırakamazdım." Orada, onunla... Bu bir ima mıydı?

"Beni delirteceksin!" dedim sonunda. Ani çıkışım ikimizi de şaşırtmıştı ve ben dudağımı dişlemek zorunda kalmıştım.

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sorduğunda keyifli bir ifadesi vardı. Beni olduğum yerde bırakıp bilardo masasına doğru yürüdü. Üzerindeki siyah kabanı çıkarıp duvar kenarında bekleyen eski moda bir askılığa astı. Şimdi onu incelemek ve kafamın karışması için daha çok alan vardı, bu yüzden kendime yeni bir güvenli bölge aradım. Bilardo topları, gözlerimi onlara diktim ve doğal davranmayı denedim. *Evet, denedim.*

"Sözlerin insanı sürekli ikilemde bırakıyor. Sadece kibarlıktan mı beni buraya çağırdığını yoksa benimle vakit geçirmek istediğin için mi çağırdığını asla anlamıyorum. Hep böyle oluyor. Seninle ne zaman konuşsam-" Allah'ım, yine ne saçmalıyordum ben. Gereğinden uzun cümleler kuruyor ve gereğinden açık konuşuyordum.

"Benimle ne zaman konuşsan?" Kalçasını bilardo masasına yaslayıp güvenli alanla arama girdi. Elleriyle masayı kavramış beni seyrediyor ve bütün dikkatimi dağıtıyordu.

"Kafam karışıyor işte." Ses tonumu kaybetmiştim bile. Boğuk ve kesik kesik çıkmıştı sesim. Kulağa neredeyse acınası geliyordu.

"Oynamayı biliyor musun?"

"Efendim?"

"Toplara çok dikkatli bakıyorsun, bilardo oynamayı biliyor musun?" Belli belirsiz gülümsedi. Dudaklarının rengi hafif koyuydu, bana bakarken bazen dudağını birbirine bastırıp gözlerini kısarak bekliyordu. Zekâ dolu bir cevap vermek istesem de pek beceremiyordum.

"Evet," dedim. "Biraz." Aslında oldukça iyi biliyordum ama onun yanında saçma sapan davranışlar sergilediğimi keşfettiğimden beri dikkatli olmakta fayda vardı. Salonda iki tane bilardo masası, iki üç tane de oyun konsolu vardı. Birkaç liseli olduğunu tahmin ettiğim çocuk, konsolların yanında muhtemelen bir savaş oyunu oynamaya başlamışlardı. Sesleri ikimizi de aniden bastırmıştı.

Doğukan, uzakta kalan masanın etrafında dolaştı. Burada çok fazla takıldıkları ortadaydı. Elbette, zaten burada tanışmışlardı ve burada çalıştıklarını söylemişti Asır. O topları dizerken ben de montumu çıkarıp onun gibi askılığa astım. Saçlarımı üstünkörü yeniden topuz yaparken gözleri beni buldu. "Sekiz top mu, dokuz top mu?" diye sordu.

Dişlerimin arasına kıstırdığım tokayı düşürmemeye çalışarak, "Sekiz," dedim. Dokuz çok daha karmaşıktı. Bunu anladığına emindim ki sinsice gülüşü de anladığını tasdikliyordu ancak kafam zaten yeterince bulanıktı, daha fazla zorlamak istemezdik. Topları oldukça sakin bir şekilde üçgenin içine yerleştirdi ama üçgeni kaldırmam için beni bekledi.

Yine centilmence bir hareket, yoksa beni zor duruma düşürmek hoşuna mı gidiyor? Masaya doğru yaklaşırken elimin içini pantolonuma silip üçgeni yavaşça yukarı kaldırdım. Bir tane top titrese de hiçbiri dağılmadığı için rahat bir nefes vermiştim. Kontrolü ele almak için gözlerine bakmadan bir isteka kaptım.

"Açılış vuruşunu yapmamda bir sakınca var mı?" diye sordum. Masanın etrafında dolanıp kendime uygun bulduğum bir nokta gözüme kestirmiştim bile.

Dudaklarını bükerek kollarını göğsünde kenetledi. Kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Onun da sıcakladığını fark etmek biraz daha rahatlamama neden oldu çünkü diğer çocuklar soğuktan bahsedip montlarına sarılmış vaziyetteydi.

"Kendi cenazen," diyerek alaycı bir tavırla kenara çekildi. Birden fazla topa bir anda vurmak biraz önce gözümü korkutsa da

meydan okuması beni canlandırmıştı. Bunu daha önce defalarca yapmıştım, benim için çocuk oyuncağıydı. Kızların genelde bu tür oyunlarda iyi olmadığını duyardınız ama bu oyunda çok iyi olan kızlardan biriydim. Bir sürü oyunda çok iyi olan bir kızdım ve Doğukan'a bakıp en büyük oyunumu oynuyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Önüme düşen saç tutamını dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra masaya eğildim, gözlerimi bir saniye olsun topların üzerinden ayırmıyordum. İstekayı işaret parmağımla destekleyip keskin bir nişancı gibi beyaz topa hızlı bir vuruş yaptım. Birbirine çarpan toplar dağılırken yükselen sesler kulağıma ninni gibi geldi, ceplere o kadar hızlı dağılmışlardı ki ben bile takip edememiştim. Zafer gülümsemesiyle doğrulup yeniden masanın etrafında dolaştım.

"Çizgilileri alıyorum," diye seslendim ama yüzüne bakmadım, avıma odaklanmış bir şekilde eğildim, istekayı iki kez çevirdim ve tek atışla iki top daha ceplere yerleşmişti. Doğrulmadan bu defa yavaşça başımı çevirerek ona baktım ve yüzünde hayranlık dolu, parlak bir gülümseme gördüm.

"Etkileyici," dedi hâlinden memnun bir edayla. Yeni atış için masanın etrafında tekrar dolandım ve bu defa onun olduğu tarafta bir yer seçtim kendime. Eğilirken hareketlerime normalde etmediğim şekilde dikkat ediyor ve iyi görünmeye çalışıyordum. Atışı yaptım ama bu defa ıskalamıştım ve sıra nihayet ona gelmişti. Asık suratla doğrulduğumda hâlâ beni izliyordu, atışı kaçırdığımı fark etmediğini o an anladım. Başka bir zafer.

"Bana değil, toplara nişan almalısın." İstekaya yaslanıp ona doğru güldüm. Kendine gelmiş gibi sallanıp, "Bunu aklımda tutarım," dedi. Benimle bu şekilde konuşması hoşuma gidiyordu.

Yüzünde acımasız bir ifadeyle masanın etrafında dolanıp bir kaplan gibi eğildi. Benim kadar ağırdan almıyordu. İlk hamlesi iki topun yan ceplere girmesiyle sonuçlandı. İyi bir atıştı.

"Sen okuyor musun?" diye sordum bir muhabbet başlatmak için. Bu sorunun garip kaçmayacağını umuyordum. Geldiğimden beri Çiçek'in onların hayatına olan ilgisizliğinden yakınıp duruyorlardı, haklarında bu tür şeyleri bilmemesi o kadar da garip olmazdı.

Sağ cebe bir top daha soktuğunda, "Evet," dedi doğrularak. "Son sınıftayım."

"Ne okuyorsun?"

"Makine mühendisliği."

Ve atışı kaçırdı. Kedi gibi yerde sürünerek masanın etrafında dolandım. Şimdi karşı karşıya kalmıştık. "Kendi isteğinle mi?" diye sorarak masaya eğildim. Aynı anda iki topu ceplere sokmayı başarmıştım.

"Başta değildi, annem istemişti ama sonra bana uygun olduğuna karar verdim. Fizik seviyorum ve sayılarla da aram daima iyi olmuştur."

"Yaa..." dedim ve büyük oynayarak sekizinci topu hedefime aldım, hiç düşünmeden vurdum ve topu deliğe sokmayı başardım. Kazanmanın verdiği zafer o kadar umurumda değildi, doğrulurken ona sorabileceğim başka şeyler arıyordum ve aynı zamanda onu gülümsetecek şeyler. Bir şekilde iyi vakit geçirmesini istiyordum.

"Tekrar?" diye sorunca başımla onayladım. İşte bu daha kazançlı bir zaferdi, içim kıpır kıpır olmuştu. Topları birlikte yerleştirdik, üçgeni kaldıran ve oyunu açan bu kez o oldu. Hiç tereddüt etmeden düz renkleri seçmişti. Çok başarılı üç vuruş yaptıktan sonra ıskalayınca, "Hem çalışıyorsun hem de mühendislik okuyorsun yani," dedim. "Bu zor olmuyor mu?"

"Herkesin hayatı biraz zor değil mi?"

"Evet ama zorluk var zorluk var," dedim. Benim hayatım da zordu ama bu onların hayatıyla kıyaslanacak bir zorluk değildi. Aynı anda bir sürü işe koşmanın ve yorgunluktan bayılacak gibi hissetmenin zorluğuyla, benim kocaman evdeki yalnızlığımın zorluğu aynı değildi.

"Senin yaşadığın nasıl bir zorluk?" Yeniden masaya yaslandığında bunun oyundan daha çok ilgisini çektiğini artık biliyordum.

"Karmaşık bir zorluk," dedim ve nefes almaya çalışırken vuruşu ıskaladım. Ona güvenerek bir sürü şeyden bahsedebilirdim ama karşılığında onun da bana güvenecek olması kendimi kötü hissettiriyordu.

"Okulu neden bıraktın?"

"Bırakmadım, dondurdum. Biraz rahatlamak istedim." En azından Çiçek'in bana söylediği buydu.

"Peki, neden buna inanmıyorum?" İkimiz de birden oynamayı bırakmıştık. Artık alnının ortasında tedirgin bir kırışıklık vardı. Oluşan gerginliği engellemek için ben yeniden masaya eğildim ve iki topa birden vurup ceplere doğru dağılmasını istedim.

"Neye inanıyorsun?" diye sordum.

"Sistemin," dedi. "Seni koruması gerekiyordu ama korumadılar, seni kötü bir hâlde bıraktılar ve senin buna kızgınlığın bitmiyor. Senden hayatını çaldıklarını düşünüyorsun."

"Beni ortada bıraktıklarında ebeveynlerim hayatımı çoktan çalmıştı," diye bir cevap verdim. Bunun için Çiçek olmama gerek yoktu. Şartlar istediğin kadar kötü ya da hayal edemeyeceğin kadar iyi olsun, kimsesizlik yeri doldurulabilecek bir durum değildi. Terk edilmiş olmanın gerçekliği her gün aynada seninle dolaşır ve unutmana izin vermezdi.

"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Beni doğuran kadın, beni kendi elleriyle bırakmış yetimhaneye. Başka bir şey bilmeme gerek yok." Birden gerilmiştim ama bunun diğer hiçbir şeyle ilgisi yoktu. İstesem onu arayıp bulacak imkâna sahiptim ama hayatım boyunca bunu hiç istememiştim. Benden vazgeçen kimsenin peşine düşmezdim.

"En azından onu dinlemek ya da ondan hesap sormak istemedin mi?" Anlayışlı ses tonundan merakın onu gafil avladığını anlayabilmiştim. Sonraki atışı ıskalasam da masaya dönmedi.

"Neyi değiştirecek?" diye omuz silktim. "Parası yoktur, anne olmaya hazır değildir, güvendiği adam onu yüzüstü bırakmıştır, ailesi berbat insanlardır, peşinde kötü adamlar vardır... Her türlü senaryoyu düşündüm ama hiçbiri beni terk etmesi için haklı bir sebep vermedi." Kollarımı kendime doladım, aniden üşümüştüm ve keyfim kaçmıştı. O kadının böyle anları bozmasından nefret ederdim. Benden, bizden hayatımızı çalmamış gibi, annemizi çalmamış gibi, bir de ne zaman onun hakkında soru sorsalar bu anların tüm güzelliğini çalardı... Terk eden insanlar hep böyleydi, çeker giderlerdi ama sizden aldıkları hiç bitmezdi. Yokluklarıyla bile var olmaya devam ederlerdi.

Hareket etmek hatta nefes almak bile birden zor gelmeye başlamıştı. Gözlerimi kaldırıp ne ona ne de etrafa bakamıyordum. Dünyaya geldiğimiz gün bizi korumak için kendi canını ortaya koyması gereken bir insan tarafından ihanete uğramış, öz annemiz tarafından terk edilmiştik. Bunun yerini doldurabilecek hiçbir şey yoktu.

Bana doğru gelip istekayı elimden aldı, kendi istekasıyla birlikte duvardaki yerine astı. İkimiz için de oyun bitmişti anlaşılan.

"Bana anlattığın için teşekkürler," dedi şefkatli bir şekilde. Bunun onu ne kadar memnun ettiğini görebildiğim için içimi bir rahatlık kaplıyor, benimle gerçekten ilgileniyor olması yeniden gülümsememi sağlıyordu ama bu ana da sahip olmadığımı bilmek huzursuz ediciydi.

"Kim kazandı?" Asır'ın gelip dikkatimizi dağıttığı ana kadar birbirimizin gözlerinde kaybolmuş vaziyetteydik. Doğukan yeşillerini yavaşça üzerimden çekti. "Çiçek kazandı," dedi güleç bir ifadeyle. Bunu beni neşelendirmek için yaptığını anlıyordum. Ama gerçeği yansıtmıyordu. Aslında oyun yarım kalmıştı, sonuç yaşadığımız an kadar ucu açıktı. Zaferim de kimliğim kadar gerçekti sadece.

"Eve geçelim mi, burası beni baydı. Osman'ın işi de bitmek üzere."

"Olur," dedim kendimi toparlayıp ama sorunun Doğukan'a geldiğini fark edince bakışlarım yeniden onu buldu. Beni başıyla onayladıktan sonra önce benim montumu uzatıp giyinmem için yardım etti, kendi kabanını ise kolunun altına aldı. Birlikte mekândan çıktık. Osman çıkış kapısında sigara içiyor ve garip bakışları üzerimizde dolaşıyordu. Arabaya binerken bu defa arka tarafta oturmayı kendim seçtim ve arabaya herkesten önce bindim. Ön tarafta Doğukan'la tek başıma kalıp kendimi biraz daha suçlu hissetmek istememiştim. Asır öne geçince arka tarafı Osman'la paylaşmak zorunda kaldım ve bu bir an arkaya oturma kararımı sorgulamama neden oldu. Osman aralarında en iri yarı olandı. Boyu hepsinden uzundu ve oldukça yapılıydı. Siyah kısa kesim saçlara ve ela gözlere sahipti. Gözleri çok tatlı bir şekilde küçük ve çekikti. Bu, haşmetli vücudundaki ürkütücülüğü hafifleten bir özellikti.

"Arkadaşlarımla çok fazla takılmaya başladın," dedi beni süzerek. Dizlerini kendine çekmiş, gözlerini üzerime dikmişti.

"Bir sakıncası mı var?" diye sordum. Başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Neden?"

"Sadece takılıyoruz ve denk geliyoruz."

"Uzun zamandır aynı evde yaşıyoruz ama ne takılıyoruz ne de seninle denk geliyoruz," diye şüpheyle yapıştırdı cevabını.

"Şimdi daha fazla vaktim var."

"Umarım öyledir."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Bunu açık açık sormuştum çünkü tavrı beni gerçek anlamda rahatsız etmişti. Bir anda gerilmiş ve merak etmeye başlamıştım. Hepsi bana, dolaylı olarak Çiçek'e karşı sorgulayıcıydı ama bu memnuniyetsizlik Asır'da bile yoktu ki onun epey haklı bir nedeni olduğunu artık biliyordum.

"Onların üzülmesini istemiyorum," dedi dürüstçe. "Aralarında bir soruna yol açma ya da bir sorun olma."

Tavrına karşılık gülmeye çalıştım ama hisler boğazıma takılmıştı. Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Benim Doğukan ile takılmam Asır ile arasında soruna neden olur muydu? Asır benim kim olduğumu biliyordu ama Doğukan bilmiyordu. Ve baktığımızda bir zamanlar, yani en azından bildiğim kadarıyla bir zamanlar, Asır'ın sevdiği kızla şimdi en yakın arkadaşı Doğukan takılmaya başlamıştı. Eğer benim yerimde Çiçek olsa onlardan uzak dururdu ama bence durum ne olursa olsun, iki insan birbirinden hoşlanıyorsa Asır buna sadece saygı duymalıydı.

Yanlış düşünüp düşünmediğimi bilmiyordum ve bu işin içinden nasıl çıkacağımı da öyle. Burada kaldıkça hem bu hayata alışıp onu benimsiyor hem de bu insanları sevmeye başlıyordum. Peki ya döndüğümde? Hayatımdaki boşluklara yenisini eklemeye hazır mıydım?

Onu cevapsız bırakmaya karar verip başımı çevirdim, neyse ki üsteleyip başka bir şey söylemedi. Araba durduğunda ise nezaketten yoksundu, beni görmezden gelip ilk inen kişi oldu. Peşimden Asır benim için kapıyı kapattığında artık daha düşünceli bir hâldeydim.

Salonda Aycan, tek başına kucağında bir dizüstü bilgisayarla oturuyordu. Dipleri gelmiş sarı saçlarını omuzlarının arkasına atmıştı, üstüne siyah kazak ve siyah pantolon giymişti. Yüzü kireç kadar beyazdı, bunun kullandığı makyaj malzemesiyle alakası olduğuna emindim. Gözlerinin etrafını yine adeta kömürle siyaha boyamıştı. Gözlerinin rengini bile seçemiyordum. Dudağında yine abartılı bir ruj vardı. Neden bu kadar fazla makyaj yapıyordu ki?

"Neye bakıyorsun sen öyle?" dedi yüzünü incelediğimi fark edince.

"Neden boya kutusuna düşmüş gibi görünüyorsun?"

"Sen neden mezardan yeni çıkmış gibi görünüyorsun?" Gülümsedi. Aycan'la ilgili sevdiğim şey buydu, hiçbir zaman çizgiden direkt dışarı çıkmıyordu. Yaptığı şey sadece karşılık vermekti.

"Seni evde görmek gitgide zorlaşıyordu," dedi Doğukan kanepede yanına oturduğunda. "Nerelerdesin?" Bunu gerçekten nerede olduğunu merak ettiği için sormuştu ve bu kısa süreli bir mide kasılmasına yol açmıştı bende. Neden ona öyle bakıp, öyle bir soru sormuştu ki?

"Seçmelere gittim," diye açıkladı bilgisayarı ortadaki sehpanın üzerine bırakıp.

"Nasıl geçti?" diye sorarken Doğu, ben, "Ne seçmesi?" diye sormuş bulundum. Aycan, Doğukan'ın arkasından eğilip kısa bir süre bana baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini abartılı bir şekilde devirerek, "Oyunculuk," dedi. Konu ilgimi çekince tekli koltuklardan birine geçip montumu üzerimden çıkardım. Osman yerleştiği başka bir koltuktan bana ters ters bakmakla yetindi.

"Konservatuvara mı gidiyorsun?"

Asır gelip oturduğum koltuğun kenarına tünene kadar Doğukan bana dönüp bakmamıştı. Sonra Aycan yerine, "Hayır, seçmelere gidiyor. Doğal bir yeteneği var, bir gün keşfedilecek," diye cevap verdi. Sesinde gururlu bir tını vardı. Aycan bunu duyunca ona gülümsedi. Midemde yeniden bir karıncalanma meydana geldi.

"Bir film seçin de izleyelim, hazır hep beraberiz." Asır, bir kolunu omzumun arkasından koltuğun kenarına yasladı. Hareketinden sakınmak için montumu kucağıma alıp ayağa kalktım, anlaşılan burada o kadar da hoş karşılanmayacaktım.

"Nereye?" Soran yine Asır oldu.

"Kübra'ya bakacağım," diye cevapladım omzumun üzerinden. "Size iyi seyirler."

"Korktun mu yoksa?" Aycan dişlerini göstererek güldü, gülümsemek ona çok yakışmıştı ama pek fazla süslemiyordu yüzünü bununla.

"Korku filmi izleyeceksiniz yani?"

"Oturup romantik komedi izleyecek değiliz hep birlikte."

İstemsizce ben de güldüm. "Kübra da izlemek ister mi bir sorarım."

Bilgisayarı yeniden kucağına çekerken başını salladı. E, o kadar da kötü değildi, Aycan bile. Ki ilk geldiğim zamanlar oldukça huysuz davranmıştı ama bunun sebebinin Çiçek'in tavrı olduğunu artık biliyordum.

"Buradaki kötü adam benim kardeşimmiş," dedim odaya girip kapıyı ardımdan kapatırken. "Herkes oldukça sıcakkanlı."

Kübra, ders çalışma masasından başını kaldırıp yorgun gözlerle bana baktı.

"Tatildesin, ders mi çalışıyorsun?"

"Kaybedemeyeceğim bir bursum var." Gerinerek esnedi. "Kardeşin kötü filan değil, insanlarla bir arada olduğu zaman onlara karşı anlayışlı olmak zorunda olduğunu biliyor, kimsenin kalbini kırmamak için de onlardan uzak duruyor."

"Burada sırf kardeşim kendisinden uzak durduğu için kalbi kırılmış bir iki kişi sayabilirim," dedim yatağın üzerine oturup. Ama her neyse. "Sabah Asırla nasıl gitti?"

"Heyecanlı." Konu dikkatini dağıtmıştı. Elindeki kalemi bırakıp sandalyeyi bana bakabileceği ölçüde çevirdi. "Nazik ve komikti." Anlatırken gözleri ışıldadı, tavanı izlerken sesinde ona özgü bir mutluluk vardı. "Okula kadar bana eşlik etti ve hiç yanımdan ayrılmadı, birkaç arkadaşıyla birlikte oturduk. Beni tanıştırırken hiç yadırgamadı, eli sürekli kaybolacakmışım gibi belimdeydi." Bir anda bana dönüp sanki Asır'ın eli hâlâ oradaymış gibi beline uzanınca kıkırdadım.

"Sonra?" diye anlatmaya teşvik ettim.

"Öğrenci işlerine gittik, çok romantik elbette." Sırıttı. "Önce benim işlerimi hallettik, sonra onunkileri. Kantinde tost yedik, bol bol sohbet ettik, beni çok güldürüyor." Parmaklarına bakıp özel bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. İşte bahsettiğim şey buy-

du. Kim ne derse desin aralarındaki o cılız ışığı görebiliyordum ben, birbirlerine ne kadar iyi gelebileceklerini. "Eve dönerken kendisiyle birlikte kafeye gitmek isteyip istemediğimi sordu ama bir gün için o kadar kalp çarpıntısı bana yetti ve rahatsızlık vermek istemediğim için teklifini reddettim. Yine de büyüleyici bir gündü, teşekkür ederim."

"Rica ederim, iyi vakit geçirmene çok sevindim."

"Sen ne yaptın?"

"Sabah Doğukan'la biraz dolaştık sonra da kafede takıldık."

"Doğukan'la mı?"

"Hıhı."

"Bildiğimiz Doğukan."

İmasına karşılık gözlerimi devirdim. "Günüm seninki kadar iyi değildi."

"Neden, sana kötü mü davrandı?"

"Doğukan mı?" Kocaman bir kahkaha attım. "Onun herhangi birine kötü davranması mümkün mü?"

Bilmiş bir tavırla başını iki yana salladı, "Onu sinirlendir, sonra seninle yeniden konuşalım."

"Ona yalan söylüyor olmak hoşuma gitmedi sadece," diye itiraf ettim bulanık bir sesle.

"Asır'a gerçeği söylediğini bana niye söylemedin?" Bir şey hatırlamış gibi çıkıştı.

"Ah," dedim gülümseyerek. "Özür dilerim."

"Benimle alay etti ama neyse ki komikti." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Doğukan olayı nedir?"

"Doğukan olayı..." diye tekrar ettim ve cümle birkaç kez kafamın içinde yankılandı. "Boş ver, hadi aşağıya inelim. Film gecesi yapıyorlar ve biz de davetliyiz." Sonra bir anda durdum. "Efe nerelerde bu arada?"

Yüzünde muzır bir gülümseme belirdi. "Sevgilisinde kalıyor."

"Efe'nin sevgilisi mi var?"

"Evet, neden bu kadar şaşırdın?"

"Bilmem," dedim. "Hadi inelim."

"Emin misin?" Çekingen duruşu kendini koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. Onlarla tamamen bir arada olmak beni bile biraz önce tedirgin etmişti. Ayrı ayrı sohbet etmek başkaydı, hepsi bir arada olunca başka. Efe ve Kübra'nın ne demek istediğini artık anlıyordum. Yine de buradan giderken onlara adalet sağlanmış küçük bir dünya bırakmak istiyordum. Aralarındaki köprü olmakta benim için bir sakınca yoktu.

"Evet," dedim uzata uzata ve yanaşıp onun koluna girdim. "Eğlenceli olacak." Birlikte dışarıya çıkarken Kübra bir yandan kolumdan kurtulup saçlarını düzeltmeye çalışıyordu ki bu hâli beni oldukça eğlendirdi. Basamakları inerken gözler bize döndü ama birden tüm evi görünmez bir karanlık esir aldı. Tüm ışıklar sönmüştü.

"Valla bu defa benimle ilgisi yok," dedim mahzun bir sesle. Faturayı ödemiştim. Karanlıkta, her yandan bir gülme sesi geldi cevap olarak.

"Elektrikler kesilmiş olmalı."

"Gitti film gecesi."

"E peki ne yapacağız?"

Herkes bir şey sorarken bir telefon ışığı önümüzü aydınlattı. Doğukan geçmemiz için bize telefonun feneriyle yol gösterdiğinde, Aycan'ın yanında açtığı boşluğa ikimiz de sıkışmıştık.

"Sabaha kadar donarız artık," diye söylenmeye başladı Osman.

"O hâlde ısınacak bir şeyler yapalım."

"Soyunup birbirimize sarılalım mesela." Asır koltuktan kalkarken Doğukan'ın tuttuğu ışık gözünü alıyordu ama gülümsemesinden bir şey kaybetmedi. "Şurada birkaç mum olacaktı." Oturduğu-

muz yerde sessizce bekliyorduk, Aycan sonunda hayıflanarak ayağa kalktı. Asır'ın yanına çakmak ateşinin yansımasıyla gitmişti. İlk yaktığı mumu eline alıp mutfağa doğru giderek gözden kayboldu. "Doğukan bana yardım eder misin?" diye seslendi biraz sonra.

Kübra ile birbirimize bakıyor ve ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sanki onlar evin sahibi biz de misafirdik. Osman en az bizim kadar sessiz şekilde kendi köşesindeydi. Bütün gün çalıştığı için sessizliğini yorgunluğuna verdim. Asır köşedeki masaya ve ortadaki sehpaya birer tane beyaz mum bıraktı. Doğukan ve Aycan döndüğünde ellerinde iki büyük şişe ve küçük shot bardaklar vardı.

"Birileri nasıl ısınacağımızı bulmuş." Asır, ayağa kalkıp duyduğu memnuniyeti ortaya serdi. İlk şişeyi açıp bardak kullanma gereği duymadan kafasına dikti.

"Yavaş ol oğlum, herkese yetecek onlar."

"Nedir o?" diye sordum.

"Tekila."

Kübra rahatsız olmuş gibi biraz daha bana sokuldu. Evdeki en yabancı kişi bendim ama onun bu güveni kendimi iyi hissettirmişti. Biraz gevşemesi ve birbirleriyle kaynaşmaları için, "Oyun oynayabiliriz," diye bir teklifte bulundum. Benim yaşadığım çevrede oldukça popüler olan oyunlar vardı ki insanlar keyif almak için sürekli o aptal oyunları oynayıp dururdu. Onların ayarları ve sınırları olmadığı için o oyunlar bana hep saçma ve tatsız gelirdi ama bu insanlarla eğlenceli olabileceğini düşündüm.

"Oyun mu? Çocuk muyuz biz?" Aycan, Asır'ın elinden kaptığı şişeyi shot bardaklarına eşit miktarda doldurdu.

"Bana uyar," dedi Osman bana bakarak. "Kuru kuru gitmesin." Köşesinden kalkıp yanımıza geldi ve ortadaki sehpanın dibine çöktü. Doğukan diğer tekli koltuğa yerleşmişti. Bir şekilde sehpanın etrafında daire olmuştuk.

"Ne oynayacağız, körebe mi?"

"*Ben hiç* oynayacağız," dedim Asır'a. "Herkesin önünde bir shot olacak. Mesela, 'Ben hiç hırsızlık yapmadım,' diyeceğiz, yapanlar kafaya dikecek."

"E o zaman ilk beş dakikada tüm içkimiz tükenecek." Doğukan kıkırdadı. Neler yapmış olduklarını düşünmek istemedim, sadece şaka yaptıklarını düşünmek istedim.

Asır masaya doğru eğildi, yüzünde yine can sıkıcı bir sırıtış vardı. Bunun hayra alamet olmadığı belliydi. "Ben başlıyorum o zaman," dedi. "Ben hiç bu odadaki biriyle ilgili fantezi kurmadım!" Tabii ki önündeki bardağı ışık hızıyla kafasına dikti. Biraz duraksasam da ben de aynısını yaptım. Benden aldığı cesaretle ama korku dolu gözlerle Kübra da aynısını yaptı. Onu Doğukan takip etti. Hepimizin gözleri Aycan ve Osman'daydı. Osman, küçük çaplı bir küfür mırıldanıp bardağı kafasına dikti. Asır'ın Çiçek ile ilgili fantezileri olabileceğini düşünmüştüm, bu bir an midemi bulandırmıştı ama sonra soruya *bu odadaki* diye vurgu yaptığını fark edince gerildim, kimden bahsediyordu? Bir anda onunla göz göze geldik. Pişmiş kelle gibi sırıttı. Benim aklımdan kimin geçtiği belliydi ama acaba Doğukan? O da Çiçek'ten mi bahsediyordu, Kübra'dan mı, yoksa Aycan'dan mı? Kahretsin, bu oyun o kadar da iyi bir fikir değildi!

"Ne var?" dedi tüm gözlerin hedefi olan Aycan. "Hiçbiriniz bana çekici gelmediniz." Bardak hâlâ önünde duruyordu.

"Bunun imkânı yok."

Aycan, Asır'a omuz silkti, epey ciddi görünüyordu. Bu kızın tavırları beni çok eğlendiriyordu. Güçlü, kendinden emin ve zekiydi.

"Sıra bende, ben hiç metrobüste birine âşık olup, onunla aynı durakta inip, onu takip etmedim." Uzun ve karmaşık sorusu karşısında herkes bir süre birbirine baktı. Aycan dışında kimse içkisine dokunmamış, o ise büyük bir kederle kafasına dikmişti. Yaklaşık bir dakika geçmesine rağmen başka kimse önündeki içkiye dokunmadı ve nihayetinde gözler Aycan'a döndü. Herkes ona, *ciddi misin?* der gibi bakıyordu.

"Bir şey söylemeyin sakın!" diye uyardı ve yanında oturan Osman'a pas attı. Bazılarımız gülmemek için kendimizi tutabilmiştik ama sadece bazılarımız...

"Ben hiç sevmediğim birine *seni seviyorum* demedim." Anlaşılan herkes kendi itirafını yapıyordu bu gece, tereddütsüz bardağı kafasına dikti. Asır da aynısını yaptı. Peşinden Aycan içti. Doğukan, ben ve Kübra dokunmadık. Yeşil gözler bir an bana baktı ama çok kısa sürede başını çevirdi.

Oyun sırayla gittiği için yeni hamle sırası bana gelmişti. Ne diyeceğimi düşünmemiştim, o yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ben hiç iddia uğruna birine ilanıaşk edip bir ay boyunca onunla çıkmak zorunda kalmadım." Kafama diktim. Kendimi inanılmaz utanmış hissediyordum ama Osman da içince biraz rahatladım. Doğukan ve Aycan'ın gözleri beni kafese almıştı. Tabii ya, Çiçek sanıyordu onlar beni.

"Uzun hikâye," diye geçiştirdim. "Gurur duyduğum şeyler değil."

"Kızım burada hangimizin gurur duyduğu bir şeyleri var ki!" Aycan ilk defa bana içtenlikle sırıttı.

"Ben hiç yalan söylemedim." Kübra, buruk bir ses tonuyla konuşunca hepimizin dikkati ona döndü. İlk içen kendisi olmuştu. Herkes hayatı boyunca muhakkak bazı yalanlar söylemiştir ama Kübra'nın söylediği, itiraf etmek isteyecek kadar onu inciten yalanın ne olduğunu cidden merak etmiştim. Hepimiz önümüzdeki içkileri tek seferde bitirdik.

"Kendimi hiç yalnız hissetmedim," dedi Doğukan. Bu defa içmek yerine biraz bekledi. Herkes kısa bir süre kendi bardağına bakarken bir şeyleri sorgulamaya başladı. Bu söylem herkesin canını sıkmıştı. Kederli bir şekilde nefes veren Osman'a kaydı bakışlarım. Aklıma annesinin hasta olduğu gelmişti, kim bilir nasıl zorluklar yaşamıştı tüm süreç boyunca, nasıl çaresiz hissetmişti kendini ona yetmeye çalışırken... Sonra Aycan, onun hikâyesini bilmiyordum ama yüzündeki yası görebiliyordum.

"Şerefe o zaman," dedi Asır kaşlarını çatıp bardağını havaya kaldırarak. Doğukan gülerek ona eşlik etti, sonra Osman, sonra ben, sonra Aycan ve Kübra... Hepimiz bardakları tokuşturduktan sonra aynı anda içtik.

"Ben hiç kendimden büyük biriyle birlikte olmadım." Müstehcen iddiamız yine Asır'dan gelmişti. Kübra ve ben dışında hepsinin içtiğini görünce biraz şaşırdım. Birbirlerine bakıp kısa süreli güldüler. Odadaki yabancılar yine yabancı kalmıştı... Biz de karanlıkta Kübra ile göz göze gelip omuz silktik. Onun daha önce bir ilişkisi olduğunu bile sanmıyordum ama onu ne kadar tanıyordum ki?

Elektrikler iki saat boyunca gelmedi ama biz ikinci şişenin yarısına hızlı bir şekilde gelmiştik. Önümüzdeki bardaklar yuvarlandıkça soruların seyri değişmeye başladı. Kübra, yarı baygın şekilde başını Aycan'ın omzuna yaslamış bir şarkı mırıldanıyordu. Asır da o ikisinin yanındaydı. Ben, nasıl ve ne zaman geldiğimi hatırlamadığım bir şekilde Osman'ın yanında aşağıda oturuyordum. Yerinden kımıldamayan tek kişi Doğukan'dı. Gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı ve diğerleri de benden farksız görünmüyordu.

"Ben hiç farklı bir hayata doğmak istemedim." Aycan bunu söylediğinde yarı güler yarı ağlar hâldeydi. Shot bardağını kafama diktiğimde ben de onun gibi hissediyordum.

"Ben hiçbirini bu kadar çok öpmek istemedim!" Kübra, bir anda kanepeden doğruldu, bir kahkaha attı, sonra da içti. Herkes ona eşlik etti ama bir noktadan sonra birbirimizi duymaz hâle gelmiştik. Artık herkes bu oyunu, içine attığı şeyleri itiraf etmek için kullanıyordu.

"Ben hiç reddedildiğim kişiye kafayı takmadım." Karanlık bir tebessüm, Asır'ın dudaklarında kıvrandı.

"Ben hiç arkadaşımın sevdiği kişiden hoşlanmadım." Doğukan'ın sözleri bir şey ifade etmeliydi ama kafamı toplayamıyordum. Ona bakmak ve yeşil gözlerini görmek istiyordum ama etraf bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Ben hiç ikiz kardeşimin yerine geçip Çiçek'mişim gibi davranmadım," diye kıkırdadım. Bir anda sessizlik oldu ve herkes bana döndü. Gözlerimi kapatıp başımı sehpaya bıraktım.

11. BÖLÜM: TELAFİSİ OLMAYAN

Sabah her şey bulanık ve griydi. Kafamın içi de öyle... Bulunduğum zeminin sıcak ve yumuşak yapısını hissederek olduğum yerde hafifçe döndüm. Yorganı çenemin altına kadar çekip baş dönmemin durmasını bekledim ama peşinden mideme inen bir yumruk geldi. Yüzümü buruşturarak olan biten şeyleri anımsamaya çalıştım.

"İkiz kardeşin mi?"

"Evet, benim ismim Dolunay. Ben Çiçek değilim." Kıkırdamalar.

"Ne diyor bu?"

"Ben zaten geldiği ilk gün anlamıştım. Yalancı sıçan. Kardeşi gibi kendini beğenmiş."

"Aycan sus. Bu, doğru mu?"

"Kardeşim mi? Ben onu tanımıyorum ki?" Ağlama sesleri.

"Sus, yarın söylediklerine pişman olacaksın."Asır'ın rahatsız olmuş sesi.

"Sen bunu biliyor muydun?"

"Doğu durum karışık."

"Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Çok olmadı." Yeniden gülüyorum ama bu defa kahkaha atarak. "Âşık olduğu kardeşim sanıp beni öptü bile."

"Âşık olduğu kardeşin mi?" diyor Kübra. "Seni öptü mü?" Hayal kırıklığı.

"Dolunay sus, yukarıya çık hadi."

"Hâlâ Çiçek'e mi âşıksın? Seni istemiyor, senin çocuk olduğunu düşünüyor." Kendimi geriye doğru atıp dudaklarımı büküyorum. "Kübra senin için daha iyi."

"Bütün bunları biliyor muydun? Bir de Çiçek'le mi konuştun?" Kübra artık ağlamaya başlıyor.

"Herkes sussun!" Doğukan adeta gürlüyor ama benim başım o kadar dönüyor ki nereden bağırdığını seçemiyorum bile.

"Sana güvenmiştim."

"Biz de tam onun iyi biri olabileceğini düşünmeye başlamıştık."

"Ben demiştim abi size, kardeşi neydi ki bu ne olsun."

"Sadece yüzleri değil, yüzsüzlükleri de benziyor."

Kargaşa... Söylenmeler... Ağlamalar... Hayal kırıklığı... Heyelan gibi üzerime yığılan bir yalan seli...

Kafamın içinde duyduklarımı yok saymak için gözlerimi açtım. Boş bir tavanla karşılaştım ama bana ait, kardeşime ait olan Kübra ile paylaştığım odada değil. Allah kahretsin! Ben ne yapmıştım. Yatakta doğrulduğum an da başıma şiddetli bir ağrı girdi, beynimden vurulmuş gibiydim. Gözlerimin aydınlığa alışması için kısa süre bekledim ama ben nasıl alışacaktım dün gece yaptığım şeye?

Sırtımı duvara yaslayıp etrafa baktım. Tek kişilik oda ama Doğukan'ın odası değil, başkasının odasını da görmemiştim zaten. Korunma ihtiyacıyla yorganı iyice kendime çekip dudaklarımı dişledim. Hepsi duymuştu. Kübra? Kübra'yı çok incitmiştim. Asır... Kahretsin, Çiçek'in onunla ilgili söylediği her şeyi anlatmıştım.

Kendini beğenmiş, demişlerdi. *Kardeşi gibi kendini beğenmiş.*

Peki, şimdi ne yapacaktım? Kafamı duvara çarptım. Küçük sayılacak bir odada tek başımaydım. Üzerimde lacivert bir yorgan vardı ama yatağın üzerinde çarşaf yoktu, bacaklarım içinde kaydığında çarşafın kenardan düştüğünü gördüm. Beni buraya kim getirmişti? Beni kapının önüne atmadıkları için şanslıydım ama

neden Kübra'nın yanına değil de bu odaya getirmişlerdi? Kübra istememiş miydi? Kahretsin, kahretsin, kahretsin...

Onlarla nasıl yüzleşecektim... Kübra'dan nasıl özür dileyecek, Doğukan'a bunu nasıl açıklayacaktım? Osman daha dün uyarmıştı beni onları üzmemem için ve üzerinden yirmi dört saat geçmeden hepsini paramparça etmiştim... Ve Çiçek! Kız kardeşimi, korumak istediğim kız kardeşimi çok zor durumda bırakmıştım. Bunu nasıl düzeltecektim?

İçimden bir ses tek kelime etmeden evden çıkmamı ve şehrime geri dönmemi söylüyordu. Çiçek zaten onlardan hoşlanmıyordu. Aileme durumumuzu anlatırdım ve Çiçek'in bizimle yaşaması için onlara baskı kurardım. Başta diretseler de kardeşimi sokağa atacak değillerdi. Bu konu da böylece kapanırdı. Çiçek burada böyle bir hayat yaşamaktansa benimle yaşamayı tercih ederdi... Ama bu düşüncelerin hepsi gerçeklerden daha çok canımı yakmıştı. Bir anda göğsüm sıkışıyor gibi hissettim.

Bu insanları son görüşümün dün gece olmasını istemiyordum, beni hatırladıkları anların dün gece olmasını istemiyordum; onları bir daha görebilmek istiyordum, hayatımın bir parçası olmalarını istiyordum.

Gözlerimden akan yaşları silmek için parmağımı kaldıramadım bile. Bununla nasıl baş edecektim, bu durumu nasıl düzeltecektim? Beni affedebilecekler miydi? Çiçek beni affedecek miydi?

Odanın kapısı açıldığında hâlâ akmaya devam eden gözyaşlarımı engellemeye çalışıyordum. İçeriye Asır girdi. Yüzünde daha önce görmediğim mutsuz bir ifade vardı. Kapıyı arkasından kapatıp derin bir nefes alarak bana döndü.

"Özür dilerim," dedim mahvolmuş bir sesle. Başka ne söyleyebilirim, bilmiyordum. "Çok özür dilerim, ben her şeyi mahvettim." Bana bakarken yüzünden başka bir hayal kırıklığı geldi geçti. Beni buraya taşıyanın o olduğunu anlamam uzun sürmedi, muhtemelen kardeşime duyduğu sevgisine sadakatinden ötürü beni öylece ortada bırakamamıştı.

"Toparla kendini," dedi sonunda konuştuğunda ama sesi kesik kesikti. Ne diyeceğini bilmeyen, öylesine bir şey söylemiş olmak için konuştuğu bir tavırla.

"Hiçbirinizi incitmek istemedim."

"Ama herkesi incittin."

"Ben," dedim ama sesim kendi kulaklarıma bile ulaşamadan hıçkırmaya başladım. "Ben şimdi ne yapacağım?" Bunu ona mı yoksa kendime mi soruyordum emin değildim ama her koşulda cevabı yokmuş gibi hissettim.

"Bir yerden başlamalısın," dedi. Yatağın bir bölümü çöktüğünde oturduğunu anladım. Benden ne kadar nefret ettiğini görebilirmişim gibi yüzüne baktım. Kederli bir gülümsemeyle, "Demek biliyordu," dedi. O an Çiçek'e karşı hissettiği duygulardan bahsettiğini anladım.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Seni üzmek istememiş, uzak durmayı tercih etmiş."

"Kübra yüzünden mi?" Bu ayrıntıdan bahsettiğimi hatırlamıyordum ama mümkünmüş gibi biraz daha parçalandım. Onların kırılan parçalarını onarmadan önce kendi parçalarımı nasıl onaracaktım? "Yoksa bir çocuk olduğumu düşündüğü için mi?" Derin bir nefes alıp ellerini birbirine kenetledi. Bir şeylerden güç almaya ihtiyacı olduğu ortadaydı.

"O," dedim ama nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. "O sadece hepimizden daha olgun," diyebildim acı içinde. "Senin iyi biri olduğunu biliyor. Aslında hepinizi kendi çapında seviyor."

Alay eden bir tonda güldü. Gözleri tavanın kırık dökük boyasını inceliyordu. Canının ne kadar yandığını tahmin etmem imkânsızdı.

"Üzgünüm," dedim tekrar. "Hâlâ onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın."

"Kübra nasıl?"

Bana dönüp *nasıl olmasını bekliyorsun* der gibi gözlerini kaçırdı. "Uyuduğunu sanmıyorum, bütün gece hıçkırıklarını duydum." Yeniden ağlamaya başladım. Onları mahvetmiştim. Hepsi artık birbirine yabancıydı. Küçük, mutlu dünyalarını yıkmıştı aptal zengin kızı.

"Buradan defolup gideceğim," dedim kendime büyük bir öfkeyle. "Hayatlarınızdan gideceğim."

"Kaçacaksın yani? Her şeyi dağıttıktan sonra."

"Bir daha beni görmek istediklerini sanmıyorum."

"Ve her şeyi Çiçek'e bırakacaksın. Sana olan öfkelerini ondan çıkarmalarına izin vereceksin." Artık o da kızgındı. Ve kızgınlığı sesine yansıyordu. Ve sonuna kadar haklıydı.

"Ben-" Olanlara hâlâ inanamıyormuş şekilde başımı salladım. "Her şeyi nasıl bu duruma soktum."

Komik olmayan hâlimize yapay bir şekilde güldü. "İçki tüm kötülüklerin anasıdır."

"Kahretsin!" diye mırıldandım. "Şu an kendimden o kadar nefret ediyorum ki."

"Bunun bir işe yarayacağını düşünüyorsan."

"Asır," dedim ızdırap içinde. "Buna hakkım yok biliyorum ama ne olur bana yardım et."

Gözleri üzerimde dolaştı. Sanki buna değip değmeyeceğime karar vermeye çalışıyordu. Açıkçası ben olsam buna değmediğimi düşünürdüm. Derin bir nefes vererek kendini yatağın üzerine bıraktı. Yüzünü ellerinin arasına alıp başını ovdu. Onun da bütün gece ayakta olduğunu anlamak zor değildi. "Kübra ile başla," dedi soğukkanlılıkla. "Aycan ve Osman ile devam et özür dilemeye." *Özür*

kelimesinin üzerine vurgu yapmıştı. Bunu bile akıl edemeyeceğimi düşünüyor olmalıydı. Haksız sayılmazdı ama onlara ne diyecektim ki? Elimde özür dilemekten başka bir şey yoktu.

"Doğukan çok kızdı mı?" diye sordum. Bu sorudan da düşünceden de kaçmaya çalışıyordum.

"O konuda ben yardım edemem," dedi elini yüzünden çekip. "Onun üstüne gitme. Yalan onun tahammül edemediği tek şeydir." Ve ben fazlasıyla yalan söylemiştim ve o yalanlar olabilecek en rezil şekilde ortaya çıkmıştı. Gözlerimi kaçırıp başımı salladım. Kendimi telkin etmeye çalışıyordum. Ne kadar uğraşmam gerekirse gereksin, ne kadar zaman alacağı da umurumda değildi. Yarattığım enkazı toplamadan buradan ayrılamazdım. Çiçek'e bıraktığım şey yıkılmış bir dünya olmamalıydı.

Ayağa kalkana kadar titrediğimi fark etmemiştim. Üstüm başım berbat hâldeydi. Bir gecede olabilecek en kötü şekilde dağılmıştım. İlk adımı atmak için kalan tüm cesaretimi toplamam gerekti. Kapıdan çıkarken Asır'a bir kez daha baktım ama o bana dönüp bakmadı. En az benim kadar berbat görünüyordu. Hepsinin kalbini geri dönüşü olmaz şekilde kırmıştım. Artık birbirlerinin yüzüne nasıl bakacaklardı bilmiyordum ama bir şekilde bunu mümkün kılmak zorunda olduğumu biliyordum.

Kübra ile ikimizin paylaştığı odaya girmeden önce kapının önünde dakikalar geçirdim. Elim kapı koluna birkaç kez gitti ama sanki tenimi yakıyormuş gibi parmaklarımı geri çektim. Onun kadar naif bir insanı ne kadar incittiğimi düşünmek her adımımı geriye itiyordu. Sonunda odaya girmeme neden olan tek şey, merdiven basamaklarında duyduğum adım sesleriydi ve kiminle karşılaşacağımı bilmemem.

Bağdaş kurmuş yatakta oturuyor ve artık ağlamaktan bitap düşmüş hâlde pencereden dışarıyı izliyordu. Kapıyı kapattığımda bile bir kez olsun dönüp bakmadı. Korkudan kalbim boğazımda atıyormuş gibi hissettim. Avucumun içini kaşırken yatağının yanına gidip dikildim.

"Kübra?" diye seslendim bitik bir hâlde. Yine bana bakmadı. Bunun zor olacağını kendime hatırlattım. "Kübra ben çok üzgünüm, senin, hiçbirinizin kalbini kırmak istemedim. Çok ama çok üzgünüm. Lütfen bana bir şey söyle."

Boğazından bir hıçkırık kaçtı. Dağılmış saçlarını eliyle omzunun bir yanında topladı. Gözlerinin altındaki mor halkalar ne kadar kötü durumda olduğunu gösteriyordu. Ben sızmış bir şekilde uyurken onlar tüm gece gözünü dahi kırpmamıştı.

"Rezil oldum," dedi sonunda. Elleri hâlâ saçlarında dolanıyordu. "Herkese rezil oldum ama en kötüsü ne biliyor musun? Orada Asır'ın Çiçek'i sevdiğini bilmeyen tek kişi bendim. Onu asla affetmeyeceğim."

Ahmaklığım, kız kardeşimin en yakın arkadaşını kaybetmesine mal olmuştu. Ona yardım etmek isterken çok büyük bir soruna neden olmuştum. Silkelenip gözlerimi birbirine bastırdım. Yatakta yan bir şekilde oturup önce cümleleri kafamın içinde süzgeçten geçirdim.

"Çiçek sadece üzülmeni istememiş," dedim. "Bu yüzden herkesten uzak durmak istemiş. Hem bu çok eskidenmiş."

"Asır hâlâ onu seviyor."

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. Biraz rahatlamıştım çünkü asıl kırıklığı Asır'a karşı yaşıyordu. Aşk acısı çekiyordu. "Ona sordum, sadece reddedildiği için mutsuzdu."

"Onunla bunun hakkında konuştun yani." Sesi benden iğrenirmiş gibi çıkmıştı. Kahretsin, yanlış yerden giriş yapmıştım. Derin bir soluk alıp sakin olmaya çalıştım. "Kübra gerçekten üzgünüm, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Biraz içki iç, yardımcı olur," dedi hiddetle. Ondan böyle büyük bir çıkış görmek beni geri adım atmaya itiyordu. En merhametli olanın Kübra olacağını sanmıştım ama en çok incinen de oydu.

"Beni nasıl affedeceksin?"

"Boş ver, Dolunay," dedi. İsmimi ondan bu şekilde duymak gözyaşlarımın yeniden kirpiklerime hücum etmesine neden oldu. Gözlerini pencereden ayırmıyordu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini tahmin etmem imkânsızdı. Sadece bitkin ve hasta gibi görünüyordu.

"Lütfen Çiçek'e kızma," diye yalvardım. "Onun bir suçu yok. Kendini onun yerine koy sen ne yapardın?" Bir süre dönüp bana baktıysa da bir şey demedi. Bütün bunların onun için çok fazla olduğunu anladığım an, benim için de çok fazla olduğunu anladım. Bu yüzleşmeye hazır değildik. Acele davranmıştım. İlk vurgunu atlatmış olma ümidi ve onu biraz kendi hâline bırakma isteğiyle oradan ayrılmak üzere kapıya ilerledim.

"Dolunay," diye seslendi. Ona doğru hevesle döndüğümde yüzündeki hiddet, buzlu suya girmişim hissi uyandırdı bende. "Yaptığın diğer kötü şey neydi, biliyor musun? Asır'ın Çiçek'i sevdiğini bilmene rağmen Doğukan'a o kadar yakın davranman. İki arkadaşı birbirine düşürmekten daha iyi işlerin olmalı." Yeniden pencereye döndüğünde beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Bir an önce oradan çıkıp uzaklaşmak istiyordum. Ardımdan kapattığım kapıya sırtımı yasladım. Nefes alış verişimi dengelemeye çalışıyordum ama ben daha kendime gelemeden tam karşıdaki kapıdan, banyodan Aycan çıktı.

Beni gördüğünde yüzünde alaycı bir tiksinti peyda oldu. Gülüyordu ama hâlime gülüyordu. Zavallılığıma gülüyordu. O an onunla konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordum.

"Dolunay..." dedi. Yüzündeki ifade biraz daha yumuşamıştı. Bana neredeyse anlayışla bakıyordu. "Bu kadar yalana ve oyuna ne gerek vardı?" diye sordu. Bu oldukça makul bir soruydu, hakkını vermeliydim.

"Bir gecelik bir şeydi," diyebildim.

Kaşlarını kaldırmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. "Yanlış bir mekânda tanıştığın, yanlış kişi bir geceliktir," dedi gülerek.

"İçip kafayı dağıtmak bir geceliktir. Deli gibi dans etmek, soğukta koşmak, işi gücü bırakıp hiçbir şey yapmamak bir geceliktir. Bir insanın yerine geçmek değil." Dudaklarını birbirine bastırıp homurdandı. Beni yargılamıyordu ama hor görmekten de kendini almıyordu. Ona kızmaya hakkım olmadığını kendime hatırlattım.

"Bir gece burada kalıp dönecektim," dedim yeniden. Duruşumdan taviz vermemeye çalıştım. En iyisinin olanı biteni doğrudan, geç kalınmış bir dürüstlükle anlatmak olduğuna karar verdim. Başka bir savunmam ya da söyleyecek daha iyi bir şeyim yoktu zaten. Elimde sadece gerçek vardı ama artık kimsenin onu umursadığını sanmıyordum. Sesim artık katı ve soğuktu. "Sonra daha fazla kalmam gerekti, benimle konuşmuyordunuz zaten, o yüzden sorun olmayacaktı. Sizinle yakınlaşacağım aklıma gelmedi."

Bir süre kafasının içinde muhtemelen söylediklerimi tarttı ama duyduklarına ikna olmamıştı. "Bizimle yakın olmayan biri için bazılarımızın hayatına çok fazla müdahale ettin."

Gözlerimi kapatıp içimden bir küfür mırıldandım. Biliyordum. Kahretsin, biliyordum. "Doğaçlama gelişti," diye kendimi savundum. "Önce oyun gecesi, sonra metrobüs, sonra garsonluk... Ben sadece yardım etmeye çalıştım."

"İnsanlara sadece parayla yardım etmeye alışkın olduğunu da böylece kanıtlamış oldun." Bu şu ana kadar duyduklarım arasında en çok canımı yakan şey olmuştu ama dahası, Aycan bunu canımı yakmak için ya da kötülük olsun diye söylememişti, inandığı şey ve belki de doğru olan şey bu olduğu için söylemişti.

"Üzgünüm," dedim kendimi zorlayarak. Ne olursa olsun hepsine bir özür borcum vardı. "Bu şekilde olduğu için özür dilerim, kimseyi incitmek istememiştim."

"Biliyorum," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Bizi neden incitmek isteyesin ki? Sen sadece düşüncesiz davranıyordun. Zengin hayatından buraya geldin ve bizi ilgi çekici buldun. Kafesteki hayvanlar gibiydik. Senin için bu ev, içinde çeşit çeşit canlıların bulunduğu

bir kafesten farksız olmalı. Eğlendin ve etrafındaki tüm ruhu parayla yıkanmış insanlara oranla aramızdaki dostluğu sevdin, bizi sıcak buldun ve kendini buraya aitmiş gibi görmeye başladın. Hatta o kadar kendini bilmezdin ki bize yardım edebileceğini sandın çünkü sen de diğer tüm insanlardan farksızsın, oradan bize bakıyor ve yardıma ihtiyacımız olduğunu sanıyorsun." Yüzünde yumuşak bir ifade bulunmasına rağmen çelik gibi sert sözlerinde biraz olsun duygusallık yoktu, sadece katıksız bir gerçek vardı. O kadar haklıydı ki donup kalmıştım.

"Yardıma ihtiyacı olan şimdi kim, Dolunay?" Yavaşça fısıldadıktan sonra merdivenlerden sakince inip gitti. Peşinden gitmek istedim ama söyleyebilecek başka bir şeyim yoktu. Onun yerine son basamağa oturup başımı tırabzana yasladım. Ne aşağı inebiliyordum ne de Kübra'nın yanına dönebiliyordum. Başka bir hesaplaşma ya da başka bir yıkılma için orada durmaya ve sessizce ağlamaya devam ettim.

Bir çift ayak önümde durana kadar bir yandan gözlerimi siliyor, bir yandan yeni akan yaşlara ev sahipliği yapıyordum. Muhtemelen dün gece salona düşürmüş olduğum telefonu uzattı Osman. Yaşlardan ötürü gözlerim buğulandığı için yüz ifadesini tam seçememiştim. Telefonu alıp kenara koyduktan sonra gözlerimi sildim. "Teşekkürler," dedim yarım yamalak. Cevap vermek yerine bana bakmayı sürdürdü.

"Çok benziyorsunuz," dedi sonra gülümseyerek. "Ama sen daha güzelmişsin."

Ağlamaklı bir şekilde güldüm. Bir daha gülebileceğimi bile sanmıyorken hem de. "Sadece aptal bakımlar," dedim. "Onlar herkesi güzelleştirebilir."

"Beni de mi?" Yanıma otururken yüzünde başka bir gülüş belirdi. Hareketine de tavrına olduğu kadar şaşırmıştım.

"Bana kızmayacak mısın?" diye sorma gafletinde bulundum. Herkes bir an önce sinirini üzerinden atsın istiyordum. İnsanlar ne

kadar çabuk kızarsa, öfkesini ne kadar hızlı dışa vurursa, o kadar hızlı affetme evresine geçerdi. Şanslıysan tabii...

"İlk duyduğumda bir afalladım ama seninle duygusal bağ kuran ben değildim." Omuz silkti. Diğerleri kızgındı çünkü bana değer vermişlerdi, daha doğrusu Çiçek'e. Onun başka bir yanını gördüklerini sanmışlardı. Aslında bu sadece Doğukan için böyleydi. Asır ve Kübra'nın kalbi kırıktı.

"Yine de özür dilerim," dedim. Böylece geriye tek bir özrüm kalmıştı.

"Berbat görünüyorsun." Bana dönüp saçlarımı yüzümden çekti. "Böyle ağlamaya devam edersen paran seni kurtaramayabilir."

"Keşke hatalarımıza da bakım yaptırabilsek."

Bu onu epey eğlendirmişti.

"Çiçek nasıl kabul etti tüm bunları?"

"Onu zorunda bıraktım diyebiliriz." Nefes almaya çalıştım. "Ayağını sakatladığını burada kaldığım ilk gece Kübra'dan öğrendim. Benden her şeyi gizliyordu, ben sadece biraz dinlenmesini istedim ve onun yerine yaşadığı zorlukları biraz olsun sırtlamak istedim. Her şeyin bu kadar karışacağı aklımın ucundan bile geçmedi."

"Çiçek harbi kızdır ama biraz kafadan sakat. Kardeşi para içinde yüzerken kendisi sürünen dünya üzerinde kaç kişi vardır?"

"Çiçek hakkında iyi bir şey söyleyen tek kişi olabilirsin." Belli belirsiz gülümsedim. Bana ve Çiçek'e karşı böylesine anlayışlı olması çok tuhaftı. Hem de tüm bu saçmalıklar yaşanmadan önce bana en mesafeli ve en soğuk davranan kişi olduğunu göz önünde bulundurduğumuz zaman.

"Şimdi davranışların mantık buldu," dedi. İmamı anlamıştı. "Çiçek senin gibi davranmazdı. Bunu o ikisine söylemiştim." O ikisi. Asır ve Doğukan. Ama Asır gerçeği zaten biliyordu, Doğukan bu yüzden de çok öfkeli olmalıydı. Kübra'nın bana onu sinirlendirmememi söylemesinin üzerinden yirmi dört saat bile geçmemişti üstelik.

"Benden nefret etmemene sevindim," dedim söyleyecek bir şey bulamayınca. İnsanlarla kardeşim ve param hakkında konuşmak istemiyordum. Ya kardeşimi aptal ya da beni vicdansız sanıyorlardı, ayrıca çok meraklı davranıyorlardı. Onları anlıyordum ama onların da bizi anlamaya çalışmasını bekliyordum.

"Öyle söylemedim," dedi sırıtarak. Ayağa kalkıp destek verircesine omzumu sıktı, ardından gözden kayboldu. Geriye sadece Doğukan ile yüzleşmek kalmıştı ki en zorunun bu olacağını tahmin edebiliyordum. Ona ne söyleyeceğim konusunda bir fikrim yoktu ama onu düşünmek bana, Kübra ve Asır'ı anlamam konusunda yardımcı oluyordu. Kalbim kırılmış gibi hissediyordum.

Yere bıraktığım telefonu alıp Çiçek'e zorlanarak bir mesaj yazdım:

"Selam küçük kardeş. Burada işleri biraz karıştırdım. Kardeşim olduğun için beni affedeceğini umuyorum."

"Neler oldu? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim ama diğerleri için aynı şey geçerli değil."

"Önemli olan sensin. Ne oldu?"

"Kim olduğumu öğrendiler. Daha doğrusu kim olmadığımı..."

"Zaten sen söylemek istemiyor muydun?"

"Evet ama bu şekilde değil."

"Nasıl oldu?"

"Bir oyun oynuyorduk ve ben aptal gibi sarhoş oldum. Her şeyi itiraf ettim."

"Onlarla oyun oynayıp üstüne bir de sarhoş mu oldun? Âlemsin Dolunay."

"Eğlenceliydi..."

"Eğlence anlayışımız çok farklı."

"Bana kızmadın mı?"

"Kötü çocuklar olmadığını biliyorum ama benim için çok şey ifade etmiyorlar. Onlar yüzünden sana kızmam."

"Kübra da çok kızgın ve kırılmış hâlde... Sadece bana değil, sana da. Ona Asır'ın sana karşı beslediği duyguları söyledim. Aslında bunu herkesin içinde söyledim. Asır da oradaydı. Allah'ım! Ben berbat bir insanım. Her şeyi batırdım."

"Saçmalama. Kübra bu kadarcık şeyle baş edemiyorsa hayatın kendisiyle hiç baş edemez. Bir şekilde o odadan çıkıp büyümesi gerekiyordu. Bunları dert etme. Asır'ın da gerçekleri öğrenmesi o kadar kötü değil."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Neredeyse acımasızsın."

"Hayat da öyle küçük kardeşim. Ve gerçekten böyle düşünüyorum. Canını sıkma ve seni üzmelerine izin verme. Buraya dönmek ister misin? Akşam uçuşlarına bakabilirim hemen."

"Hayır, hayır. Bunu istemiyorum. Yaptığım hataları düzeltmek istiyorum. Onları ne hâle getirdiğimi görmedin Çiçek."

"Ya sen ya onlar abartıyor olmalısınız. Ne olmuş yalan söyledinse? Bu onları ilgilendirmez."

"Aramız neredeyse iyiydi, Doğukan'la. Aycan'la bile iyi anlaşıyorduk."

"Dolunay, Aycan ile aynı yurtta kalıyorduk ve birbirimizden hiç hoşlanmadık. Benim için büyük kayıplar filan değiller. Kafana takma."

"Sanırım benim için önemli hâle geldiler. Bunu söylemem komik mi?"

"Hayır, sen iyi kalpli birisin."

"Sen de öylesin."

"Kardeşin olduğum için böyle söylüyorsun."

"Neden onları önemsemek için kendine izin vermiyorsun?"

"Hayattan beklentilerimiz farklı. Dediğim gibi, kötü insanlar olmadıklarını biliyorum ama onlarla bağ kurabileceğim şeylere sahip değiller. Arkadaşlıklarını eğlenceli bulmadım ve aralarında hoşlanacağım kimse de olmadı. Sen onlara değer verdiysen ne mutlu onlara ama seni incitmelerine izin verme. Belki de oyunu bitirmenin vakti gelmiştir."

"Bunu istemiyorum desem bana kızar mısın? Orada işler nasıl? Sen neler yapıyorsun?"

"Sanat derslerine gidiyorum, birkaç partiye katılıyorum, yemek yiyorum ve başka bir şey yapmıyorum. Beni soruyorsan, daha iyi olmamıştım ama istediğin zaman dönmeye hazırım."

"Bu kadar çabuk mu? Nasıl ya? Her şeyden memnunsan neden dönmek isteyesin?"

"Dönmek istiyorum, demedim; dönmeye hazırım, dedim. Bu oyunu sonsuza kadar oynamayacağız. Buraya da bağlanamam, bir şeylere bağlanmadığım için de senin şu an yaşadığın şeyleri yaşamam. Üzgünsün ve seni incitiyorlar ama hâlâ kendini affettirmek istiyorsun."

"Bunun neresi yanlış?"

"Üzgün hissetmeyi sevmiyorum, özellikle insanlar yüzünden. Hayat bundan daha fazla olmalı."

"Sakıncası yoksa ben burayı toparlayana kadar kalmak istiyorum."

"Sen bilirsin ama o zaman sana bir şeyler göndereceğim. Orada giyecek düzgün şeylerim olmadığını biliyorum. Sana kıyafet göndereceğim ve kredi kartlarından birini. Madem kalmak istiyorsun daha fazla heba etme kendini, benim de içim rahat etsin."

"Sevdiğin kıyafetlerden gönder. Teşekkür ederim, bana kızmadığın için özellikle. Seni çok seviyorum."

"Sana asla kızmam, en değerlimsin."

12. BÖLÜM: FARELER VE İNSANLAR

Doğukan, o gece ve ertesi gün eve hiç uğramadı. Osman ve Aycan, günlük rutinlerine döndüler ama zaten doğrudan onları etkileyen bir şey yoktu. Ertesi gün Kübra ile paylaştığımız odaya yeniden girdim ama Kübra, yataktan hiç çıkmadı. En azından artık ağlamıyordu ve bu, büyük bir gelişmeydi. O gün Asır'ı da hiç görmedim, akşam zil çaldığında Aycan seslenene kadar ben de yataktan çıkmamıştım.

Çiçek, bahsettiği kargoyu göndermişti ve sandığımdan daha büyük bir şey gelmişti. En büyük boy olan pembe bavulumu getiren kargocu çocuklar durumdan hiç de memnun olmayan yüz ifadeleri ile karşımda dikiliyorlardı. Bavulu iki kişi anca taşıyabilmişlerdi...

"Bunu imzalamanız gerekiyor," dedi çocuk, nefes nefese kalmıştı. Mahcup bir şekilde ve Osman ile Aycan'ın bakışları altında kâğıdı imzaladım.

"Teşekkürler," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Aldığım karşılık, ters ve bayık bakışlar oldu ama gülümsememi korumayı başardım. Bavulu içeriye çekerken epey cebelleşmem gerekmişti. Ve sağ olsun kimse bana yardım etmedi ama kapıyı kapattığımda ikisi de beni göz hapsine almıştı.

"Bu da ne?" diye soran Aycan oldu. Çiçek şaka yapmaya çalışır gibi, neredeyse boyum kadar olan bavulu jelatinle iyice sarıp sarmalamıştı. Bir de kardeşim için *espri anlayışı yok* derler, resmen kurdele bile bağlamıştı! Devasa boyutta bir hediye paketine benziyordu bavul. Harika...

"Sanırım kıyafet," dedim. İnanılmaz derecede utanmıştım, bir an önce o bavuldan kurtulmak, hatta bana ait olmadığını söyle-

mek istiyordum. Buna gerek olmadığını biliyordum, sırf bir şeylere sahip olmam onlardan utanmamı gerektirmezdi ama bazen sahip olduğunuz şeylere aslında o kadar da sahip olamıyordunuz. Bu sizin sahip olduklarınızdan çok, kendinizi neye ve nereye ait hissettiğinizle ilgiliydi.

"Küçük bir eve benziyor." Osman, ellerini ceplerine koyup parmak uçlarında öne doğru eğildi. "Nereden çıktı bu?"

"Çiçek göndermiş."

Aycan, düşünceli bir şekilde bavulun etrafında dönerek onu incelemeye koyuldu. "Kardeşin geri dönmeyi düşünmüyor anlaşılan." Bunu neredeyse azarlar tonda söylemişti. Aycan'ı geldiğim ilk günlere nazaran sevmeye başlamıştım, hatta tavrından ve kişilik özelliklerinden epey hoşlanmıştım ama sürekli vicdan azabı gibi kinaye yapmaya bayılıyordu. Kafanızın içinde sürekli bastırmak istediğiniz bir ses gibiydi. Az konuşuyordu ama duymanız gereken şeyleri söyleyip duruyordu.

"Sanırım bu sizi ilgilendirmiyor." Birilerinin sürekli benim ve kardeşim hakkında ahkâm kesmesi can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Onlardan ne kadar özür dilersem benden bekledikleri de sürekli bir özür olacaktı anlaşılan. İpleri yeniden elime almaya karar verdim. Yaptığım yanlışlar olabilirdi ama mahkeme salonlarında bile suçunu itiraf edersen iyi hâl indiriminden yararlanabiliyordun.

Bavulu tutacağından tutup gücümün izin verdiği ölçüde merdivenlere kadar taşıyabilmiştim ama ondan sonrası için bir planım yoktu. Bunu tek başıma yukarı çıkarmam kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı. Kısa süreli düşündükten sonra yanaklarımı şişirip bıkkın bir nefes verdim. Bavulu burada açmam gerekecekti, içindekileri parça parça yukarıya taşımak zorundaydım ama zaten yukarıda da bunları koyacak doğru düzgün bir dolap filan yoktu.

"Tut ucundan da evin ortasından çekelim şunu." Osman, tatlı bir huysuzlukla yanıma geldiğinde ciddi olup olmadığına bakmak için yüzünü inceledim. Tuhaf ki o oyun gecesinde yaşadığım reza-

let, herkesle aramızı bozarken onunla beni yakınlaştırmıştı. Nedenini sorgulamaya kalktığımda cevabı artık hareketlerimin bir anlam kazanması olmuştu ve bu, benim için yeterli bir açıklamaydı. Sanki Çiçek olmadığıma memnun olmuştu Osman.

"Sen şuradan tut, ağırlığı bana ver." Onun talimatlarına uyarak gösterdiği şekilde bir ucunu havaya kaldırdım, ağırlığın asıl kısmını kendine almıştı. Omzumun üzerinden arkama bakarak merdivenleri çıkarken kargocu çocukların bakışları zihnimde yeni bir anlam kazandı. Daha basamakların yarısını bitirmeden, "Biraz duralım!" diye nefes nefese soluyup merdivene geri koydum bavulu ama bavul, hazırlıksız yakalanan Osman'ın üzerine düşüyordu neredeyse. Küçük çaplı bir çığlık atarak tutacağı havada yakaladım ve bavulu tüm gücümle kendime çekerken bir yandan da tırabzana tutunmaya çalıştım.

"Ölmek için güzel bir yöntem değil," dedi Osman dişlerini sıkıp. Alt basamaklardan bavulu iterek desteklemeye çalışıyordu.

"Tamam, affedersin, yakaladım. Devam edebiliriz." Yeniden tuttum ama nasıl olduğunu bir ben, bir şu bavul, bir de Allah biliyordu. Aycan merdivenlerin başında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izlerken merdivenin sonunda aynı şeyi Kübra da yapıyordu. Ama ikisi de kılını kımıldatıp yardım etmeye yanaşmadı. Aman ne hoş!

"Bu da nedir?" diye sordu Kübra. Günlerdir kimseyle konuşmadığı ve genelde ağladığı için sesi çatallaşmıştı.

"Bavul."

"Onu görüyorum."

"Çiçek yollamış."

"Beklenmedik bir sürpriz daha mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Hiç boş durmuyorsunuz."

"Şunu yapmayı keser misin?" Ellerimle dizlerimden destek alıp soluklanmaya koyuldum. Osman, direkt kendini yere atmış nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Siz ikiniz bu oyunu ne zaman keseceksiniz?" Siniri hâlâ geçmemişti, bu kadar kolay geçmesini beklemiyordum ama onun gibi naif birinden böyle sert çıkışlar da beklemiyordum. Bir şekilde üzerinde eğreti duruyordu. Kalp kırıklığının ilacı keşke beni azarlamak olsaydı. Yine de bu tavrına izin verdim, iyileşmesi için bu gerekiyorsa...

"Oyun bitti," diye kabul ettim. "Sadece burada kalıyorum, kardeşimin odasında, kardeşimin yatağında. Bunun da mı sakıncası var?" Onları üzdüğüm için kendime yeterince yükleniyordum zaten. Herkes her şeyi ne kadar çabuk kabul eder ve üstesinden gelirse o kadar iyiydi.

"İyi," diye kestirip attı ve hışımla odaya döndü. Peşinden bakarken yavaşça doğruldum. Belki de Çiçek haklıydı, bunlara gerek yoktu, onları bu kadar kafama takmamalıydım ama elimde değildi. Bana bu şekilde bakmalarını, benimle bu şekilde konuşmalarını istemiyordum. Bu beni de en az onlar kadar incitiyordu.

"Sen cidden olanlar için üzülüyorsun, değil mi?" diye sordu Osman. Ona doğru bakmak için başımı eğdim, bir sürü şey söylemek geçti içimden ama sadece başımı sallamakla yetindim.

"Acısını senden çıkarıyor." Olduğu yerde doğrulup sırtını duvara verdi. Belli ki bir şeyler konuşacaktık, çaprazında kalacak şekilde merdiven basamağına oturdum ben de.

"Neyin?"

"Kalp kırıklığının."

Asıl mesele zaten buydu. Kübra, Asır için üzülüyor; Asır, Çiçek için üzülüyordu. Aslında baksalar ikisi de aynı şeyi yaşıyor ama ikisi de utanıyordu. Aslında herkes her şeyi bilmesine rağmen bu yüzden susuyordu belki de. İnsanlar hissettiğiniz şeyi bilebilirlerdi ve bunda sorun yoktu ama siz onların bildiğini bilmediğiniz sürece.

"Kimsenin bilmediği bir şey söylemedim aslında." Kollarımı dizlerime doladım. Gözlerim onun kahverengi gözleriyle buluş-

tuğunda içtenlikle gülümsedi. "Ama yüksek sesle söyledin," dedi. "Belki de bunu yüksek sesle duymaya hazır değillerdi."

"O hâlde onlara iyilik bile yapmışım."

"Neden öyle söyledin?"

"Süreci kısalttım öyle değil mi? Artık herkes hayatına devam etmek zorunda. Asır, Çiçek'in kendisine karşı ne hissettiğini biliyor. Kübra da durumu biliyor. Asır, Kübra'nın hislerini de biliyor. Artık herkesin bir seçim yapması ve hayatına devam etmesi gerekiyor." İstemeden de olsa onların kendileriyle ve hisleriyle yüzleşmesine olanak sağlamıştım. Bana olan öfkeleri belki onları bir arada tutmaya yeterdi.

"Sen?" diye sordu birden. Dikkatim tamamen dağılmıştı.

"Ne olmuş ki bana?"

"Sen ne hissediyorsun?"

"Ah..." Yavaşça gülümsedim. "Onları incittiğim için üzgünüm elbette ama bir yandan da gerçeklerin ortaya çıktığı için memnunum. Kimseyle arkadaş olmak gibi bir planım yoktu ama olacaksam da insanlarla kendim olarak yakınlık kurmayı isterim. Hayat, biz yaşarken başımıza gelen şeylerin toplamı değil mi? Sanırım ben de bununla yaşamak zorundayım."

"Sen çok saf bir kızsın he," deyiverdi birden. Ses tonu ılık ve tatlıydı.

"Ben mi?" Kendimi hiç saf olarak nitelendirmezdim. Daha önce kimseden böyle bir şey duymadığıma da emindim. Daha önce yakın arkadaş olduğumuzu sandığım biri benim alık olduğumu söylemişti ama bunun nedeni ilgi alanlarımızın çok farklı olmasıydı. Onun sevdiği şeyleri sevmeye çalıştığım ama o şeyleri aslında hiç anlamadığım için arkadaşlığımız pek iyi gitmemişti. Ne günlerdi ama... Muhtemelen kendime yaptığım en büyük kötülük hiç olmadığım biri gibi davranmak; birilerinin sevgisini, takdirini kazanmak için onlardan biri gibiymişim gibi görünmekti. Sonun-

da kendime saygımı kazandığım için mutluydum, o yüzden bir şeyler ortaya çıktığı için daha fazla üzülemezdim. Artık beni tanımaları için ve tanıdıkları kişiyi sevebilmeleri için bir şansım vardı.

"Sen," diye yineledi Osman hafifçe gülerek. "Asıl meseleyi kaçırıyorsun. Çiçek ne kadar yabani olursa olsun bizden biriydi ama sen değilsin, sen onlardan birisin."

"Onlar da kim?"

"Şanslılar."

"Sırf param olduğu için mi?"

"Ailen olduğu için."

Kaşlarımı çatmış ve neredeyse bağırmak üzereyken kendimi durdurdum. "Aile keşke bir çatının altına koyulan bir kadın ve erkeğe 'anne, baba' demek kadar kolay bir kavram olsaydı Osman, o zaman hepimiz bir şekilde mutlu olabilirdik. Buradaki insanlar ne kadar yalnızsa, ben de o kadar yalnızdım. Ailesi olup da yalnız olan onlarca insan tanıyorum, dışarıya çıksan sen de onlardan birine rastlarsın muhakkak." Rahatsız olmuş şekilde başımı yana çevirdim. Hepsi kapalı bir kutu gibiydi o insanların, kilidi sadece içeriden açılabilen.

"Arada fark var," diye yanıt verdi sakin bir şekilde.

"Aradaki fark ne, biliyor musun? Siz çalışmanın, bir gün kazanacağınız paranın sizi istediğiniz hayata ulaştıracağına dair bir umut taşıyorsunuz bense bunun parayla bile yerinin dolmayacağını biliyorum. Her şeyi olan insanların aslında hiçbir şeye sahip olmadıklarını duymadın mı? Umutları, hayalleri yoktur onların ama ben sizi ne kadar anlayabilirsem siz de beni o kadar anlayabilirsiniz. Ben ne kadar safsam, siz de o kadar safsınız aslında."

Yerimden doğrulurken kızgın ya da kırgın değildim, biriyle bu şekilde konuşmak beni büyük oranda rahatlatmıştı. Kendime bile itiraf edemediğim şeylerdi aslında bunlar. Onlar sahip olamadıkları şeyler için "bir gün" hayali besleyebiliyorlardı, umutları vardı.

İnsanı insan yapan şey zaten bunlar değil miydi? Ben ya da diğerleri, gerçek hayatımdaki insanlar... Sözde arkadaşlarım... Onların birçok şeye sahip olduğunu biliyordum ve bu, belki çoğu insanı imrendirirdi ama onların hayali ya da umutları yoktu, onların "bir gün"ü yoktu. Adaletten bahsedeceksek parayla alamayacakları şey aslında gerçek mutluluktu.

Hayat döngüsü para kazanmak üzerine kurulmuştu. Bazıları benim gibi doğuştan şanslı sayılıyordu ki bu ne büyük bir yanılgıydı. Yollar ve sonlarla ilgili hikâyeleri çoğu bilmiyor ya da duymazdan geliyordu. Bu bağlamda baktığımız zaman ben, o yolun sonundaydım, gökdelenin en üst katında ve buradan baktığımda hiçbir şeyin sanıldığı gibi harika olmadığını görüyordum. Ama onlar bir yoldaydı. Başını kaldırıp yukarıya bakabiliyorlardı, bir gün oraya ulaşabilme hevesiyle, azmiyle çıkıyorlardı basamakları. Asıl önemli olanın, asıl güzel olanın yukarısı değil basamaklar olduğunu bilmiyorlardı. En yükseğe çıkmış ve sonra en aşağıyı görmüştüm ve biliyordum işte, bir daha o kadar da yukarıya çıkamayacaktım, zaten artık o kadar da yukarısı yoktu. Gökyüzü bile aşağıdaydı artık. Ve bunun zenginlikle ya da yoksullukla bir ilgisi yoktu. Bu başarı ve başarısızlık, güzellik ya da çirkinlik, büyük küçük her şeyle ilgiliydi. Daha zengin olmak, daha güzel olmak, daha başarılı olmak... Hiçbir şey insanı artık diğerinden ayırmıyordu, insanlık hayatın içinde öyle bir boyuta evrilmişti ki herkes, kim olursa olsun, kendi mücadelesini veriyordu. Daha fazlasının insanlığı unutturduğunu görmüştüm, daha azının ise insan olmaya yetmediğini.

Yeniden bavulu tutacağından kavradığımda aşağıda, basamakların ucunda başka bir seyircimiz olduğunu fark ettim ve parmaklarımı daha sıkı geçirdim bavula. Doğukan bizi izliyordu, göz göze geldiğimizde bakışları yavaşça donuklaştı, bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacakken döndü ve tek kelime etmeme izin vermeden gitti.

Hadi ama...

Sürükleyerek içeriye taşıdığım bavulu açmak için pek heyecanlı değildim, özellikle Kübra odadayken. Gözüne bir şeyleri sokuyor

gibi davranmak doğru olmazdı. Yatakta oturmuş, sürekli sayfalarını karıştırdığı ve kapağı yıpranmış bir kitap okuyordu, kim bilir kaçıncı kez.

Fareler ve İnsanlar, John Steinbeck.

"Neden sürekli o kitabı okuyorsun?" diye sordum. Ben normal davranmaya devam edersem belki o da öyle yapardı. İlk önce cevap vermeyecek sandım ama bir dakika sonra, okuduğu paragraftan başını kaldırıp uzun uzun bana baktı.

"Bu kitap Çiçek'in," dedi bir şeyleri vurgulamak istercesine. "Bu onun okuduğu tek kitap. Nedenini anlamaya çalışıyorum."

"İlk kez görmüyorum onu senin elinde."

"Kardeşin anlaması kolay biri değil."

"Öyle," diye omuz silkerek yatağa oturdum. O benim kardeşim, hatta ikizim ki bu, bizi aynı şekilde düşünmeye bile itebilir ama yine de onu, ben bile anlamakta güçlük çekiyordum.

"Garip olan ne, biliyor musun?" Bunu sorarken birden eski hâline dönmüştü: İstekli ve konuşmaya hazır.

"Nedir?"

"Ben de tıpkı onun gibi kitabı okurken bir sürü cümlenin altını çizdim ama hiçbiri Çiçek'in altını çizdiği cümleler değildi."

Başımı yana yatırarak düşünmeye koyuldum. O kitabı ben de okumuştum, yıllar önce. Lisedeydim sanırım. İyi bir kitaptı ama kitapların altını çizen biri olmamıştım hiçbir zaman.

"İnsanlar farklıdır," dedim.

"Hayır," diye güldü ama bu acımasız bir gülüştü. "Şimdi onun çizdiği satırlara bakarken onun ne kadar karamsar olduğunu görüyorum. İkinize de kızgın olduğumu sanıyordum." Bir ayağını altına alıp kitabı yatağın üzerine bıraktı. Düşünceli görünüyordu. "Ama sen, bana iyilik yaptın, en yakın arkadaşım sandığım kızın aslında öyle olmadığını gösterdin."

"Çiçek sandığın gibi biri değil," diye savunmaya geçtim. Her şeyi onun üstüne atmalarına izin vermeyecektim.

"Sen, Çiçek'in nasıl biri olduğunu biliyor musun ki?" Gaddar sorusu karşısında ağzım açık kalmıştı, söyleyecek iyi bir cümle aradıysam da bulamadım. Sahi, kardeşim hakkında ne biliyordum?

"Ne sanıyorsan öyle olmadığını biliyorum," dedim cevaben. "Suçlamalarını hak eden kişi değil."

"Onu suçlamıyorum."

"Ne yapıyorsun öyleyse?"

"Arkadaş olmadığımızı söylüyorum."

"Senden üzüleceğin şeyleri gizlediği için mi?"

"Tam da bu yüzden. Gerçek arkadaşlar bununla başa çıkmam için söyleyip bana destek olurdu ama o, kendini bu meseleden sıyırdı ve bununla uğraşmak istemedi."

"Geldiğin noktadan sonra bunun için onu suçlayabilir misin?" Gözüm hâlâ yatağın üzerindeki kitaptaydı. İçinde nelerin altının çizili olduğunu düşünmek beni ürkütmüştü.

"Suçlamıyorum." Uzun bir iç çekti. "Sadece kandırılmış gibi hissediyorum."

"Ona açıkça Asır'dan hoşlandığını söylediğini sanmıyorum."

"Yapma," dedi kırılmış gibi gülümseyerek. "Sen bile bunu bir haftada anlamıştın, yıllardır onunla aynı odada kalıyoruz biz."

"Sorun da bu," diye açıkladım. "Aynı evin içinde yaşamak kimseyi bir aile yapmıyor. Bak, ben oradayken bir sürü arkadaşım vardı ama arkadaşım değillerdi, onlarla zaman geçirirdim ve konuşurduk ama arkadaşım değillerdi. Hayattan istediklerimiz ve beklentilerimiz farklıydı. Aynı sabaha uyanmamız bunu değiştirmedi. Sizin aranızda olanın da bu olduğunu düşünüyorum, bu odada birlikteydiniz ve hepiniz bu evin içinde birliktesiniz ama Çiçek, sizin istediğiniz şeyin peşinde değildi. Tıpkı Asır gibi. Sen onu istedin

ama o, Çiçek için bir seçenek bile değildi. Hayattan farklı şeyler istiyorsunuz. Aynı odaya tıkılmışsınız ama bu, sizi yakınlaştırmadığı için diğeriniz suçlu olmaz."

"Kardeşini koruman olgunca."

"O benzer şeyler söylese seni korurdum ama böyle şeyler söylemedi. Hanginizin daha kötü arkadaş olduğunu tartışmak bana düşmez."

Dudaklarını sarkıtıp yataktan kalktı. Söylediğim şeyleri kafasının içinde tartmakta olduğunu tahmin edebiliyordum. Kübra'yı anlıyordum çünkü hayattan istediğim şeyler onunkilerle aynıydı. Tatlı, samimi bir yaşam ama kardeşim bundan fazlasını istiyordu. Ben, barışçıl biriydim ama Çiçek, savaşmak istiyordu. Ben haksızlıkları anlayabiliyor ve onlara uyum sağlayabiliyordum, karanlığın içindeki beyaz noktayı görebiliyordum ama Çiçek, bariyerleri yıkmak istiyordu, ortada beyaz bir nokta bırakmamak istiyordu. Artık bunu biliyordum. Ve o kitabı açsam bunu göreceğimi de biliyordum.

"Gidip yiyecek bir şeyler alacağım," dedi. Onu başımla onaylarken odağımı telefonun ekranına vermiştim. İki insan böyle konuşmalar yaptıktan sonra bir süre göz göze gelmemeliydi. Her iki tarafın da düşünmesi ve sindirmesi gereken şeyler vardı.

O çıktıktan sonra kasıtlı veya değil, bir şekilde yatağın üzerine bıraktığı kitaba uzandım. Yere çökmüş, sırtımı yatağa vermiştim. Sayfaları rastgele karıştırmaya başladım. Kübra fosforlu mor bir kalemle çizmişti satırların altını; kalem hâlâ yatağın üzerinde, kapağı açık şekilde duruyordu. Çiçek'in cümleleri siyah, sıradan bir tükenmez kalemle çizilmişti. Bu bir şekilde o cümleleri daha keskin hâle getiriyordu.

"Kitaplar bir halta yaramaz. İnsanın birine ihtiyacı vardır, birine yakın olmak ister." İnler gibi devam etti. "Kimsesi yoksa delirir insan. Kim olduğu hiç önemli değildir, yeter ki yanında biri olsun. İnanın bana, insan fazla yalnız kaldı mı, hastalanır."

"İnsan olmak kolay değil, hele ki insanca yaşanabilecek bir toplum düzeni yoksa."

"Gece burada tek başına bir adam düşün, işte ya kitap okuyor ya da bir şeyler düşünüp öylece oturuyor. Bazen düşüncelerini birine söylemek ister doğru mu yanlış mı diye ama kimsesi yoktur işte. Bir şey görünce bile onu gördüğünden tam emin olamaz, gösterecek kimsesi olmadığından."

"İnsanlarla arasına belli bir mesafe koyardı ve onlardan da bu mesafeye saygı göstermelerini beklerdi."

"Bizim gibilerin ailesi yoktur. Biraz para kazandılar mı son kuruşuna kadar yerler. Yaşayıp yaşamadıkları kimsenin umurunda değildir."

"Herkes küçük bir toprak ister kendisi için, küçücük bir arazi yeter de artar bile. Kendisine ait olsun yeter. Ekip biçerek hayatını sürdürebileceği, kimsenin onu bir gün kapı dışarı etmeyeceği bir toprak."

"Yatakhanede kâğıt oynuyorlar ama ben zenci olduğum için onlarla oturup kâğıt oynayamam. Kokuyormuşum ben, öyle diyorlar. Sana bir şey söyleyeyim mi, aslına bakarsanız siz de bana kokuyorsunuz."

"Şu koca eyalette herkesin toprağını ekip biçtim. Ne ektiğim benimdi ne biçtiğim."

"Mutsuz bir ruh mikroptan daha çabuk öldürür."

Kitabın kapağını kapattığımda göğsümün ortasına oturmuş kocaman bir yük vardı. Neden, niye, nasıl, diye sorgulamaya başlamıştım her şeyi. Hem de bir hiç uğruna olduğunu bilmeme rağmen. Boğazımda kocaman bir yumruya neden olmuştu okuduklarım. Çiçek'in altını çizdiği cümleler ayrı, Kübra'nın çizdikleri ayrı... Bu kitabı daha önce de okumuştum ama daha önce hiç böylesine anlamamıştım. Kirpiğime takılan bir damla yaşı sildikten sonra kitabı aldığım yere geri bıraktım.

Kim bilir nasıl incittiler onları, diye düşündüm delirmiş gibi ağlarken.

Bu benim yolumdu, buraya gelmem sadece bir oyundan ibaret değildi. Eğer bir oyunsa da bu benim oyunum değildi, bu defa bundan daha büyüktü her şey. Belki de kaderdi ve böyle olması gerekiyordu. O gün çantalarımız karışmalıydı, böylece ikimiz de doğru hayatlara dönebilecektik. Ben burada sıcaklığı, samimiyeti, arkadaşlığı, hayatta işe yarar bir insan olmanın, hayatın bir ucundan tutmanın ne demek olduğunu öğrenecektim. Çiçek ise benim hayatımla mücadele edecekti. Önce bu hayatın ona ait olmadığını düşünecek, kendini buna alışmaması gerektiğine ikna etmeye çalışacak, sonra da istediği asıl şeyin böyle bir hayat olduğu gerçeğiyle yüzleşecekti. Oradaki yalnızlığı benimseyecek, oradaki insanlarla baş edebilecek ve onlarınki kadar sağlam duvarları içeriye kimseyi almayacaktı. Bazen hepimizin başka yollara sapması gerekiyordu, yaşadığımız andan kopup uzaktan bakmak gerekiyordu kendimize, böylece aslında kim olduğumuzu ve kim olmadığımızı da görebilecektik.

"Eşyaları çıkarmayacak mısın?" Kübra yeniden odaya döndüğünde odanın ortasına yatırdığım bavulun üzerinden atlamak zorunda kalmıştı.

"Nereye yerleştireceğimi bilemiyorum."

"Bazanın altına koyabilirsin." Çenesiyle yatağı işaret etti.

"Doğru ya," dedim ona bakmadan gözlerimi silip ayağa kalkarken. "Bunlar açılabiliyor." Garip bir şey söylemişim gibi başını salladıktan sonra yatağına dönmek yerine dolabın önüne geçti. Üzerindeki kıyafetleri iş kıyafetleriyle değiştirmeye başladığında epey şaşırmıştım.

"Bu gece çalıştığını bilmiyordum."

"Son dakika işi, Doğu ekibi topluyor."

"Ben de hazırlanayım."

"Sana gerek yokmuş," dedi ben daha ayağa kalkmadan. Yüzümdeki gülümseme, kalbimdeki heyecan gibi ani bir şekilde söndü.

"Yani beni dışlıyor."

"Bu işe ihtiyacın yok. Artık Çiçek gibi davranmak zorunda da değilsin, neden isteyesin ki?"

"Her neyse," dedim o gömleğinin düğmelerini iliklerken. Bunu şimdi onunla tartışmayacaktım. Bu işi zamana bırakmaya kararlıydım. En azından bir saniye önce öyleydim. Sonra birden ayağa kalktım ve odadan çıktım, yapacağım şeyden vazgeçmemek için merdiven basamaklarını hızla indim. Bir alt kata, bodrum katına inerken karanlık biraz caydırıcı olsa da yolumdan dönmedim. Doğukan'ın odasının kapısını hışımla açtığımda bir saniyelik duraksamadan sonra söyleyecek birkaç cümle aramak zorunda kaldım.

Tam karşımda, çatık kaşlarıyla gömleğini ütülüyordu. Kıytırık bir ütü masasının arkasında bile bu kadar iyi görünmesine gerek var mıydı cidden? Üzerinde sadece çalışırken giydiği siyah kumaş pantolonu vardı, üstü çıplaktı. Elbette! Gömlek giymesi gerekiyordu, ütülediği gömleği... Derin bir nefes al Dolunay... Nasıl nefes alındığını biliyorsun, sadece hatırlaman gerekiyor... Ama kaşlarını kaldırmış bir şekilde bana bakarken bu o kadar da kolay değildi.

"Benim de çalışmam gerekiyor," dedim sonunda birkaç kelimeyi bir araya getirdiğimde. Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı. "Beni neden dışlıyorsun?"

"Çalışman gerekmiyor." Buz gibi ve sabit bir sesle bunu söyledikten sonra bakışlarını yaptığı işe çevirdi. Beni öyle çabuk yok saymıştı ki neredeyse cesaretim kırılıyordu.

"Bak," dedim tane tane konuşarak. "Size yalan söylediğim için üzgünüm ama işlerin bu noktaya gelmesini planlamıyordum."

"Tamam."

"Anlamadım." Afallamıştım. Elim hâlâ kapı kolunun üzerindeydi. İçeriye girip girmemekte bile kararsız kalmıştım.

"Üzgünsün, tamam." Yüzüme bakmadan sözlerini tekrar etti. Beni açık bir şekilde geçiştirmesi sinirimi tetiklemeye başlamıştı. Bu kadar zor olmak zorunda mıydı?

"İstiyorsan bana bağırabilirsin, bunu tercih ederim."

"Bağırmayacağım."

Derin bir nefes alıp sakinliğimi korumaya çalıştım. "Ne yani, bundan sonra böyle mi olacak? Yüzüme bile bakmayacak mısın?"

Bakmadı ve ütüyü gömleğin üzerinde hareket ettirmeye devam etti. Bütün kasları senkronize bir şekilde onunla birlikte hareket ederken manzara dikkat dağıtıcı hâle gelmişti. Onunla konuşmak istiyordum; bana bakmasını, gülümsemesini, yeniden benimle ilgilenmesini istiyordum. Kendi ismimi onun dudaklarından duymak istiyordum. Bunları neden bu kadar çok istiyordum?

"Üzgünüm," dedim yeniden. Sesim artık fısıltı hâlinde çıkıyordu. "Beni affedemez misin?"

"Seni affedeceğim bir şey yok ortada. Seni tanımıyorum, sen de beni tanımıyorsun."

Sanırım bana bağırsa bu kadar canım yanmazdı. Nihayet başını kaldırdığında gözlerinde gördüğüm dürüstlük beni gafil avlamıştı. Tüm cesaretim orada eriyip gitti. Bir şey söyleyemeyeceğimi anladığımda kapıyı arkamdan kapatmadan odadan çıktım. Merdivenleri çıkarken çok yorgun ve hasta hissetmiştim kendimi aniden. Bana kızgın değildi, beni tanımıyordu. Onun için bir yabancıydım, bu yüzden benden uzak duruyordu. Peki, bu beni neden bu kadar derinden sarsmıştı?

Yeniden odaya döndüğümde doğaçlama bir şekilde hareket etmeye başlamıştım. Kübra, neredeyse hazırdı, saçlarını tarıyordu. Ona ayak uydurarak ben de dolaptan iş kıyafetlerimi çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu aynadan bana bakarak.

"Hazırlanıyorum."

"Ama sen gelmeyeceksin."

"Geliyorum," dedim kararlı bir şekilde. Bu kadar kolay vazgeçmeyecektim. Burada bir amaç için bulunuyordum. Şaşırmış göz-

lerle bana bakarken, "Çiçek olsa bu gece sizinle olacak mıydı? Evet, olacaktı. O hâlde ben de bu gece orada olacağım," dedim bastıra bastıra.

"Doğukan'ı kızdıracaksın." Yine de gülümsedi ve bu, beni biraz rahatlattı.

"İyi," dedim eteğin fermuarını çekerken. "Ne kadar çabuk kızarsa o kadar çabuk aşar bunu."

"Yani sana göre kalanımız aştık öyle mi?"

"Senin ve Asır'ın derdi ben değilim." Yüzümü sakin tutmaya özen gösterdim. Daha çok tahrik olmalarını ya da itiraflarımı kafaya takmalarını istemiyordum. "Sizin derdiniz hisleriniz, aşmanız gereken de bu. Kendinizle olan sorunu çözdüğünüzde beni de affedeceksiniz."

Olduğu yerde dönüp dik dik bana baktı. "Ya aşamazsak?" diye sordu. Cevabı bilip bilmediğinden emin değildim ama "O zaman ben çeker giderim, siz de hayatlarınıza kendi kapalı kutularınızda devam edersiniz. Ben yokken alt kata inmiyordunuz, birbirinizle konuşmuyordunuz, yani değişen bir şey olmayacak." Bence onlara yardım ettiğimin onlar da farkındaydı ama bunu kabul etmek istemiyorlardı çünkü bu, birçok şeyi beraberinde kabul etmelerini gerektirecekti.

Derin bir nefes alıp saçlarına geri döndü. Haklı olduğumu bildiğini düşündüm ve içimden haklı olabilmeyi geçirdim. Burada durup bir şeyleri yoluna sokmak istiyordum ama bunun tek sebebi Çiçek'in hayatını dağıtmış olduğum gerçeği değildi. Umurunda olmadığını açıkça söylemişti ama benim umurumdaydı. Hayatta aynı şeyleri istediğim bu insanlarla aramın iyi olmasını istiyordum, gittiğimde geri gelebilmek istiyordum.

Aşağıya inerken stres altındaydım. Montumu kolumun altına sıkıştırmıştım. O rahatsız edici topuklu ayakkabılar ayağımdaydı ve saçlarımı açık bırakmıştım, sarı dalgalar omzumdan aşağı dökülüyordu. Yüzüme biraz makyaj yapıp üstüme başıma çekidüzen

verdiğimde aynadaki görüntü beni memnun etmişti ama ben bir başkasının daha beğenmesini istiyordum. Beğenmesi şart değildi ama bunu düşünmek beni iyi hissettiriyordu. Bu daha öncekiler gibi değildi, eskiden insanlar beni beğensin diye çabalardım ama o zamanki sadece özentilikti, şimdi ise sadece sevilmek istediğimi biliyordum. Benim onları sevdiğim gibi, benim onları iyi bulduğum gibi; ismimi de, yüzümü de, ruhumu da yeniden sevsinler istiyordum. Çünkü bir kez bunu yapmışlardı, beni kabul etmişler ve bana gülümsemişlerdi. İşte peşini bırakamayacağım şey buydu.

"Sen de mi geliyorsun?" Aycan, kapıya yaslanmış sigarasını içiyordu. Tıpkı bizim gibi giyinmişti ve ilk kez, saçlarını sımsıkı bir şekilde ensesinde toplamıştı. Yüzünde yine abartılı bir makyaj vardı ama oldukça güzel görünüyordu. Onun geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Evet," dedim. Asır yine ortalıkta yoktu ama zaten o, bu grupla çalışan biri değildi. O yüzden yadırgamadım. Biz kapının önüne çıktığımızda Doğukan, minibüsün önünde bekliyordu. Bir saniyeliğine göz göze geldik. Dizlerimin heyecandan ya da gerilimden titremeye başladığını hissettim. Kalbim yine kanatlarını harekete geçirmişti. Ancak Doğukan, tek kelime etmeden sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı sadece.

Şa-ha-ne.

13. BÖLÜM: SAKLANIŞ

Bu defa kapıda karşılamada durmayacaktık, işler değişmişti ama bunun beni germesine izin vermedim. Asır sayesinde pastanenin üstesinden gelebilmiştim, bunu da bir şekilde halledeceğimi umuyordum.

İçerideki restoranın kapısında duracaktık ve gelen kişilerin isimlerini kontrol edip onları, rezerve ettikleri masaya yerleştirecektik. Pratikte oldukça kolay görünüyordu. Bu iş Aycan ve bana kalmıştı. Kübra, bu gece masalardaki boş bardaklara su doldurmakla görevliydi. Doğukan ise içeride, barda duruyordu. Gece yarısından sonra içki servisi onun sorumluluğunda olacaktı.

İş paylaşımı yaptıktan sonra hepimiz yerlerimize dönmek üzere anlaştık. Anladığım kadarıyla ben bu gece gelmeseydim müşterileri kapıda karşılama işi sadece Aycan'a kalacaktı. Yani ihtiyaçları olmasına rağmen beni reddetmişlerdi.

Bu durum beni, en az onların incindiği kadar incitmişti ama bunu yapmaya devam etme sebebim zaten buydu. Aynı şekilde düşünüp aynı şekilde inciniyorduk, onlara sırtımı dönüp nasıl gidebilirdim ki?

"Şey," dedim Kübra'nın omzuna dokunup, oldukça çekimser bir şekilde. "Bana anlatır mısın bir kere? Yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

İsteksiz olsa da başını salladı ama o bana dönerken Doğukan araya girip, "Hadi Kübra," diye seslendi. Beni duyduğuna emin-

dim. Hemen iki adım ötemizdeydi. "İşine bak sen, buraya geldiyse bunun üstesinden gelebilmeli."

Kübra, üzgün gözlerle bana baksa da Doğukan'ı karşısına almadı ve söylenileni yaparak dönüp gitti. Harika, şimdi arkadaş oldunuz demek! Doğukan'ın elindeki isim listesini çekip aldım. "Bu çok onurlu bir hareketti," diye fısıldadım kapı girişine giderken. Sakin olmak konusunda kendimi tembihleyip duruyordum ama yapılan alçakça bir hareketti.

Gerçekten bunun üstesinden gelemeyeceğimi mi sanıyordu? Her şeyi geçtim, bu zamana kadar böyle bir iş yapmamış olsam da yüzlerce kez böyle bir restoranda yemek yemiştim. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Birileri hâlâ kızgın anlaşılan." Aycan, elinde benimkinin kopyası bir listeyle tam karşımda durdu, yüzünde keyifli bir gülümseme vardı.

"Hallederim," dedim yüzüne bakmadan.

"Elbette," dedi. "Ama hangi masanın kaç numara olduğunu biliyor musun?"

O söyleyene kadar böyle bir şey aklıma gelmemişti. Kahretsin, doğru ya! Normalde kapıya gelir, bekleyen görevliye ismimi söylerdim ve o da bana masama kadar eşlik ederdi. Şimdi eşlik eden kişi ben olacaktım ama masaları nasıl ayırt edecektim?

Gözlerim önce listeye sonra masalara kaydı. Masaların üzerinde bir işaret veya numara aradıysam da böyle bir şeye rastlamadım.

"İyi akşamlar, Ferhan Yücesoy." Bir kadın yanıma yaklaştığında ben hâlâ masa ve liste arasında gidip geliyordum. İlahî bir müdahale için tam sırasıydı.

"İyi akşamlar," dedim gülümseyerek. "Hoş geldiniz." Sonra yüzüne bakmaya devam ettim. Otuzlarının sonunda oldukça hoş bir kadındı. Neden tek başınaydı acaba? Belki de randevusuna erken

gelmişti. Ben aptal aptal düşünerek yüzüne bakarken o gözleriyle listeyi işaret edince kısa süreli bir aydınlanma yaşadım.

"Ah, affedersiniz." Gözlerim isimlerin üzerinde dolaştı. İsimler alfabetik olarak sıralanmıştı ama bunu listeyi baştan sona üç kez taradıktan sonra ancak fark edebilmiştim. Kadının ismini nihayet bulduğumda *Seaside - 9* yazdığını gördüm karşısında. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ayrıca neden İngilizce yazılmıştı ki?

"Buyurun Ferhan Hanım, size masanıza kadar ben eşlik edeceğim." Aycan, eliyle içeriye buyurdu konuğumuzu. Kadın benden kurtulduğu için nazik bir gülümsemeyle Aycan'a minnetlerini sunarak içeriye geçti. Gözlerimle bir şahin gibi onları izledim. Arka taraftaki masalardan birine gittiler, başka bir garson kadının sandalyesini çekti. Aycan, gülümseyerek iyi geceler diledikten sonra yanıma döndü. Tabii, kocaman bir sırıtışla...

"Yabancı dilin var değil mi?" diye sordu. Elbette, birkaç dil biliyordum hem de. Başımla onayladım.

"Deniz tarafı, köprü tarafı. Bir ve on arası deniz tarafında, en arka masadan başlar çapraz şekilde ilerler numaralar. Diğer masalar köprü tarafında, aynı şekilde." Parmağıyla göstererek anlatması karşısında ne diyeceğimi şaşırmıştım. Bana yardım ettiğine inanamıyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum istemsizce.

Omuz silkti. "Neden yapmayayım? Hem sen gelmesen bütün gece tek başıma ölecektim, ödeştik sayılır."

"Ödeşmedik," diye itiraf ettim. Kibarlık etmekle kalmıyor, kendimi kötü hissetmeyeyim diye böyle bir bahane kullanıyordu. Bu kız beni sürekli şaşırtmayı nasıl başarıyordu? "Ben olmasam zaten bu gece tek olman gerekmeyecekti, işi bilen kardeşim burada olacaktı. Ama teşekkür ederim, yaptığın her iki şey için de."

"Çabanı takdir ediyorum, diyelim." Güldü ve listeye döndü. Gelen diğer konuğu ben karşıladım. Başta bocalasam da masaya

gidene kadar Aycan gözleriyle beni takip etti, doğru olduğunu sandığım masaya ilerlediğimde başını iki yana sallayıp bir arkadaki masayı işaret etti. Kimse hatamı anlamadan gelen beyleri yerlerine oturtmayı başarmıştım. Geri dönerken yine o tatmin hissini yaşıyordum. Bu kadar küçük bir şey, nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyordu?

"Hiç de fena değilsin zengin kızı." Gecenin ilerleyen saatlerinde ayaklarımız yorgunluktan ağrımaya başlamışken Aycan bana bir gülümseme daha bahşetti. Yüzümdeki makyaj neredeyse sıcaktan erimişti ama bundan şikâyet etmiyordum. İçten bir gülümsemeyle karşılık verip neredeyse tamamı dolu restorana baktım. İnsanlar yiyip içiyor ve sohbet ediyordu.

"Biliyor musun?" diye sordum dalıp gitmişken. Arka planda kısık sesle çalan piyano onlara eşlik ediyordu. "Aslında hep aynı şeyleri konuşuyorlar. Ve çoğu ne konuştuğundansa nasıl göründüğünü umursuyor. Şu kıza bak." Ailesinin yanında oturan küçük kızı işaret ettim. Aycan meraklı bakışlarını onlara yöneltti.

"Dik durmak için ekstra çaba sarf ediyor. Omuzlarını düşürdüğü an annesi onu uyarır." Tam o sırada kız çatalı yanlış şekilde tuttuğu için babası tarafından itici bir gülümsemeyle uyarıldı. Aycan bir bana bir onlara baktı.

"Her zaman böyledir," dedim gözüm masalarda dolaştığında. "Orada gerçek olan pek bir şey olmaz. İşlerden konuşurlar, yeni ortaklıklardan, yeni büyük paralardan. Bu insanlar hiç doymazlar, her şeye sahip olsalar daha fazlasını istemeye devam ederler ama her şey bile onları tatmin etmez. Kadınlar için üzülürdüm en çok, çok zengin aileleri onları okutmak için dünyanın parasını harcar, çağımızın en iyi okullarına gönderirler. Bazıları çok yetenekli ve zekidir ama günün sonunda hepsi iyi bir eş bulmak için çabalar ve buna modernlik derler.

Aynı şey köylerde yapıldığında o insanlara cahil derler ama. Kocasının işlerini ve paralarını konuşurlar. En çok kimin kazandığını

kanıtlamak için mücevherlerini göstermeye devam ederler. Birbirlerine gülümserler ama başka masalarda birbirlerinin arkasından konuşurlar." Yüzümde buruk bir tebessümle arkamı döndüğümde yine yeşil gözlerle karşılaştım. Doğukan, karşımızda dikilmiş beni dinliyordu. Onu gördüğümü fark edince yakalanmış gibi bakışlarını Aycan'a çevirdi. "Bir saat sonra çıkabileceğiz," dedi.

"Evet," diye onayladı yarı takılır şekilde Aycan onu. "Çıkış saatimiz sabit zaten, bunu söylemek için mi geldin?" Bu iması yüzünden onu biraz daha sevmiştim.

Doğukan ona ters ters bakarken hemen arkasında bir şey gözüme takıldı. Büyük bir şey. Elimdeki listeyi birden yere düşürdüm.

"Hayır!" diye tısladım, bir yandan onlara bakıyor bir yandan listeyi yeniden elime alıyordum. İkisi de arkasını dönüp neye paniklediğime bakmak üzereyken Doğukan'ı kolundan yakaladım. Onu önüme siper etmiş şekilde geri geri yürüyerek bara ulaştım ve doğrudan tezgâhın arkasına geçerek saklandım. Burada ne işleri vardı? Yılın bu zamanında hem de... Kahretsin! Çiçek bunu bana neden söylememişti ki?

"Ne yapıyorsun?" Diğer taraftan eğilip kafası karışmış bir ifadeyle bana bakıyordu. Yine kaşlarını çatmış ve gözlerini kısmıştı. Sürekli bu kadar ciddi olmak yorucu olmuyor muydu acaba?

"Onları tanıyorum," diye sayıklamaya başladım. Başım çok fena beladaydı. Ayza'nın burada ne işi vardı? Hem de babasıyla birlikte! Beni görmesi felaket olurdu. O çocuk kendini benim erkek arkadaşım sanıyordu, babası da öyle... Hatta annemle babam da öyle sanıyordu. O çocuk, teknik olarak benim erkek arkadaşımdı.

"Kimi?"

Yavaşça ve temkinli bir şekilde başımı yukarı doğru kaldırdım, tezgâhın arkasına gizlenerek bir timsah gibi etrafı kolaçan ettim. Aycan, onları bir masaya yerleştiriyordu ve masa girişe fazla yakındı. Buradan çıktığım an, Ayza ile göz göze gelmem kaçınılmazdı.

"Şunlar mı?" Doğukan merakla Aycan'ın gülümsediği çocuğa baktı. Ukala iblis, kıza kur mu yapıyordu? Yapabilirdi, böyle şeyler aramızda sorun olmazdı ama burada olup benim arkadaşıma kur yapamazdı. *Benim arkadaşım* mı?

"Evet," dedim. "Aile dostumuz."

Doğukan, onlara doğru yüzünü buruşturdu. Doğru içgüdüler dostum...

"Buradan çıkamam," dedim yalvarır tonda. "Lütfen Aycan'a söyler misin?"

"Bütün gece orada kalamazsın."

"Onlar gidene kadar kalırım."

"Saçmalık," dedi ama yine de Aycan'ın yanına gitti. Peşinden bakmak istiyordum ama o sırada Ayza'nın başı bara doğru döndü ve kendimi pat diye yere bıraktım. Başımı ellerimin arasına alıp ne yapacağımı düşünmeye koyuldum. İşte bu halledemeyeceğim bir karmaşaydı. Keşke birkaç pastanede daha çalışmak zorunda kalsaydım bu rastlantı yerine. Doğukan geri döndüğünde başka bir garson siparişleri söylemişti.

"Seninkiler bir şey kutluyor anlaşılan." Elbette en iyisinden bir şampanya kapıp iki kadehle birlikte çıktı. Yeniden tezgâhı kalkan belirleyerek onlara doğru bir göz attım. Ayza'nın gözlerinin içi gülüyordu. Bir konuda daha babasının takdirini kazanmıştı anlaşılan. Ayza için hayat genelde bundan ibaret olurdu. Babasının sözünden çıkmayan bir tipti ama küçük yaşta annesini kaybettiği için onu hiçbir zaman suçlayamamıştım.

Üzerinde takım elbise vardı ama ceketini çıkarmış, gömleğinin düğmelerini açmıştı. Bir iş toplantısında olduklarını düşündüm. Doğukan haklıydı, kutlama yapıyorlardı ki bu iyi haberdi. Yorgun olmalılardı, bu yüzden bir kadeh içip kalkacaklardı muhtemelen. Babası bir şeyler söyledikten sonra telefonunu çıkarıp birini aradı, konuşma çok kısa sürdü.

Ayza'nın yüzü asılsa da kendini hemen toparlayıp babasına bir şeyler söyledi. O sırada Doğukan'ın bakışları kısa süreliğine bana döndü. Yeniden kadehlerini doldurduktan sonra zoraki bir gülümseme takındı. Bu manzaradan hoşlanmamıştım, kayarak yeniden yere çöktüm.

"O erkek arkadaşın, değil mi?" diye sorduğunda olduğum yerde sıçradım. Tezgâhın benim olduğum tarafına geçmişti. Sırf bir şeylerle oyalanmak için şişe ve bardakların yerini değiştirip duruyordu.

"Neden öyle söyledin?"

"Babası biraz önce Dolunay'ı arayıp müjdeyi vermesini söyledi, bir insanın hayatında kaç tane Dolunay olur ki?" Sitemkâr gülüşü daha da gerilmeme neden oluyordu.

"Karışık," diyebildim sadece. Sesim hissettiğimden daha güçsüz çıkmıştı. Başka bir şey söyleyebilmek istedim, gözlerine bakabilmek istedim ama yapamadım çünkü o benim yüzüme dahi bakmıyordu.

"Seninle ilgili her şey öyle, değil mi?" Birden eğilip suçlayıcı bakışlarını üzerime dikti. "Ona anlatacağın güzel hikâyeler biriktirdin mi burada?"

"Ne?" diye karşı çıktım. "Ne saçmalıyorsun sen? Neden söz ediyorsun?"

"Boş versene." Yine arkasını dönüp gitti. Neredeyse kalkıp peşinden gidecek ve ona bağırıp çağıracaktım ama kendimi tutmayı başarabildim.

Belki de buna sevinmeliydim, sonunda öfkesi açığa çıkıyordu, bir süre sonra belki benimle tartışmaya da başlardı ve aramızdaki şey en azından karşılıklı bir konuşmaya dönüşürdü.

Telefonu sıkıştırdığım cebimden çıkarıp Çiçek'e hızla bir mesaj yazdım.

"Selam kardeşim! Ayza'nın İstanbul'a geldiğini söylemek hiç aklından geçmedi mi?"

Mesajıma hemen geri dönüş yaptı.

"Bilmiyordum ki? Ne işi var orada?"

"Ben de bilmiyorum. Şu an çalıştığım otelin restoranında."

"Şaka mı yapıyorsun? Seni gördü mü?"

"Hayır, saklandım ama işler karıştı. Doğukan ve Aycan onu gördü. Doğukan kim olduğunu anladı."

"Ne olacak anlamışsa?"

"Zaten yalan söylediğim için bana kızgınlar, bir de erkek arkadaşı meselesi çıktı."

"Erkek arkadaşın olması onları neden rahatsız ediyor?"

"Bilmiyorum. Başka bir yalan daha?"

"Ya da kendini kandırıyorsun. Doğukan'la aranızda ne geçiyor sizin? Dolunay bu oyun gitgide büyüyor."

"Ondan biraz hoşlanmış olabilirim."

"Doğukan öyle biri değil, kızdıysa seni kolay affetmez. Bırak peşini."

"Sorun sadece hoşlanmak değil, beni böyle hatırlamalarını istemiyorum. Hem sen ne yapıyorsun orada? Kabul et, o yaşamı sevdin."

"Bu yaşamı kim sevmez?"

"Bu sorumun cevabı değil."

"Söylediğin gibi, keyfini çıkarıyorum. Konuya dönersek eğer Ay, sen buraya döndüğünde neler olacak sanıyorsun?"

"Onlarla iletişim hâlinde kalabilirim. Seni ziyarete geldiğimde onları da görebilirim."

"Bir süredir o evden ayrılmayı düşünüyorum. Ben bile onları görmeyeceğim belki bir daha."

"Ne! Bunu nasıl söylersin?"

"Onlarla duygusal bağ kuran sensin, ben değil. Sadece on gündür oradasın ama hâline bak. Bu durum sonunda seni üzecek. Orası senin aradığın aile değil Ay."

"Oradaki ailemle tanışmadın galiba."

"Hayır, ailen hâlâ yurt dışında bildiğin gibi."

"Ne diyebilirim ki... Şanslısın."

"İleriyi düşünmüyorsun hiç. Diyelim seni affettiler. Ayza varken Doğukan'dan ne bekliyorsun? Eninde sonunda bu çocukla evleneceksin gibi görünüyor."

"Ha ha ha! Aman ne komik. Onunla evlenmeyeceğim."

"Ailen ve o, böyle düşünmüyor. Bir çeşit anlaşmanız yok muydu sizin?"

"Onu o zaman düşünürüm."

"Hayat bu şekilde ilerlemiyor. Onu şimdi düşünmen gerek, düşünmen ve bu oyunu bitirip buraya geri dönmen gerek. Hem birazcık bile sevmiyor musun bu çocuğu?"

"Ayza'yı mı? Kesinlikle hayır! Yıllardır tanışıyoruz ama arkadaş olmayı bile beceremedik."

"O kadar da kötü değil."

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Sonsuza kadar orada kalamazsın Dolunay."

"Sen ne yapacaksın, buraya dönmek için çırpınmıyorsun. İlk günlerdeki gibi değilsin. Orada sevdiğin bir şeyler olduğunu biliyorum."

"Dönmeye hazırım ben."

"Konuyu değiştiriyorsun. Gelip kendi gözlerimle görmem mi gerekecek? Doğru söyle, seni orada tutan bir şey var."

"Ben bir şeylere ya da birilerine bağlanmam. Beni burada tutan tek şey sensin. Dönmek istediğin zaman söyle biletleri alırım. Bu arada sana kredi kartlarından birini de gönderdim ve çekmecendeki telefonlardan birini. Sahi neden bu kadar telefonun var?"

"Onlar eski model, yenisi çıktıkça çekmeceye dönüyorlar."

"Bunlar bir servet, siz çıldırmışsınız."

"İstediğini kendine alabilirsin."

"Bu şekilde oynamayacağız. Döndüğüm an buraya ait her şey burada kalacak."

"Emin misin?"

"Oldukça."

"Peki. Benim çevrem nasıl? Sen de onlarla tanıştın, onlarla vakit geçiriyorsun. Ayza'dan hoşlandın mı?"

"Çocukları mı soruyorsun?"

"Neden sürekli kırk yaşında gibi konuşuyorsun. Senin yaşıtların onlar. Buradakiler de öyle."

"Bunun yaşla bir ilgisi yok. Eğlenceliler, komikler, aptallar. Çocukça şeyler işte."

"Annemle ve babamla konuşabilirim. Buradan ayrılacaksan benim yanımda kalabilirsin."

"Bunu yapmayacaksın. Benden asla haberleri olmayacak, bana söz verdin Ay."

"Neden? Beni istemiyor musun yoksa?"

"Nedeni benim sorunum, senin değil. Hem bu yaşa kadar tek başımaydım, bu saatten sonra aile istemiyorum. Üstelik beni kafalarına göre biriyle evlendirecek bir aile... Hayır, kalsın."

"Kötüsün sen... Ama yine de seni seviyorum."

"Ben de seni. Küçük bir ipucu, Doğukan çikolatalı pastayı çok sever. Buradakilerden öğrendiğime göre sen de yemek yapmayı çok severmişsin."

"Sen dâhisin. Dâhi ve dünyanın en iyi kız kardeşisin."

"Kübra da incileri çok sever."

"Onu paramla satın almamı mı öneriyorsun? Cık cık cık, Çiçek. Hiç yakışıyor mu?"

"Paran varsa harcamalısın."

"Babam gibi konuşuyorsun."

"Gördün mü? Ailen o kadar da kötü değil, baban haklı çünkü."

"Ne yani on gündür oradasın ve parayla alamayacağın bir şeye rastlamadın mı?"

"Masanda ehliyetini bulduğum anda ve garaja indiğimde paranın hayallerden de mutluluktan da daha güzel bir şey olduğunu bir kez daha anladım."

"Yalan söylüyorsun. Orada birini sevdin, buna eminim. Para seni orada on gün tutmama yetmezdi. Öyle bir para yok. Hadi, söyle bana! Ben her şeyi anlattım. Seni orada tutan şey ne?"

"Sanat semineri. Bana neden Çiçek ismini koymuşlar, biliyor musun? Hastanede kuvözde yatarken gözlerim sürekli koridordaki duvara asılı Ayçiçeği *tablosuna kilitlenirmiş, bazen ona bakarken gülümsermişim. Bazen parmağımı kaldırıp onu işaret edermişim. Hemşireler de bana bu ismi vermiş."*

"Bu çok şirin bir hikâye. Neden daha önce anlatmadın? Ah, doğru ya sen bana hiçbir şey anlatmıyordun? Sahi neden?"

"Anlatılacak bir şey yoktu da ondan. Senden bir şey gizlemedim. Anlatmaya değer değildi hiçbir şey."

"Seninle ilgili her şey dinlemeye değer. Burada hayatın düşündüğün kadar kötü değil. Onlardan nefret etmen için bir sebep yok."

"O hayattan nefret etmek için sandığından çok sebebim var. Misafir olarak gittiğin zaman rutubet kokusuna nezaket gösterebilirsin ama içinde yaşamak nezaket gösterilecek bir şey değil. Orada bir anlam bulduğunu biliyorum, bunun için ses çıkarmıyorum, bunun için mutluyum ama o yaşanacak bir hayat değil Dolunay. O ders çıkarılacak ve elindekilerin değerini anlamana yardım edecek bir hayat. Onlarla arkadaş olmak istiyorsan ol, görüşmek istiyorsan görüş ama sakın o hayatı benimseme. İyi olduğunu sanıyorsun çünkü sonunda buraya döneceğini biliyorsun, sahip olduklarını biliyorsun ve bu, istemesen de seni garanti altına alıyor. Bu hiçbirimizin sahip olmadığı bir lüks."

"Bilmiyorum, belki de haklısın ama bana burada yaşayabilirmişim gibi geliyor."

"Okula giderken aynı zamanda çalışmak zorunda kalmak, leş gibi insanlardan emir almak, karşılığında üç kuruş para kazanmak ve o paranın cebinde iki gün bile durmaması, köpek gibi çalışmana rağmen hiçbir şeye yetememek... Bunların ne demek olduğunu biliyor musun? Hangi hayatı yaşayabilirmişsin gibi geliyor? Gezebildiğin tek zamanın, okuldan işe giderken otobüsün camından dışarıyı seyretmek olduğu bir hayatı mı? Hayır, kimse bunu yaşamamalı."

"O hâlde neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Bu benimle ilgili değil ki! Bu sistemle, hayatın kendisiyle, sonu gelmeyen döngüyle ilgili. Bana yardım edecek biri var diyelim, peki ya diğerleri? Başka bir sürü insan daha o hayatı yaşamaya devam etmek zorunda."

"Senin bencil bir insan olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Düşündüğüm insanlar değil, düşündüğüm şey bu duruma maruz bırakılmak. Bu insanlarla değil, insanlıkla ilgili."

"Ne yapabilirim peki?"

"İyi bir insan olabilirsin ve diğer öğrencilere burs verebilirsin. Çünkü benim ve onların kurtulmak için tek şansı okumak. Diğer yüz binlerce çocuğun da öyle. İmkânı olan herkes birilerinin elinden tutsa kimsenin sokakta mendil satmasına gerek kalmazdı."

"Söz veriyorum."

14. BÖLÜM: İÇ HESAPLAŞMALAR

Dönüş yolu kısa ve sessizlik içinde geçti. Ayza ve babasının gittiğini yarım saat sonra Aycan haber vermiş, Doğukan ise görevli olduğu bar tezgâhına bir daha gelmemişti. Katır inadı filan olmalıydı bu çocukta. Yol boyunca tek kelime etmemiş, arabadan en son o çıkmıştı. Deli gibi yorulduğum için ben de doğrudan odaya çıkıp kendimi yatağa atmıştım. Ama bir türlü uyku tutmayınca yorganımı alıp salona indim ve son birkaç gündür yaptığım gibi buradaki koltuğun üzerinde uyudum. Bu kendi evimde de yaptığım bir şeydi. Ev çok büyük, odalar çok geniş olduğunda yalnızlık da büyüyordu. Ben de yastığımı kapıp salondaki kanepeye kuruluyordum. En azından birilerinin adım seslerini duyabiliyordum arada.

Aklımda çözmek istediğim o kadar çok şey vardı ki yorgunluğuma ve sabaha karşı uyumuş olmama rağmen oldukça erken uyandım. Markete gidip dün gece kazandığım parayla biraz alışveriş yaptım ve koşarak eve döndüm. Kimse uyanmadan güzel bir şeyler yapmak istiyordum. Kahvaltı için çay demlerken bir yandan da krep yapmaya koyuldum. Bu evde daha önce krep yapılmadığına neredeyse emindim. Onları henüz kahvaltı yaparken bile görmemiştim.

"Erkencisin bugün." Tam unla yumurtayı karıştırdığım sırada arkamdan gelen sesle irkilerek yerimden sıçradım.

"Sana da günaydın," dedim Asır'a şaşkınlıkla. "Nihayet evin yolunu buldun mu?"

"Eski havana çabuk dönmüşsün."

"Çabuk mu? Günlerdir herkes hız kesmeden burnumdan getirmeye devam ediyor." Bir yumurta daha kırdım. Evde neredeyse

hiç malzeme yoktu. Plastik küçük bir kabın içinde çatalla un ve yumurtayı çırpmaya çalışıyordum.

"Hak etmediğini söyleyemeyiz." Leş gibi kokuyordu. Saçı başı dağılmıştı. Üzerinde hâlâ onu son gördüğümde giydiği lacivert kazağı ve deri ceketi vardı.

"Gidip duş almalısın," dedim yüzümü buruşturarak. "Ciğerlerinin hâlâ çalışıyor olması bile mucize." İçtiği her neyse kokusu bu mesafeden bile burnumu yakıyordu. Onun olanları daha kolay atlatacağını düşünmekle hata etmiştim. Asır, çok kötü görünüyordu.

"Senin çoktan kaçmış olacağını düşünüyordum."

Bir yandan ocağı yakıp krepleri pişirebilmek için tavaya azıcık yağ döktüm. "Yani Çiçek'in geri dönmüş olacağını düşünüyordun."

Nefes alıp verişinin hızlandığını duyduğumda ona döndüm. Alaycı ifadesi kaybolmuştu. Neredeyse kırılmış görünüyordu. "Üzgünüm," dedim hemen. "Ama gittiğim zaman olacak olan bu."

Eli yağlı saçlarının arasında dolaştı. "Doğru ya," dedi sanki ben söyleyene kadar bu ihtimal hiç aklına gelmemiş gibi derin bir iç çekti. Onu hâlâ seviyor muydu yoksa sadece gururu mu kırılmıştı anlayamıyordum ve bunu sormanın henüz erken olduğunu bir şekilde biliyordum. "Hadi duş al gel, harika şeyler yapacağım. Eminim birkaç gündür doğru düzgün bir şey yememişsindir."

"Yemedim," diye onayladı. Ona sevecen bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Ortalığı bu kadar karıştırmış olmak yeniden canımı sıkmıştı. Tam bir şeyleri yoluna koyduğumu düşünürken işler yine birbirine giriyordu. Bakalım Kübra, Asır'ın geldiğini görünce nasıl bir tepki verecekti? Hele onu böyle görünce... Bir an bu beni fena korkuttu. "Lütfen gidip kendini toparla," dedim kaşlarımı çatarak. "Bir de seni bu hâle getirdiğim için canıma okumasınlar."

Genişçe güldü. Omuzlarını indirip, "Aslında beni bu hâle getiren sen değil, kardeşin. Teknik olarak yani."

"Birinin gerçekleri kabul edebildiğine sevindim ama hâlâ gitmeni bekliyorum."

"Tamam, gittim."

"Uyuma sakın," diye seslendim arkasından. "İçimden bir ses kimse kahvaltıya gelmeyecek diyor. Bu kadar şey boşa gitsin istemiyorum."

Garip olan şu ki herkes o sabah erken uyandı ve bir nedenle, salondaki o derme çatma sehpaya hazırladığım kahvaltının etrafına toplandı. Kübra ve Doğukan bile oradaydı. Masaya korku filmlerini aratmayacak bir sessizlik hâkimdi. Hâlinden memnun olan ve yiyeceklerin tadını çıkaran tek kişi Osman olmuştu. Aycan, bugün ekstra gergin ve suratsızdı.

Herkese yetecek kadar krep, reçel, peynir, zeytin ve patates kızartması duruyordu sehpada. Birkaç tane Efe'nin sevdiği hindi salamlardan almıştım ama geriye kalan paramı pasta malzemesi için kullanmak zorunda kalmıştım. Zaten daha fazlası muhtemelen onları rahatsız ederdi. Ve Efe neredeydi günlerdir...

"Dün kazandığım paranın hepsi alışverişe gitti, sevdiniz mi?" diye sordum gülümsemeye çalışarak. Birinin sessizliği bozması geziyordu ve tüm bunları zengin ailemin parasıyla yapmadığımı bilmelerini istiyordum.

"Kardeşinin okulu için biriktirdiği parayla yani?" diye bana bakmadan ortaya konuştu Doğukan. O sadece çay içiyordu, başka bir şeye dokunmamıştı.

"Bu kahvaltının üzerine çıkamayacaksın diye mi huysuzlanıyorsun?" dedim tatlı tatlı. Aferin Dolunay, sakinliğini koru. Onu böyle alt edeceksin. Hem en son piknikte bu konuda anlaşmamış mıydık? Onun sandviçlerinden sonra sıra bendeydi. Bunu anımsayınca aklıma o güzel gün geldi ve tebessüm ettim. O anda onun da aynı şeyi hatırladığını anladım ama gülümsemek şöyle dursun kaşlarını çattığını görünce keyfim aynı hızla kayıplara karıştı.

"Birkaç gündür neredeydin Asır?" Başka bir konu açmayı denedim ama yine yanlış hamleydi.

"Kendimi çöllere vurdum, Mecnun gibi. Arkamdan konuşmayın diye söylüyorum." Önüne aldığı bir krepe kâseden reçel döküyordu ama ses tonu çiğ et yiyormuş gibi keskindi.

Doğukan, "Onunla bir olup hepimizin arkasından iş çeviren sen değil miydin?" diye kinaye dolu bir şekilde sorduktan sonra çayından son bir yudum aldı. Soru karşısında herkesin lokması boğazında kalmıştı. Kübra, çatalını sehpanın üzerine bırakıp sessizce masadan kalktı ve hızlı adımlarla merdivenden yukarıya çıktı. Bir gölge gibi hareket ediyordu. Zaten oturduğundan beri ne ağzını açmış ne de başını kaldırıp birine bakabilmişti. Salona girip Asır'ı gördüğünden beri suratı kireç gibiydi. Dinmeye başlayan öfkesi bu olayla birlikte eminim yeniden harlanmıştı. Ah, ama bu çok yorucuydu.

Doğukan, kalkıp televizyonu açarak tekli koltuklardan birini bizi görmeyecek şekilde kaydırıp oturdu. Tüm bu anlar boyunca yanağımın içini dişlemiş, ne yapacağımı bilemez şekilde orada öylece oturmuştum.

"Senin neyin var?" diye yavaşça Aycan'a yanaştım bu defa.

"Seçmeleri var." Osman *ona bulaşma* der gibi göz kırptı ve uzaklaşmamı işaret etti.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Sen bu arkadaşlık olayını çok ciddiye aldın. İki gün sonra kıçını dönüp gideceksin, iyilik meleğiymiş gibi ortalarda dolanmana gerek yok." Aycan'ın çatalı bırakması hepsininkinden ani oldu. Ne diyebilirdim ki dudağımı ısırıp şaşkınlıkla açılmış gözlerle orada oturmaya devam ettim. Yukarı çıksam Kübra'nın gözyaşları ya da öfkesiyle karşılaşacaktım, aşağısı bana yasaktı. Bugün izinliydim, dışarıya çıksam ne yaparım bilemiyordum. Masum köpek yavrusu bakışlarımı Osman'a yönelttim. Masada benden nefret etmeyen bir o vardı muhtemelen. "Bugün kafede sana yardım etmeme ne dersin?" Sesimi sadece onun duyacağı şekilde alçaltmıştım.

"Bugün çalışmıyorum, annemi görmeye gideceğim."

"Ben de geleyim mi? Belki bir işe yararım."

"İstiyorsan gel," dediğinde sırtımdan koca bir yük kalkmış gibi hissettim. Hevesle başımı sallayıp ayağa kalktım. Kimsenin daha fazla yemeyeceğini anlayınca sehpanın üzerindekileri toplamaya koyuldum. Televizyondan gelen sesler dışında salon tamamen sessizdi.

"Ben giyinmeye gidiyorum, çok oyalanma sen de."

"Beş dakika içinde hazırım," dedim omzumun üzerinden seslenip ama elimde bardaklarla mutfak ve salon arasında mekik dokuyordum. Bir de hazırladığım şeyleri ortada bıraktığım için söylenmelerini kesinlikle istemezdim.

Her şeyi toplayıp artıkları çöpe dökmem, bulaşıkları lavabonun içine bırakmam, kalanları dolaba yerleştirmem bile sadece on beş dakikamı almıştı. Salona dönüp de Osman'ın çoktan çıkıp gittiğini anladığımda yirmi dakika olmuştu.

Bıkkın bir nefes verdim.

"Beş dakika dediyse beş dakika olmalı." Aycan, bana söylenerek botlarını giydi ve neden bu kadar sert olduğunu anlamadığım şekilde kapıyı çarpıp çıktı. Yerimde sıçradıktan sonra bunu seçmelerin stresine vermeye karar verdim ve kimsenin kalmadığı salonda kendimi koltuğa bıraktım. Tavanı ve etrafı izlemeye koyuldum. İlk geldiğim zamanı hatırladım, o zaman bu salonu boş bulmak neredeyse imkânsızdı. Bir şekilde eğleniyor ve bir arada duruyorlardı. Hepsi değildi ama yine de bazıları arkadaştı. Şimdi ise bunu mahvetmiştim. Benim yüzümden herkes odasına kapanmış ve kendi içine çekilmişti. Onlara bir arada kalacakları bir dünya vermek isterken aslında kendi yarattıkları küçük dünyalarını da dağıtmıştım. Hissettiklerini ortaya dökmüş ve onları paramparça etmiştim. Tıpkı kendi yaşamımdaki gibi...

Yaşadığım hayat, planlamalar üzerine kuruluydu. İnsanlar bir araya geldikleri masalarda gerçekleri ya da hissettiklerini konuş-

maz, sadece topluluğa ayak uydururdu. Bunu yapmaktan gocunur ve nefret ederdim. Denemiştim. Onlar gibi giyiniyor, onlar gibi para harcıyor ve onların gittiği yerlere gidiyor, onların aldığı dersleri alıyordum. Sevdiğim her şeyden uzak olsalar bile... İnsanların sevmemi istediği şeyleri seviyor, ailemin istediği kişiyle çıkıyordum. Bu beni, orada olan herkes kadar yalnızlaştırıyordu. Burada ise ilk defa yalnız olmadığımı hissetmiştim, yapılan şeylerin değerini ve gerçekliğini anlamıştım. Gerçekten birbirini sevdikleri için bir arada olduklarına inanmıştım. Ama yaptıkları şeylerin benim hayatımdan çok da farkı yoktu. Hayatım boyunca, özellikle Çiçek'i bulduktan sonra, zıt dünyalar arasındaki uçurumu reddetmiş, bir ayrım yapmanın gerek olmadığını savunup durmuştum ama doğru olan bu muydu? Herkes kendine denk gördüğü insanlarla ya da daha dürüst olmak gerekirse aynı yalanı paylaştığı insanlarla mı bir arada olmalıydı?

Ama ya Asır ve Kübra birbirine bir şans verirse? Aycan seçmelerden birini kazanırsa? Osman'ın annesi iyileşirse? Doğukan beni severse? Çiçek bu hayatın iyi yanlarını görürse? O zaman daha büyük bir cevap bulmuştum, bunların hiçbiri bir arada olmazdı. Bütün bu insanlar içlerine sakladıkları şeyler olmasa bir araya gelir miydi? Cevabı biliyordum ama bunu kabullenemiyordum. Başka bir yolu olmalıydı. Şartlar ve yaşananlar, onları bir araya getirdiyse bunun bir anlamı olmalıydı ve o anlamı bulması gereken, dağılan parçaları yapıştırması gereken kişi bensem şimdi vazgeçmeyecektim. Sonunda hâlâ bana kızgın olsalar bile, onlardan biri olmama izin vermeseler bile onların bir arada kalmasını sağlamak zorundaydım.

Yerimden kalktım ve yeniden mutfağa gittim. İşe önce dağıttığım yerleri toplayarak başladım. Soğuk suya aldırmadan bulaşıkları yıkadım, ardından kurulayıp her şeyi yerine yerleştirdim. Sonra salonu topladım. Kim bilir en son ne zaman temizlik yapılmıştı? Ben de temizlik yapmaktan pek anlamazdım ama gözüme rahatsız edici gelen şeyleri kafamın içinde toparlayıp bir yerden işe koyuldum. Hem artık yer silmek konusunda tecrübelerim vardı... Çöp-

leri topladıktan sonra koltukların dağılmış yastıklarını ilk kez bir araya getirdim. Sehpaların üzerini sildim. Masadaki kartları toplayıp yırtılmış karton kutusuna yerleştirdim. Kime ait olduklarını bilmediğim kıyafetleri bir peçeteyle tutup banyodaki kirli sepetine götürdüm ve çamaşırları makineye attım. Çalıştırabilmek için epey bir kurcalamam gerekse de sonunda Çiçek'in telefonla yönlendirmesiyle başardım. Makine biraz deterjanla çamaşırları homurdanırcasına yıkamaya başladı.

Temiz mutfağa geri döndüğümde pastayı yapmaya koyuldum. Keki hazır almıştım, krema ve çikolata sosunu yaklaşık bir saat sonunda yapmayı başardım. Pastayı koyacak doğru düzgün bir kek kalıbı bile yoktu. Bulabildiğim en büyük tabağın üzerine, katlar arasına muz ve çilek yerleştirerek pasta yapımına devam ettim. Bittiğinde dinlenmesi için buzdolabına koyup kendimi banyoya attım.

Su bir türlü yeterince ısınmamıştı ama uzun bir süre orada kalıp bütün korkularımın ve gerginliğimin şampuana karışarak akmasını bekledim. Hayatımda ilk defa kendimi bu kadar kararlı ve güçlü hissediyordum, daha önemlisi iyi hissediyordum. Çiçek haklıydı, eninde sonunda oraya döneceğimi bildiğim için bir rahatlığa sahiptim ama bu aynı zamanda beni rahatsız eden şeydi de.

Giyinmek için odaya sessizce girdim. Kübra, sırtı bana dönük şekilde kulaklıkla müzik dinliyordu. Yine ağlamıştı. Bunu komodinin üzerindeki peçete yığınını görmemiş olsam da tükenmiş hâlinden anlardım.

Bugüne kadar çamaşır yıkamadığım için Çiçek'in bütün kıyafetleri tükenmişti, dolapta kalan üç beş şey de şu an için uygun görünmüyordu. Nihayet havluya sarınmış şekilde, hâlâ odanın ortasında duran bavulu açmaya koyuldum. Onca günün sonunda, bu kadar kıyafeti bir arada görmek beni bile dumura uğratmıştı, o markaları ve fiyat etiketlerini düşünmek... Onların tepkisini tamamıyla olmasa da anlıyordum.

Kırmızı kaşmir kazağımı üzerime giyip altıma siyah bir tayt geçirdim. Çiçek, olabildiğince fazla kıyafet göndermişti ve seçtiklerinin hepsi soğuk havaya uygun, ayrıca bu evde giyilebilecek türden şeylerdi. Herkesin onun kendilerine ne kadar uzak olduğunu söylediğini düşündüm ve önümdeki manzaraya baktım. Hayır, kardeşim bu hayatı da bu evi de çok iyi biliyordu ve bu yüzden, bu hayattan da bu evdekilerden de uzak duruyordu. Bunu şimdi bir de ona kanıtlamak zorundaydım. Dünyaları ayırmak kolay olan seçenekti ama herkesin istediği o dünyalar birleştiğinde ortaya çıkacak olan *yaşam*dı.

Dolaptan pastayı alıp yeşil bir post-it kâğıdın üzerine, "*Ben hiç* birisi için çikolatalı pasta yapmadım," yazdım ve Doğukan'ın odasının önüne bırakıp kapıyı çalarak oradan koşarak uzaklaştım.

Asır, uykudan yeni uyandığı belli, şişmiş gözleriyle salonda oturuyordu. "Burası senin marifetin mi?" diye sordu. Kendimi koltukta yanına bıraktım. "Evet."

"Viledanın ne olduğunu bilmeyen kıza bak sen!" diye kıkırdadı.

"En iyisinden öğrendim." Yanımdaki bir yastığı ona doğru fırlattım. Viledaya golf sopası muamelesi yapan biri olarak etrafa bakınca gayet iyi iş çıkardığımı görebiliyordum. Tamam, ev hâlâ pırıl pırıl değildi ama o kadar kötü de değildi.

"Temizlik yaparak mı düzelteceksin her şeyi?"

"Bu da bir başlangıç, değil mi?"

"Bir ara benim odama da el atar mısın?"

Başka bir yastığı daha ona doğru fırlattım. Neşeden yoksun bir şekilde güldü. "Hâlâ kararını değiştirmediysen bir oyuna çağırdılar, biraz sonra gideceğim."

Ona bakacağım şekilde koltukta döndüm. "Hâlâ gelmemi istiyor musun?"

"Hâlâ kazanmak istiyorum."

"O hâlde tamam." Bunu ondan esirgeyecek değildim hem zaten başka ne yaparım bilmiyordum. Çalışmadığım sürece gün çok verimsiz ve boş geçmeye başlamıştı.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Başını koltuğa vermişti, kapalı gözlerle homurdandı. "Her şekilde soracaksın, değil mi?"

"Sanırım evet."

"Dökül öyleyse."

"Seni bu kadar dağıtan ne oldu? Kardeşime duyduğun sevgi mi?"

"Hayır," dedi hiç düşünmeden. Gözleri açılmıştı. Sanki birinin artık bu soruyu sormasını bekliyordu. "Bu geçmişte kaldı. Beni rahatsız eden şey onun bizden uzak durmasının sebebinin bu olması. Beni ya da başkasını incitmemek için kendini incitmiş ve biz bunu anlamamışız. Ona yüklenip durmuşuz." Sesi boğuk ve kederli geliyordu. Uyku hâlinden tamamen çıksa da dalgın gözleri tavana kilitlenmişti.

Kollarımı, kendime çektiğim bacaklarıma doladım. "Bu çok tatlı bir yaklaşım," dedim, cevap vermekten öte kendi kendime konuşuyormuş gibi. "Şimdi de herkes senin, hâlâ onu sevdiğin için bu hâlde olduğunu sanıyor."

Alayla güldü. "Hiçbirimiz birbirimizi tanımıyoruz anlaşılan." Bunu gerçekten incinmiş şekilde söylemişti. Kendimi onun yerine koyduğumda durumun zorluğunu anlayabiliyordum. Birbirine sığınmış bir avuç çocuktu onlar, Çiçek haklıydı. Şimdi ise birbirlerine yabancı hâle gelmişlerdi.

"Bunu düzeltebiliriz," dedim içtenlikle. Bu, şu anda yapmayı istediğim tek şeydi.

"Aklında ne var?"

"Öncelikle," dedim sesimin gereğinden fazla istekli çıkmasını engelleyemeden. "İzin ver, Kübra'yı da oyuna çağırayım. Seninle

yüzleşmesi ve benimle yeniden aynı odada olmaya alışması gerekiyor. Yaralarının iyileşmesi için önce yarasını görmeli."

Kısılmış gözleriyle bana baktı. Söylediklerimi düşündüğü açıktı. "Ya ters etki yaparsa?" diye sordu. "Ya ona daha çok zarar verirsek?"

"Yataktan çıkmıyor," dedim üzüntüyle. "Daha kötü ne olabilir ki? Sadece bana yardım et, bütün oyunları kazanırım karşılığında. Onunla konuş. Normal bir şekilde."

"Elimden geleni yaparım."

"Ondan hiç mi hoşlanmıyorsun?" Bunu meraktan değil yakın bir arkadaşımın hisleri için bir şeyler yapmak istediğimden sormuştum. Her kız en yakın arkadaşı için onun hoşlandığı çocukla konuşurdu, öyle değil mi? Bu başıma ilk defa gelmişti. İlk defa bir kızın kalbini umursuyordum.

"Ona hiç o gözle bakmadım," dedi. "Çiçek'ten sonra hiçbir kıza gerçekten ilgi duymadım. Onlar benimle takılmak istedikleri sürece takıldım."

"Aynısının kibar versiyonunu Kübra ile de yapsan. Yani takıl demiyorum kesinlikle ama onunla vakit geçir, sohbet et."

"Randevuya çıkalım yani? Yakama karanfil de takayım mı?"

Kıkırdadım. "Aslında bu çok hoş olurdu." Bir an onları öyle büyük bir meydanda buluşurken hayal ettim, eski zamanlardaki gibi. Hayal etmesi bile güzeldi.

"Onun incinmesini istemiyorum," dedi doğrulduğunda. "Ama elimden geleni yaparım. Kendi yaşadığımı başkasına yaşatmak istemem."

"Sen çok tatlı bir çocuksun, Asır." Eğilip yanaklarını sıkarak kahkaha attım. Bileklerimden yakalayıp yüzünü asarak beni uzaklaştırdı.

"O zaman giyinmeye gidiyorum ve onu da alıp aşağı geliyorum. Sen de gidip Doğukan'a baksan ve aranızdaki meseleyi halletseniz?"

"O iş bende."

İkimiz de ayağa kalkıp farklı kişilerin odasına doğru yola koyulduk. Hangimizin işi daha zordu bilmiyordum, hangimizin yaralısı daha ağırdı onu biliyordum ama. Sonuçta Doğukan kızgın, Kübra kırgındı.

Cesurca odadan içeri girip kapıyı kapattım. Doğrudan yatağına ilerleyip yanındaki boşluğa oturdum ve onu omzundan hafifçe sarstım. Memnuniyetsiz bir ifadeyle *ne oldu* der gibi kaşlarını kaldırınca ben de elimle kalkmasını işaret eden bir hareket yaptım.

"Evet?" dedi sadece. Tahmin ettiğim gibi barut gibi patlamaya hazırdı ama daha çok yavru bir kaplanı anımsatıyordu.

"Asır'la konuştum. Çiçek'i sevmiyor."

"Ne yaptın?"

"Onunla konuştum. Bu hâlde olmasının sebebinin Çiçek olup olmadığını sordum."

"Beni daha ne kadar rezil etmek istiyorsun?"

"Bu seninle ilgili değildi," diye kendimi savundum net bir şekilde. "Ona değer verdiğim için ve ondan özür dilemek için konuştum. Artık Çiçek'i sevmiyor, bu geçmişte kalmış."

"Beni iyi hissettirmek için yalan söylemene gerek yok." Somurtkan bir yüzle kulaklıklarını çıkarıp kucağına bıraktı.

"Yalan söylemiyorum."

"Hâlini görmedin mi? Günlerdir eve uğramıyor bile. Aşk acısı çekiyor."

"Hayır, vicdan azabı çekiyor."

"Neden vicdan azabı çeksin?"

"Canım çünkü sen ve benim ahmak kardeşim farkında değilsiniz ama aşağıdaki çocuklar size çok fazla önem veriyor. Sizin incinmenizi istemiyorlar. Bu zamana kadar sizin ve Çiçek'in

onlardan uzak durmasının sebebinin kendisi olduğunu öğrendi, bu onu çok üzmüş. Özellikle de Çiçek'in duygusuz ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşündüğü için. Ona haksızlık ettiklerini düşünüyor, Asır. Onu incitmemek için Çiçek'in kendisini incittiğini fark etmiş."

"Ben hiç öyle düşünmemiştim," dedi dalgın bir şekilde. "Yani Çiçek'e haksızlık edildiğini ama aslında Asır haklı olabilir. Beni ve onu incitmemek için aslında herkesten uzak durmuş. Hem de onun tek ailesi bizken. Onu yalnızlaştırmışız."

"Bu bir bakıma doğru olsa bile Çiçek'in de tercihi olduğunu unutma ve bir de bu yüzden kendine yüklenme," dedim. Her an ağlayacakmış gibi duruyordu, bu artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Çiçek kolay yolu seçmiş. Sizi bu şartlar altında bir araya getirmeyi de deneyebilirdi, gerçi ben denedim ve elime yüzüme bulaştırdım ama hâlâ bir umut görüyorum."

"Onu sevmiyor yani."

"Hayır, sevmiyor. Artık değil."

"Yine de rezil oldum. Onun hakkında ne düşündüğümü, onu sevdiğimi biliyor. Yüzüne nasıl bakacağım?"

"Neden bakamayacakmışsın? Birini sevmekte yanlış olan ne var ki? Sevginle gurur duymalısın."

"Onu görünce kendime güvensizliğim artıyor. Kendimi beğenmiyorum, onun için yeterli değilmişim gibi hissediyorum. Elim ayağıma dolanıyor."

"Ama bu çok yanlış. Tepeden tırnağa saçmalık hatta. Öncelikle sen kendine güvenmelisin. Kendini beğenmeli ve sevmelisin. Kimse için değil, kendin için. Ve bir erkek için asla kendini yetersiz hissetmemelisin, hiç kimse için kendini yetersiz hissetmemelisin."

Parmaklarımı birbirine kenetleyip dik bir duruş sergiledim, sözlerimin ciddi ve içten görünmesini istiyordum. "Kübra, sen çok güzel ve çok iyi kalpli bir kızsın, aklı olan herkes bunu görür ama

kalp işleri bazen böyle yürümüyor. Onun kalbi senin için atmasa bile bu sen çirkin olduğun ya da yetersiz olduğun için olmayacak. Sen harikasın ama bir insanı sırf harika olduğu için sevemeyiz ki... Kalp böyle seçmez. Onu neden seviyorsun, yakışıklı olduğu için mi?"

Çok korkunç bir soru sormuşum gibi yatakta dizlerinin üzerine çıktı ve savunmaya geçti. "Karanlıkta beni bulduğu andan beri onu seviyorum, yüzünü görmemiştim bile."

"Bak, ben de onu diyorum işte. Anlıyorum yaşadıklarınız çok zor şeylerdi, istemsiz bir şekilde psikolojik olarak özgüvensizsin ama kendine gelmelisin ve kendini keşfetmelisin. Kendini bir başkasına beğendirmek ya da sevdirmek zorunda değilsin, bu düşünce seni mahveder. İnsanlar seni olduğun gibi sevmeli ve sevecek de. Doğru insanlar böyle yapar çünkü."

"Yıllardır içinde çırpındığım yetersizliği keşke mantıklı birkaç cümle yıkabilse."

"Yıkamaz," diye kabul ettim. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Kendini yatakta geriye iterek sırtını yatağın başlığına yasladı, gözleri tavandaydı ve sanki cevabı o tavan verebilecekmiş gibi öylesine söylendi. "Nasıl?"

"Karşısına çıkarak."

Birden gözleri irileşti ve kamburlaşarak kendi içine döndü. Bu düşünce bile onu sarsmaya yetmişti.

"Bak, korkularının üzerine gitmek zorundasın. Evet, zor olacak. Evet, elin ayağın birbirine dolanacak. Avuçların terleyecek. Kalbin güm güm atacak. Yanakların kızaracak. İki cümleyi bir araya getiremeyeceksin ama sonunda alışacaksın. Olur ya da olmaz ama bir şekilde bir cevaba sahip olacaksın." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bir şeyleri düzeltebilmenin kıyısında olduğumu biliyordum. Eğer Kübra'yla ilgili sorunu yoluna koyabileceksem o an

bu andı. "Asır'la bir işimiz var, kâğıt oyunları oynamaya gideceğiz. Seni de çağırabileceğimi söyledi. Ya şimdi kalkıp bizimle gelir ve gece boyunca eğlenirsin ya da hayatının geri kalanını bu yatakta ağlayarak geçirirsin."

Uzun uzun gözlerime baktı, bakışları daha şimdiden buğulanmıştı. Başını iki yana salladı. Çenesini kendine çektiği dizlerinin üzerine yaslayıp, "Yapamam," diye fısıldadı. "Çok korkuyorum."

"Sevdiğin adamın karşısına çıkmaya mı korkuyorsun?"

"Bana hayır derse -ki hayır diyecek- o zaman umudumu da kaybederim."

"Umut ve hayali birbirine karıştırma. Görmüyor musun, bu seni yok ediyor. Asır ile birlikte olmak bir hayal olmamalı senin için, seni hayata bağlayan şey de olmamalı. Arkadaş olabilirsiniz, hiçbir şey olamasanız bile bir cevabın olacak, bilinmezlikten kötü olmayacak. Belki senin de kalbin başka biri için atacak, belki kalbinin dengi dışarıda bir yerde ama sen yatağından çıkmadığın için onu bulamıyorsun. Bütün bunları Asır'ın karşısına çıkmadığın sürece bilemeyeceksin."

"Beni ikna etmek üzeresin," dedi. "Ama hâlâ çok korkuyorum."

"Şöyle düşün, yanınızda ben de olacağım. Kalabalık bir ortama gireceğiz, bütün gece oyun dönecek. Yani onunla baş başa kalmak ya da konuşmak zorunda değilsin. Beni tampon olarak kullanabilirsin, baktın olmuyor kendini iyi hissetmiyorsun, o zaman eve döneriz. Ben karnım ağrıyor filan der, bir şey uydururum." Kocaman gülümseyerek ona göz kırptım. Çok mantıklı konuşuyordum. Kendimi aşmıştım resmen.

"Gerçekten yapar mısın?"

"Ay, yemin ederim yaparım. Ölü taklidi bile yaparım, çık artık şu yataktan, Allah aşkına!" Çileden çıkmış şekilde elinden tutup onu çekiştirmeye başladım. Bu sadece onun değil, aynı zamanda benim de şansımdı. Bir şeyleri düzeltmek için, küçük de olsa bir dünya, bir hayat kurtarmak için...

"Nasıl bir yere gideceğiz? Giyecek hiçbir şeyim yok." Henüz yataktan çıkmadan kendini vazgeçmeye ikna edecek sebepler aramaya koyulmuştu bile. Bal rengi gözlerine bakıp kaşlarımı çattım ve başparmağımı geriye doğru işaret ederek, "Oradaki bavulu görüyor musun?" diye söylendim. "Giyilecek çok fazla şey var."

"Senin kıyafetlerinden mi giymemi istiyorsun?"

"Kıyafet işte," diye omuz silktim ona uygun bir şeyler bakmak için bavula eğildiğimde. "Kimin olduğunun ne önemi var, ihtiyacı olan kullansın."

Çiçek, bavulu genellikle kışlık ve gündelik kıyafetlerle doldurmuştu ama zaten çok abartılı ve dikkat çekecek bir şeye ihtiyacımız yoktu. Olay kıyafet de değildi. Sadece Kübra'nın kendini daha iyi hissetmesi için yeni birkaç parça şeydi. İşin en can yakıcı kısmı, benim kıyafetlerimi giydiğinde sanki oraya gitme hakkı varmış gibi hissetmesi olmuştu. Bunlar sadece kıyafetti, bazen sizi daha iyi ve daha gösterişli bir kesimdenmişsiniz gibi gösterebilirdi ama özünde kıyafetti işte ve karakter eksikliğini tamamlayamadıklarına çok fazla şahit olmuştum.

"İşte, bunu dene," dedim. Siyah, kadife bir pantolonu ona doğru uzattım. Sonunda yataktan çıkıp çekinerek pantolonu eline aldı.

"Çok güzel, yumuşak." Gülümsedi. Hardal sarısı, boğazlı ince bir kazak bulunca sevinçle havada salladım. "İşte bu!" dedim. "Gözlerinle müthiş uyumlu olacaklar."

Gülümsemesi büyüdü ama kıyafetleri elinde emanet gibi, her an bir şey olacakmış gibi zarar vermekten çekinerek tutuyordu. Bu hâli canımı yakmıştı. "Bana yakışmıyorlar hiç," dedim. "Çiçek bunları yeni sandığı için bavula koymuştur ama zaten giymiyordum, ten rengime uymuyor, saçlarım da kumral ya benim. Senin olsunlar."

"Bunları bana mı vereceksin?" Gözleri irice açıldı, kazağı göğsüne bastırdı bu yaptığım inanılmaz bir şeymiş gibi. Yemin ederim biraz sonra hüngür hüngür ağlamaya ya da sinir krizi geçirmeye başlayacaktım.

"Dediğim gibi, zaten giymiyorum ki."

"Yine de kabul edemem."

"Evet, edebilirsin."

"Bunlar çok pahalıdır."

"Senin ilk günden beri bana ettiğin arkadaşlıktan daha değerli olamaz hiçbiri. Hadi, giy onları da aşağı inelim." Elimi omzuna koyup cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Çok güzel olacak."

Kendini rahat hissetmesi için bavuldan rastgele bir kot pantolon seçip odadan çıktım ve banyoya geçtim. Dişlerimi fırçalayıp, saçlarımı düzgün bir şekle soktuktan sonra tayt kot pantolonla değiştirmiştim. Üzerimdeki kırmızı kazak sıcak ve rahat olduğu için ona dokunmadım, önemli olan ben değildim zaten.

Yeniden odaya döndüğümde aslında kıyafetlerin insanlara neler yapabileceğini görmüş oldum. Bunu daha önce de görmüştüm ama bu kıyafetlerin bu kadar yakışacağını hiç düşünmemiştim. Pantolon yüksek bel ve İspanyol paçaydı. Kübra'nın bedenine tam oturmuştu. Kazağın içinden saçlarını çıkarıp omuzlarından geriye attı. Kısa bir model olduğu için belini hafif açıkta bırakmıştı. Bana döndüğünde, tıpkı hayal ettiğim gibi bal rengi gözlerini ortaya çıkaran harika bir uyum oluşmuştu.

"Şahane görünüyorsun," dedim elimdeki eşyaları yatağın üzerine bıraktığımda. "Ama gözlerin şişmiş, onlara çok hafif dokunuşlar yaparsak mükemmel olacaksın."

"Bende birkaç malzeme var." Heyecanla derme çatma çekmeceye uzandı ve kısa süre kurcaladıktan sonra doğruldu. Makyaj çantası olarak kullandığı örgü bir cüzdanın içindeki ürünleri çıkardığında bavulun kapağını kapatmıştım. Evet, bavulun içinde çok daha kaliteli makyaj malzemeleri vardı ama onda gördüğüm, *"Benim de bir şeylerim var."* hissini mahvetmeyecektim. Bir kez daha değil...

"Hanibal" dedim. "Ben de bir iki şey sürebilirim."

"Tabii ki, istediğini kullanabilirsin. Çok fazla ve iyi değiller ama-"

"Deli misin, bunlar bizi başka biri yapmaya yeter." Kıkırdadım. Ondan önce ben yanaklarıma hafif şekilde allık sürüp kirpiklerimi biraz canlandırmıştım ama bu kadar yeterdi. Sonra yine ona döndüm ve göz altlarını kapatmasına yardımcı oldum.

"Ruj da sürelim mi?"

Başımı iki yana salladım ve kirpiklerine daha fazla maskara sürdüm. "Hayır, boya küpü gibi ya da her zaman olduğundan farklı görünmemelisin. Sadece doğal ve iyi görünmelisin ki şu an epey iyi görünüyorsun." Makyaj işi bittiğinde tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Onu alıp Kıbrıs'a götürsem tanışmak isteyecek onlarca aptal züppe tanıyordum. Kübra kendinin farkında değildi ama bunun için onu suçlayamazdım.

"Dolunay, ben şimdiden titriyorum."

"Eh," dedim saçlarımın ucundan çıkan tutamları bir yerlere sıkıştırırken. "Aslında bu iyi bir şey. Yanaklarına allık sürmemize de gerek kalmadı, utançtan al al oldular."

Elini hızla yanaklarına bastırıp aynaya döndü.

"Şimdi ya da hiç," dedim kararlı bir şekilde. "Bunu ya bu gece yaparız ve bilinmezlikten de depresyon batağından da kurtulursun ya da yatağa geri dönüp ağlamaya devam edersin." Sözlerim kulağıma biraz acımasızca gelse de bu elimde kalan son kozumdu.

"Yanımdan ayrılmayacaksın," dedi kesik kesik konuşarak.

"Söz veriyorum," dedim ama bir yandan işaret parmağımla orta parmağımı arkamda çaprazlamıştım bile. Tıpkı yüzmeyi öğretmek gibi olacaktı. Elbette ondan gözlerimi ayırmayacaktım ama onu bir noktada pat diye suyun içine atacaktım. Ondan sonra ya yüzmeyi öğrenecek ya da boğulacaktı.

15. BÖLÜM: SON OYUN

Merdivenlerden inerken Kübra'nın bir adım geride durmasına izin verdim. İkimizin de montunu ben elime almıştım. Kübra her ne kadar odada giyinmek istese de merdivenden inerken güzelliğini gösterme fırsatını kaçırmasına izin vermeye niyetim yoktu. Asır, hâlâ koltukta, bıraktığım yerde oturuyordu. Sırtı bize dönüktü ve ayaklarımla ne kadar gürültü çıkarsam da dönüp bize bakmadı. Televizyondaki bir şeye dikkatini vermişti.

Gereğinden yüksek bir sesle, "Hazırız biz," diye seslendim. "Gidelim mi?"

"Tamam," dedi harfleri biraz uzatarak omzunun üzerinden bize baktı, "Bir dakika şurayı dinlemem lazım." Yeniden televizyona döndü ve sonra yeniden başını hızla bize çevirdi.

O anda zafer gülümsemesiyle yana kayıp Kübra'nın önünden çekildim. Asır, alnında kırıştırdığı kaşlarını çattı ve önce Kübra'ya sonra bana, sonra tekrar Kübra'ya baktı.

"Güzel görünüyorsunuz kızlar," dedi yamuk bir gülümsemeyle ve televizyona dönmek yerine ayağa kalktı. Elindeki çatalı masanın üzerine atıp ceketini koltuktan aldı. Elindeki çatala ve o kalkınca oluşan boşluğa baktım. Boşluğun ardındaki sehpaya... Sehpanın üzerindeki çikolatalı pastaya... Benim yaptığım çikolatalı pastaya... Benim Doğukan'a yaptığım çikolatalı pastaya!

"Onun sende ne işi var?" diye sordum pastanın yanına koşarak. Yüzüm düşmüştü. Asır şimdiden dörtte birini tırtıklamıştı bile.

"Doğukan getirdi, içinden gelmiş."

"Yemiş mi?" diye sordum bir ayağımı öfkeyle yere vurarak.

"Yok, canı istememiş."

"Bir lokma bile mi?"

"Hiç dokunulmamıştı." Sırıttı.

Sakinliğimi korumak için derin bir nefes aldım ama pek sakinleşecek gibi görünmüyordum. Elimdeki montları koltuğun üzerine fırlatıp pasta tabağını elime aldım. "Bana bir dakika verin," dedim. Asır, kısılmış gözlerle bana baksa da bir şey demedi. Doğukan'ın odasına doğru gitmemem için kimse beni durdurmayacaktı belli ki. Adımlarıma itaat edip bodrumdaki odasına indim, pastayı düşürmemek için dikkat etsem de dehşet doluydum. Kapısını çalma gereği duymadan doğruca içeriye daldım.

Yatağın üzerinde boylu boyunca uzanmış duruyordu. Ya uyuyordu ya da sesi umursamıyordu. Yanına kadar yürüyüp bekledim ve tam bağırmak üzereyken kulaklıklarını ve dışarıya vuran müzik sesini fark ettim. Biraz daha, yatağın başına kadar yanaştığımda öfke ve hesap sorma dürtüsü aniden toz olmuştu. Kapalı gözleri, hafif çatık kaşlarıyla başını yavaşça sallayarak ritim tutuyordu. Bir elini başının arkasına yaslamıştı. Onu seyretmeye dalmak ve yüzünü incelemek beni beklemediğim şekilde sakinleştirmiş, yüzüne dokunma isteğimi tetiklemişti ki neredeyse yapacaktım. Birden üzerine düşen gölgemi fark edip gözlerini açtı. Bir anlığına şaşırsa da ifadesini çabucak toparlayıp doğruldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kötü mü?" diye sordum ve aklıma başka bir şey gelmediği için dudaklarımı ısırdım.

"Ne kötü mü?"

"Pasta. Pastam kötü mü?" En azından sesim suçlayıcı bir şekilde çıkıyordu ve bu, kesinlikle iyiydi. İyi ve güvenli.

"Tadına bakmadım."

"Neden?"

"Canım istemedi." Kulaklığının ikisini de çıkarıp telefonu yatağın üzerine bıraktı.

"Senin için yaptım bunu."

"Teşekkür ederim ama senden pasta istemedim." Ne ince ne kalın, normal bir ses tonunda konuştu. İçinde hiçbir anlam barındırmayan...

"Özür dilemeye çalışıyorum, neden bana biraz yardımcı olmuyorsun ki?" Pastayı komodinin üzerinde bulduğum bir boşluğa bırakıp yatağa, yanına oturdum.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi. "Özür dilemene gerek yok."

"Öyle davranmıyorsun."

Başını yana yatırıp soğuk bir şekilde gülümsedi. "Tanımadığım bir insana nasıl davranmam gerekiyorsa öyle davranıyorum." Aramızdaki mesafe birden çoğaldı. Aramıza bir sürü şey daha girdi. Yemyeşil gözlerine bakıp söyleyecek iyi ya da kötü bir şeyler aradım ama elimde pek bir şey yoktu. Geriye çekilerek yataktan doğruldum ve ayağa kalktım. Birden kamburlaştığımı hissederek kapıya doğru yürüdüm.

"Hazırlanmışsın," dedi arkamdan. Görüp görmeyeceğinden bile emin değildim ama başımı salladım.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Sorusu karşısında gereksiz bir umutla yeniden ona dönüp, "Asır ve Kübra ile dışarıya çıkıyoruz, bir oyun gecesi daha varmış. Gelecek misin sen de?" Sesim heyecanımı bastırmaya yetecek kadar sakin çıkmamıştı. Çabuk koyvermiştim.

"Çalışmaya değil eğlenmeye yani?" Başını salladı. "Gelmeyeceğim." Ve yeniden telefona uzanıp kulaklıklarını taktı. Söylediği şeyler birden bana kendimi suçlu hissettirecek gibi oldu ama zaten istediğinin bu olduğunu düşündüm. Yanlış bir şey yapmıyordum, yalan söyleyerek yanlış bir şey yapmıştım ve buna olan öfkesini artık her türlü şeyden çıkaracağını anlıyordum. Yeniden döndüm ve yürümeye devam ettim.

"Sen iyi misin?" diye soran, yüzümün hâlini gören Kübra olmuştu. Moralimin bozulduğunu gizlemeyecektim ama onlara yüzsüz gibi Doğukan'ın beni affetmediğinden de yakınamazdım.

"Her koyun kendi bacağından hesabı," diye omuz silktim koltuğun üzerine bırakmış olduğum montu giyerken. "Cezamı çekiyorum. Gidelim hadi."

Yüzüme vuran soğuk hava kendimi daha iyi hissetmeme, en azından omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu. Kübra ile kol kola girmiş tempolu bir şekilde yürümeye koyulmuşken, "Kızlar," diye seslendi Asır. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Durağa..." dedim sorgular bir şekilde.

"Otobüse binmeyeceğiz, taksi gelir şimdi."

"Taksiye mi bineceğiz?" diye sorarak ağzı bir karış açık kalmış kişi ben oldum. Taksiye binmeyeli hatta dört tekerlekli bir araca binmeyeli sadece günler olmuştu ama üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum ve dahası bunun, tüm o lüks hayatın eksikliğini yaşamıyordum. Kız kardeşimle anlaşamadığımız nokta muhtemelen buydu. Ben samimiyetin, güvenin, dostluğun ihtiyacını duyarken o rahatlığın arzusundaydı. Herkes sahip olamadığı şeylerin peşindeydi ama hiçbir zaman, kim olursak olalım, bir *her şeyimiz* olamıyordu. Benim terazimde ağır gelen samimiyet ihtiyacıydı ve artık neyin bana kendimi iyi hissettirdiğini biliyordum ve tüm kalbimle bunu diliyordum: Çiçek'in de kendi terazisinin ağırlığını bulmasını.

"Fakirlik abartılıyor," dedi Asır hâlime gülerek. "Ama inan bana arada biz de taksi filan kullanabiliyoruz. Özel gecelerde. Sizin gibi markete giderken değil."

"Onlar markete gitmez ki. Gitse de taksiyle değil, şoförlü arabalarla giderler."

Kübra birden kaşlarını çatarak bana döndü.

"Ne?" diye sordum.

"Onlar?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"*Biz* demedin, *onlar* dedin."

Bir saniye boşluğa dalıp cümleyi kafamın süzgecinden geçirdim. Gerçekten öyle demiştim.

"Evlat edinen çocukların pek *biz* gibi hissettiğini sanmıyorum," diye toparlamaya çalıştım. "Hiçbir zaman biz olamazsın ki her zaman *sen* ve *onlar* olur." Ama içimde bir yerde bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. Birilerini *biz* yapan şey paylaştıkları şeylerdir, sevgidir mesela.

"Bugün drama yok, sadece eğleneceğiz ve sayende bol bol kazanacağız. Atlayın bakalım." Sokağın başından görünen taksiyi bir ıslıkla yanımıza çağırdı ve ikimiz için kapıyı tuttu. Ben önden geçtim, Kübra yanıma oturdu ama Asır ön tarafa şoförün yanındaki yolcu koltuğuna geçti.

"Cihangir'e gidiyoruz abi," dedi taksiciyle selamlaştıktan sonra. İstanbul'a çok hâkim olmadığım için nereye gittiğimizi bilmiyordum. Meraklı bakışlarım Kübra'ya döndü ama o da bilmediğini belli edercesine dudak büktü. Arkama yaslanıp bu gece bizi neyin beklediğini düşünmeden, zihnimde Doğukan ile aramda geçen konuşmanın üzerinden geçmeye başladım. Bana gerçekten kızgın mı yoksa beni tanımadığı için mesafeli mi olduğundan emin değildim. Hangisinin daha iyi ya da daha kötü olduğunu da bilmiyordum, sadece şimdilik pes etmek istemediğimi biliyordum.

Bakışlarım Asır ve Kübra arasında dolandı. En azından bu geceden sağ çıkabilirsek iki kişinin gönlünü almış olacaktım ve bu çok iyi bir haber olacaktı. Öte yandan Aycan ve Osman için de minik de olsa bir şeyler yapmak, en azından onlarla ilgili de geride güzel anılar bırakmak istiyordum.

Taksiye bindiğimiz an, ilk oyun gecesi gibi bir tecrübe yaşamayacağımızı anlamış olmam gerekiyordu. Araba, iki katlı bir villanın önünde durduğunda yine de şaşırmıştım. Bunu asla beklemiyordum.

"Burada mı oynayacağız?" diye sordum kollarımı bedenime sarıp soğuk havadan korunmaya çalışırken.

"Beğenemedin mi kupa kızı?"

"Burası bir villa," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Kurnazca sırıttı. "Ne oldu, tek zengin arkadaşımız sen değilsin diye bozuldun mu?"

Söylediği şeye kendimi tutamayıp sesli bir şekilde güldüm ama bir ayrıntı, o gülüşün içime, ruhuma da yansımasına neden oldu. Benden *arkadaşım* diye bahsetmişti. Ve o an beni ilk affedenin Asır olduğunu anlamanın rahatlığıyla Kübra'ya döndüm.

"Bu gece sandığımızdan eğlenceli geçecek sanırım," dedim.

Yüzünde hâlâ çekingen bir ifade vardı. "Senin evinin daha güzel olduğuna eminim," diye yanıt verdi. Buna karşılık yeniden villaya döndüm. Standart bir güvenliğin beklediği sürgülü bir demir kapısı vardı. İki katlıydı ama devasa diyebileceğim kadar büyük değildi. Genelde ailelerin tercih ettiği bir renk olan beyaza boyanmıştı, ışıklandırmalı havuzun yansımaları duvarlara vuruyordu. Yaşadığım ev daha büyük ve daha görkemliydi, bu havuz benim evimin yanında bir çocuk havuzu kadar küçük kalıyordu aslında. Evimiz üç katlıydı, tabii çatı katı da aslında Kübraların yaşadığı evden hem daha geniş hem daha bakımlıydı.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. Neden bilmiyorum ama onlara o hayatı anlatmayı istemiyordum. Onlarlayken o hayatı düşünmüyordum, özlemiyordum ve bu durumdan memnundum. Büyük evler beraberinde büyük yalnızlıklar getiriyordu, yaşadığım hayattan bir bunu biliyordum.

"Hadi, donmadan önce içeri girelim artık." Asır, bir kolunu bana diğer kolunu Kübra'ya uzattı. Birden yanaklarının al al olduğunu görünce onu cesaretlendirmek adına Kübra'dan önce ben girdim koluna. Sonra o da benim yaptığımı yaptı ama daha çekingen ve daha mesafeli şekilde.

"Kimi tanıyorsun bakalım burada?"

"Aslında kimseyi," dedi Asır.

Başımı çevirip neredeyse kahkaha atarak ona baktım. "Şaka yapıyorsun, demek istiyorum. Hem de tüm kalbimle ama bence yapmıyorsun."

Kocaman bir gülümsemeyle cevap verdi. "Şaka yapmıyorum."

"Neden geldik peki?"

"Oyun oynamak için. Onların alabileceğimiz çok parası var."

"Ya bizi içeri almazlarsa?" diye sordu Kübra, neredeyse kısık bir sesle. Bu ihtimali ben hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç böyle bir kaygı gütmemiştim ki...

"O zaman eğlenecek daha iyi bir yer buluruz," diye ona döndü Asır. Gülümsemesi daha da büyüdü. "Ama bu kadar güzel iki kadını, kim kapıdan çevirir ki?"

Kübra, kirpiklerinin arkasına saklanıp yere bakarak tebessüm etti.

"Söylesen daha bile güzel giyinirdik," diye hafifçe dirseğimle dürttüm onu.

"Bence şahanesiniz," dediğinde evin büyük giriş kapısına yaklaşmıştık. Bahçede havuzun başında dolanan birileri ve şezlonglara

yayılmış birkaç kişi daha vardı. Bu havada böyle dolandıkları için çoktan kafayı bulduklarını düşündüm.

Yok, ben almayayım. Böyle iyiydim.

Çelik kapı açıktı. Kapının kirişine yaslanmış sarışın bir çocuk, pembe elbiseli bir kızla konuşuyordu. Bu manzarayı nerede görsem tanırdım. Ona asılıyordu ama kız da bundan oldukça memnundu. Bir an için bu manzaraları hiç özlemediğimi fark etmek kendimi garip hissettirdi.

"Neden diğerleri gibi çalışmıyorsun?" diye sordum kafamı dağıtmak için Asır'a. "Kart oyunu saçmalıktan ibaret. Bu oyunlar için adam öldüren insanları tanıyorum. Bana kalırsa eğlencesi yok, kazanma hissi tatmin edici olabiliyor ama bu riske değmez. Aynı tatmini başka şekillerde de yaşayabilirsin."

"Garsonluk yaparak mı mesela?"

Gözlerimi devirdim. "Nesi varmış garsonluk yapmanın?"

"Ayaklarımı seviyorum..."

"Başka şeyler de olabilir."

"Eğlenceli değiller."

"Sürekli kazanıyor olamazsın."

"Başlama sen de Doğukan gibi," diye yüzünü buruşturdu. "Nerede o heyecanlı, bir adım daha gitmek için sabırsızlanan kız."

"Doğukan da mı böyle düşünüyor?"

Kübra bu sorduğuma kıkırdadı. Bana değil, sorduğum şeye de değil, Asır'ın midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturmasına gülmüştü. "Doğukan kumardan nefret eder," diye cevap verdiğinde gülümsedim. Evet, işte böyle! Rahat ol kızım.

"Bu kumar sayılmaz, çoluğumun çocuğumun rızkını yatırmıyorum oyunlara."

"Ailenden para alıyor musun?" diye sordum. Daha önce bir ailesi olduğundan bahsetmişti ama başka şehirde yaşıyorlardı. Kübra ile okula kayıt yaptırmaya gittiğine göre üniversitede okuyordu. "Sahi ne okuyorsun sen?"

"Ailemden para almıyorum, bursum var." Sarışın çocuğun yanından geçerken önce Kübra'nın ilerlemesi için centilmence bir el işareti yaptı. O sırada çok doğal ve tanışıyorlarmış gibi çocuğu başıyla selamladı. Çocuk bakışlarını bizim üzerimizde kısa süreli gezdirse de umursamadan kıza geri döndü.

İçerideydik.

"Sinema ve Televizyon," dedi etrafta gözlerini dolaştırırken. Kübra çoktan benim koluma tutunmaya başlamıştı, ilk kez sokağa çıkmış yavru bir köpek gibi olan biteni seyrediyordu.

İçeride çok gürültülü bir müzik ve yüksek sesli konuşmalar olduğu için artık birbirimizi duymak o kadar da kolay değildi. Sinema ve televizyon demek... Bu nedense ona çok uygundu.

Asır, ortada elinde tepsiyle dolanan bir kızı durdurup ona flörtöz bir şekilde gülümsedikten sonra plastik bardaklardan iki tane kaptı. Önce bardağı kokladı, *idare eder* der gibi bir mimikle bana uzattı. Sonra tereddütle Kübra'ya baktı, "İster misin?" diye sordu. Ona baktığımda yüzünün neredeyse gergin olduğunu gördüm, Asır'ı pek fazla böyle göremezdiniz. Gerçekten onu incitmek istemediği belliydi ve ben bunu en başından beri hissediyordum.

Aferin kızıma.

"İçer içer," dedim bardağı elinden alıp Kübra'ya uzatarak. "Su dolu oluyor zaten bunlar, yavaş gitsin yeter."

Kübra başka çaresi kalmadığı için bardağı elimden kaptı.

"İstemiyorsan içme, başka bir şey getirebilirim sana."

"Partideyiz," dedim vurgulayarak. "Bırak şu korumacı erkek tavırlarını, bunlara ihtiyacımız yok bizim." Hâlâ bekleyen kızın tepsisinden bir bardak daha kapıp ona uzattım.

Gülerek elimden aldı. "Gecenin sonunda da ihtiyacın olmaz inşallah."

"Parmaklarım Asır," dedim boşta kalan elimi havaya kaldırıp kımıldatarak. "Oynamak istiyor, kartlarını istiyor."

"Siz buralarda dolanın, ben ayarlayıp sizi bulurum."

Başımla onaylayıp bardaktan bir yudum aldım. Tahmin ettiğim gibi su ve buz yığınıydı içindeki ama ben de zaten bir alkolik değildim.

"Dolunay," dedi Asır yeniden yanımıza gelip. "Kübra'ya dikkat et, bak. O alışkın değil."

Kübra'nın duymayacağı şekilde güldükten sonra, "Tamam abicim, uslu uslu oturuyoruz biz şu köşede," dedim.

"Ben ciddiyim."

"Bu bir ilk."

"Dolunay."

"Tamam tamam, git hadi."

Derin bir nefes aldı ve ne kadar ciddi olduğunu anlamam için uzun uzun gözlerimin içine baktı ama sonunda gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Kübra. Elindeki bardağı alıp etrafa bakmaya başladım, salonun ortasında bir masanın üzerinde gördüğüm başka bir bardağın içine döktüm içkinin çoğunu. Dibinde kalan kısmını ona uzatıp gözlerimi irice açtım. "Sakın içki içeyim filan deme. Yani içersen de bir yudum filan iç. Böyle yerler seni sarhoş edip senden faydalanmak isteyen avanaklarla dolu olur!"

Elini dudaklarına götürerek kahkaha attı. "Biraz önce öyle demiyordun."

"Deseydim de kahramanlık yapma fırsatını Asır'dan alsa mıydım? Hem seni düşünmesi hoşuna gitmiyor sanki."

Parmaklarını birleştirip, "Birazcık," dedi ama gülümsemesinden dişlerinin tamamını görebiliyordum.

"Rahat görün. Utangaç, böyle korunmaya ihtiyacı olan küçük bir tavşan gibi durma. Benim gözüm üzerinde olacak, onunla böyle çok ilgilenmiyormuş gibi davranma. Bırak, o seni merak etsin."

Bilmiş bilmiş dudak büktükten sonra, "Şimdi de taktik veriyorsun, senin hayatını merak etmeye başladım," dedi.

"Boş," dedim büyük bir yudum içtikten sonra. "Bomboş bir hayattı. O yüzden bu partilere de, bu içkilere de, bu oyunlara da aldanma. Özenme bile. Keşke bu yerlerin, bu şeylerin, bu pırlanta görünümlü hayatın altındaki pislikleri gösterebilmemin bir yolu olsa."

Bu defa yüzü asıldı. Benim için neredeyse üzülmüştü. "O kadar kötü mü gerçekten?"

"İçinde hiçbir şey olmayan elmastan yapılma bir kadeh düşün, çok pahalı ve ihtişamlı ama yine de içi boş. Anlıyor musun?"

Başını sallayarak, "Deniyorum," dedi. Bu benim için yeterliydi. Montumun fermuarını açıp kendi etrafımda yavaşça döndüm. Her şey aslında bildiğim ve daha önce onlarca kez gördüğüm gibiydi ama nedense farklı geliyordu. Yüksek tavanlardan sarkan avizelerin ışığı, duvar kâğıtlarının pahalı mobilyalarla uyumu... Duvarlardaki çerçevelerin her büyük evde olduğu gibi doğal olmayışı, muhakkak bir fotoğrafçı tarafından hazırlanarak çekilmiş olması, şamdanlar ve kokulu mumlar, halılar... Ama farklıydı. Belki de artık gözlerim başka bakmayı öğrenmişti.

"Masamız hazır," dedi Asır yanımıza döndüğünde. Gözleri kalabalığın içinde ikimizi bulduğunda rahatlamıştı. Onun, üzerinden eksik olmayan alaycı hâline o kadar alışmıştım ki bu tavrı yadırgasam da hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Biz de hazırız," dedim, bardağı yeniden kapıp Kübra'ya doğru kaldırdım. Önce ne yapmaya çalıştığımı anlamadı ama kaşlarımla onun bardağını işaret edince sırıttı ve bardaklarımızı havada to-

kuşturduk. İkimiz de aynı anda içtik. Ben gerçekten dolu bardağın hepsini bitirdim, Kübra ise zaten dibinde olan şeyi bile bitiremedi ve yüzünü buruşturdu.

"Ne yapıyorsunuz, hey, yavaş biraz!" Asır, Kübra'nın elindeki bardağa uzandı. Neredeyse boş olduğunu görünce yüzü öyle bir şekil aldı ki elimi karnıma bastırarak kahkaha atmak zorunda kaldım.

Ters ters bana baktıktan sonra Kübra'nın bardağını masaya bıraktı.

"Aman ne tatlı!" diye söylendim hemen arkalarından yürümeye koyulup.

Kalabalığın arasından yoğun bir sigara dumanı yükseliyordu. Birilerinin acilen havalandırmayı devreye sokması ya da camları açması lazımdı. Dans eden insanların arasında bir an için onları kaybetsem de koridorun sonunda bulmuştum. Mutfağın yanından devam edip başka geniş bir salona çıktık. Esas parti burada yapılıyordu. Bar ve DJ kabini buradaydı. Etrafta artık yerlerinde olmayan süsler ve duvarlarda yanıp sönen altın rengi küçük ışıklar vardı.

Salonun ortasında bir grup, kare bir masanın etrafında oturuyor, bazıları ayakta onlara eşlik ediyor, bir kısmı da onları sadece seyrediyordu. Hemen ileride, köşede, rastgele yere atılmış minderler vardı ve başka bir grup orada başka bir oyun oynuyordu. Bu gece sadece kart oynasam iyi olacaktı, son oyun maceram epey kanlı bitmişti.

Asır, masanın başında oturan çocuğun yanına gidip kulağına doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Beyaz teni bir anda bana Doğukan'ı anımsatan çocuk başını kaldırdı, bana baktıktan sonra siyah kıvırcık saçlarını kaşıyıp Asır'a bir şeyler söyledi. Asır, bana baktıktan sonra gülüp başını iki yana salladı. Kübra hemen onun dibindeydi. Asır bileğinden yakalamış, bir saniye olsun onu bırakmamıştı ama hemen heveslenmedim, birbirlerine karşı koruyucu bir yapıları olduğunu on günde bile anlamıştım.

Asır parmağıyla işaret edip beni çağırdıktan sonra kendimden emin adımlar atmaya dikkat ettim. Hoş, pek önemi yoktu; bu gece için artık yeni bir planım vardı. Asır'a bir konuda daha yardım etmek zorundaydım.

"Dolunay, bu arkadaş Sinan, oyun kurucu diyebiliriz." Göz kırpıp yamuk bir şekilde güldü. Çocuk ayağa kalktığında boyunun epey uzun olmasına karşılık başımı kaldırmam gerekmişti.

"Daha önce oynadığını söyledi," dedi gülümseyerek. "Ama biz büyük oynarız." Ah, hep aynı özgüven.

"Umarım öyle yapıyorsunuzdur," dedim karşılık olarak.

"Oturun bakalım."

"Oturun mu?" Birden Asır'a döndüm. "Sen de mi oynayacaksın?"

"Elbette."

"Hayır, sen Kübra ile kalmalısın."

"Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi Kübra.

"Olmaz," diye direttim. "Zaten Asır'a gerek yok. Yeterince oyuncu var." Masaya bakıp diğerlerini işaret ettim. Fazla bile kişi vardı. Benim oynamam için birinin kalkması gerekiyordu.

Asır, bir an için söylediklerimi düşündü ve Kübra'yı kurtlar sofrasında yalnız bırakma fikri onun da hoşuna gitmedi. İşaret parmağıyla çenesini kaşırken, "Tamam," dedi. "Sen oyna ama biz de yanında kalacağız. Seyirci oluruz."

Başımı hızla iki yana salladım. "Kübra'nın görüp görebileceği tek parti bu olabilir. Ben gittikten sonra muhtemelen bir daha hayatta çıkmaz. Ona biraz partide eğlenmeyi öğretmelisin. Dans filan edin, gidin dart oynayın, bak o çok eğlenceli ve zararsızdır." Sonra sırıttım ve Kübra'ya göz kırptım. "Oklardan birini Asır'ın suratına atarsan daha da eğlenceli olur."

"Otur şuraya, Dolunay," dedi Asır, beni omuzlarımdan sandalyeye doğru iterek. Bir çocuğun hemen önünde duruyorduk. Çocuk önce bize sonra oyun kurucu olan Sinan'a baktı. Aldığı onayla birlikte masadan kalktı. Üzerimde yeterince ağırlık yapan montu nihayet çıkarıp sandalyenin arkasına astım ve oturdum. Kartları elime alıp hızlıca karıştırırken, "Evet, beyler," dedim. "Ne oynuyoruz?"

"Poker."

Dudağımı dişlerimin arasına alıp gülümsedim. "Hazır olduğunuzda başlayalım." Asır ve Kübra sinir bozucu birer yancı gibi hemen arkada, tepemde dikiliyorlardı. "Kızın montunu asacak bir yer bul," dedim omzumun üzerinden alayla. Ne dediğimi idrak edince dik dik bana bakıp Kübra'ya montunu işaret etti. Zavallım zaten heyecanlıydı, bir de sıcaktan pişecekti.

Oyuna döndüm. Önce rakiplerimin yüzlerinde dolaştı gözlerim, bu oyundaki esas şey mimikler ve biraz da kartların takibiydi. Oyun teoride oldukça basitti. Sırayla kartlarımızı açacaktık, en iyi beşliyi yapan kazanacaktı. Oynayanların hepsi aşağı yukarı yaşıtım görünüyordu ve masadaki tek kız bendim. Yani beni oldukça zayıf gördükleri için ilk elde ciddiye almayacaklardı ve bütün paralarını alacaktım. İki yüzer lirayla başladık. Benim payımı Asır ortaya koymuştu bile.

"Ne içersin?" diye sordu Sinan omzuma doğru kafasını yaklaştırıp. Hemen yanımda o oturuyordu.

"Sen ne içiyorsan ondan olsun."

Bu hoşuna gitmişti. Bir garsondan istemek yerine kalkıp duvarın kenarındaki içki standında kendisi hazırladı. Şimdilik kibar birine benziyordu. Sadece bana değil, masadaki diğer oyunculara da bir şeyler hazırlayıp getirdi. Asır kulağıma, ev sahibi olduğunu fısıldadı o gelene kadar.

"Teşekkür ederim," dedim ve nezaket gereği bir yudum alıp masaya öyle koydum. Ballı viski? Pekâlâ. Bu arkadaşlar olayı çok

ciddiye alıyordu demek ki. Buna neredeyse gülecektim. Bütün bunlar saçmalıktı ve burada zaman kaybediyorduk. Daha faydalı şeyler yapmalıydık. Parayı savuracak yer bulamayan, babalarını taklit eden bu küçük canavarlardan daha iyi olmayı istiyordum.

Hepimize ikişer kart dağıtıldı. Elimdeki kartlar pek iyi sayılmazdı ama ben iyi rol yapardım. Normalde çekilmem gerekiyordu ama sanki güçlü bir elim varmış gibi ortadan kart seçip, seçtiğim karttan memnunmuşçasına sırıttım.

Sinan da devam etti. Ama sadece bir tur dönebildi. Diğer iki oyuncunun ismini bilmiyordum ama bu eli kazanacağıma zaten emindim. Poker şans kadar oyunculuk ve mantık da bilmen gereken bir oyundu. Önemli olan kartların ne kadar iyi olduğu değil, senin elinde ne olduğunu düşünmeleriydi. Gerçekten güçlü koza sahip olanlar insanların gözlerinin içine dik dik bakardı mesela ve gözleri parlardı o esnada. Kötü ama öyle değilmiş gibi rol yapanlar, eğer amatörlerse omuzlarını fazla yukarıya kaldırarak kendini belli ederdi... Bıkkınlıkla nefes verdim ve dayanamayarak viskiyi kafama diktim. Bütün bu zırvalıklardan nefret ediyordum.

Bir tur daha döndükten sonra oyunda, isminin Arda olduğunu öğrendiğim çocukla kaldık ve ikimizin de iyi oyuncular olduğu ortaya çıktı. Onun eli benimkinden daha kötüydü ve bir tur önce çekilen Buğra'nın eli aslında aramızda en iyi olanıydı ama oyunculuktan anlamıyordu. Her neyse, sonuçta ben kazanmıştım.

"Herkes ısındığına göre gerçek tura başlıyoruz," diye güldü Sinan, kazandığım fişleri önüme çekerken. Bitmiş kadehimi onun önüne ittim ve zafer kazanmış bir edayla gülümsedim.

Ben deli gibi sıkılırken müzik devam etti, Asır ve Kübra başımda dikilmeye devam etti, çocuklar inadına devam etti ama oynadığımız iki turu daha ben kazandım ve bu, bize katlanarak artan binlerce lira kazandırdı.

"Kübra'nın lavaboya gitmesi gerekiyor, idare edebilir misin?" Asır, tekrar kulağıma konuştuğunda derin bir nefes aldım.

"Kızı bırak, tek başına gitsin."

"Bulamaz."

"Bulurum," dedi Kübra, ben tam ağzımı açarken. "Benim için endişelenmeyin. Biraz dolaşayım."

Dudak bükerek onu onaylarken Asır'ın bozulan yüz ifadesini kafama takmamaya çalıştım. Hâlâ sadece endişeleniyordu ama bir açıdan o kızı ya rahat bırakmalı ya da belki de ona bir şans tanımalıydı. Kübra yanından ayrıldıktan sonra bir süre arkasından baksa da yeniden oyuna döndü.

"O buna alışkın değil, ne yapmaya çalışıyorsun?" Ben oyunumu oynarken o yanımda eğilmiş fısır fısır konuşuyordu.

"Ona hayatı tanıma şansı veriyorum. Koruyuculuğun şirin ama kızı bırak, burada ona bir şey olmaz. Ne yapıp yapmayacağını biliyor. Senden benden daha evhamlı."

"Sen buradaki insanları bilmezsin," dediğinde yandan tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"İyi," dedi sonunda kabullenip.

"Bu gece çok güzel görünüyor, değil mi?"

"Çok fazla masal okudun galiba şatonda."

"Niyeymiş?"

"Sadece masallarda ve filmlerde insanlar bir anda kendisini seven insanları fark edip ona aniden vurulur çünkü."

Memnuniyetsiz bir şekilde omuz silktim. "Vurulmana gerek yok, amacım ikinizin normal insan standartlarında iletişim kurabilmesi."

"Hızlı içiyorsun," dedi. "Dikkatli git."

"Beni merak etme sen, bak birileri eğleniyor ve ben hem oyun oynayıp hem seninle çene çalıp hem de onu gözetiyorum." Çenemle biraz önce salona geri gelen ve DJ kabininin yanına gidip

kitaplığı inceleyen, incelerken durduğu yerde hafifçe dans eden Kübra'yı gösterdim. Sonunda kendini ortamın ritmine bırakabilmişti ve şimdiden daha sakin görünüyordu.

"Hesaplarıma göre dört bin lira kazandık," dedi Asır yeniden bana döndüğünde. "Dile benden ne dilersen."

"Bu parayla ne yapacaksın?"

"Bizim çocuklar epeydir bir yere çıkamıyor. Havalar da mahvetti hepimizi. Onları hafta sonu bir yere götüreceğim ve Aycan'a fotoğraf makinesi alacağım. Seçmeler için güzel birkaç kareye ihtiyacı var."

Bir anda kartları elimden bırakıp ona doğru baktım. Keskin ifadesi diğerlerini süzüyordu. Alnına dökülen saçlarını geriye doğru attı. Birden kalbimin yeşerdiğini hissettim, orada bir şeyler filizlendi ve çiçek açtı. Bu sokak çocukları için, bu yitik ruhlar için, bu terk edilmiş gözler için... Kalbimi eşelediler ve oraya birer tohum ektiler sanki.

"Beni de çağıracak mısın?" diye sordum şakayla karışık.

"Daha karar vermedim." Gülen bakışları Kübra'ya kaydı. Yanında iki kişi vardı. Çocuk, Kübra'nın yanına duvara yaslanmış ona bir şeyler anlatıyordu, bir de karşılarında elinde telefonuyla uğraşan bir kız vardı. Kübra'nın dudakları, karşısındaki çocuğa doğru kıvrıldığında gerçekten eğleniyor mu yoksa küçük bir oyun mu oynuyor merak etmiştim. Belki de her ikisiydi.

"Ben bir bakıp geleyim," dedi Asır ama onu kolundan yakaladım.

"Bırak, insanlarla kaynaşsın."

"Saçmalama."

Diğer çocukların gözü ikimize kaydı. Oyun içinde normalde böyle şeyler yapılmazdı. Başkasıyla konuşmak bile çoktan kural ihlaliydi ama bu çaylakların bunu takmayacağı ortadaydı.

"Bırak," dedim kaşlarımı çatarak. "Sadece sohbet ediyorlar."

Kolunu benden kurtardı ama orada huysuzca dikilmeye devam etti neyse ki. Son el dönerken artık canım burnumdaydı. Çok fena sıkılmıştım oyundan. Hatta asıl planım bütün elleri kazandıktan sonra kaybetmek ve Asır'a bu saçma sapan oyunların alışkanlık hâline getirildiğinde insanlara neler yapabileceğini göstermekti. Bir anda her şeyinden olmak gibi... Ki bunu çok görmüştüm, bazı insanlara paradan daha çok şey kaybettirdiklerine şahit olmuştum. Çabasız ve boşuna alınmış bir riskten başka bir şey değildi. Sürekli kazanabilirdin ama kaybetme ihtimalin hep daha ağır basardı. Bir sürü oyuncu vardı ama daima tek bir kazanan oluyordu ve buna değmezdi. Hayat elindeki her şeyi ortaya koyduğun bir kumar değil, sahip olduğun en küçük şeye bile sıkı sıkı tutunmaktan ibaretti.

Ama şimdi Asır'ın o çocuklar için yapmak istediği şeyi duyduktan sonra nasıl ona bir ders vermek uğruna eğlenebilecekleri bir günü ellerinden alabilirdim?

"Bana bu alışkanlığımdan kurtulacağına söz verirsen bu eli kazanırım yoksa bırakacağım," diye son blöfümü ona yaptım. Hemen yanımda duruyordu. Müzik sesi ve kalabalık diğerlerinin bizi duymasına engel olduğu için rahatça kartlara bakıyormuş gibi davrandım. İster şans, ister iyi oyuncu, ister de para parayı çekiyor diyebilirdik ama üst üste bütün elleri kazanan kişi ben olmak üzereydim.

"Saçmalama," dedi dudaklarımın arasından. "Sonuna geldik, bitir hadi şunu."

"Buna değmez," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen bundan daha iyisisin. Vaktini buralarda ya da o köprü altında boşa harcıyorsun. Bunların içinden geliyorum Asır, bunların kimseye bir faydası yok."

"Cebin doluyken böyle konuşması kolay."

"Bunu para için yapmıyorsun," dedim. "Hatta içimden bir ses bunu Çiçek'in paraya ne kadar önem verdiğini bildiğin için yaptığını söylüyor. Ama yanılıyorsun. Sen ya da diğerleri, istediğiniz

kadar para kazanabilirsiniz, Çiçek'in derdi parasızlık değil, kız kardeşim içine doğduğu hayatı kafesi sanıyor ve o kafesi altına da bulasan onun kafes olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Onun istediği hayat bu değildi. Onun bütün öfkesi doğmuş olmakla ilgili."

"Bu da nereden çıktı?"

"Artık anlıyorum," diye fısıldadım. "Kaçtığı siz değilsiniz, bu yoksulluk, bu hayat da değil. O kendisinden kaçıyor. Mücadelesi kendiyle. Yetersizliğiyle. Aslında herkese yardım etmek isteyip hiçbirine yetişememesiyle. Onun için bir şeyler yapmayı bırak, söz veriyorum onun için her şeyi ben yapacağım."

"Bu onunla ilgili değil, abartıyorsun."

"Kolay yoldan para kazanmaya çalışıyorsun ama kaybedeceklerin daha fazla."

"Bak, iyi bir şeyler yapmaya çalışmanı anlıyorum ama onlar gibi haftalarca dirsek çürütüp garsonluk yaparak hiçbir yere varamam ama bir gece kazanırsam onları mutlu edecek şeyler yaparım."

"Diğer geceler kaybedersin," dedim. "Buradan kazandığın parayla bir düzen kuramaz ve bir yaşam sürdüremezsin."

"Siktir, Dolunay. Al şu eli de gidelim artık."

"Söz ver."

Sabırla iç çekti. Benzi atmıştı ama benim kaybedecek bir şeyim yoktu. Geri adım atmayacağımı gözlerimden görmesini istedim. Sonunda teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp, "Öyle olsun," dedi ama sert ifadesi bunu ödeteceğini fısıldıyordu. "Sadece eğlence için oynayacağım."

"Söz ver," diye tekrar ettim. Bunun ne kadar işe yarayacağını bilmiyordum ama sözüne güvenebileceğimi düşündüm. Öte yandan asıl önemli olan onunla bu konuyu konuşmaktı. Asır kesinlikle aptal biri değildi. Beni anladığını biliyordum.

"Söz veriyorum Dolunaycığım, yemin de edeyim mi?"

"Yeterli," dedikten sonra kartları gülümseyerek açtım. Teker teker herkesin yüzüne baktım. Sinan'ın kibar gülümsemesi yavaşça soldu. Bu elde sadece ikimiz kalmıştık ama önemli değildi, hepsini yenmiştim ve bunu kadınsal bir zafer olarak kabul edecektim. Sınıfı, cebindeki parası, soyadı, mesleği ne olursa olsun bazıları hâlâ kızların sözde erkek oyunlarında hiç şansı olmadığını düşünüyordu.

"Güzel oyundu beyler," dedim fişleri kendi önüme çekerek. "Şanssız bir günde değildiniz, kendinizi bununla avutmayın sakın."

"Bir el daha dönelim?" diye sordu Sinan ama bahsi yüz katına çıkarıyoruz filan da deseler imkânsızdı. Bir dakika daha şu masada oturacak hâlim yoktu. Başımı iki yana sallayarak yerimden kalktım. Fişleri toplaması için montumu elime alarak Asır'a yer açtım.

Sinan ayağa kalktığında gülümsüyordu. "İyi patakladın bizi, kabul ediyorum," dedi.

"Centilmenlik payınızdı, diyelim."

Yeniden ellerini kıvırcık saçlarının arasında dolaştırdı. "Bir şeyler içelim mi?"

"Teşekkür ederim ama bizim gitmemiz gerekiyor."

"O hâlde bir daha görüşür müyüz?" Sanmıyorum... Ona bakıp gülümsedim ve Asır'a döndüm. Fişleri iki avucunda toplamıştı bile. Yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı. İkimiz de aynı anda Kübra'ya döndük. Biraz önce sohbet ettiği çocukla dans ediyordu ama... Ama durumdan pek memnun gibi görünmüyordu ve bana kaş göz yapıyordu. Hay aksi, Asır'la konuşmaya dalıp onu gözetmeyi unutmuştum.

"Ne oluyor orada?" diye sordu Asır.

"Sakin ol," dedim. "Muhtemelen çocuk dans etmek istedi, o da kıramadı, şimdi de kurtulmak istiyor."

"Tut şunları!" Fişleri birden kucağıma bırakınca bir elimle montumu tuttuğum için yetişemedim ve hepsi yere saçıldı. İki elimle,

boşlukta süzülen bin lira değerindeki fişleri yakalamaya çalışırken montumu da düşürdüm.

"Dursana Asır!" Ama nerede... Yere saçılan fişleri umursamadan direkt olarak Kübra'nın yanına gitti. Peşinden mi gitmeliydim, fişleri mi kurtarmalıydım? Her neyse, kocaman insanlar. Kavga edecek değiller ya... Eğilip fişleri toplamaya başladığımda küçük bir çığlık duymamla birlikte yeniden doğruldum.

Kocaman insanlar... Kavga ediyorlardı. Ya da en azından öyle bir şey. Ben olay çıkaran Asır'ı görmeye çalışırken onun Kübra'yı son anda kenara çektiğini ve başka bir çocuğun Kübra'nın dans ettiği çocuğa vurduğunu gördüm. Ya da ikinci kez vurduğunu...

İnsanlar ne olduğunu anlamak için kavganın etrafına toplandığında Asır, Kübra'nın elinden tutmuş yanıma gelmişti.

Neler olduğunu sorgulamaya başlamıştım ve dik dik onlara bakıyordum. "Bir an çocuğa senin saldırdığını sandım," diye güldüm.

"Neredeyse ben saldırıyordum," dedi. Eğilip benimle birlikte fişleri toplamaya başladı. "Sen iyi misin?" diye sordum yanımıza çöken Kübra'ya.

"İyiyim de çok konuştu ya, kafam şişti yemin ederim."

"Niye kavga ediyorlar?"

"Diğer çocuk Eren'e, dans ettiğim çocuğun ismi Eren..." durdu ve bir anlığına doğru hatırlayıp hatırlamadığını düşünmüş olacak ki, "Galiba Eren," diye ekledi. "Arabasını çekmesini söyledi, iki kere filan, o da gidip çekmedi, çocuk da sonunda yapıştırdı buna bir tane." Keyifli bir şekilde başını iki yana salladı. İkimiz de topladığımız fişleri yeniden Asır'ın ellerine bırakıp doğrulduk.

"Seni bırakıp gitmedi yani..." diye imalı imalı göz kırptım.

"E yumruğu da hak etmiş şimdi," diye araya girdi Asır. "Hadi siz uslu uslu dışarıda bekleyin, şunları bozdurup geliyorum."

"Tamamdır patron."

"Seninle sonra görüşeceğiz." Uyarı dolu ses tonunu ciddiye almadan omuz silktim. Kübra hem kendi montunu hem Asır'ın ceketini bıraktıkları yerden aldıktan sonra sonunda dışarıya çıkabildik. Biraz hava alma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Hem saatlerce oturup durmak hem sigara dumanı beni mahvetmişti. Müzik ve insan gürültüsü de cabasıydı. Ne saatlerce garsonluk yapmak ne de otelde kapıda durmak bu kadar yorucu olmamıştı. Boşa geçen zamana tahammül edemediğimi de o an fark ettim.

"Teşekkür ederim," dedi havuzun önüne kadar geldiğimizde. "Beni ikna ettiğin için. Gerçekten korkulacak bir şey yoktu."

"Keyifli vakit geçirdiğine sevindim."

Olduğu yerde dönüp etrafına baktı. Gözleri önce villanın çevresinde oyalandı ama sonra gökyüzüne kaydı. "Aslında keyifli vakit geçirmedim, bunlar sandığım kadar eğlenceli değilmiş. Biranın tadı berbattı bu arada. İnsanlar bu tür şeylerden nasıl keyif alıyor ki? Kimse birbirine bakmıyor, birbiriyle gerçekten konuşmuyor. Kızlar neden sürekli telefonlarıyla bir şeyler çekiyor?"

Ah sevgili Kübra, ben de sürekli bunları merak ediyordum. Ama belki de haksızlık etmemeliydik, belki de bunlar sadece bizim eğlence anlayışımıza uymuyordu.

"Sen neyi tercih edersin?" diye sordu hayalet adımlarla yanımıza yaklaşan Asır. Uzanıp ceketini Kübra'dan alırken, "Eğlenmek için yani?" diyerek gülümsedi.

Kübra, bir süre muhtemelen kalp çarpıntısı geçirdiği için düşünmek zorunda kalmıştı. Sonunda dudaklarını nasıl kullanacağını anımsayıp, "Tiyatro seyretmek," dedi. "Hiç gitmedim ama bilgisayardan izlemesi bile çok keyifli."

"Bir gün seni tiyatroya götürelim o zaman."

Kübra, güneş açan bir gülümsemeyle dudaklarını taçlandırdı. "Olur."

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu ama henüz kimse bal kabağına dönüşmemişti. Üçümüz de keyifle bir taksi bulabilmek için boş caddeye doğru ilerledik. Daha önce hiç sokakta yürürken etrafımda ne olduğunu merak etmemiştim, bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Gözlerimdeki perde kalkmıştı. Şimdi havanın kokusunu alabiliyordum. Gökyüzündeki yıldızları seçebiliyordum. Ağaçların göğe uzanan dallarında açan çiçekleri, kuşların yuvalarında söylediği şarkıları duyabiliyordum. Yürürken Asır bir şeyler söylüyor ve Kübra şen kahkahalar atıyordu. Bir kedi yoldan karşıya geçerken araba duruyor ve onun için bekliyordu. Daha önce hiç şahit olmadığım ayrıntılar buluyordum hayata dair. İnsan cehennem basamaklarını inmeden cennetin ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

16. BÖLÜM: KÖMÜR KARASI

Ertesi gün yine aynıydı ama yine de diğer bütün günlerden farklıydı. Başka bir evde, bambaşka insanlarla, bambaşka bir hayat yaşamaya başlamamıştım sadece. Ben de bambaşka birine dönüşmüştüm.

O sabah en geç uyanan ben oldum, Kübra çoktan yatağını toplamış ve yarı zamanlı başka bir işe gitmişti. Efe, hâlâ sevgilisinde kalıyordu ve olan biten şeylerden haberi olup olmadığını bilmiyordum. Kübra, belki ona gerçekleri anlatmıştı, belki de saklamıştı yalanlarımızı. Osman, kafeye erkenden gitmişti.

Doğukan'dan haberim yoktu ama yine de mutfağa gitmiş ve başka bir çikolatalı pasta yapmaya koyulmuştum. Çiçek'in gönderdiği telefonu müzik dinleyebilmek için bavuldan çıkarmış, tezgâhın üzerine bırakmıştım. Bedenim ne kadar yorulduysa ruhum o kadar büyümüştü burada.

"Bugün kahvaltı yok mu?" Müziği bastıran sesle birlikte olduğum yerde sıçradım. Elimde tuttuğum yumurtalardan biri yere düştü ve kırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım bir adım geri çekilirken. Aycan, buzdolabından bir elma çıkarıp eğlendiğini saklamadığı bir ifadeyle beni izlemeye koyuldu.

"Hayır," dedim öylesine sorduğunu bilsem de. "Kimse yok sanıyordum ama istersen tost filan yapabilirim."

"Neden bana tost yapasın?"

Bir yandan parmak uçlarımda durup yumurta kabuklarını toplarken bir yandan da dik dik ona baktım. "Çünkü kahvaltı olup olmadığını sordun."

"Aynısını sen bana sorsan, az ye de kendine bir uşak tut, derdim."

"Ama ben öyle demem," diye hayıflandım ve sağda solda yumurta döküntülerini silecek bir şeyler aramaya koyuldum. Kâğıt havlu filan yoktu ve açıkçası ne yapacağımı bilemiyordum.

"Ne zaman gideceksin?"

"Anlamadım."

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Geri ne zaman döneceksin, Çiçek ne zaman buraya gelecek?"

Bu sorusu beni bir anlığına şaşırtmıştı. Cevabını bilmiyordum, *her şeyin hallolduğuna emin olduğumda döneceğim* diye düşünmüştüm ama belki de olacak olanı geciktirmekten başka bir şey değildi tüm çabalarım.

"Çok uzun kalmayacağım," dedim. "Yakında." Ve bu düşüncenin rahatsızlığı beni sersemletti. Beklemediğim kadar çok bağlandığımı biliyordum buraya ve onlara. Benim için tatlı bir heyecan, sıkıcı hayatıma küçük bir eğlence olacaktı sözde, kardeşimi tanımak için bir fırsat. "Ne komik, değil mi? Başta sadece merakıma yenilmiştim ama şimdi daha büyük yenilgilerle gideceğim."

Sonunda sağa sola bakıp bir şey bulamama çabam onu delirtmiş olacak ki söylene söylene cebinden bir paket kâğıt mendil çıkarıp uzattı. "Ne demek istiyorsun?"

Paketin içinden birkaç tane mendil çıkarıp yere dökülen yumurta kalıntılarını silmeye koyuldum. "İnsanlığın nasıl da yenik olduğunu biliyorum artık, umudun ve umutsuzluğun ne olduğunu da. Körlüğe yenilmişiz biz en başında, insanın insana olan ihtiyacına sağırlığına. Aslında siz bana nasıl yardım ettiyseniz, ben de size edebilirim. Dayanışma içinde olsa tüm insanlar, bu kadar so-

nunumuz kalmazdı. Ne ben sahip olduklarının kıymetini bilmeyen şımarık zengin çocuğu olurdum ne de siz hayat tarafından kenara itilmiş yalnız çocuklar olurdunuz ama çark böyle işlemiyormuş. Çark, bizi bize düşman ediyormuş. Ne size istediklerinizi veriyor bu hayat ne de bize aslında. Hepimiz elimizdekilerle yetinmeye çalışıyoruz ama hiç yetmeyeceğini biliyor oluşumuza yeniliyoruz."

Yaslandığı yerden kendini yukarıya doğru iterek tezgâhın üzerine oturdu. Yüzünde karmaşık, sorgulayıcı bir ifade vardı. Kirlenmiş mendilleri çöp kutusuna atıp ellerimi yıkadıktan sonra yeni bir yumurta kaptım ve pastanın kekini çırpmaya devam ettim.

"Senin gibi insanlar ne ister ki bu hayattan?" Bunu öylesine değil, merak ettiği için sorduğunu biliyordum. Aycan, aralarında benim için en enteresan olanıydı. En aykırısı, en gamsız görüneni ama en bağlısı... Diğerlerinde olmayan başka bir şey daha vardı onda, hayalleri. Ve o hayallere sıkı sıkı bağlıydı.

"Samimiyet," diye mırıldandım. "Başkası için bir şeyler yapabilmenin verdiği huzur ve memnuniyet. Güvenebilmek. Kendi mücadelesinin içinde aslında başkalarının savaşını da vermek." Sonra gülümsedim, elimdekileri bırakmadan kaba biraz da süt ekledim.

"Sen ne kadar samimisin ki?" dedi saldırgan bir tavırla. Ona kızmıyor aksine onu anlıyordum. Kendi dibimizde çırpınırken başkasının zemin katı bile göze nasıl ulaşılmaz gelir, bir nebze olsun tahmin edebiliyordum. Onun baktığı yerden ben bir gökdelenin tepesindeydim ama o nasıl yukarıya bakıyorsa ben de başımı eğmiş aşağıyı seyrediyordum. O çıkmak için bir yol arıyordu; ben, atlasam ne olur, diye merak ediyordum.

"Biliyor musun?" diye sordum öylesine. "Ailem sık sık bağış etkinliklerine katılır; kimsesiz çocuklar için, lösemili çocuklar için, yoksullar için... Ama o etkinliklere hep çok para harcarlar. Yüzlerce kıyafetlerine bir tane daha eklerler, binlerce liraya satın alıp. En pahalı içkiler servis edilir, kimsenin dokunmadığı ve günün sonunda çöpe giden ziyafetler yapılır. Aslında yardımlarımız bile

yardım değilmiş bizim, bunu şimdi anlayabiliyorum. Elbiselerimizi göstermek için başka bir bahaneymiş sadece."

Hazırladığım karışımı, bulduğum derme çatma başka bir kaba aktardım. Buzdolabından, sabahın köründe markete gidip aldığım çilekleri çıkarıp ona döndüm.

"Yani?" diye sordu tek kaşını kaldırıp. Elmasını çoktan bitirmişti ama yine de orada oturuyordu. Merak onu gafil avlamıştı.

"Belki on binlerce kişiye bağış yapıyorlar o etkinliklerde ama katılan herkesin o gece giydiği kıyafetlerle, bir on bine daha yardım yapılabileceğini de biliyorlar fakat umursamıyorlar. Anlıyor musun? Önemli olan ne kadar yardım ettiğin değil, önemli olan gerçekten umursamak." Çileğin saplarını tezgâhın üzerinde bir bıçakla keserken başımı iki yana salladım. Hatırladığım şeye yeniden tebessüm etmiştim.

"Geçen gün Asır, birlikte yolda yürürken mendil satan bir çocuğu durdurup ona yemek aldı, sonra cebine kırk lira koydu. O çocuk ertesi gün yine aç olacak ama Asır, yine de o çocuğa bizim bu zamana kadar verdiğimizden daha çok şey verdi. Ona baktı, gördü, gülümsedi ve onu umursadı." Konuşmaya devam etmeden önce nefes almam ve kursağıma yapışan o histen kurtulmak için hızlıca yutkunmam gerekmişti. "O yırtık ve eskimiş kıyafetlerin bir önemi yoktu Asır için ama benim dünyamda önemli olan tek şey kıyafetlerdi. O kıyafetlerin içindekilere olan körlüğe yenildik." Sonra onların dilinden düşürmedikleri bir kelimeyi tekrar ettim, belki daha iyi anlar beni diye. Anlamak istediğini biliyordum ama bunun da ötesinde onların dilini anladığımı bilmesini istiyordum.

"Bizim de ruhumuz meteliksizdi. Ve belki sizlere saçma gelecek, anlamayacaksınız ama bir insan yemek yemeden ne kadar uzun yaşayabilirse, bir ruh da aç kaldığında o kadar yaşayabilir ancak. Ben ölüler diyarından geldim buraya ve ruhumu biraz olsun iyileştirebildim." Çilekleri pastanın üzerine yerleştirip buzlukta beklettiğim kremayı etrafında gezdirdim. İşte hazırdı. Doğukan bugün de

reddedecekti muhtemelen ama yine de buradan gidene kadar bunu yapmaya devam edecektim.

"Biraz anladım," dedi başını yana eğip. Rahatlamış gibi bir iç çekerek pastayı buzdolabına yerleştirdim ve dinlenmeye bıraktım.

"Şimdi," dedim içtenlikle. "Tost istiyor musun, istemiyor musun?"

Güldü ve başını salladı.

Yapabileceğimin en iyisini yaptım. İçinde sadece beyaz peynir olan bir tost, yanına da kahve. İkimiz de salonda koltuğa oturmuş kendi tostlarımızı yerken televizyon seyrediyorduk. Sessizlik uzadıkça oluşan havadan rahatsız olduğum için, "Ne zamandan beri tiyatro yapıyorsun?" diye sordum.

"Belediyelerin ücretsiz verdiği kurslar var, birkaç yıldır gidiyorum onlara. Önce yurtta kaynaştırma projesi olarak başlamıştı ama sevdiğim tek şeyin bu olduğunu fark edince devam ettim." Beklediğimden daha uzun cevap vermesine memnun olmuştum. Alışıyordu. Bana alışıyordu.

"Okula neden devam etmedin peki?"

"Çok pahalı." Gözlerini televizyondan ayırmadan omuz silkti.

"Ama çalışıyorsun sen de."

"Kira, faturalar, yemek içmek, yol parası, kıyafet... Bir de konservatuara gitmem gerektiği düşünülürse, altından kalkmam mümkün değil."

"Burs alabilirdin belki," diye bir öneri sundum. "Yetenek sınavını denedin mi hiç? Doğukan senin doğuştan yetenekli olduğunu söyledi."

"Burs sadece okul harcını karşılıyor. Kıyafetlere ve malzemelere yine para gerekiyor. Sadece garsonluk yaparak hem yaşamsal ihtiyaçlarımı hem konservatuarı karşılayamam. Başka bir bölüm okumak istemedim."

Dilimin ucuna ona finansal destek sağlayabileceğimi söylemek geldi ama bunu söylediğim an aramıza yine o uçurumun gireceğine emindim. Ben zengin kız olacaktım, her şeyi parasıyla halledebileceğini düşünen, o ise ihtiyaç sahibi kişi... O, tostunu yavaş yavaş kemirirken düşünmeye koyuldum.

"Neden figüranlık yapmıyorsun? Hem televizyonda bir şansın olur hem de ekstra para kazanırsın."

"Aslında katılmak istediğim bir seçme var," dedi gözlerini kısarak. "Ama uygun fotoğraflar çekmek gerekiyor. Bizim telefonlar fos. Fotoğraf makinesi alabilmek için hâlâ para biriktiriyorum." Güzel, bu seçeneği olduğunu bilmesi içimi rahatlatmıştı.

"Benim telefonumla birkaç poz çekip sana bir CV oluşturabiliriz."

Dikkatini çekmişim gibi aniden bana döndü ve sorgularcasına gözlerini üzerime dikti. Ayağa kalkıp mutfak tezgâhında bıraktığım telefonu alıp getirdim. En son çıkan model değildi ama kamerası işini fazlasıyla görürdü. "Hem internete de girebiliriz bununla," diye boşlukta salladım telefonu.

"Doğu'nun bilgisayarı var, onu kullanabiliriz." Birden heyecanlandığını görmek, beni daha da heyecanlandırmıştı. Asır'ın ona bir kamera alacağını biliyordum ama bu, şimdilik işini görürdü.

"Hadi o zaman sen hazırlan, gün ışığı tepemizdeyken çekimleri yapalım. Sonra da bilgisayardan CV hazırlarız. Hem İngilizce versiyonunu da yaparız, bu ajansları daha çok etkiler." Aslında ona tanıdığım birkaç ajans ismi de verebilirdim ama bu ihtimalden de hoşlanmayacağını düşündüm. Çok gururluydu ve önemli olan bir işi yapabilmek değil, bunu kendi başına başarabilmekti. Elimdekinin en iyisini yapacaktım.

Tostu yarım bırakıp yerinden kalktı. "Sen mi çekeceksin?" diye sordu.

"Tabii," dedim sırıtarak. "En iyi seçeneğin benim. Tabii Osman ve Asır'dan yardım istemiyorsan. Kadraj ne, onu bile bilmiyorlardır."

"İyi insanım galiba, tam lafın üzerine afili bir iniş yapıyorum." O esnada Asır ve bir adım arkasından Doğukan, merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Onların evde olduğundan haberim yoktu.

"İti an çomağı hazırla, derler ona," diye takıldı Aycan ve bu, Doğukan'ı güldürdü. Bir an göz göze geldik ama bakışlarını doğrudan Aycan'a çevirdi.

"Birileri benim sinema-televizyon eğitimi aldığımı çabuk unutmuş. Dün çok da içmedin oysa." Asır, yanıma gelip elimdeki tostu kaptı ve kocaman bir ısırık aldı.

"Doğru ya," dedim kendi kendime düşünürken sesli bir şekilde. "E o zaman sen Aycan'a daha önce fotoğraf makinesi getirebilirdin, okuldan izin vermiyorlar mı?" Okul ekipmanlarını kullanabildiğini biliyordum ama belki de bu, sadece özel okullar için geçerliydi.

"Kısa süreli alabiliyorsun. Zamanı uydurmak çok zor. Aycan ya çalışıyor ya da tiyatroda. Ona sürekli bir şey lazım." İşaret parmağıyla kendini işaret etti. "Ki onu da yakında halledeceğim." Sonra parmağını bana doğru çevirdi. "Dâhi kötü ikizimiz Dolunay, dün bizim için dört bin lira kazandı, oyundan aldığım para ve senin biriktirdiklerin yeterli olur."

"Sen ciddi misin?" Aycan, sevinçle yerinden zıplayıp koşarak Asır'ın boynuna atladı. O kadar hızlı hareket etmişti ki onu takip edemedim bile. Gözlerim sessiz adımlarla diğer koltuğa oturan Doğukan'a kaydı. Yüzünde mutsuz bir ifade vardı ve içimden bir ses bunun sebebinin oyundan kazandığımız para olduğunu söylüyordu.

"Bir dahaki oyun ne zaman? Hem beni niye çağırmadınız?" Aycan, gördüğüm en keyifli hâliyle geri çekilip koltuğun kenarına oturdu.

Asır, içli içli derin bir nefes çekti ve tostumun geri kalanını midesine indirdi. "Bir süre oyun yok," dedi.

Şok olmuş bir sesle, "Nasıl yani?" diye sordu Aycan. Yüzümde kocaman bir gülümseme meydana geldi.

"Bana söz verdi," diye havalara girdim.

"Yok artık," dedi uzun sarı saçlarını omuzlarından geriye atarak. "Doğukan'ın yapamadığını Dolunay yaptıysa çok bozulacağım."

"Kazanacağımı kazandım zaten," diye uyardı Asır onu yapay bir şekilde. "Zaten bu dönem kısa film çekmem gerekiyor. İnanmayacaksınız ama boş boş dolanmaya zamanım olmayacak."

"Aycan," diye uyardım o tam cevap vermek için ağzını açmışken. "Işık gitmeden başlayalım, hadi git hazırlan."

"Tamam," dedi elini kolunu nereye koyacağını bile şaşırmış bir hâlde. "Haklısın, gidiyorum." Masanın üzerindeki kahve fincanından büyük bir yudum daha aldı. Yanakları mutluluktan ya da heyecandan kızarmıştı. Bu durumun onu bu kadar etkileyeceğini tahmin edemezdim. Bu çocuklar beni her geçen gün şaşırtıyordu.

"Ee," dedi Asır, bir bacağını diğerinin üzerine atarak. "Çekimi nerede yapmayı düşünüyorsun?"

Elimde kahve fincanı, sorusu karşısında afalladım. Bunu hiç düşünmemiştim. Buraları bildiğim de yoktu ki...

"Onu düşünmedim," diye itiraf ettim tatlı tatlı gülerken.

"Ah siz amatörler," dedi aheste aheste. "Doğu, neresi olabilir?"

Kamufle olma isteğiyle kahve fincanını dudaklarıma götürüp içiyormuş gibi yaparak ona döndüm. Dalgın bir şekilde halının desenlerini inceliyordu.

Saçları yeni uyanmış gibi dağınıktı, yeni çıkmış sakalları gün ışığının altında turuncu kristaller gibi parlıyordu. Dudak büküp, "Uzak bir yere gidersek ışık kaçabilir," dedi. Sonra parlak bakışlarını Asır'a yöneltip, "Çatıda çekmeye ne dersin?" diye sordu.

Asır, çakma bir yönetmen havasında, kısılmış gözleriyle tavanı seyrederek, "Olabilir..." dedi harfleri uzatarak. "Evet, dış mekân çekimi. Sokak temalı. Bizi temsil eden bir şey, sevdim bunu."

Aycan geri geldiğinde hazırlanmış hâlini görmek için önce bir heveslendim ama merdivenden gelen adım seslerine döndüğümde ağzım neredeyse açık kalmıştı.

"E hani hazırlanacaktın?"

"Hazırlandım işte," dedi kaşlarını çatarak. Yaptığı tek şey eşofmanını çıkarıp yerine siyah pantolon ve siyah kazak giymek olmuştu. Açık saçlarını düzleştirdiğini de unutmamak lazımdı. Saçları o kadar kötü bir sarıya boyalıydı ki bakmaya dayanamıyordum, kesimi de bir o kadar kötüydü ve koyu renk dipleri sürekli gözümü alıyordu. Gözlerinin etrafındaki o kötü siyah makyajı da yapmıştı.

Bıkkınlıkla nefes aldım. "Kendini olduğundan beş yaş büyük göstermenin mantıklı bir nedeni var mı?"

"Ne?" dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

"Hiç öyle yüzünü asma," dedim ayağa kalkarken. "Bu şekilde fotoğraf çekimi yaparsak alacağın tek rol çete liderliği filan olur. Gözlerine bakınca koşarak kaçasım geliyor."

Asır ve hatta beni şaşırtacak şekilde Doğukan bile söylediğime sesli bir şekilde gülmüştü. "Aslında Dolunay haklı," diye bana katıldı Asır. "Yüzündeki ifade çok sert."

"Ve benden daha iyi bildiğine eminim, bir oyuncunun her rolün üstesinden gelmesi gerekir ama sen bu imajınla kendine tek bir tip çiziyorsun." Elimle onu işaret ettim. "Sana baktığımda yüzünün ötesini göremiyorum bile. Ajanslar sence fotoğrafına uzun uzun bakıp, 'Acaba bu kızın göz makyajını silsek altından ne çıkar?' diye düşünecekler mi?" Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. "Tek bir şansımız var. Fotoğraflara sadece bir saniye bakıp geçecekler, ilk anda etkilemen lazım."

Başta biraz sinirlenip kaşlarını çatsa da söylediklerim ona gitgide mantıklı geliyor olmalıydı ki yüzü asılmaya ve umutsuzluğa kapılmaya başladı. "Ne yapacağım yani?" diye diklendi gizli bir çaresizlikle.

Zafer dolu bir gülümsemeyle çocuklara döndüm. "Siz hazır olun, ben şu işi halledip geliyorum."

"Telefonunu ver de kamera ayarlarına bir bakayım," diye elini uzattı Asır. "Tabii, çekimi yapmayı istemiyorsan." Bayık gözlerle ona bakıp telefonu uzattım. İkisi de oldukça eğleniyordu ve biraz daha gülmeye devam ederlerse Aycan onların üzerine atlayacaktı ama bu defa sarılmak için değil. Onu merdivenlerde kolundan yakalayıp benim kaldığım odaya götürdüm. Hâlâ huysuzlanarak söyleniyordu ama kulaklarımı ona kapamıştım bile.

Odanın bir köşesine kadar anca itebildiğim bavulun önüne oturdum ve sonunda ihtiyacım olan makyaj çantasını çıkardım.

"Heh, ben de ne zaman özüne döneceksin diye merak ediyordum," dedi. Kübra'nın yatağına oturmuş kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturmuştu.

"Sus," dedim ona bakmadan. "Bu eşyalar öyle ya da böyle bir şekilde burada. Buradaysa kullanacağız. Hem restoranda çalışırken bana yaptığın iyiliklere sayarsın." Makyaj çantasını kenara çıkardım, içinden makyaj temizleme mendilini alıp ona doğru fırlattım. "Bütün yüzünü sil, hepsini ama hepsini."

Somurtarak bana baksa da mendili havada yakalayıp ayaklarını yere vura vura aynanın karşısına geçti. O makyajını temizlerken ben, birbirinden farklı birkaç kıyafeti kafamın içinde kombinleyerek yatağın üzerine attım. Bir anda gaza gelmiş olmalıydım çünkü ayağa kalktığımda yatağın üzerinde koca bir yığın kıyafet vardı.

Temizlenmiş yüzüyle bana döndüğünde gözlerim iri iri açılmıştı. Tamam, makyajın insanı değiştirdiğini biliyordum ama bu kadarı haksızlıktı. İnsanlar genellikle güzelleşmek için makyaj yapar ve bu durumu abartarak aslında daha da çirkinleşebilirlerdi, örneğini çok görmüştüm ancak Aycan bambaşkaydı.

"Sen bildiğin yüzünü gizliyorsun," dedim kaşlarımı kaldırarak. Yuvarlak gözleri ona bir ceylan masumiyeti katıyordu ama o siyah kalemle onu öyle bir hâle getiriyordu ki korkunç görünüyordu.

Saçlarının rengi bile onu en az beş yaş büyük gösteriyordu, kesinlikle çok kötü boyanmıştı. Sürdüğü o rujların renklerine değinmek bile istemiyordum. "Neden?" diye sordum kendime engel olamadan. Bir insan kendine bunu neden yapardı? Abartılı makyaj herkeste kötü duruyordu ama Aycan bunu kendine kasıtlı yapıyordu, bunu şu an gözlerine baktığımda hissedebiliyordum.

"Çiçek sana benim hikâyemi anlatmadı, değil mi?" Yere bakarak sahte bir şekilde gülümsedi. Elindeki mendilleri aynanın önüne bırakmak için döndüğünde gözlerime bakmaktan kaçındığını anlamıştım.

"Hayır," dedim. "O bana hiçbir şey anlatmaz, özellikle başkalarının sırlarını."

"Onunla hiç anlaşamazdık ama bu konuda ona güvenirdim," dedi hemen. Parmakları aynanın önünde oyalanacak bir şeyler arıyordu. Başka bir terk ediliş gibi...

"Hadi, otur sen," dedim makyaj çantasını kendi önüme çekerek. "Ben yapacağım." Bir şey söylemesini, karşı çıkmasını bekliyordum ama tek kelime etmeden sessizce Kübra'nın yatağına oturdu.

"Yüzüne çok bir şey sürmeyeceğiz, doğallığını koruyarak daha canlı ve sağlıklı görünmesini sağlayacağız sadece. Ufak tefek dokunuşlar yani." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp çenesini yüzüne ulaşabileceğim şekilde hafifçe yukarı kaldırdım. Cildi çok ve kötü makyaj yapmaktan yıpranmıştı, bu yüzden biraz kapatıcıya ihtiyacım olacaktı. Sivri çenesini daha belirgin hale getirip ince dudaklarını hafifçe belirginleştirecektim. Gözlerine dokunmamaya kesin kararlıydım.

"Yurtta Çiçek ile yataklarımız yan yanaydı," dedi. Gözlerine bir şey sürmeyeceğimi söylememe rağmen onları kapalı tutuyordu. "Ben dört yaşındayken gönderilmiştim yurda. Annem öldükten sonra babam başka biriyle evlenince beni istememiş." Acıyla tebessüm ettiğinde elimdeki fırça boşlukta titredi. Bu anı onun için zorlaştırmamak adına ne bir şey söylüyor ne de durabiliyordum.

"Orada kalan diğer çocuklardan daha ufak tefektim, bu yüzden çok üzerime gelirlerdi. Ben dört yıl anne babamla yaşadım diye sevmezlerdi beni, onlara göre dört yıl daha şanslıydım." Yine gülümsedi. Buna gülümseme denirse tabii. Sadece durmak ve bir yere oturmak istiyordum.

"Elimden yemeğimi alır, kıyafetlerime her gün başka bir yırtık daha açarlardı. Herkes uyuduğunda gelip saçlarımı keserlerdi. Onlardan küçük olduğum için karşı koyamazdım. Gruplaşmalar orada da vardı, bu yüzden kimse kimsenin işine karışmak istemezdi. Eğer biri bana yapılana ses çıkarsa benim yerimi o alırdı. Bu yüzden herkes uyanık olsa bile ışıklar söndüğünde, ben ağlamaya başladığımda biraz daha kapatırdı gözlerini." Kirpikleri parmaklarımın altında titrerken farkında olmadan gözümden sızan bir damla yaş onun yüzüne düştü. Onun hikâyesiydi bu, onun gözyaşıydı. O dayanabiliyorsa, o ağlamıyor ve ağlamak istemiyorsa benim buna hakkım olamazdı. Başparmağımla o yaşı yanağından silerken kımıldamadan ve gözlerini açmadan beklemeye devam etti.

"Bir gün uyandığımda Çiçek, yatağımın ucuna bir hırka bırakmıştı ama sadece bu kadar. Benimle hiç konuşmadı, yanındaki yatakta ağlarken yanıma hiç gelmedi. Bazen kendi meyvesini masada bırakır, açlıktan ölmeme engel olurdu. Ama hiç yüzüme bakmazdı. Çünkü bana o zorbalığı yapan arkadaşları duysa bundan hoşlanmazdı."

Makyajını tamamlamıştım ama elimdeki fırçayla yanaklarına bir şeyler daha sürüyormuşum gibi davranmaya devam ettim. Biri önüme açık bir kitap koymuştu. Onu okumak için sadece bu ana sahiptim. Okuduktan sonra yakmam gereken sayfaların geçmesini bekledim.

"Bir gün çok güzel olduğunu düşündükleri için saçlarımı kısacık kestiler, erkek çocuğundan beter hâle geldim. Yamuk yumuk, bir yeri uzun bir yeri kısa kesilmişti saçlarım. Yurttan ayrılmalarına birkaç hafta kalmıştı onların. Benim daha bir yılım vardı. Birkaç hafta sonra hep birlikte bir eve çıkacaklardı, aralarından birinin

tanıdığı vardı, işleri bile hazırdı. Ama dayanamadı. Kardeşin önce onlara, sonra bana deli gibi bağırdı. Bana yaptıkları yüzünden onlara, bana yapılanlara izin verdiğim için bana. Benim yüzümden birkaç hafta sonra artık gidecek ne evi ne de bir işi vardı."

Fırça elimden düştü. Zeminde yuvarlanarak kapının eşiğine kadar gitti ama ben kımıldamadan, nefes bile almadan orada öylece durmaya devam ettim.

"Ama o bir şekilde hayatta kaldı, nasıl olduğunu bilmiyorum, hiç sormadım. Burayı bulmuş. Bir yıl sonra gelip bana bir adres verdi. Doğukan'ı buldum ve buraya geldiğimde onun da burada yaşadığını gördüm. Yüzüme bakmadı. Ben de onun yüzüne bakamadım. Beni korumak için yaptığı şeyi hayatım boyunca unutamam ama bu uğurda onun ödediği bedelin ne olduğunu da tahmin bile edemem."

Sokaklarda kalmak. Aç kalmak. Dışarıya atılmış bir kedi yavrusu gibi yağmurun altında ıslanmak. Başka bir yaşam. Elinde her zaman başka bir yaşam fırsatı varmış ama hep kıyısından kaçırmış. Öfkeli. Herkese ve her şeye öfkeli. Çünkü her şeyin bedelini bir şekilde benim kardeşim ödemiş.

"Saçlarımın ne kadar çirkin göründüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ona bakamamıştım bile. Yatağın üzerine oturdum bir solukta. "Bir daha kimse beğenip onlara dokunmasın diye."

"Yatağın üzerindeki kıyafetleri giy," dedim başımı kaldırmadan. "Aşağıda görüşürüz. Geç kalmayalım daha fazla."

Bir şey söylemeden ayağa kalktı, kıyafetlerden eline rastgele iki parça alıp giyinmek için muhtemelen banyoya gitti. Elimi şakaklarıma bastırıp ağlamaya başladım.

Gözlerini siyah bir kömürle boyuyor, insanlar biraz olsun ondan korksun diye ama aslında hâlâ onun korkudan bacakları titriyor.

Kırık bir sokak lambasının altındaydı evleri. Işığı tamir etseler, göreceklerinden korkardı tüm insanlar.

17. BÖLÜM: KARELER

Kendimi toparlayıp aşağıya inmem yarım saat sürmüştü. Bu süre zarfında Aycan'a da kendini toparlaması için zaman vermek istemiştim. İnsanların böyle anlar yaşadıktan sonra bir süre o kişiyle göz göze gelmemeleri daha iyiydi. Osman'ın bana dediği, "Yüksek sesle söylenenlerin ağrısı başkadır," tanımı kafamda belli bir yer edinmişti.

"Herkes nerede?" diye sordum, elimde birkaç parça kıyafet daha tutuyordum. Doğukan salonda elindeki telefonla oynuyordu ama diğerleri ortada yoktu.

"Çatıya çıktılar," diye cevap verdi yüzüme bakmadan. Beni beklememeleri bir an için iyi olmuştu. Önden başlamaları her ikimiz için de az önce yaşadığımız duyguları daha kolay sindirmemize yardımcı olacaktı.

"Ben şunları da götüreyim," dedim. Onunla yalnız kalmak beni tedirgin ediyor, geriyor ve heyecanlandırıyordu.

"Nasıl çıkacağını biliyor musun?"

"Efendim?"

"Çatıya nasıl çıkacağını biliyor musun?" Oturduğu yerden yavaşça dönüp yüzüme baktı. Göz göze geldiğimizde midemdeki gerilim istemsiz bir şekilde artmıştı. Başımı iki yana salladım. O esnada mutfaktan gelen bir "tık" sesiyle irkilip başımı çevirdim.

"Çay yapıyorum," diye açıkladı sesin kaynağına doğru ayaklandığında. Onun peşinden gitmeye karar verdim. Tezgâhta dört tane büyük fincan hazırlanmış bekliyordu. Doğukan raflardan birinden

sallama çaylar çıkarıp bardakların içine attı. "Şeker kullanıyor musun?" Sesi olağan derecede normal çıkıyordu ama kesinlikle mesafeliydi.

"Hayır, teşekkürler."

Sadece başını sallayıp bardaklara su ilave etti.

"Üzerine bir şey giymelisin, yukarısı oldukça soğuk." Bana bakmadan odadan çıktı, kendi montunu alıp geldikten sonra zorlanmadan tepsiyi alıp yürümeye koyuldu. Üst kata çıkıp montumu almak şu an için vakit kaybı gibi geliyordu, beni beklemeyeceğini düşündüğüm için sadece peşine takıldım. Ön kapıdan çıktıktan sonra en azından benim için kapıyı açık bırakma nezaketini gösterdi. Birkaç adım arkasından gidiyordum. Evin etrafında dolandı, hava gerçekten soğuktu ama aldırış etmedim. Üzerimde bir kazak vardı ve gerekirse Aycan için elimde tuttuğum kıyafetlerden bir tanesini daha üzerime giyebilirdim.

Arka tarafa geldiğimizde duvara yaslanmış, tahtadan eski bir merdivenin önünde durduk. Doğukan sessizce tepsiyi tek eline destekleyip merdiveni tırmandı. Elimdeki kıyafetleri koltuk altıma sıkıştırıp ben de onun gibi tek kolumla tırmanmaya başladım. Balkon gibi küçük bir bölmeye çıktık. Evin içinden buraya açılan bir kapı yoktu ve bu, bana oldukça tuhaf gelmişti. Başını uzatıp düşüp düşmediğimi kontrol ettikten sonra bölmenin kendi merdivenin-den bir kat daha yukarı çıktı. Normalde çatı katlarının hep evlerin içinde olduğunu görmüştüm ama burası evden bağımsız ayrı bir kat gibi bölünmüştü. Derme çatmaydı ve bir harabeyi anımsatıyordu. Bir köşede üst üste yığılmış molozlar ve çuvallar, başka bir köşede duvara yaslanmış şekilde çürümüş tahtalar duruyordu. Normal bir daire gibiydi ama çatının eğimli olması ve tavanın yere olan yakınlığı yaşam alanına pek izin vermiyordu.

Asır ve Aycan ışığın en iyi geldiği noktayı kolayca bulmuştu. Büyük bir pencerenin önünde, karşı açıda durarak çekime çoktan başlamışlardı bile. Geldiğimizi fark edince Aycan, muhtemelen so-

ğuktan ötürü zıplayarak Doğukan'ın yanına gitti ve fincanlardan birini hızlıca kaptı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Asır'ın yanına ilerleyip. Şu an için en güvenli alan onun yanı gibi gelmişti. Gözleri telefon ekranına kilitlenmiş, çektiği fotoğrafları kontrol ediyordu.

"Hiç de fena değil," dedi düzgün bakabilmem için telefonu bana uzatırken. Ayakta, duvara yaslanırken, saçları uçuşurken, dışarıya bakarken bir sürü fotoğrafını çekmişlerdi ve birkaçı gerçekten güzeldi. Boyaları dökülmüş duvarlar, kırık tahtalar ve toz duman içinde görünen arka plan, fotoğrafları daha başka bir hâle getirmişti. Bir sokak sanatçısının elinden çıkan, sanki özellikle hazırlanılmış bir dekor gibiydi ama bunlar onların gerçekleriydi ve bu gerçeklerle yaşamak zorundaydılar.

"Kıyafet değiştirsin," dedim. "Bunlar olmuş. Bir de şu arka tarafta bir sandalye gördüm, bence birkaç poz da onunla çekelim."

"Olabilir," dedi Asır keyifle ve telefonu kaldırıp benim yüzüme tuttu. Üst üste patlayan flaş sesine karşılık kıkırdamaya başladım ve elimi uzatıp yüzümü kapatmaya çalıştım.

"Çekmesene."

"Gülümse, Dolunay."

Zaten istemsiz bir şekilde gülüyordum.

"Hadi, bize birkaç tane poz ver."

"Hayır!"

"Hadi!"

Sonra pes edip daha fazla eğlenmiyormuş gibi yapamayacağıma karar verdim. Başımı yana eğdim ve ona kocaman bir gülümseme bahşettim. Dil çıkardım. Kollarımda tuttuğum kıyafetleri havaya kaldırıp kahkaha attım. Sonra yanıma gelerek kamerayı ikimize çevirdi. "Komik surat yap!" dedi ve der demez bir fotoğraf daha çekti. Ne olduğunu bile anlamadığım için kaşlarımı büzmüş ve

gözlerimi kocaman açmıştım, tamamıyla komik ve rezil bir kare çıkmıştı ortaya. Sonra bir tane daha çekti, gözlerini şaşı yaptığı.

"Aycan, gelsene!"

Sonra hepimizi çekmeye başladı. Aycan'la ben yan yana ve çok komik... Aycan ve ben gergin ve soğuk bakışlarla... Aycan ve Doğukan çay içerken... Ben, Aycan'a zorla başka kıyafetler denetirken... Dördümüzü birlikte aldığı ve önce ona surat astığımız ama sonra deli gibi güldüğümüz onlarca kare çekmeye devam etti.

"Şu sandalyeyle son pozları da çekip inelim hadi," diye söylendi sonunda Asır. Soğuktan herkes sürekli hareket etmeye çalışıyordu ve yağmur hafif hafif çiselemeye başlamıştı bile.

Sandalyeyi alıp onların belirlediği duvar kenarına götürdüm ve Doğukan'ın yanına geçtim. Uzattığı çay fincanını teşekkür ederek aldım ve çay soğumuş da olsa birkaç yudum içmeyi başardım.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim ani bir cesaretle Doğukan'a doğru döndüğümde. O da şaşırmış olacak ki bir an tereddüt edip başıyla onayladı.

"İstemiyorsan cevap verme ama senin de bir hayalin var mı?"

"Nasıl yani?"

Bakışlarımı zorla da olsa onun yeşil gözlerinden çekip Asır ve Aycan'a döndüm. Sonra aklımdan Kübra ve diğerleri geçti. "Bir şekilde hepsi bir şeyler için çabalıyor, hayal ediyor ve çalışıyorlar. Senin bir hayalin var mı diye merak ettim."

"Neden?" diye sordu bu defa tamamen bana dönerek. Gözleri kısılmış, bakışları soğumuştu. Neden bu kadar gerildiğini anlamamış ama biraz çekinmeye başlamıştım.

"Bana senin ailenden uzak olduğunu söylediler yani aslında daha iyi şartlarda yaşayabilirmişsin ama burayı seçmişsin." Daha fazla çekinmeye başladığım için yeniden gözlerimi kaçırdım ve fincanın üzerindeki desenleri tırnağımla kazımaya başladım.

"Beni kendinle bir mi tutuyorsun?"

Hemen başımı kaldırıp iki yana salladım. "Hayır, hayır. Ama bir bakıma da evet. Çok farklı şekillerde olduğuna eminim. Yani benimki bir oyundu, en azından öyle sayılır ama seninkinin bir seçim olduğu ortada."

Bakışları yavaşça normale döndü, gergin omuzlarını bırakmış çayından bir yudum almıştı. "Öyleydi," diye onayladı. "Ama bu seni ilgilendirmez." Ve yan yana duruyor olmamıza rağmen aramıza kocaman bir mesafe girmişti. Ruhum ayaklarına taş bağlanmış bir beden gibi suyun dibine doğru çekilmişti. Kendimi çok kötü hissetmiş ve paniklemiştim. Ne yapacağımı, nereye bakacağımı bile bilmiyordum.

"Ben şunları aşağıya götüreyim artık," dedim yüzüne bakmadan ve bir elimde fincan, diğerinde kıyafetlerle yavaş yavaş yürümeye koyuldum. Tepkilerini, davranışını ve bunların nedenlerini anlıyordum. Bana bu şekilde davrandığı için ona kızmaya hakkım yoktu. Kaba ya da kötü davranmıyordu, sadece mesafeli ve soğuktu. Çünkü beni tanımıyordu. Ben onun için bir yabancıydım ama asıl cevap, onları tanıyana kadar benim de kendime yabancı olduğumdu.

Kendimden kaçarken aslında onlar sayesinde kendime rastlamıştım.

Yeniden odaya döndüğümde fincanın hâlâ elimde olduğunu, kıyafetleri bavulun üzerine bırakana kadar fark etmemiştim bile. Kendimi yatağın içine atmak ve bir süre kıvrılarak orada sadece üzülmek istiyordum. Fincanı komodine bırakmak üzereyken post-it kâğıtları gözüme takıldı. Tamamen tereddütlü ve umutsuzdum, yine de, *inceldiği yerden kopsun,* diye düşünerek bir kalem aldım. Kâğıtlardan birinin üzerine, *"Ben hiç kendi seçimlerimi yapamadım,"* yazdıktan sonra aşağıya indim. Fincanı tezgâhın üzerine bırakıp derin bir nefes aldım. Onlar da biraz sonra aşağıya ineceklerdi ve Doğukan, mutfağa gelip bardakları bırakacak ve kendine

bir çay daha alacaktı. Bunu düşünerek yaptığım pastayı dolaptan çıkardım ve kâğıdı üzerine bırakarak masanın üzerine koydum. Dış kapının açılma sesi geldiğinde kendimi olağan bir hızla yukarıya atmak istiyordum ki şansım yaver gitmedi ve salonun ortasında bir yastığa takılarak yere düştüm.

"O da neydi?" diye sordu Aycan, henüz içeriye girmemişler, sadece sesi duymuşlardı. Kalbim hızlı hızlı atarken dış kapı ve salon arasındaki mesafeyle düştüğüm yerden merdivenlerin arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım ama, "O Dolunay'mış," diye gülmeye başladı Asır karşıma dikilip. "İyi misin sen?"

"Ne oldu?" İçeriye en son giren Doğukan'ın sesi, bir saniye için telaşlı gelince gerilimim daha da artmıştı.

"Sadece yastığa takıldım," dedim ama ellerimle gözlerimi kapatmıştım. Bu bana metrobüste düştüğüm anı hatırlatmıştı. Gözünde ne kadar da sakar ve aptal görünüyordum kim bilir. Birkaç adım sesi duydum, fincanların tezgâha bırakılması, su ısıtıcısının sesi ve...

"Aycan masanın üzerinde pasta var," dedi Doğukan, yeniden içeriye geldiğinde. "Acıktığını söylemiştin." Harika, yine pastamı kendisi yemeyecekti.

"Biraz sonra gömülürüm," dedi Aycan, sonra sesi daha yakından gelmeye başladı. "Neden hâlâ yerdesin?" Yarı eğlenir şekilde sorduğunda artık üçünün de tepemde olduğunu bilmek durumu kolaylaştırmamıştı.

"Burası çok rahat."

"Bir yerini mi incittin?"

Başımı hızlı hızlı daha da aptal görüneyim diye iki yana sallayıp durdum. "Gerçekten çok rahat, uzmanlar sırt ağrısı için düz ve sert zeminleri öneriyor."

"Sırtına bir şey mi oldu?"

"Erken önlem hayat kurtarır da diyor uzmanlar."

"Akıl sağlığınla ilgili ne diyorlar peki?"

"Kendimle kalmalı ve biraz düşünmeliymişim, psikoloğum öyle diyor."

Sonra birisi bastı kahkahayı. "Sen psikoloğa mı gidiyordun, yazık adama."

"Teşekkürler, Aycan," dedim imalı imalı. "Parası olanlar hep gider, bizim yerimize başkaları düşünsün isteriz ama gerçek hastalar hep dışarıda bir yerlerde." Hâlâ ellerimle gözlerimi kapatıyordum ama yanımda bir hareketlilik olunca parmağımın birini çekip tek gözümle bakmak zorunda kalmıştım.

"Asıl deli biziz yani," diye homurdandı Asır yanıma uzanırken.

"Tabii akıllım, para olmayınca delirir insanlar." Aycan da onun yanına uzandı.

"Olanlar da çok normal değil," diye ekleyerek Doğukan da onun yanına uzandı. Yerde sersemce bir çember oluşturmuştuk. Hepimizin başı birbirine değiyordu, yukarıdan baksak çiçek gibi görünürdük.

"Aklımı kaçırmaktan hep çok korkmuşumdur," diye itiraf ettim birdenbire. Ellerimi artık yüzümden çekmiştim ama gözlerimi açamamıştım.

"Evlatlık olmak nasıl bir duygu?" diye sordu Aycan içten bir merakla. Sesinde, artık bana karşı da diğerlerine olduğu gibi ince bir sıcaklık vardı. Sanki bana bakınca üzerimde beliren tehlike sensörünü artık kapatmıştı.

"Misafir gibi," dedim aklıma ilk gelen şekilde. "Seni seviyorlar ve senin için ellerinden geleni yapıyorlar ama karşılığında senin de bir şeyler yapmanı bekliyorlar. Hani biri gelir ve ona yemek hazırlarsın ve o yemekleri yemesini beklersin. Sevse de sevmese de önüne o koyulmuştur. Onların açtığı filmi izlersin, onların konuşmak istediği şeylere katılırsın... Öyle bir şey."

"Kulağa berbat geldi bu," dedi Asır. "Ben hiç öyle düşünmemiştim."

Yattığım yerde omuz silktim. "O kadar da berbat değil, haksızlık etmek istemem. Sadece, çocukken bazen yanlış bir şey yapsam, düşsem mesela ya da hasta olsam, bunlar yanlış şeylermiş gibi... *Beni geri verirler mi acaba,* diye korkardım, saklanırdım bu yüzden. Gerçek ailen olsa böyle hissedemezsin herhâlde, alınmış bir şey olmazsın en azından. Bu çok kötü bir his, seni 'almış' olmaları."

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Gün ışığı salondan yavaşça çekilirken dördümüz de orada öylece uzanmaya devam ettik. Üzerimden kocaman bir moloz yığını çekip almışlardı sanki. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bir ışık huzmesi karnımda dans ediyordu. Psikoloğum ailem hakkında dediklerimi duysa ne düşünürdü kim bilir. Ona asla anlatmazdım. Kimse onlara gerçek düşüncelerini anlatmaz, en fazla en yakınındakilerden üstünkörü bahsederlerdi belki. Ama burada her şeyi anlatabilirdim, her şeyi yapabilirdim. Seçim hakkı benim olabilirdi. Sadece benim.

18. BÖLÜM: UNUTUŞ

Her sabah erkenden uyanıp çikolatalı pasta yapma rutini gün geçtikçe hoşuma gitmeye başlamıştı, bu beşinci pastaydı. Ben inatla pasta yapmaya devam ederken Doğukan da yaptıklarımı en az benimki kadar bir inatla reddetmeye devam ediyordu. Üçüncü günden sonra bunun canımı sıkmasına izin vermemeye başladım. Belki beni test ediyordu, belki bana güvenmek ya da inanmak için daha çok zamana ihtiyacı vardı, belki de ne kadar çabaladığımı görmek istiyordu. Ama zamanım da gitgide azalıyordu.

Çiçek ile dün gece telefonda konuşmuştuk, annem yurt dışı seyahatinden artık dönmeye karar vermişti, dahası babam da ondan birkaç gün sonra eve gelecekti. Çiçek onları bir günlüğüne idare edebilirdi ama onu daha fazla zorlamaya hakkımın olmadığını biliyordum.

Aksine inanmak istesem de benim kadar kolay kabullenmemişti o sahip olmadığı hayatı. Şimdiden paniklemeye başlamıştı ve artık ben de bunu daha fazla sürdüremeyeceğimizi biliyordum. Ne onu ne kendimi kandırmanın anlamı yoktu. Bir gün, bir hafta veya bir ay... Sonunda herkes kendi çıkmazına geri dönmek zorunda kalacaktı ama onun aksine benim, arkamda bırakamayacağım birileri vardı artık.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kübra uykulu gözlerini yarım yamalak açıp mırıldanınca çok fazla ses çıkarmış olabileceğimi düşündüm. Parmak uçlarımda hareket etmeye başlayarak, "Affedersin," diye fısıldadım. "Osman ile annesinin yanına gideceğim."

"Niye ki?" Biraz doğrulup oturur pozisyona geçti.

"Çok erken uyandım, yapacak bir işim yok. Mutfakta karşılaştık, geçen defa gidememiştim. Bugün kendisine eşlik edebileceğimi söyledi."

"Anladım," diye başını salladı, bir yandan da esniyor ve ağzını kapatmaya çalışıyordu.

"Sen ne yapacaksın?"

"Bugün boş günüm. Evde dinleneceğim."

Montumu üzerime giyerken, "Aşağı kata in, odaya hapsetme kendini," diye uyardım onu. Artık bu konuda biraz daha rahattı. Ama çekingenliğini üzerinden tam atamamıştı, zaten doğduğu hayatı bir palto gibi çıkarıp bir kenara koymasını bekleyemezdim ondan. Ama çok daha iyi olduğunu görmek beni mutlu hissettiriyordu.

"Tamam tamam..." diye mırıldanıp yeniden uykusuna döndü. Görmese de içten gelen bir şefkatle ona gülümseyip yavaşça kapıyı üzerine kapattım.

Öncelikle yine mutfaktan pastayı alıp alt kata, Doğukan'ın odasına indim. Saatin çok erken olduğunu bilmeme rağmen çok sessiz olmaya özen gösteriyordum. Beni görünce artık hayalet görmüş gibi bakmayı kesmişti. Evin içindeki, onların içindeki varlığımı kabul etmiş gibi görünüyordu ama kendi içindeki varlığımla ilgili mesafesi hâlâ netti.

Pastanın üzerinde bugün, *"Ben hiç, bir tavana bakıp orada yıldızları görmedim,"* yazıyordu. O gün onlarla birlikte yere uzanmış, sakarlığımla dalga geçerken, herkes bir şeyleri itiraf ederken, sırlar havaya karışırken, artık gördüğüm boyası dökülmüş bir tavan değildi. Başka bir dünya, hatta bambaşka bir gökyüzüydü.

"Bir saniye daha geç kalsan yine gidiyordum," dedi Osman dış kapının önünden.

Ona gülümseyerek, "Çok dakiksin," diye söylendim ama botlarımı giyerken acele ediyordum.

"Zaman sahip olmadığım şeyler arasında birinci sırada geliyor." Önden geçmem için kapıyı açtı, dışarıya çıktığımızda, "Özellikle annemle geçireceğim zamansa bu," diye ekledi. Bunu oldukça normal bir şekilde, hatta gülümseyerek söylemiş olmasına rağmen onlardan duyduğum her şey gibi bu da içime oturmuştu.

"Annenin neyi var?" Sonra birden duraksadım. "Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

Kabanının yakalarını ensesini koruyacak şekilde kaldırdı. "Sorabilirsin," dedi ama bana değil önüne bakıyordu. Belli ki konuşmaktan hoşlanmadığı bir konuydu ama zaten kim annesinin hastalığı hakkında konuşmak isterdi ki?

"Babamı ve kardeşimi kaybettikten sonra alzaymırı ilerledi. Başta sadece belirtiler vardı; sonra kim olduğunu, benim kim olduğumu, nerede olduğunu hatırlamamaya başladı." Sesi birden buğulanmıştı. Bunları tek seferde nasıl söyleyebildiğini bile bilmiyordum. Neredeyse sorduğuma pişman olmuştum.

"Merak ediyorsan eğer, başta birlikte kalıyorduk ama zamanla kendi ihtiyaçlarını gideremeye başladı, bazen işten döndüğümde onu-" duraksadı ve kaşlarını çattı. Bu anı hatırlamak ona iyi gelmemişti. "Kötü hâllerde buluyordum. Temizliğini yapmak sorun değildi, bundan hiç gocunmadım ama tek başına kalması onun için tehlikeli bir hâl almaya başladı. Dışarı çıkıp dolaşıyor ama evi bulamıyordu, çıkmaması için kapıyı üzerine kilitlemek zorunda kaldım." Omuzları düşmüş, adımları ağırlaşmıştı. "Bir gün geldiğimde evin önünde itfaiye ve polisler vardı, bütün mahalle toplanmıştı. Bir saniyeliğine de olsa onu kaybettiğimi sandım... Benim için yemek yapmak istemiş ama yangın çıkmış. Komşular yetişip kapıyı kırmasa onu gerçekten kaybedecektim."

Duyduklarım karşısında içimi öyle derin bir keder kaplamıştı ki gözyaşlarımı tutamadım. Zaten hep böyle olmuyor muydu? Ne zaman birinin gerçek hikâyesini dinlesem, orada hüzün ve bir savaşa rastlıyordum. Kendime kızgınlığım, adaletsizliğe olan yakarışım

artıyordu. Gözlerim ona kilitlendi ama bu defa sadece bakmakla yetinmedim, daha da fazlasını gördüm. Nasıl bir savaş verdiğini, hayata nasıl tutunmaya çalıştığını, kendini nasıl da çaresiz hissettiğini... Babasının ve kardeşinin nasıl öldüğünü soracak cesaretim kalmamıştı.

"Çok üzgünüm," diyebildim. "Belki aptalca olduğunu düşüneceksin ama siz, her biriniz tanıdığım en cesur insanlarsınız. Hayatlarınızın kahramanısınız."

Bana baktığında yüzümün hâlini görünce kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana sallayarak gülümsedi. Buz gibi parmakları sıcak gözyaşlarımı silmek için uzandığında, "Aptalca değil, süper kahraman olmak için bile pahalı pelerin ve kostümler giymek gerekiyor sonuçta, değil mi? Ama yemin ederim kimse bana tayt giydiremez." Ortamı dağıtma çabasına takdirle gülümsedim. Bana bunları anlattığı için kendimi çok ama çok şanslı hissediyordum. Kim ne derse desin eğer bana güvenmese bunu anlatmayacağına emindim ve kim ne derse desin hayatımda ilk kez dostluğun nasıl bir şey olduğunu hissediyordum. Büyümek için hatta yaşadığını hissetmek için, hayatın bir anlam kazanması için insanların o kalelerden çıkıp gerçek dünyayı görmesi gerekiyordu. Sonra birlikte yıkmalıydık o kaleleri ve gecekonduları, ortak bir yaşam inşa etmeliydik. Kimsenin daha aç ya da daha tok olmadığı...

Otobüse binip yan yana bulduğumuz boş yerlere oturduk. Pencere kenarına oturmayı özellikle istemiştim, artık geçtiğim yolların neye benzediğini ve o yollarda kimlerin yürüdüğünü, nasıl bir yaşam savaşı verdiklerini görmek için.

Osman inmemiz gerektiğini söyleyene kadar sürekli koşturma hâlindeki mutsuz suratları izlemeye devam ettim. Hayatın başka bir yönünü, renklerin bambaşka bir tonunu görüyordum.

İndikten sonra yaklaşık on beş dakika kadar da yürümemiz gerekti, yol boyunca ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Zaten yakın insanlar sayılmazdık; onunla ne konuşacağımı bilmiyor, onların

yanında kendimi bomboş bir insan olarak görüyordum. Kendi hayatımda, bir masaya oturduğumuzda, okulda ya da yolda birileriyle karşılaştığımda konuştuğumuz şeyler belliydi. Sohbetimiz markalar, davetler, organizasyonlar, kıyafetler, o hafta partiyi kimin evinde yapacağımızdan ibaretti. Hoşlandığımız çocuklar, yanlış arkadaşlıklar, anlayışsız aileler, birbirini tekrar eden sıkıcı günler... O hayatın zorluğu farklıydı ama burada yaşananlar gerçek bir savaşmış gibi hissettiriyordu.

"İşte burası," dedi üç katlı binanın önüne geldiğimizde. Bir ona bir binaya baktım. Bakım merkezine gideceğimizi biliyordum ama bu şekilde derme çatma bir yer değil, bir hastane, en kötü ihtimalle bir klinik bekliyordum.

"Annen burada mı kalıyor?" diye sordum istemsiz bir şekilde. Binanın boyaları bile oldukça eski görünüyordu. Olabildiğince küçük bir park alanı dışında küçük de bir bahçesi vardı. Durduğumuz yerden hepsini görebilecek kadar küçük bir alandı.

"Evet," dedi. "Sadece buranın ücretini karşılayabiliyoruz." Önümden yürümeye başladığında ben birkaç saniye daha orada dikilip etrafa baktım. Çaresizliğin nasıl boyut değiştirdiğine... Babasını ve kardeşini kaybetmek yetmemiş, annesini de ellerinden almışlardı ve bunlarla da kalmamış, bir de maddi kaygılarla sınanmıştı, hâlâ dimdik yürümeye devam eden bu küçük adam.

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alıp peşinden içeriye girmeden önce, "Bana bir dakika izin verir misin?" diye seslendim arkasından ve yolun başında gördüğüm çiçekçiye doğru yürümeye başladım. Yol kenarında açılmış bir tezgâhtı, çiçeklerin üzerinde hâlâ çiseleyen yağmurun kristal damlaları vardı. Yine de canlı görünüyorlardı. O çiçekler bile köklerinden koparılmasına ve bu soğuk havaya rağmen hayata sıkı sıkı tutunuyorlardı.

"Ne istedin güzel kız?" diye sordu tezgâhın arkasındaki kadın, elini beline koyarak. Kulağının arkasında kırmızı bir karanfil vardı.

"Hasta ziyareti," dedim ne istediğimi bilmeden. "Güzel bir buket yapar mısınız lütfen?"

"Falına da bakayım mı?" Hışırdayan jelatine sarılmış buketi bana uzatırken uzattığım parayı göğsünden çıkardığı küçük bir keseye sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim, kolay gelsin," dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri döndüm.

Kapıda, "Nereye kayboldun?" diye sordu Osman ve gözleri elimdeki renkli papatyalara kaydı.

"Elim boş gitmek istemedim annenin yanına." Burnumu kırıştırarak gülümsemeye çalıştım. "Umarım papatyaları seviyordur."

Güldü ama kederli bir gülümsemeydi bu. "Umarım neyi sevdiğini hatırlıyordur," dedi ve o an elimdeki çiçeklerin bile boynunun büküldüğünü hissettim.

Önce vezneye uğrayıp kimi görmek istediğini söyledi. Annesinin isminin Seher olduğunu orada öğrendim. İsimlerimiz ve imzalarımız alındıktan sonra Osman bizi ikinci kata çıkardı. Koridorda ilerlerken içerinin de binanın dış cephesi kadar yıpranmış olduğunu gördüm. Ne belli aralıklarla koyulmuş sandalyeler ne de pencereler sağlam görünüyordu. Fatura ödemek için gittiğim postane bile buradan daha iyi durumdaydı.

Kapıyı çalıp içeriye girdik. Neden bilmiyorum ama tek kişilik bir oda bekliyordum, oysa içeride dört kişilik yatak vardı. Derme çatma dolaplarla birlikte küçük bir de televizyon. Yataklardan ikisi boştu, birinde beyaz saçları yastığa dağılmış bir teyze uyuyor, birinde orta yaşlı başka bir teyze örgü örüyordu.

"İşte orada," dedi Osman bana bakarak. Odayı incelemeyi bırakıp yüzümü işaret ettiği tarafa çevirdim. Annesi pencerenin önüne çekilmiş, tıpkı onun kadar yaşlı duran bir koltuktan dışarıyı seyrediyordu.

Omuzlarına dokunup, "Merhaba anne," dedi. "Bugün nasılsın?"

Biraz mesafeli durup onları seyretmeye koyuldum. Annesi önce ona, sonra omzunun üstünden bana baktı. Gözleri yorgun kahve-

rengilere sahipti, hayatın yıllar içinde bıraktığı çizgiler alnını ve göz kenarlarını kuşatmıştı. Sevecen bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin oğlum, bu güzel kız kim?"

Osman rahatlamışçasına derin bir nefes verdi ve bana ilk defa gerçek bir gülümsemeyle baktı. Eliyle gelmemi işaret ettiğinde neredeyse heyecanlanmıştım. Yanlarına gidip çiçekleri annesine uzattım. "Merhaba efendim, ben Dolunay."

Çiçekleri elimden alıp hafifçe ve sesli bir şekilde güldü. "Sonunda güzel bir kız getirdin demek yanıma."

Osman, doğrularak ensesini kaşıdı, "Arkadaşım anne."

"Pekâlâ," dedi ve bakışları yeniden beni buldu. "Sen de hoş geldin kızım. Teşekkür ederim çiçekler için."

"Rica ederim. Nasılsınız?"

"Sizi gördüm çok daha iyi oldum. Okuldan arkadaşı mısın Osman'ımın?"

Bakışlarımla Osman'ı yakalamak istiyordum ama sadece ağır hareketlerle başımı salladım. "Evet, efendim. Okuldan tanışıyoruz. Derslerimde bana yardımcı oluyor." Osman'ın okula gitmediğini çünkü çalışmak zorunda olduğunu ben biliyordum ama belli ki annesini bunu bilmiyordu.

"Oh oh iyi," dedi Osman'ın elini tutup. "Aferin benim oğluma. Ağabeyin nerede?"

Konuşmadan önce hafifçe öksürdü. "Bugün gelemedi, çalışması gerekiyordu ama seni çok öptüğünü söyledi. Mutlaka gelecek."

Bir an oradan kaçıp uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Göğsüme öyle bir ağırlık oturdu ki bir an oradan, bir daha hiç kımıldayamayacakmışım gibi hissettim. Osman'ın yüzüne ve yüzündeki o sarsılmaz ifadesine odaklanmaya çalıştım. Annesi onun kim olduğunu hatırlıyor ama ağabeyinin öldüğünü hatırlamıyordu. Tüm bunlarla nasıl baş edebilirdi ki bir insan? Ama o, orada öylece duruyor ve annesini gülümsetmek için rol yapmaya devam ediyordu.

"İşleri nasıl gidiyor, iyi mi?"

"Çok iyi, çalışıp duruyor zaten. Sen nasılsın? Ağrıların var mı?"

Kadın mutlu bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi yine. "İyiyim ben," dedi. "İyiyim, merak etme."

Biraz uzaklaşmak ve onlara baş başa kalacakları bir alan bırakmak için Osman'a elimle telefonumu işaret edip dışarıya çıktım. Koridoru geçip soğuk havaya çıkana kadar dizlerimin titrediğini fark etmemiştim. Bütün bunların bana çok fazla geldiğini düşündüm. Sadece duyduklarımla bile sürekli dağılıp, ağlayıp, parçalanıp duruyordum. Onlarsa bu hayatı bizzat yaşıyordu. Tıpkı dışarıdaki binlerce insan gibi... Bazı insanların savaşı doğduğunda başlıyor ve bir türlü bitmiyordu. Peki, bu döngüyü ne kıracaktı? İnsanlar mı, doğa mı, Tanrı mı? Bu düzen ne üzerine kuruluydu ya da böyle olması gerektiğine kim karar veriyordu?

O odadaki insanlar kimdi? Diğer yaşlı kadınlar... Aileleri neredeydi? Terk mi edilmişlerdi yoksa sadece Osman'ın annesi gibi orada mı kalmak zorundaydılar? Tüm bunlar beynimde kuvvetli bir ağrıya neden oluyordu. Fanusumun içinden çıkmıştım ama bu düzenin içinden nasıl çıkacaktım? Benim baş edemediğim bu hayatın üstesinden bu çocuklar nasıl gelecekti?

Peki ya bu kadın benim annem olsaydı, Osman da zengin arkadaşlarımdan biri... Belki ona unuttuğu anılarını veremezdim ama ona daha iyi bir bakım ve tedavi imkânı sağlayabilirdim. Bu, muhtemelen onları rahatsız edecekti ama durum artık benimle ve onlarla ilgili olmaktan çıkmıştı. Bu, benim neler yapabileceğimle ve onları yapıp yapmayacağımla ilgili bir seçim olmuştu.

Telefonumu çıkarıp hem sinirden hem de üzüntüden akan gözyaşlarımı sildim. Çiçek'e tanıdığım bir aile dostumun numarasını istediğim bir mesaj göndererek duvara yaslandım ve beklemeye koyuldum. O hayata geri dönecektim ve daha iyi biri olmak için uğraşacaktım. Daha faydalı, daha kayda değer biri olmak için...

Numara geldiğinde vakit kaybetmeden arama tuşuna bastım.

Her şey kendini tetiklemekle ilgiliydi sanki. Günlerdir burada yaşadığım ve şahit olduğum şeyler, asıl yapmak istediğim şeyleri görmemi sağlamıştı. Belki dünyayı ben kurtaramayabilirdim, belki bunu hiç kimse yapamazdı ama herkes kendi dünyasındaki insanlara yardım etmeye çalışsa birçok insanın dünyası kurtarılabilirdi. Değişim önce insanın kendisinde başlamalıydı.

"Alo?"

"Erhan amca, merhaba. Dolunay ben, nasılsın?" Erhan amca babamın çok yakın bir arkadaşıydı ve İstanbul'a her ziyarete geldiğimizde ya da babam iş gezisine çıktığında onunla görüşürdü. Ailesiyle birlikte Kıbrıs'ta da çok kez birlikte vakit geçirmiştik ve en önemlisi de Erhan amca İstanbul'daki bir hastanenin sahibiydi.

"Teşekkür ederim Dolunay, sen nasılsın?"

"Çok teşekkürler, iyiyim. Bir konuda yardımınızı isteyecektim."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Sadece bir arkadaşıma yardım etmek istiyorum."

"Konu nedir?"

"Annesi alzaymır. Babası öldüğü için bütün sorumluluk arkadaşıma kalmış. Onların durumları pek iyi değil. Bakımevi masraflarını karşılamak için arkadaşım okulu bıraktı ve çalışmak zorunda. Ama ona yardım etmek zorundayız Erhan amca, burada annesine yeterince iyi bakılıyor mu endişeleniyorum-"

"Burada mı? Dolunay sen neredesin? Kim bu arkadaşın?"

Kahretsin!

"Orada demek istedim, evdeyim ben. Arkadaşım uzaktan tanıdığım biri, çok önceden İstanbul'a gelmiştim ya okul için filan, ta o zamandan tanışıyoruz. Babamlar da burada değil, o yüzden kimden yardım isteyeceğimi bilemedim, sen geldin aklıma."

"Tamam, iyi yapmışsın. Ailenin sigortası var mı peki?"

"Emin değilim ama muhtemelen yoktur."

"Anlıyorum... Hastane yönetimiyle bir görüşeyim, katkı payından neler yapabiliriz baksınlar."

"Erhan amca çok ama çok teşekkür ederim. Benim için o kadar önemli ki..."

"Benden ilk defa bir şey istiyorsun, önemli olmalı."

"Çok önemli, çok!"

"Tamam, hemen heyecanlanma, önce bir görüşelim."

"Tamam, senden haber bekliyorum ben o zaman."

"Ara sıra sesini duyalım, babanla yakında görüşeceğiz."

"Sık sık ararım, sen bu işi çözersen!"

"Güzel pazarlık yapıyorsun, anlaştık."

"Telefonunu bekliyorum, görüşürüz."

Kimsenin işine burnumu sokmak istemiyordum ama etrafımda olanlara sadece seyirci kalamazdım. İnsan boyunun yettiği her yere uzanmalıydı belki de. Görmek, dinlemek ve anlamak yetmezdi, bazen harekete de geçmek zorundaydık.

Kendimi toparlayıp biraz daha sakinleştikten sonra yeniden yanlarına geçmeye karar verdim. Rahatsız olduğumu düşünmelerini istemiyordum. Onunla buraya gelmek isteyen bendim ve şimdi aşağıda durmam doğru gelmiyordu.

Osman'ın annesi artık pencerenin önünde değil, yatağında duruyordu. Osman karşısında, bir yandan gülümseyerek ona bir şeyler anlatırken bir yandan da yemek yemesine yardımcı oluyordu. Önündeki tepsinin içinde çorba, pilav ve bezelye vardı. Kadın yemek yemek için istekli görünmüyor, daha çok Osman'ı üzmemek için ağzını açıp lokmaları kabul ediyor gibi görünüyordu. Onlara bakınca bunu çok net görebiliyordunuz. Karşımda sadece bir anne oğul değil, aynı zamanda birbiri için mücadele eden iki insan vardı. Sadece birbiri için... Sanki annesinin son bir canı kalmıştı ve Osman için hayata tutunmaya devam ediyordu. Sanki Osman'ın tek

bir adımı kalmıştı ama annesi için kendini durduruyordu.

"Gelsene kızım," diye seslendi bana bakıp. "Öyle uzakta durma, kendinden bahset biraz."

Gülümseyerek pencerenin önündeki bir sandalyeyi yanlarına çektim. "Ne anlatmamı istersiniz?"

Osman bana dönüp gülümsedi. Gözlerindeki minneti seçebiliyordum. Gururu, heyecanı... Gözlerindeki her duyguyu oturduğum yerden görebiliyordum. Seher teyzenin isteği üzerine ona biraz anne babamdan bahsettim ama üstü kapalı bir şekilde. Otelleri olduğunu söylemedim mesela, bir otelde çalıştıklarını söyledim. Bir kız kardeşim olduğundan ve dünyanın en inatçı insanı olduğundan bahsettim. Osman'la bu dönem aynı dersleri aldığımızdan, yeni tanıştığımızdan ama onunla tanıştığım için ne kadar memnun olduğumdan bahsettim. Bana ne kadar yardımcı olduğunu anlatıp durdum ve her saniye, kadının bir sonraki lokmasını daha istekli yemesini, feri sönmüş gözlerinin ışıl ışıl olmasını izledim.

Bir sinema salonunda değildim ama oturduğum yerden korkunç bir film izliyor gibiydim. Hayatım ve hayatımız bundan ibaretmiş gibi geliyordu son zamanlarda. Ben eskiden de hayat dolu biri sayılmazdım, öylesine yaşayıp gidiyordum ama şimdi içimde hem müthiş bir umutsuzluk hem de müthiş bir umut seli vardı. Umutsuzdum çünkü bu filmi kapatamazdım, bu filmden kaçamazdım ama belki olayların akışını, en azından filmin sonunu değiştirebilirdim. Belki oturduğum koltuktan kalkıp o filmin içine girebilir ve dışarıdan gözlemlediğim her şeyi anlatırdım onlara. Benim suçum değildi, onların suçu da değildi. Biz ve onlar diye bir şey yoktu. Kız kardeşim haklıydı. Bu insanlarla değil, insanlıkla ilgiliydi.

19. BÖLÜM: DOSTLUK

Yeniden eve döndüğümüzde Osman bana Asır'ın yaptığı zevzekliklerle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Kapıdan içeriye girdiğimizde ikimiz de kahkaha atıyorduk. Dönüş yolculuğumuz sessizliğin aksine sürekli sohbet ederek geçmişti ve bunun için çok mutluydum.

"Hoş geldiniz," diye seslendi salondan Kübra. Onun sesini alt kattan duymak gülümsememi biraz daha arttırmıştı.

Botlarımı çıkarıp salona geçtim. Kübra koltukta tek başına oturmuş, Doğukan için yaptığım pastayı yiyordu. Yüzüm ağır ağır düştü ve derin bir nefes aldım. Kübra pastanın kim için yapıldığından haberdardı ve bunun tek bir anlamı vardı. "Çöpe gitmesini istemezdik," dedi omuzlarını indirip kaldırarak.

"Çok güzel görünüyor, neden çöpe gitsin ki?" Osman, arkamdan gelip masanın üzerindeki çatallardan birini alıp pastaya gömüldü.

"Gitmesin tabii," dedim ama canım sıkılmıştı.

"Otur hadi, sıkma canını. İnatçıdır o biraz ama dize gelecektir."

"Kimden bahsediyorsunuz siz?"

Koltuğa otururken olabildiğince sessiz bir şekilde, "Doğukan," diye mırıldandım. "Hâlâ bana çok kızgın."

"Doğu kimseye kızgın olmaz," dedi Osman, ağzına attığı koca lokmayı yutmakta zorluk çekerken. "Pasta dehşet iyi olmuş yalnız."

"Bana kızgın ama," diye karşı çıktım. Gerildiğim için ve aslında hayal kırıklığına uğradığım için kollarımı bedenime doladım.

Söylediğimi ciddiye almaz şekilde gözlerini devirdi Osman. "Bu gece çalışmıyor musunuz siz?"

"Çalışıyoruz," diye yanıtladı Kübra onu benden önce. "Sen gelecek misin?"

"Geliyorum," dedim ama sesim beklediğimden zayıf çıkmıştı. Bu son gidişim olacaktı ve bunu henüz kimseye söylememiştim. Bunu söylemek, onlarla paylaşmak içimden gelmiyordu.

Dış kapının açılma sesiyle birlikte hepimizin kafası o yöne doğru döndü. Kimin evde kimin dışarıda olduğundan haberim yoktu. Aycan, Asır ve Doğukan içeriye birlikte girdi. Aycan, en önden gelip Kübra'nın oturduğu koltuğa montunu attıktan sonra havanın soğuk olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldanıp Osman'ın çatalını elinden kaptı. "Neden evde her gün çikolatalı pasta yapılıyor?" Bunu gerçekten meraklı bir şekilde sormuştu ama cevap vermek için hevesli değildim. Neyse ki telefonum çaldı da durumdan kaçabildim. Erhan amcanın numarasını görünce Osman'a bakıp hevesle ayağa kalktım. Pencere kenarına geçip telefonu açtım.

"Bana güzel haberler ver lütfen!"

Önce tatlı tatlı güldü. "Arkadaşının annesini buraya alabiliriz, bakım masrafları da yatışı da şirket tarafından karşılanacak."

"Erhan amca sen harikasın! Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Kim bu arkadaşın peki, bunu söylemekle başlayabilirsin. Ve babandan saklamamız gereken bir durum mu?"

"Hayır," dedim çabucak. Odadaki herkesin bakışları benim üzerimdeydi. "Babamın haberi yok ama saklamıyorum, sadece arkadaşımı tanımıyor ve seninle konuşmadan ona bahsetmek istemedim."

"Anladım. Önce bazı testler yapılır ve hastalığının durumuna bakılır, sonra iyi bir bakım görür. Ama uyarıyorum, önce aile incelenecek. Heyet yardıma ihtiyacı olduğunu kesinleştirince işlemler başlayacak."

"Teşekkür ederim, onunla konuştuktan sonra nereye yönlendirmem gerekiyor?"

"Sana asistanımın numarasını gönderirim, detaylarla o ilgilenir."

"Tekrar teşekkür ederim, zaman ayırdığın için de yardımcı olduğun için de. Söz veriyorum, bu yıl seni ziyarete daha sık geleceğim."

"Çok memnun olurum. Kendine dikkat et."

"Hoşça kal, Erhan amca."

Telefonu kapattıktan sonra içimde kocaman bir hafiflik hissettim. Tek bir telefonumla bir insanın hayatının nasıl da değişebileceğinin farkında olmak, başka bir ağırlığa neden olsa da. Benim için yaptığım hiçbir şeydi, sadece küçük bir ricaydı ama kim bilir diğer bir sürü insan için ne anlam ifade ediyordu.

"Önemli bir telefon mu?" diye soran Aycan oldu. Hepsi susmuş, sadece bana bakıyordu. Sandığımdan daha heyecanlı ya da panik dolu olduğumu düşündüm.

"Önemliydi," diye kabul ettim, yavaş adımlarla onların yanına dönerken. Osman'ın da diğerlerinin tepkisinden de çekiniyordum ama yaptığımdan en ufak pişmanlık duymuyordum. Bu doğru olandı ama bunu, onları incitmeden nasıl göstereceğimden emin değildim. Onlara benim için çok daha fazlasını yaptıklarını, bana bir amaç verdiklerini anlatamazdım ki. Onlar için değerler ve yargılar çok başka bir noktadaydı.

Yine de aniden aklıma gelen bir fikirle mutfağa gittim. Dolaptaki kavanozlardan birini aldım. İçinde Aycan'ın çok sevdiği kornişon turşulardan vardı ama bir kere açmaya çalışıp becerememiştim. Kavanozla birlikte salona döndüm ve Osman'ın yanına gitmek için masanın etrafından dolandım.

"Bunu açamıyorum," dedim kavanozu işaret ederek.

Aycan, delirmişim gibi bakarak, "Turşumla ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona omuz silkip Osman'a bakmaya devam ettim. O da ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi bir bana bakıyor, bir diğerlerine bakıyordu. Sonunda çatalı elinden bırakıp kavanoza uzandı.

"Benim için açacak mısın?" diye sordum hevesle.

"Niye garip garip davranıyorsun?" Tek gözünü kısıp güldü.

"Açacak mısın?" diye yineledim.

Kavanozun kapağını tek hareketle açıp yeniden bana uzattı. "Açtım."

"Neden açtın?"

"Bunun altından bir şey çıkacak ama," diye güldü Asır, yanımıza geldiğinde. Herkes yarı eğlenir yarı garip bakışlarını bize sabitlemişti.

"Deli misin kızım?" dedi Osman, siniri bozulmuş şekilde gülerken. "Açmamı istemedin mi?"

"İstemedim," dedim. "Sadece kavanozu açamadığımı söyledim."

"Tamam işte, ben açtım, git ye hadi." Beni başından savmak ister gibi eliyle bir hareket yaptı.

"Ama bu Aycan'ın turşusu," dedim bu defa.

"Ee ne olmuş yani?"

"Bana ait değil, bunu yemem doğru mu?"

"Saçma sapan konuşmasana. Bizim aramızda olmaz öyle senin benim."

Zafer dolu bir gülümseme dudaklarımda belirdiğinde, "O zaman benim yaptığım şeyi de anlayacaksın ve aşırı tepki vermeyeceksin," diye onu baştan uyardım.

Şimdi herkes daha da meraklanmaya başlamıştı. Doğukan bile kanepeye yaslanmış gözlerini üzerime dikmişti. Acaba bunu Osman'a baş başayken mi söylemeliydim? Onu utandırır mıydım?

"Neyi?"

"Yalnız konuşabilir miyiz?"

"Hayatta olmaz, deli gibi merak ediyorum," diye araya girdi Asır, şikâyet ederek. Onu yok sayıp Osman'a rica dolu bakışlar göndermeye devam ettim. Başını sallayıp yerinden kalktı ama pek memnun olduğu söylenemezdi, bir an evvel susayım diye ayak uydduruyordu söylediklerime yalnızca. Onun peşinden mutfağa geçtim. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştirerek bana baktı.

"Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın," diye girdim konuya. "O yüzden bunu neden yaptığım konusunda beni sorgulamanı istemiyorum."

"Dolunay söyle artık, çıldırtma adamı."

"Bir tanıdığım var," dedim parmaklarımla oynamaya başlayarak. "Aile dostumuz, çok yakınız. Amcam sayılır."

"Eee?"

"İstanbul'da yaşıyor. Burada bir hastanesi var. Çok iyi bir hastane. Ben bugün onu aradım."

"Neden?"

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra, "Annen için," diye fısıldadım. "Ona daha iyi bir bakım sunabilmek için. Lütfen beni yanlış anlama, sadece yardım etmek istiyorum. Buna imkânım var. Sizin hiçbir şey ödemenize gerek kalmayacak, yardım kuruluşu sağlayacak tüm imkânları. Benim bile bir şey yapmama gerek kalmadı, sadece bir ricaydı ve oldu. Eğer istersen, yani kabul edersen, hemen onlarla iletişime geçeceğiz ve annenin naklini yapacaklar."

Kolları yavaşça çözülüp iki yanına düştü. Sıkılmış bakışlarının yerini şimdi çatık kaşlar almıştı. Yüzünde ne yaptığımı anlamaya çalışan bir ifade vardı. Koyu kahverengi gözleri kirpiklerinin altında titremeye başlamıştı. Bir saniye olsun bakışlarını üzerimden çekmedi. Sanki söylediğim şeyleri kafasının içinde tekrar ediyordu.

Bakışlarından hiçbir sonuç çıkaramadığım için biraz daha gerilmiştim.

"Daha iyi bir bakım," dedim. "Bu hayatın sana borcu var. Bunun o kavanoz kapağını açmandan hiçbir farkı yok. Ben yapamadım ama sen yapabiliyordun ve yaptın. Bütün olay bu. Lütfen kabul et bunu."

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" dedi sonunda.

"Çok mu kızdın?"

"Annemi çok iyi bir hastaneye götürebileceğim için mi?"

Başımı salladım, parmağımı o kadar sıkmıştım ki tırnağım etime saplandı. Bir saniye sonra yeniden, "Ciddi misin?" diye sordu.

"Arayan Erhan amcaydı. İstediğimiz zaman, ne zaman uygun olursanız nakli gerçekleştirecekler."

Sanki söylediklerimin bir anlamı yokmuş, anlamsız, karmaşık kelimeler kullanıyormuşum gibi yere bakarak başını iki yana salladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip mutfağın içinde volta atmaya başladı.

"Annemi daha iyi bir hastaneye götüreceğini söylüyorsun," dedi ama benimle değil kendisiyle konuşuyordu. "Daha iyi bir bakım görecek." Anlamaya çalışır gibi birkaç kez tekrar etti. "Ödeme yapmak zorunda olmayacağız."

"Her şeyi onlar karşılayacak."

Bir anda başını kaldırıp hemen önümde durdu.

"Emin misin?" diye sordu.

"Yemin ederim," dedim güvence vermek ister gibi.

Ellerini şakaklarına bastırdı. Bir çeşit sinir krizi geçirdiğini filan düşündüm ama sonra... Sonra bir hıçkırık sesi duydum.

Osman çok uzun boylu, iri yapılı bir çocuktu. Kahverengi saçları ve onlarla aynı renk küçük gözleri vardı. Gür kaşları alnında bi-

çimli ama keskin bir şekilde duruyordu. Her zaman sert ve kendinden emin bir duruşu vardı. Arkadaşlarına karşı korumacıydı ama gerekli gördüğünde diğer insanlara karşı çok kaba olabiliyordu. Okula gidemiyordu çünkü bir kafede ve geceleri de bir kulübün güvenlik ekibinde çalışması gerekiyordu. Dışarıdan ya da uzaktan baktığınız zaman ondan ürkebilir ve ona yaklaşmaya kesinlikle çekinirdiniz.

İşte bu adam, şimdi karşımda gözyaşı döküyordu. Elleriyle yüzünü kapatmaya çalışarak ağlıyordu ve ben bunun hem üzüntü hem mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordum.

Bir adım atıp parmak uçlarımda yükselerek elimi omzuna koydum. Dokunuşumu hissettiği anda ellerini yüzünden çekti. Bana öyle bir baktı ki sanki küçücük ben, kocaman dünyaları sermiştim ayaklarının altına. Bana öyle bir baktı ki sanki yepyeni bir hayat bahşetmiştim ona. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudakları titredi. Derin bir nefes alıp beni kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı. O sarılışta hem hiçbir şeyle kıyaslanamaz bir çaresizlik, hem muhtemelen hayatı boyunca bileğinde pranga olacak bir minnet, hem de dostluk vardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kulağıma doğru. Benim gözyaşlarım da onun göğsünü ıslatmaya başlamıştı. Elimle sırtını sıvazladım. Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Dünya üzerinde birini bu denli mutlu etmek kadar insana yaşadığını ve yaşadığı hayatın bir anlamı olduğunu hissettiren başka bir şey yoktu.

Hayatım boyunca hep her şeye sahip olduğumu sanıyordum ama artık aslında hiçbir şeye sahip olmadığımı fark ediyordum.

20. BÖLÜM: AYRILIŞ I

Her şey başladığı gibi bitsin istemiştim; o kadar basit, o kadar sıradan, o kadar yorucu ama heyecanlı, hayatın içindeki unutulmaz bir anı olarak. Buraya ilk geldiğimde çalışmak için apar topar geldiğim ve ne yapacağımı hiç bilmediğim otelin içindeydik yine. Bu defa dolabın nasıl açılacağını da nerede giyineceğimi de biliyordum. Üzerimde yine beyaz bir gömlek ve siyah bir etek vardı. Ayakkabıların topukları yine çok rahatsız ediciydi ama bunu artık yadırgamıyordum. Hangi tuvaleti çalışanların kullanması gerektiğini biliyordum, hangi koridorun nereye çıktığını, davetli listesindeki insanların hangi masalara oturduğunu. Eskiden sadece böyle yerlere gelip o masalarda oturan biriydim. Şimdi ise o masaların isimlerini, yediğim o yemeklerin nerede piştiğini, servis yapan garsonların aslında ne kadar yorulduğunu ama işleri bittikten sonra soyunma odasında günün en güzel sohbetlerini ettiklerini biliyordum. Önüme gelen yemeğin içinde ne olduğunu biliyordum. Bize her zaman çok nazik ve güler yüzlü olan şeflerin çalışanlara karşı ne kadar acımasız olduğunu biliyordum.

Nice okyanusların aşılabildiğini ama bizimle onların arasındaki o görünmez duvara hiçbir balyozun etki etmediğini de biliyordum. Onların dünyasına kısa bir süre misafir olmuştum ama bana yıllar geçmiş gibi gelmişti, şimdi ise kendi dünyamın ne kadar sahibi olduğumu bile bilmiyordum.

"Osman için yaptığın şey çok güzeldi," dedi Kübra. Otelin dış kapısında bekliyorduk bugün yine ikimiz. Gelenleri karşılamak ve gülümsemekti yine görevimiz.

"Evet," dedim tebessüm ederek. "Bana kendimi çok iyi hissettirdi."

"Aslında hepimiz için yaptığın şey çok güzeldi."

"Sizin benim için yaptığınız şeyler de öyle," diye mırıldandım. Bunu, ne yaptıklarını, bana ne çok şey kattıklarını asla anlamayacaklarını biliyordum ama önemi yoktu. Önemli olan artık büyüdüğüm, belki de ilk defa gerçekten "biri" olabildiğimdi.

"Efe nasıl?" diye sordum, o anın şu an olduğunu hissetmiştim. Bir süredir bunu söylemeyi erteliyordum, hatta aralarına geldiğim gibi sessizce çekip gitmeyi de düşünmüştüm ama yapamamıştım. Onlarla vedalaşmak ve giderken bana, "Görüşürüz," desinler istiyordum.

"Olanları biliyor mu diye soruyorsan, evet, haberi var." Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. Efe'yi biraz tanıyorsam buna çığlık çığlığa bir tepki vermiştir. Keşke gitmeden önce onu da görebilseydim. "Ama gelmiyor, kız arkadaşı Tekirdağ'da okuyor ve bir süre daha onunla kalması gerekiyormuş."

"Anladım," dedim. Bunu söylemenin daha kolay ya da uygun herhangi bir yolu olmadığını kabullenerek bir çırpıda söyledim. "Kübra ben yarın sabah gidiyorum."

Gecenin neredeyse sonuna geldiğimiz için artık gelen kimse yoktu. Sadece içeride kalan ve çıkacak birkaç kişiyi bekliyorduk. Sonra evlerimize dönecek ve herkes uykudayken ben bavulumu alıp gidecektim. Bir rüyadan uyanır gibi olacaktı. En azından kafamın içinde kendimi alıştırdığım düşünce buydu.

"Neden?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bir noktada herkesin kendi hayatına geri dönmesi gerekiyor."

Parmakları omuzlarından aşağı dökülen saçlarını taradı. Aniden düşüncelere dalmıştı. "Doğru tabii," dedi. "Çiçek orada neler yaptı kim bilir."

Pek bir şey yaptığı söylenemezdi, yani bana anlattığı kadarıyla ama en azından dinlenmişti. Bu bana kendimi daha iyi hissettiriyordu.

"Vay be!" dedi birden belli belirsiz gülerek. "Aslında sana ne kadar alışmışım, gideceğin düşüncesi tamamen aklımdan çıkmış."

"Benim de öyle," diye kaşlarımı kaldırdım. Buraya da, onlara da, diğer birçok insana çok komik ve saçma gelecek olsa bile bu hayata da o kadar alışmıştım ki sanki asıl şimdi yabancısı olduğum bir dünyaya adım atıyordum.

"Ama daha sonra yine gelirsin herhâlde," dedi. "Yani Çiçek'i sık sık ziyaret edeceksin."

"Çok sık hem de!" diye onayladım. "Zaten salondaki kanepede yatmaya da alıştım ben." İkimiz de sesimiz çok çıkmasın diye elimizi ağzımıza kapatarak gülmeye başladık. Düşününce az ama yaşarken uzun bir birkaç hafta olmuştu.

Çiçek'le iki gün önce konuştuğumda bana acilen dönmemi söyleyen bir mesaj göndermişti. Dün ise olanları anlatmıştı ve ikimizin de başı beladaydı. Buna rağmen, olanların çok büyük bir kaosa sebep olduğunu bilmeme rağmen dönmek için acele edemiyor, aksine üst üste bahaneler uydurup duruyordum.

Ve son gecem. Bu gecem yirmi dört saat gibi değil de yirmi dört dakika gibi hızlı bir şekilde ilerleyip duruyordu. Herkesin hevesle beklediği paydosu vermiş, Doğukan'ın beyaz minibüsüne doluşmuştuk. Her zamankinin aksine konuşmaya hevesli de hazır da değildim. Ruhuma derin bir sessizlik bulaşmıştı. Ve bunun döndüğüm zaman yüzleşmem gereken o korkunç olaylarla da bir ilgisi yoktu. Bu tamamen burayla ve benim gitmeye karşı duyduğum isteksizlikle alakalıydı.

Evin önüne geldiğimizde herkes yağan yağmurdan korunmaya çalışarak eve doğru koşturmaya başladı. Bense arabadan en son inmiş ve bir süre arabanın önünde beklemiştim. Önce evin tepesinde bulunduğu yokuştan aşağı baktım, etrafı kediler tarafından darmadağın edilen çöp konteynerlerine... Gelen kokuya burnumu kırıştırmadan bekledim. Boy boy dizilmiş evlere, yıkık dökük harabelere, bazı evlerin önündeki odun yığınlarına bile hafızama kazımak ister gibi uzun uzun baktım.

Sonra bir süredir kendi evimmiş gibi yaşadığım o iki katlı eve takıldı gözlerim. Hâlâ kırık bir sokak lambasının altındaydı. İçinde o lambadan daha kırık ama yine de her yeri aydınlatan yedi kişinin yaşadığı... Yağmur saçlarımı ıslatmaya devam ederken kirpiklerimde de mutsuz gözyaşlarım belirdi. Derin bir nefes aldım ve sakat bırakılmış gibi hissiz adımlarla içeriye girdim.

Asır ve Osman, televizyonun karşısında bir oyun oynuyordu. Kübra mutfaktan atıştırmalık bir şeyler getirmiş ve nihayet kimsenin daveti olmadan koltuklardan birine oturabilmeyi başarmıştı. Aycan ise ıslanmış kıyafetlerini evin rastgele bir yerlerine kuruması için bırakıyordu. Ve beni bir türlü affedemeyen Doğukan, ıssız bakışlarını tavanda dolaştırarak merdiven basamaklarında oturmuş öylece bekliyordu.

Saat gecenin ikisini geçmek üzereydi, biraz sonra hepsi odalarına dağılacak ve tüm günün yorgunluğunu yarın akşama kadar uyuyarak atmaya çalışacaklardı. Bu onlarla vedalaşmak için son şansımdı.

Konuşmaya başlamadan önce öksürerek boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Bunun kolay bir yolu yoktu anlaşılan. Kendimi toplayarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve "Size bir iyi, bir kötü haberim var," dedim.

Saçlarını toplayan Aycan, ilgisiz bir tavırla da olsa bakışlarını bana çevirdi. Kübra dudaklarını birbirine bastırıp hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Diğerleri hiç oralı olmadı.

"Kötü haber, Çiçek dönüyor!" Sesim ne kadar zorlasam da kesik kesik çıkmıştı ama yine de espri yapıyormuş gibi sırıtmayı başardım. Asır, duyduğu isimle birlikte elindeki oyun konsolunu bırakıp bana döndü. Ona sadece omuz silkebildim.

"İyi haberse ben gidiyorum," diye mırıldandım. Omuzlarım yer çekimine daha fazla karşı koyamadan düştü. Gözlerim dolmuştu bile ama dişlerimi göstererek gülümsemeye devam ettim.

"Nasıl gidiyorsun?"

"Bana ayrılan sürenin sonuna geldik işte. Herkes kendi hayatına dönüyor."

Osman, tek kaşını kaldırıp somurtkan bir ifadeyle, "Öylece gidiyor musun yani?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırıp başımı salladım. "Sonsuza kadar burada kalamam." Ama bir yanımın bunu ne kadar çok istediğini bilmiyorlardı.

"Sonunda oyun bitiyor yani." Asır, çenesini avucunun içine alıp manidar bir şekilde konuştu. Herkesin yüzünde biraz şaşkınlık vardı ama daha çok ne diyeceklerini bilemiyor gibiydiler.

"Uçuşum sabah erken olduğu için şimdi vedalaşmak istedim." Kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Konuşurken bir an neredeyse nefessiz kalıyordum. Zor olacağını biliyordum ama bu kadar sarsılacağımı tahmin edememiştim.

"Yine gelecek ama," diye araya girdi Kübra.

Onu onaylama ihtiyacından çok, bu düşünceye sığınma ihtiyacıyla hızlı hızlı başımı salladım. "Çiçek burada yaşıyor, onu ziyarete geleceğim."

"Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama seni özleyeceğim galiba kupa kızı." İlk ayağa kalkan Asır oldu. "Veda olayından hoşlanmam," dedi ve elini alnına götürüp bir asker selamı verdi.

"Vedalaşma olayına girmeyelim," dedim. "Yoksa ağlayacağım." Kıkırdadım. "Sadece, hoşça kalın işte. Verdiğim geçici rahatsızlıktan dolayı üzgünüm." Sonra durup işaret parmağımı havada salladım. "Hepinizi tanıdığım için çok mutluyum ama. Gerçekten."

"Gitme, kal."

Tam yukarı çıkmak için kendimi hazırlarken gelen sesle irkildim. Bunu birçok kişinin söylemesini beklerdim ama sesin Aycan'dan geldiğini duyunca neredeyse şok olmuştum.

"Anlamadım."

Ayağa kalkıp koltuğun etrafından dolanarak karşıma geçti. "Gitme, kal işte. Orada mutsuz değil misin? Burada kardeşinle ve bizimle kal. Yatacak bir sürü yer var." Çok normal ve olağan bir şeyden bahseder gibi sakindi.

"İstesem de bunu yapamam," dedim.

"O hayatı bırakıp burada yaşayacak değil ya." Asır kendi nazarında espri yaparken ona gözlerimi devirdim. Doğukan hâlâ sessizce o basamaklarda oturuyordu.

"Hayır," dedim yanağımın içini ısırıp. "Sadece orada olaylar karışmış. Annemler seyahatteydi, sandığımızdan erken dönmüşler. Çiçek'in kim olduğu, daha doğrusu onun ben olmadığı ortaya çıkmış. Gidip orayı toparlamam lazım."

Kübra yerinden hareketlenip, "Nasıl ortaya çıkmış?" diye sordu.

Eh, işin en ballı kısmı da burasıydı. "İtiraf etmek zorunda kalmış. Çünkü onu Ayza ile evlendirmek üzerelermiş."

Artık herkes ayaklanmış, dehşete düşmüş gözlerle bana bakıyordu. Onlara anlayabilecekleri ölçüde en makul açıklamayı yapmaya çalışmıştım. Bizimkilerin işleri o kadar da yolunda gitmiyordu anlaşılan. Uzun zamandır planlanan şirket birleşimini artık yapmak istiyorlardı ve güvence için, oldukça geleneksel ve aptalca bir yöntem olan "çocukları evlendirme" işlemini devreye sokmaya karar vermişlerdi. Pratikte değişen bir şey olmayacaktı; resmiyette büyük bir ortaklık, devasa paralar olacaktı ve ben evli biri olacaktım. En azından onların benim için planladığı şey buydu.

"Yani ciddi ciddi evlenecek misin?" diye sordu Osman. "Saçmalama."

Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Bunu anlamanın sizin için zor olduğunu biliyorum ama bizim orada hayatın akışı bu şekildedir. Dostluk da aile de kurduğun ortaklıklar ve bağlardan ibaret. Zaten planlanan bir şeydi. Birkaç yıl sonra anlaşamaz ve boşanırız belki." Gülmeye çalıştım ama bu tepkimin artık bir anla-

mı yoktu. Kimsenin bu durumu komik bulmadığı ortadaydı ama onlardan bunu anlamalarını beklemiyordum.

"O çocuk, değil mi?" diye sordu Aycan. "O gece restorana gelen, saklandığın."

"Evet, Ayza."

"İsminde meymenet yok herifin."

Bu sefer içimden geldiği için güldüm Osman'a. "Ben iyi olacağım merak etmeyin, ziyarete geldiğimde görüşürüz. Belki bir gün siz çıkar gelirsiniz."

"Kocanı kaçırmak için mi? Süper plan."

Söylediğine karşılık olarak Asır'a, yaptığı asker selamının aynısını gönderdim. "Ben artık çıkıp hazırlanayım," dedim. Orada öylece duramaz ya da onlara daha fazla her şey yolundaymış gibi davranamazdım. İyi hissetmiyordum ve kesinlikle hiçbir şey yolunda değildi.

"Davetiye göndermeyi unutma," dedi Aycan kinayeyle ama onu da gülümseyerek geçiştirdikten sonra nihayet merdivenlere yöneldim.

Doğukan artık orada değildi.

21. BÖLÜM: AYRILIŞ II

Ağır aksak şekilde merdivenleri çıkarken arkamdaki sessizlik şu ana kadar kapıldığım tüm konuşmalardan daha gürültülüydü. Bir an için kulağımın çınladığını bile düşündüm. Odaya girmek üzereyken elim kapı kolunda asılı kaldı bir süre. Gereksiz dram yaratıyordum belki de. Normal hayatıma dönecektim. Burada ne kadar daha garsonluk yapacak ve tek başıma dünyayı kurtarmaya çalışacaktım ki? Küçük bir çocuğun hayali gibiydi.

Kapıyı açtığımda arkamdan birinin seslendiğini duyup geri döndüm. Aycan'ı tedirgin bir ifadeyle karşımda görünce küçük çaplı bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Hâlâ Doğukan'ın beni affetmesini umuyor, ütopik bir hayalle beni durdurmaya çalışmasını bekliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum onu böyle görünce. Bir şey söylemek yerine iyice yaklaşıp kollarını boynuma sardı ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Ona sıkı sıkı sarıldım. Bu teşekkürün nedenini anladığımda o garip ve kötü parfümünün kokusunu içime çekip gülümsedim.

"Böyle şeylerden hoşlanmam," dedi geriye çekilip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ama artık buraya sadece Çiçek'i ziyaret etmek için gelme, benim için, yani hepimiz için de gel."

"Olur," dedim.

"O çocukla ciddi ciddi evlenecek misin?"

Üzerimdeki montun fermuarını açarken içimden kahkaha atmak geliyordu. Yaşadıkları onca şeye rağmen, onlar için inanılmaz olan şey, şirket ortaklığı sebebiyle biriyle evlenmemdi.

"O kadar da önemli değil," dedim ve konuyu dağıtmak için, "Herkesi sana emanet ediyorum. Buradaki aklı başında tek insan sensin," dedim.

Belli belirsiz gülümsedi. "Bilmez miyim."

"Özellikle de Kübra'yı. O çok çekingen ama çok da yalnız. Onun yanında ol, tamam mı?"

"Giderayak bir ders vermen eksikti. Sen kendi kıçını kurtarmaya bak. Biz hayatta kalmak için geldik bu dünyaya."

Onu taklit ederek güldüm. "Bilmez miyim."

"Çiçek'e daha insaflı davranırım merak etme."

"Teşekkür ederim."

Aramızda sadece birbirimize baktığımız, garip bir sessizlik olduğunda merdiven basamaklarında başka ayak sesleri duyuldu.

"Duygusal anınıza bir kişi daha katılıyor." Osman elinde, becerikli bir şekilde yapılmış bir sandviçle geldi. "Bugün bir şey yemedin, yola çıkacaksan atıştır."

Kocaman bir elmas görmüş gibi sandviçi havada kaptım. "Sen harikasın!"

"Sen de idare edersin."

İçimden bir şeyler çekildi. İçimde bir şeylerin eksildiğini ve beraberinde garip bir yoksunluk getirdiğini hissettim. Üçümüz de orada durmuş boş boş oyalanıyor ve birbirimize söyleyecek iyi kötü bir şeyler arıyorduk.

"Annem için teşekkürler," dedi çekinerek.

"Ona iyi bak ve biraz da kendine zaman ayır. Konusunu da açma bir daha." Bu sefer onu beklemeden parmak uçlarımda uzanıp ben ona sarıldım. "Şimdi durumu daha da garipleştirmeden gidin hadi, yoksa ağlayacağım ve ağladığımda çok çirkin oluyorum."

"Sümüklerin de akar senin."

"Zenginlerin sümükleri akıyor mu?"

"Tabii," dedim. "Ama pembe akıyor, simli filan." Yeniden güldük. Yeniden birbirimize baktık. Ben yeniden kapı koluna uzandım, bu defa bir şeylerden güç alabilmek için. "Gidip sandviçimi yiyeceğim, görüşürüz hadi."

İkisi de başını salladıktan sonra içeri geçtim, kapıyı üstlerine kapattım ve nefesimi tutarak kendime saçmaladığımı söyleyip durdum. Bu bir veda sayılmazdı bile. Zaten Çiçek'i sık sık ziyarete geliyordum.

Oturup sandviçi yemeye koyuldum. Artık akmasını engelleyemediğim yaşlar yanaklarımdan süzülürken yarı boş odanın eşyalarına bakıp durdum. Üzerimdeki montun ağırlığı, belimi sıkan etek, o an hiçbir rahatsızlığın önemi yoktu. Yatağın üzerinde otururken topuz yaptığım saçımla bu sandviçi yerken nasıl göründüğümü düşündüm. Buraya ait olan bir parça gibi miydim yoksa *puzzle*daki bir fazlalık mıydım?

Çiçek'in dönüşü bir iki gün beklemek zorundaydı çünkü aileme birlikte hesap vermemiz gerekiyordu. Onu onların yanında yeterince yalnız bırakmıştım ve gidip artık benim sorumlu olduğum dağınıklığı toparlamam gerekiyordu.

Kübra, artık daha rahat bir hayat sürecekti. Asır, daha dikkatli... Aycan, daha güzel hissettiği... Osman, daha rahat nefes aldığı... Çiçek ise daha az yalnız hissedecekti kendini. Ama Doğukan'la ilgili yapabildiğim hiçbir şey yoktu. Belki o da bir gün affetmeyi öğrenirdi. Gözlerimi silip sandviçten bir ısırık daha aldım ve saatimi kontrol ettim, yaklaşık kırk beş dakikam daha vardı. Sonra gidecektim.

Yarın hayatları nasıl olacaktı? Yokluğumun bir şekilde hissedilir olmasını istemem bencillik miydi? Kübra, erkenden uyanıp aşağıya inecekti Asır'ı görme hevesiyle. O da muhtemelen koltuklardan birinde sızmış olacaktı. Saat onda Osman çıkacaktı odasından kafeye gitmek için ama önce mutfakta kendine çok güzel bir sandviç hazırlayacaktı.

Aycan, öğlen yayınlanan bir programı, yediği şeylerin kırıntılarını koltuğa dökerek izleyecekti. Doğukan bir köşede bir şeyler okuyacak ya da iskambil destelerini düzenleyip duracaktı. Bunun onu rahatlattığını söylemişti bir keresinde ama oynamaktan hoşlanmıyordu. Belki sonra Asır'la birlikte kafeye gidip bilardo oynayacaklardı. Belki sonra Asır, son oyunda kazandığımız parayla Aycan'a bir kamera alacaktı. Hatta bu hafta sonu onları hep birlikte bir yere kamp yapmaya götürecekti... Bense artık bu anların hayallerine bile sahip olmayacaktım.

Düşünerek ve kendi kendime eziyet ederek bir yirmi dakika daha geçirmiştim ama ne Doğukan ne Asır hatta ne de Kübra bu defa yanıma gelmemişti. Banyoya gitmek için ayaklandım. Bu odaya sahip değildim, o yüzden buradaki her şeyi öylece bırakmaya karar verdim.

Banyoya giderken buradaki ilk sabahım geldi aklıma. Doğukan koridordaki bir prizi tamir ediyordu. Banyodaki çığlıklarımı duymuştu. Artık suyu nasıl ayarlayacağımı bilerek kendi kendime gülümsedim. Bu suyun bir sıcak bir soğuk akmasına bile öyle hızlı alışmıştım ki bir ay önce bana böyle bir hayat yaşayacağımı ve bu hayatı sahipleneceğimi söyleseler onlara çıldırdıklarını söylerdim.

Soğuk suya rağmen her zamankinden uzun tuttuğum duştan çıkıp aynanın karşısında oyalandım. Saçlarımı tarayıp kuruttum ve annemlerin karşısına çıkmak için kendime düzgün bir görünüm vermeye çalıştım.

"Evet, merhaba eski hayatım. Beni özledin mi?" Aynadaki artık çok da aynı olmayan yansımama bakıp kendi kendime söylendim. Uçakta rahat etmek için bir tayt ve siyah bir kazak seçmiştim giymek için. Çorapları da ayağıma geçirdikten sonra havluları peteklerin üzerine bırakıp çıktım.

Kübra, yatağın içine kıvrılmış benim, daha doğrusu kardeşimin boş yatağımı seyrediyordu. İçeri girdiğimi görünce doğrulup oturdu. "Galiba ağlayacağım ben."

"Sakın ha," dedim uyarırcasına ve kaşlarımı çatarak. "Zaten kendimi zor tutuyorum." Yeniden telefonumdan saati kontrol ettim.

Zaman yine peşinden at kovalıyormuş gibi hızla akıyordu. Telefonun sim kartını çıkarıp komodinin üzerine bıraktım, telefonu Kübra'ya uzattım. "Bunu Aycan'a ver olur mu?" Ona ihtiyacım yoktu, hem de hiç ihtiyacım yoktu, bu şekilde en azından birine faydası dokunurdu.

"Onlar için yeterince şey yaptın," dedi ama yine de telefonu alıp kenara koydu.

"Kimse onlar için yeterince bir şey yapamaz," dedim daha çok kendi kendime. "Kıyafetlerin hiçbirini almıyorum. Zaten Çiçek için bırakacaktım, sen ve Aycan da istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. İçinde bir makyaj çantası filan da var."

"Geldin, gidiyorsun ve gidip evleneceksin. Bu çok saçma."

"En başında buraya gelmem ve yer değiştirmemiz de saçmaydı ama oluyor böyle şeyler." Huysuzluğum ona karşı değildi, gittiğim için ve gitmek istemediğim içindi.

"Herkesin hayatı kendi cehennemi gibi," diye söylendi başını yastığa bırakıp. "Onca şeye sahipsin sanıyor herkes ama kendi hayatına bile sahip değilsin."

"Yine benim hayatım olacak," dedim. Ona değil, kendime. "Çiçek'i biliyorsun, kolu kopsa sadece ağrım var der, o yüzden sana güveniyorum Kübra. Lütfen, herhangi birinizin bir şeye ihtiyacı olduğunda bana haber ver. Seni de sık sık arayacağım, hayatınızdan tamamen yok olmuyorum."

"Sen de bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Dudaklarını büzdü. Gülümseyip montumu giydim. Çiçek'in kimliğini ve cüzdanımdaki parayı kontrol edip çantamı kapattım. Yanıma pek fazla para almamıştım, burada kazandığım her kuruş çekmecede Çiçek'i bekleyecekti.

Her şeyin hazır olduğuna emin olduğumda derin bir nefes aldım ve çantayı sırtıma geçirdim. Her şeyin başlamasına neden olan bordo sırt çantası... İnanılır gibi değildi.

"Seninle havaalanına geleyim mi?"

Elimi olumsuz anlamda ona doğru salladım ve yatağa yanaşıp eğilerek yanağından öptüm. "Durumu daha garip hâle getirmeyelim, ben hallederim. Kendine iyi bak."

"Sen de kendine iyi bak."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim ve kapıdan çıkarken son kez dönüp yaşlara bulanmış bal rengi gözlerine baktım. "Görüşürüz," dedim ve yanağımın içini ısırarak aşağıya indim.

Televizyon dâhil evin tüm ışıkları sönmüştü. Karanlıkta el yordamıyla hareket ediyordum. Kimsenin olmayışı kalbimi biraz incitmişti. Kendime bu durumun onlar için de çok zor olduğunu anımsatıp durdum. Vedaları kim severdi ki zaten. Hem de bu kadar garibini...

Mutfak pencerelerinden içeriye az da olsa vuran ışıkla botları bulup ayaklarıma geçirdim ve sanki uçurumdan aşağıya atlıyormuşum gibi zorlanarak açtım kapıyı. Karanlıkta hiçbir şey görünmemesine rağmen son kez dönüp karanlıkta birilerini arayarak etrafa bakındım ve sessizliğe veda ederek kapıyı yavaşça üzerime kapattım.

Tenha sokağın içinde bir anda gözümü alan ışıklar karşısında bir adım geriye çekilip ellerimi gözlerime siper etmiştim. Işıkların beyaz minibüsün farları olduğunu anladığımda büyük bir heyecanla gülümseyip koşturarak yolun başına gittim. Asır ve Doğukan, arabanın önünde yarı gülümser şekilde bana bakıyordu.

"Seni tek başına gönderecek değildik," diye açıkladı Asır.

"Buna gerek yoktu demeyeceğim," dedim ellerimi birbirine kenetleyip. "Bu saatlerde buralardan hâlâ biraz korkuyorum."

Gökyüzüne bakarak kahkaha attı. "Burada gece yürümeye ben bile korkuyorum."

"Tabii," dedim, benim için yapmış olduğu kahramanlığı unutmuş değildim. Doğukan sürücü koltuğuna yerleşince ben de arka tarafa doğru ilerledim ama Asır kolumdan tutup durdurdu.

"Ben gelmiyorum," dedi burnunu kırıştırarak. "Bu kıyağımı da unutma."

Bakışlarım ikisi arasında dolandı. "Emin misin? Beni yolun yarısında ıssız bir caddeye atabilir."

"Hayatımıza garip bir renk kattın kupa kızı." Uzanıp yine hoşlanmadığımı bile bile saçlarımı karıştırdı. "Huysuz kardeşini görmeye geldiğinde bana bir oyun borçlusun."

"Söz verdin bana unutma," diye işaret parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Seninle tanıştıktan sonra çok para kazanmak o kadar da çekici gelmemeye başladı. Hem kazanacağımızı kazandık, zirvede bırakayım ki namım yayılsın."

"Benim namım yani."

"Ortaklık, diyelim."

"Çok haydutluk yapma," dedim gözlerimi iri iri açarak. "Boş boş dolanıp durma, diğerlerinden örnek al, bir işin ucundan tut sen de." Başımı yana yatırıp onun da yüzünü hafızama kazımaya çalıştım. "Arada duş al ayrıca."

"Sen de öyle, hemen çoluk çocuğa karışma!" Arabaya yaslanıp bir ayağını diğerinin önüne kırdı. "Çok yanlış yapıyorsun, burada kalsan seninle gece âleminin kralı ve kraliçesi olabilirdik."

Dudağımı büzüp yapmacık bir şekilde, "Biz ayrı dünyaların insanlarıyız," dedim. Doğukan camı tıklatıp saati gösterdikten sonra Asır, yaslandığı yerde doğrulup derin bir nefes aldı. Kısaca beni kendine çekip sarıldıktan sonra, "İyi şanslar kupa kızı," dedi. "Bu en büyük oyunun olacak gibi görünüyor."

"Neyse ki bu işte çok iyiyim," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve gülümseyerek eve doğru yürümeye başladı. Çekingen bir şekilde yolcu kapısını açarken başımı uzatıp, "Asır!" diye seslendim. Kapıya neredeyse ulaşmak üzereydi. "Kübra'ya bir şans ver." Güldü ve kapıyı açıp içeriye girdi. Ben de arabanın kapısını kapatıp koltuğa yaslandım. Doğukan motoru çalıştırdı ve araba yokuştan aşağı yavaşça ilerlemeye başladı.

22. BÖLÜM: NEFES ALMAK GİBİ...

Bir süre ikimiz de sessizdik. Direksiyonu sıkıca kavrayan parmaklarına baktığımda onun da en az benim kadar gergin olduğunu görebiliyordum. Bir süre radyoda çalan iyi bir kanal aradı ama bulamayınca pes edip radyoyu kapattı. Bir şey söylemesi gereken kişi kimdi bilmiyordum ama onun başlamasına izin vermeye kararlıydım. Koltuğa yaslandım ve çantamı kucağıma alıp yolu seyretmeye başladım. Bir daha buraya nasıl gelecektim ve geldiğimde nasıl bir hâlde olacaktım, bilmiyordum. Bunu onlara yansıtmamak ve olabildiğince normal göstermek için elimden geleni yapmıştım ama evlenmek mi? Bu çok saçmaydı. Benden bunu istemeleri bile saçmaydı ama hayır demeye hakkım var mıydı? Benim için yaptıkları onca şeyden sonra... Bana bir aile, kocaman bir ev, herkesin imrenerek baktığı bir yaşam verdikten sonra onlardan benden istedikleri tek şeyi esirgeyecek miydim? Hayır, bunu yapamazdım. Bu yüzden diğer çocuklar doğdukları hayatı nasıl kabul ediyorsa ve onunla yaşamanın bir yolunu buluyorsa ben de bulacak ve kendi hayatımın yokuşlarından çıkacaktım.

Sonunda, "Kendi hayatından kaçtın ve burada herkesin hayatına bir şekilde dokundun," dedi. Sesi tok ve aceleciydi. Sanki söylemek istediği çok şey vardı ama o da artık vaktimizin olmadığının farkındaydı.

"Bunu yapabildiysem ne mutlu bana," diye cevap verdim.

"Yaptın," dedi onaylamak ister gibi bir anlığına bana bakıp. Yeşil gözlerinin ne kadar güzel olduğunu unutmak istedim. Hayır, ne kadar uğraşsam da onları unutmamın imkânı yoktu ama gözlerinin gözlerime değmesini birkaç gün içinde bile özlemiştim.

"Bazılarınıza o kadar da iyi gelmedim ama," dedim. Birimizin konuşmanın seyrini asıl yere çekmesi gerekiyordu.

"Bazılarımıza sandığından daha iyi geldin ama bunu kabullenmek istemedik."

"Belki de böylesi daha güvenlidir."

"Güvenli," diye onayladı. "Ama aynı zamanda acı verici."

Elimdeki çantanın kulpunu sıkmaya başladım. Böyle bir karşılık beklemiyordum. Nabzımın hızla attığını hissettim.

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordu ben sessiz kalınca.

"Hepinizden öğrendiğim şeyler var," diye gülümsedim. "İdare edeceğim. O kadar da kötü olmayacak."

"O çocuk, nasıl biri?"

"Ayza mı?"

Gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı.

"Kendi hâlinde biri," diye dudak büktüm. "Babası için canını bile verir, yani onun da romantizmle pek ilgisi yok. Şirketleri için ne gerekiyorsa onu yapacaktır."

"O şanslı biri." Başını yine bana çevirdi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Keşke hayatın içinde bu kadar savrulmuş olmasaydık, keşke birimiz daha şanslı olsaydık." Yeniden yola döndüğünde ben hâlâ ona bakıyordum. İlk defa kalbimin sızladığını hissettim. Bu gerçek bir sızıydı. İnsanın boğazını düğümleyen cinsten...

"Herkes bir gün her şeye sahip olmayacağını öğreniyor," dedim. Havaalanına giriş yaptık ve sabahın bu kadar erken saatleri olmasından kaynaklı, bomboş yolda hızlıca kapıların önüne geldik. Araba dış hatlar girişinin önünde durdu. Artık daha fazla zamanımız yoktu.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim. "Aslında her şey için teşekkür ederim."

"Bir karnaval gibiydi," diye mırıldandı. İkimiz de önümüze bakıyor ve bu anı biraz daha uzatmanın bir yolunu arıyorduk. "Herkesi bir araya toplayan, eğlendiren, gülümseten bir karnaval gibi." Derin bir iç çektiğini duydum.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp bir süre bekledim, sonra içimden, *bu son oyun*, dedim. *Oyun bile değil. Oyun olduğu bahane edilen son an.* Gözlerimi açıp ona doğru döndüm ve hareket edebildiğim ölçüde yaklaştım. Bana baktı, kaşlarının arasında kaygı dolu çizgiler belirmiş, yeşil gözleri yağmurda ıslanmış çimenler gibi buğulanmıştı. Elimi yanağına bastırıp, "Karnaval gibiydi," diye fısıldadım. Elini elimin üzerine koydu düşünmeden. Baktım ve gülümsedim. Nasıl da merak etmiştim elimin üzerine kapanan elinin verdiği hissi. Sıcak ve nazik. Ama yeterince güçlü değildi. Elimi tutamayacağını biliyordu.

"Pasta," dedi elini çekmeden yere bakarak. "Pasta çok güzeldi, hepsinden yedim. En güzeli dün yaptığındı, çok sinirlendiğin için sanırım." Bana bakıp çarpık bir şekilde gülümsedi. Yüzüne bastırdığım elimi omzuna doğru kaydırıp onu kendime doğru çektim ve yavaşça öptüm. Bu hayatım boyunca merak ettiğim başka bir soru olsun istemiyordum. Geri kalan hayatımda bunun nasıl hissettireceğini düşünüp durmak istemiyordum.

Yerinde kımıldayıp bana yaklaşacağı şekilde döndü. Elini belime koyup yavaşça sırtıma doğru kaydırdı, beni iyice kendine çekip sıkı sıkı sarıldığında gözümden akan yaşlarla başımı göğsüne yaslamıştım. Bu anın ve onlarla geçirdiğim diğer her anın sahibi olabilmek için ne kadar çok şeyi feda edebileceğimi düşünüp hıçkırmaya başladım. O an için her şeyi feda etmek istiyordum.

Biri arabanın camına vurana kadar sessizce saçlarımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. İkimiz de bir şey söyleyemiyorduk. Şimdi, "Gitme, kal," dese bu arabadan inemeyeceğimi biliyordum. Ve içten içe onun da bunu bildiğini ama benden daha mantıklı olduğu için böyle bir şeyi dile getirmediğini de biliyordum. Güvenlik görevlileri arabayı çekmemiz için işaret etmeye başladı. İsteksizlik

içinde geri çekilip elimin tersiyle çeneme doğru akan yaşları sildim. Parmaklarım bir süre çantanın üzerinde oyalandı. İçindekileri kontrol ettim. Biraz daha zaman kazanmak için, tekrar ve tekrar. Ona baktım ama gözlerini artık direksiyondan ayırmıyordu.

"İlk kez denize girmek gibiydi," dedim. Kapıyı açtım. "Başta uçsuz bucaksız ve ürkütücüydü ama sonra özgürleştirdi. Bir an dursam o suların beni yutacağını biliyordum ama kafamı içine daldırınca gördüğüm renklerin girdabında büyüleniyordum. Nefes almak gibiydi." Kendimi yavaşça dışarı attım, bu gece son kez birilerinin üzerine kapıyı kapatıp kendim ve onlar arasındaki o duvarın diğer tarafına geçtim. Arabanın motoru homurdanarak çalıştı ve o, her saniye benden biraz daha uzaklaşarak yoluna devam etti.

23. BÖLÜM: YÜZLEŞME

Uçaktan indiğimde hava artık tamamen aydınlanmıştı. Gözüme bir damla uyku girmemişti, bir de yolculuk boyunca sessizce ağlamıştım. Tuvalette yüzümü birkaç kez yıkadıktan sonra yanıma birkaç makyaj malzemesi almadığıma pişman oldum. Gözlerimin şişliğini ve kızarıklığını gidermek için bir kapatıcı çok işime yarar ve beni annemlerle başka bir tartışmadan alıkoyardı.

Çıkışta beni bekleyen bir özel araç vardı, onu tanımak hem çok zor hem çok kolaydı. Şirketin şoförlerinden tanıdık bir yüzdü. Beni görünce arabadan çıkıp nazikçe selamladıktan sonra arka kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sesim şimdiden kesik kesik ve boğuk çıkıyordu. O kadar çok ağlamıştım ki boğazım acıyordu. Koltuğun yan bölmesinden bir şişe su alıp sakinleşmeye çalıştım. Arabanın içi tanıdıktı; pahalı deri koltuklar, aynı ferahlatıcı koku... Birkaç saat önce içinde olduğum o minibüsten o kadar farklıydı ki daha ilk adımda yüzleştiğim bu uçurum beni mahvetmişti.

Evimizin bulunduğu sokağa girdiğimizde beni karşılayan manzara başka bir sert etki yaratmıştı. Kedilerin dağıttığı boyanmış çöp konteynerlerinin yerini geri dönüşüm kutuları almıştı. Yol boyunca dikilen ağaçlar bile doğal değil, bir dekorasyondan ibaretti. Yollar ve duvarlar tertemizdi. Kimse buradaki duvarlara öfkenin ya da acının dışa vurduğu cümleler karalayamazdı. Sokakta, sabahın bu erken saatlerinde, koşuya çıkan birkaç insandan fazlasını göremezdiniz. Ne farklı renkte bir ev ne de farklı model bir araba göremezdiniz. Her şey belli standartlar ve düzen üzerine kuruluy-

du. Pencerelerin menteşeleri yoktu, hepsi özel kaplamaydı. Evlerin teras ya da balkonlarında, renkli çamaşırların asılı olduğu iplerle karşılaşmazdınız. Bu sokakta, yaşama dair bir şey yoktu. Farklılık yoktu. Burada yaşayan insanlar da tıpkı evler gibi tek tipti, hepsi beklendik ve sürprizsiz...

Önünde kocaman bir havuzu olan, büyük bir bahçeye sahip kocaman bir villada yaşıyorduk. Çimler her sabah aynı saatte sulanır, havuzun ışıkları gece aynı saatte yanardı.

"Dolunay!" Bahçedeki salıncaktan kalkarak bana doğru koşmaya başladı Çiçek. Koşabiliyordu! Gülümsedim.

"Ayağın iyileşmiş anlaşılan." Doğrudan üzerime atladı ve bu zamana kadar hiç yapmadığı şekilde bana sarıldı.

"Sonunda geldin. Ben çok üzgünüm."

Yüzüne bakmak için geri çekilirken, "Saçmalama," dedim. "Neden üzgün olacakmışsın?"

"Panikledim. Annen gariplik olduğunu anladı ve öyle şeyler yapmaya başladı ki! En son beni gelinlik provasına göndermekten bahsettiğinde söylemek zorunda kaldım."

Buna istemsiz bir şekilde kahkaha atmıştım. "İyi bile dayanmışsın."

"Aslında sen iyi bile dayanmışsın," dedi gülümsemeye devam ederek. Bakışları, duruşu, sesi bile kıyafetleri kadar farklıydı şimdi. Burada hava sıcaktı, bunaltıcı derecede neredeyse. Üzerinde mini kot şortlarımdan biriyle ince bir bluz vardı. Dinlenmiş ve sakin görünüyordu. Neredeyse rahatlamış gibi...

"Beni bekliyorlar, değil mi?" Gözlerimi kısarak mutsuz şekilde giriş kapısına baktım.

"Hem de hepsi."

"Hepsi mi?"

"Ayza ve babası da burada."

İşte bu, beklemediğim bir gelişmeydi ve biraz gerilmiştim. "Neden ki?"

"Annenle baban konuşurken Ayza'nın babası duymuş. Adam manyağın teki. O çocuk ona nasıl dayanıyor?" Birbiri ardına dizdiği cümlelere bir nefes arası verdi. "İşleri bozulacak diye ödü kopuyor. Bir an önce neler olacağına karar vermeniz gerekiyormuş."

"Harika," diye söylendim isteksiz bir şekilde yürümeye başlayıp.

"Dolunay," diye dirseğimden kavrayarak durdurdu beni. "Neler olup bittiğini detaylı bilmiyorum ama istersen benimle dönebilir ve benimle yaşayabilirsin. Başka bir seçeneğin daha olduğunu unutma."

Şaşkın bir şekilde kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bu zamana kadar bana nerede yaşadığını bile söylemiyordun, şimdi seninle yaşamamı mı teklif ediyorsun?"

"Üstesinden geldin sonuçta."

"Bunun da üstesinden gelirim, diye umuyorum." Gülümsedim ve kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. Gözlerim kaşınmaya başlamıştı ama sanırım hazırdım. Bir şekilde kendimi daha güçlü hissediyordum. "Hadi, halledelim bakalım şu işi."

Herkes salonda beni bekliyordu. Ve ben içeriye girerken neredeyse ayakkabılarımı çıkaracaktım. Kendi kendime kaşlarımı çatıp kapıyı kapatan yardımcımıza zorlukla gülümsedim. Üzerimdeki montu alıp, "Hoş geldiniz," dedi ve garip bakışları Çiçek ve benim üzerimde dolanıp durdu. Eh, haklı garip bakışlardı.

Büyük kemerli girişten geçip bizimkilerin yanına doğru ilerledim. Başımı dik tutmaya özen gösteriyordum. Azarlanmak için hazır olduğumu düşünmelerini istemedim. Yaptığım şeyden en ufak bir pişmanlığım yoktu.

"Dolunay!" dedi annem beni görünce ayağa kalkıp. Sesi şefkatli ve rahatlamış çıkıyordu. Yanıma gelip kollarımdan tutarak sarılmak yerine şöyle baştan aşağı süzdü beni. Sonra kendi eksenim etrafımda çevirip bir kez daha süzdü. "Şükürler olsun ki iyisin."

"Elbette iyiyim, anne," dedim gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak. "Toplama kampında filan değildim."

"Bunu bize nasıl yaparsın?" diye doğrudan konuya girdi babam. "Senin için ne kadar endişelendik, haberin var mı?"

"İyiyim ben," dedim teslim olur gibi ellerimi kaldırarak. "Yokluğumu fark edeceğinizi düşünmedim."

"O da ne demek?"

Omuz silkmekle yetindim.

"Gel," dedi annem. "Yüzün solmuş. Gözlerin şişmiş. Çok kötü görünüyorsun, şu saçlarına bak. Neyin var?"

"Sadece uçakta uyuyamadım ve yoruldum. Çok iyiyim ben."

"İyi görünüyor," dedi Ayza ayaklanıp. Ona bakmak için çok hevesli değildim ama mahcup bakışlarımız bir şekilde karşılaştı. Ailem bir yana, şu sahte sevgilime başka sahte bir sevgili bulmuş ve yerime kız kardeşimi koymuştum. Onun bana kızgın olmaya hakkı vardı.

"Hepimizi çok zor duruma soktun, Dolunay." Ayza'nın babası Bekir amca acayip despot bir tipti. Normal zamanda bile karşılaşmaktan pek hoşlanmazdım, hâliyle biraz geriyordu beni.

"Bizi evlendirmek isteyeceğiniz pek aklıma gelmedi," dedim tatlı görünmeye çalışarak ve koltuklardan birine oturdum. Babam uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdığında gülümsememi büyütmeye çalışmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Doğru ya, bu bizim iyiliğimiz içindi.

"Bu konuda bir sorunun var mı?" diye sordu adam doğrudan.

"Bunu ailemle konuşmayı tercih ederim."

"Dolunay, bunun zaten böyle sonuçlanacağını biliyordun."

"Evet, baba ama önce kendi aramızda konuşmalıyız. Merak etmeyin, istediğinizi yapmak için geldim buraya." Her zaman olduğu gibi. "Çiçek gelsene, kapının önünde durma öyle."

Çiçek bir anda gözler ona dönünce, biraz gerilse de yine de gelip yanıma oturmuştu. Elini benim elimin üzerine koydu ve gülümsedi.

"Baba Dolunay haklı, biz onu ailesiyle baş başa bırakalım. O sonra beni görmeye gelir."

Başımla onaylayıp, "Teşekkür ederim," dedim.

"Sorun yok, Bekir," dedi babam. "Her şey planladığımız gibi olacak." Planladığınız gibi... Boğazımdan küstah bir kıkırdama kaçtıysa da son anda öksürüyormuş gibi yapıp kıkırdamamı kontrol altına alabilmiştim. Genelde böyle tepkiler vermezdim.

Ayza ve babası çıktıktan sonra annem tam yanıma oturup boşta kalan elimi tuttu. "Bize neden bir kardeşin olduğunu söylemedin?" diye soludu. Alınmış ve çok üzgün görünüyordu. "Daha önce defalarca gizli gizli oraya gitmişsin, sizi görüştürmeyeceğimizden mi korktun? Nasıl böyle bir şeyi düşünürsün, Dolunay? Onu istemeyeceğimizi mi sandın?" Neredeyse ağlamaklı konuşuyordu.

"Kızımızın gözünde birer canavar olmalıyız, Bennu." Babam bacak bacak üzerine atıp gözlerini öfkeyle yumdu.

Ben konuşmak üzereyken Çiçek öne atılıp, "Benim yüzümden," dedi. "Ben istemedim size bir şey söylemesini; yanlış anlamanızdan, beni külfet olarak görmenizden endişe ettim. Dolunay'ın bir suçu yok."

Annem hafif yaşarmış gözlerini -daha çok maskaralı kirpiklerini- silerken içten bir şekilde, "Olur mu öyle şey?" dedi. "Çok mutlu olurduk. Dolunay'ın yalnız olması zaten beni çok üzüyordu, ona bir kardeş verememek..."

Elimi omzuna koyup, "Anne," diye teselli etmeye çalıştım. "Lütfen, ağlama ama."

Parmakları saçlarımda dolaştı. "Çok endişelendirdin bizi."

Konuyu dağıtmak için babama döndüm. "Siz de işlerin yolunda gitmediğini söylememişsiniz bana."

"Bu bizim halletmemiz gereken bir şeydi küçük hanım."

"Ama halletmeniz için benim Ayza ile evlenmem gerekiyor." Bunu sitemle değil, daha çok gülerek söylemiştim. Hatta Çiçek bile kıkırdamıştı ki bu çok sık olan bir şey değildi.

Babam bana huysuz bir şekilde başını salladıktan sonra eliyle işaret edip yanına çağırdı. Annem uzun boylu, zayıf ve uzun siyah saçlara sahip çok güzel bir kadındı. İri siyah gözleri ve biraz medikal dokunuşla şekillendirilmiş kaşları vardı. Babamsa ondan biraz daha büyük, elli dört yaşında ama kendine, özellikle vücuduna çok dikkat ettiği için daha genç görünen biriydi. Saçları kırlaşmıştı, ela gözlerinin etrafındaki çizgilere annem gibi müdahale ettirmemişti.

Beni yanına oturtup saçlarımdan öptü. "Beni çok hayal kırıklığına uğrattın," dedi. "Bir de senin yerine sınava girmiş. Günlerdir birbirinizin kimliklerini kullanıyorsunuz. Bu çok büyük bir suç."

Başımı göğsüne yaslayıp, "Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem," diye sırıttım. Gülüşü göğsünü hareket ettirdi.

"Kız kardeşin istediği kadar burada kalabilir, bir kızımız daha olmasından mutluluk duyarız."

"Hayır, hayır..." dedi Çiçek ayağa kalkıp. Onu ilk kez böylesine savunmasız görüyordum. "Dolunay'ın hayatının bir parçası olacağım elbette ama sizden bir beklentim olmayacak hiçbir zaman," dedi. "Benim orada bir hayatım var."

Ona ters ters bakmakla yetindim. Bunu sonra baş başa konuşacaktık. Hayatmış. Benim bile orada ondan daha çok hayatım vardı. Hatta kocaman bir hayatım.

"Ne zaman evlenmem gerekiyor?" diye sordum yutkunarak. Genelde böyle isteksiz görünmezdim, benim için istedikleri her şeye hevesli olmaya çalışırdım ve onlar da isteksizliğimi hiç anlamazlardı.

"Bunu neden yapmamız gerektiğini anlıyorsun, değil mi?" diye sordu annem. "Seni zorlayacak değiliz elbette ama yapmazsan çok

şey kaybedeceğiz, Dolunay. Ayza iyi bir çocuk ve sana çok değer veriyor." Bu doğru değildi ama yalan da sayılmazdı. En azından beni anlıyordu.

"Elbette," dedim. Beni zorlamayacaksın ama duygu sömürüsü yapacaksın, huysuzlanacaksın ve reddedersem memnun olmayacaksın. Ve ben kendimi nankör hissedeceğim. "Eninde sonunda olacaktı zaten." Derin bir nefes alıp doğruldum. Bu kadar çok şeye sahip olmanın garip bir yanı vardı. Bazen bu para hiç bitmez sanıyordunuz ama her şey domino taşları gibiydi. Bir kere devrilince hepsi yıkılıyordu ve bitmez sandığın o paradan geriye hiçbir şey kalmıyordu. Annemin en büyük korkusu da buydu. Parasız kalmak... Lükslerinden ödün vermek... Sonra insanlar hakkımızda ne söylerdi? Ona kızmıyor ya da onu yadırgamıyordum. Olduğu insan için hiç kimseye kızmaya hakkımız yoktu.

"İki gün sonra," dedi annem hevesle gözlerime bakarak. "Büyük bir şey olmayacak. Otelin kır bahçesinde küçük bir kokteyl eşliğinde nikâh kıyılacak. Daha büyük bir şey istemezsen tabii."

"Durum o kadar acil yani?" Tek kaşımı kaldırdım. "Yıldırım nikâhı filan yapsaydık."

"Dolunay, bu alay edeceğin bir durum değil."

"Evlenmekten bahsediyoruz baba, biraz alay etmeye hakkım var."

"Hayatında bir şey değişmeyecek," diye savunmaya geçti annem. Bana iyi taraflarını göstermeye çalışıyordu. Beni ikna etmeye çalışıyordu. "Yine okuluna devam edeceksin. Kimse senden bir aile kurmanı beklemiyor."

"Tamam," dedim pes eder gibi. "Gidip biraz dinlenebilir miyim? Zaten her şeyi halletmiş gibi görünüyorsun."

"Akşam gelinlik provan olacak."

Bu cümle kafamın içinde dönüp durdu. Bunun belki beni biraz heyecanlandırması ya da korkutması gerekiyordu ama hiçbir etkisi

olmadı. Böyle büyümüştüm çünkü, buna hazırlanmıştım. Gelinliğin modeli, kumaşı, onu kimin dikeceği, duvak... Hepsi yıllar önce tasarlanmıştı.

"Tamam," dedim ve Çiçek'e işaret ederek odama çıktım. Bu defa mermer kaplı merdivenlerden... Basamakların üzerinde bana ara ara gülümseyen bronz melek heykelleri vardı. Duvarlarda tablolar. Dekorasyona uyumlu bitkiler. Tüm bu uyuma tezat tek şey benim hislerimdi.

"Davet etmek istediğin birileri varsa çağırmayı unutma," diye seslendi annem arkamdan kibarca. Odaya girip kendimi daha önce bu kadar geniş olduğunu hatırlamadığım yatağa bıraktım ve yanaklarımı şişirerek ofladım.

"Sanırım gelin oluyorsun."

"Bir kez daha yer değiştirmek ister misin?" diye güldüm ama başım ağrımaya başlamıştı. Uykusuzluk, üzüntü, şimdi de bu stres. Harika zaman geçirmeye başlamıştım.

"Herkes nasıl?" diye sordu yatağın ucuna oturup.

"İyiler," diye mırıldandım ama yan tarafa doğru uzanıp bir yastık kaparak yüzüme bastırdım.

"Benden nefret ediyorlar mı?"

"Hayır, hepsi sana hayran şu anda."

"Ne?" Yastığı yüzümden çektiğinde şaşkın bakışları sorgulayıcıydı.

"Yaptığın şeylerin fedakârlık olduğunu düşünüyorlar. Asır'ı üzmemek için ondan uzak durma çaban, Kübra falan filan..."

"Öyle bir derdim yoktu." Bacaklarını yatağın üzerine çekip kollarını etrafına doladı. Dingin ve rahat görünüyordu. Birisi omuzlarındaki yükü çekip almış gibi...

"Sen nasılsın?" diye sordum doğrulurken. "İyi görünüyorsun, hatta bronzlaşmışsın."

Gülümsemesi güneş gibi odayı aydınlattı. "Güzel bir tatildi."

"Ailemi duydun, burada benimle kalabilirsin."

Reddedişi çok hızlı olmuştu. Bu fikir olanaksızmış gibi yüzünü buruşturdu. "Başkasının evinde yaşayamam."

"Burada değil, benimle yaşa, diyorum. Eminim Ayza ve benim için kocaman başka bir ev daha almışlardır."

Gün ışığında parlayan saçlarını omzunda topladı, gülüşü alaycı ve eğlenceliydi. "Kulağa çok korkunç geliyor. Yazık sana, sefa içinde kocaman bir evde yaşayacaksın."

"Aman ne komik, görmeyeli espri anlayışın gelişmiş senin." Ona ters ters baktıktan sonra, "O çocukları hiç arkadaşın olarak görmedin mi?" diye sordum. Kimden bahsettiğimi anlayınca bıkkınlıkla nefes verdi.

"Başlama yine," dedi kelimeleri uzata uzata.

"Aycan ile yurtta, yatak komşusu olduğunu da söylememiştin."

"Onun özeli olduğu için."

"Onun için yaptığın, harika bir şey Çiçek."

"Harika şeyler insanın başına bela açar. Onun için aptallık edip öne atılmasaydım şu an farklı bir hayatım olacaktı."

"Buna inanmıyorum," diye onu savunmaya geçtim. "Yaptığından pişman filan değilsin. Bir daha olsa yine aynısını yapardın."

"Gidip Ayza ile konuşmalısın," diye konuyu değiştirdi. "Sinirleri çok bozuktu."

"Sana bir şey mi söyledi?"

Omuz silkerken çok da endişeli görünmüyordu. "Onu sadece birkaç kez gördüm. Eğlenceli ve kibar biri ama durumun ortaya çıkması eğlenceli değildi."

"Başka kimseyle karşılaştın mı?"

Başını salladı ve isimleri hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı. "Birkaç arkadaşıyla ama seni tanımıyorlar sanırım."

"Ayza ve beni yan yana gören pek kimse olmadı. Ayza ve benim yan yana geldiğimiz de pek olmadı. İkimizin de farklı çevreleri var." Ağrıyı durdurmak ister gibi parmaklarımla alnıma masaj yapmaya başladım ama işe yaramıyordu. "Telefonu ver de onu arayayım. Senin telefonun aşağıda, çantanın içinde."

Arka cebine uzanıp telefonu çıkardı ve yakalayabilmem için yatağın ortasına doğru yavaşça attı. Emekleyerek telefonu aldım ve isteksiz şekilde Ayza'ya kısa bir mesaj gönderdim. Hızla gelen diğer mesajları ve arama kaydını kontrol edince birkaç isim özellikle dikkatimi çekmişti. Pek görüşmediğim okuldan birkaç kız. Ama çağrıların hepsi cevapsızdı. Çiçek birilerinin aradığını ama hiçbiriyle konuşmadığını daha önce de söylemişti. Önemli birileri olmadığı için üzerinde durmadım. Geri kalan mesajlar da Kübra ve bana yeni modellerinin reklamını yapan markalara aitti.

"Onlara geldiğimi haber vermeli miyim?" diye sordum gözlerimi kısarak. Kahretsin! Bende Doğukan'ın numarası bile yoktu... Ama olsa ne yapacaktım ki? Evleniyordum ben. Şaka gibi...

"Kübra birkaç kez sorunca ben söyledim," dedi. "İstersen düğününe çağırabilirsin tabii."

"Çağırmalı mıyım?"

"Aman Dolunay," diye güldü. "Uçak bileti kaç para haberin var mı?"

Dudaklarımı kemirerek başımı salladım. Doğru ya, yine buraya gelmiş ve yine düşünce şeklim tamamen değişmişti. Telefon titreyerek dikkatimi dağıttı.

"Ayza akşam yemek yemek istiyor, gelmek ister misin?"

"Ben almayayım."

"Neden?"

"Sizin aranızda halletmeniz gereken bir şey, ben onun için yabancıyım, uygun olmaz."

"Ben de onun için yabancıyım," diye mırıldandım ama telefonu kenara bırakarak kendimi yastıkların arasına gömdüm. "Birkaç saat uyuyayım, ölüyorum yorgunluktan."

"Tamam, seni uyandırırım."

"Teşekkürler," diye fısıldadım ağırlaşan göz kapaklarımın arasından. "Her şey için."

24. BÖLÜM: BOYUN EĞİŞ

Çiçek beni uyandırdığında annem çoktan benim için banyoyu hazırlatmıştı bile. Yataktan zorlanarak kalkıp istemeye istemeye, duş almak üzere, odamın içindeki artık bana daha da büyük görünen banyoma girdim. Jakuzinin içinde taşkın bir şekilde köpüren su, bir süre kapının eşiğinde öylece beklememe neden oldu. İçine vanilya özünden tozlar serpmişler, bütün oda tatlı bir aromayla bezenmişti.

Müzik setinden gelen hafif, rahatlatıcı bir melodi içeride yankı yapıyordu. Çıplak ayaklarımla jakuzinin kenarına oturup elimi yavaşça suyun içine daldırdım. Sıcacık ve cezbediciydi. Daha bir gün önce küçük, soğuk bir banyoda, bir türlü ısınmayan suyun altında nasıl daha mutlu hissedebilirdim ki?

Tüm anıları üzerimden çıkarıp girdim suyun içine. Kenara bırakılan maskeleri yok sayıp bir süre sadece kaslarım gevşeyene kadar öylece uzandım. Banyodan çıktığımda yatağımın üzerinde, Ayza ile buluşmamda giymem gereken kıyafetlerin hazır olacağına emindim. Nereye gideceğimiz, hangi masada oturacağımız çoktan ayarlanmış olmalıydı. Yeni ya da sürpriz olan, sadece olduğu gibi öylesine gelişen anlarımı yitirmiştim.

Tahmin ettiğim gibi ben banyodan çıktığımda kıyafetler yatağımın üzerinde hazırdı. Birisi annemin önceden seçtiği kıyafetleri özenle hazırlamış, odamın içinde bekliyordu.

"Anneniz giyinmeden önce aşağıya gelip gelinliği denemenizi istiyor, Dolunay Hanım." Yardımcı kızlardan biriydi, üzerinde si-

yah kumaş bir pantolon ve kısa kollu beyaz bir gömlek vardı. Kıyafetlerini gereğinden uzun süre süzdüğümü fark edince kendisine bakıp neyin yanlış olduğunu anlamaya çalıştı. Güldüm.

"Teşekkür ederim," dedim. "Şimdi iniyorum."

Çekmeceden rastgele seçtiğim iç çamaşırlarının üzerine ince sabahlığımı giyip saçlarımı taramaya koyuldum. Aşağıya inmeden önce telefonumu kontrol etmiş ama beklediğim her neyse ona rastlayamamıştım.

Annem, Çiçek ve bir terzi, salonun ortasında durmuş cansız bir mankenin üzerine giydirilmiş gelinliği inceliyordu. Annem Çiçek'e bir şeyler söylüyor, o da gülümseyerek onu onaylıyordu.

"Beden ölçülerim belli değil mi? Neden denemem gerekiyor?"

Annem bana bakıp eliyle yanına gelmemi işaret etti. "Mükemmel olması için tatlım, her zaman bir pürüz çıkar."

Umarım.

Terzi kadın gelinliği çok dikkatli bir şekilde modelin üzerinden çıkarırken annem de benim üzerimdeki sabahlığı çıkardı. İkisi birlikte o şeyi üzerime giydirirken kımıldamadan öylece dikilmeye devam ettim. Benim de o cansız mankenden bir farkım yoktu şu an. O da diğerlerinin onun için hazırladığı kıyafetleri giymekle yükümlüydü, ben de insanları memnun etmekle.

"Evet, kilo vermişsin. Bu iyi, daha zarif görüneceksin."

"Zarifliğin kiloyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum anne."

Ters bakışlarına karşılık omuz silkerken terzinin işini zorlaştırmamak adına kalan süreci konuşmadan geçirmeye karar verdim. Abartılı bir şey değildi, abartı görgüsüzler içindi annemin nazarında. Oldukça düz bir saten kumaş, göğsümden aşağıya iniyordu. Eteği dizlerimin bir karış üzerinde biten, çok tercih edilmeyen mini modellerdendi. Duvak artık demode kaldığı için annem saten

kısmın üzerine uzun bir tül sipariş etmişti. Belden oturuyor ve yerlere kadar hafif kabarık şekilde uçuşuyordu.

"Evet, böyle," diye onayladı annem terziyi. "Bu şekilde harika. Dikkat edin."

Çiçek'le göz göze geldiğimde parlak bakışları gelinliğin içindeki bedenimi süzüyordu. Sessizce, dudaklarını kımıldatarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Çıkarabilirsin Dolunay, eteklerine dikkat et." Aynaya bakmamıştım bile ve onlar da bunu teklif etmemişti.

"Ayza Bey geldi efendim." Başka bir yardımcı salona gelip haber verdikten sonra annem ayaklarımın ucunda olan eteği daha bir telaşla çekiştirmeye başladı. "Dolunay, çabuk giyin, bekletme çocuğu."

"Belki de düğünü ertelemeliyiz," diye espri yaptım yarı gülerek.

"Hiç komik değil tatlım."

"Biraz komik."

"Oyalanma lütfen, Ayza çok incindi."

"Belki de yanımda oyuncak bir araba götürmeliyim, belki de ona yeni bir araba almalıyım, tabii koleksiyonunda eksiği varsa."

İrileşmiş gözleriyle, "Dolunay!" diye seslendi dudaklarının arasından.

"Gidiyorum." Güldüm ve Çiçek'e de benimle yukarıya gelmesi için işaret ettim. Onu burada annemle bırakmak hiç adil olmazdı.

Bu gece giymem için mor, saten, ip askılı mini bir elbise seçmişlerdi. İki yanının etek uçlarından hafifçe büzülüyor ve kısa olan model bacaklarımı daha çok açığa çıkarıyordu.

"Ben seçtim, beğendin mi?" diye sordu Çiçek hazırlanmamı izlerken. Yatağın üzerine oturmuş, siyah ince topuklu, tek bantlı zarif bir ayakkabıyı giymeye çalışıyordum.

"Annemle çok iyi anlaşıyorsun bakıyorum."

"Evet, sandığımdan daha tatlı biri."

"Öyle," diye onayladım. O çok tatlı ve kendine özgü bir kadındı. Onun yaşadığı çevre onu nasıl yetiştirdiyse tam olarak öyleydi. Kendi küçük dünyalarının sisteminin esiri. Hep kendinden bekleneni en iyi şekilde yapmaya odaklanmıştı. Kusurlardan ve pürüzlerden hoşlanmazdı ama tanıdığım en yardımsever ve dost canlısı insanlardan biriydi. Sadece doğru şekilde değildi, daha çok mış gibiydi.

Saçlarım neredeyse kendiliğinden kurumuştu. Hazır bir köpük yardımıyla aynanın karşısında parmaklarımı tutamların etrafında dolayarak onlara hafif dalgalı şekiller vermeye çalıştım. Gözlerime hızlı bir maskara sürüp elmacık kemiklerime de hafif bronz allık geçtikten sonra yeterince iyi göründüğüme karar verdim.

"Gelmek istemediğine emin misin?"

"Evet, keyfine bak."

"Ne demezsin."

"Bu kadar şikâyet edeceksen annene evlenmek istemediğini söylemelisin," dedi birden ciddileşerek.

"Şikâyet mi ediyorum?"

"Evet, herkesi üzüyorsun. Görmüyor musun senin için ellerinden geleni yapıyorlar."

"Çünkü onların istediklerini yapmamı istiyorlar."

"Senin de iyiliğin için yapıyorlar bunu."

"Bazen insanların iyiliğimiz için yaptıklarını sandıkları şey ters etki yaratabilir."

"Belki," diye onayladı kaşlarını çatarak. "Ama bu durumda onlara söylemelisin."

"Onları üzmek istemiyorum, bana sunulan bu hayattan sonra onlardan bunu esirgemeye hakkım yok."

"Katılıyorum," dedi ve bu başkasından duyduğumda kulağıma çok acımasızca geldi. Bir an ona bakıp bozguna uğramış gibi hissettim ve yüzüm de hissettiğim şeyi ele verdi. Başını yana yatırıp, "Dolunay," dedi dikkatimi çekmek ister gibi. "Bu o kadar da kötü bir hayat değil. Ayza her kızın evlenmek isteyeceği biri. Nazik, yakışıklı, düşünceli..."

"Ayza hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun ki sen?"

Fütursuzca omuz silkti. "İnsanlardan anlarım. Seni ateşe atıyor filan olsalar buna başta ben izin vermem."

"Biliyorum," dedim, bunu içten söylemiştim. Mantık çerçevesinde baktığımız zaman ne kadar insan aşk evliliği yapıyordu ki? Hiç böyle bir şeyin hayalini kurmamıştım. Uzun bir süre "Ayza ve ben" projesine oldukça ılımlı bakmıştım esasen ama artık bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum.

"Ben daha fazla bekletmeyeyim," dedim derin bir nefes alıp. Yanından geçerken ona gülümseyince beni yanağımdan öpüp şans diledi ve annem gibi nazik olmamı tembihledi.

Ön bahçede, havuzun önündeki şezlonglardan birinde oturmuş düşünceli bir şekilde gökyüzünü seyrediyordu Ayza. Üzerinde siyah bir pantolonla, manşetlerini kıvırdığı beyaz bir gömlek vardı. Tenime vuran hava ılık bir rüzgâr hissi uyandırıyordu. Topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı ses dikkatini çekince bana doğru döndü. Bir ayağımı diğerinin önüne kırıp bekledim.

"Güzel görünüyorsun," dedi buz gibi bir sesle. Ayza biraz sessiz ve ciddi biriydi. En az benim kadar hayatın ona sunduklarına uyumlu, plandan kolay kolay sapmayan ve kendi ideallerini babasının istekleri belirlemiş biri... Altın kafesin içindekilerden biri... Onu ilk kez bu kadar dalgın görüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. Ön bahçeye park edilmiş son model, siyah bir Mercedes bizi bekliyordu. Benim için kapıyı açıp bekledi. *Güzel bir oyuncak*, diye geçirdim içimden. Hissettiklerimiz, takas ettiğimiz hayallerimizin ödüllerinden, belki de bedellerinden biri...

Ailemizle, birlikte yemek yememizin zorunlu olduğu günlerde geldiğimiz restoranın önünde durduk. Başka bir şey beklemem akıl kârı değildi zaten. Bu defa kapımı benim için vale açtığında ve inerken onunla göz göze geldiğimde tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Ayza, bizden birkaç yaş büyük görünen çocuğa arabanın anahtarını verip önden ilerlemem için eliyle işaret etti. Hareket edebilmek için kendimi zorlamam gerekmişti ama girişte bekleyen kızı görünce gülümsemeye çalışıp, "İyi geceler," dedim olabileceğim en nazik şekilde. Gece onun için ne kadar yorucu geçiyordu kim bilir.

"Ayza Bey, hoş geldiniz efendim." Kapıda bizi başka bir kız değil, doğrudan personel şefi karşılamıştı. Giyiminden ve tavırlarından artık onların ne iş yaptıklarını çıkarabiliyordum, eskiden hiç dikkat etmediğim detaylar... Adam bir garson eşliğinde bizi en iyi masasına yönlendirdi. Ayza benim için sandalyeyi tuttu, önceden özenle soğutulmuş beyaz şarap kadehlerimize servis edilmeye başlandı.

"Kalkan mı yoksa levrek mi istersiniz, efendim?" Yanımızda iki büklüm bir şekilde hizmet eden adam hem canımı sıkıyor hem de kalbime bir kıymık batıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. O da diğer personellere sert davranan ama gelen konukların yanında zorla gülenlerden biri miydi? Hangisi öyle değildi ki?

"Dolunay?" diye bana sordu Ayza beklentiyle ama başımı iki yana sallayıp tercih hakkını ona bıraktım. Sipariş bile veremeyecekmiş gibi hissediyordum. Dirseklerimi masanın üzerine yaslayıp çenemi avuç içime aldım ve etrafı seyretmeye koyuldum.

Bu gece, keman çalan elit bir grubu ağırlıyordu restoran. Yerlerde kırmızı şeritlerden oluşan halılar vardı. Kapıda bekleyen kızlara, garsonlara, barın arkasındaki adama baktım uzun uzun. Sakin görünmelerine ama aslında nasıl bir koşturma hâlinde olduklarına... İnsanları memnun etmek için kendilerini nasıl da heder ettiklerine...

"Mutfak kapısı nerededir sence?" diye sordum kadehimden bir yudum aldıktan sonra. Şef ve garson yanımızdan ayrılmıştı.

"Bilemiyorum," dedi soğuk bir şekilde. "Neden sordun?"

"Ben de bilmiyorum, sence neden bilmiyoruz?"

"Çünkü yemek yapmaya değil yemek yemeye geliyoruz," dedi yapay, küçük bir gülümsemeyle.

"Yaşadığımız hayatın hiç yapay geldiği oluyor mu sana da?" Kaşlarımı çatmış, merakla ne söyleyeceğini duymayı bekliyordum. Belki kendi sorularımın cevabını benimle aynı kaderi paylaşan başka birinde bulabilirdim.

Omuzları dikleşti. Konuşmadan önce kadehinden büyük bir yudum alıp bakışlarını bana çevirdi. "İstesek de istemesek de hayat belli bir düzen üzerine kurulu, hepimiz bu düzende üzerimize düşen şeyleri yapmaya çalışıyoruz. Bu belki doğru, belki yanlış ama maruz kaldığımız şeyden kaçamazsın.

Daha mütevazı bir hayat isteyebilirsin ama bu, hiçbir zaman sadece senin karar verebileceğin bir durum olmaz. Bu sadece bizim gibi yaşayan insanlar için geçerli değil." Gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı. Yeniden biraz şarap içtikten sonra, "Yoksul bir ailenin çocuğu olsaydın, onlara bakmak için çalışmak zorunda kalırdın," dedi. "Sosyal hayatından, kendi arzularından fedakârlık etmen gerekirdi. O çocuk, nasıl ailesini bırakıp kendi hayallerinin peşinde koşamazsa, sen ve ben de bu lüksü reddedip kendi isteklerimizin peşinden gidemeyiz. Onlar bir evi geçindirmek zorunda, bizse sahip olduğumuz şirketleri geçindirmek zorundayız. Bu bizimle ilgili değil, bu hayatın düzeni."

Nerede, kimlerle olduğumla ilgili sandığımdan daha çok şey bildiğini anladım. Bu beni rahatlattı mı yoksa daha mı rahatsız hissettirdi, emin değildim. "Onlar hayatta kalmak için fedakârlık yapmak zorundalar ama biz daha fazlası için kendimizi kandırıyormuşuz gibi geliyor bana."

Somurttu ve hayır dercesine başını salladı. "Bunun sadece bizimle ilgili olduğunu sanıyorsun. Daha önce hiç, ailenin sahibi olduğu otellere gittin mi?"

"Elbette," dedim çabucak, konuyla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum.

"Sence orada kaç insan çalışıyor?"

İrkilmiştim ama gözlerimi kaçırmadan, "Çok fazla," dedim.

"Sence babanın işleri düzelmezse kaybedeceği şey sadece lüks villanız ya da arabalarınız mı olacak? Kaç tane insanın işini kaybedeceğini biliyor musun?" Kadehin tamamını bitirecek şekilde kafasına dikti. Kendi kadehime uzandığımda tamamen düşüncelere dalmıştım. Daha önce bu şekilde hiç düşünmemiştim. Daha önce sadece aileme karşı bir sorumluluğum olduğunu düşünmüştüm ama onun bahsettiği şey... Binlerce insan, o otellerde binlerce insan çalışıyordu. Çok sevdiğim, deli gibi bağlandığım o insanlar gibi insanlar hem de. Paraya gerçekten ihtiyacı olan insanlar. Oturduğum yerde ürpermiştim, kollarımı bedenime sarmak ve kendi içime doğru çekilmek istedim.

"Kız kardeşin bana ne söyledi, biliyor musun? Eğer onun gibi insanlara yardım etmek istiyorsam iyi bir yönetici olmalıymışım ve paranın doğru insanlara gittiğinden emin olmalıymışım." Acıyla güldü ve kadehine biraz daha şarap doldurdu. Hikâyemi ve neler hissettiğimi nereden öğrenmiş olduğunu anlamıştım. Benim kanatlarını kimseye göstermeyen kardeşim, Ayza'yı daha önceden uyarmıştı. Hatta onu bu tür konuşmalara hazırlamıştı. İnanılır gibi değilsin, Çiçek. Bu dünyadaki nadide şeylerden birisin.

"Kardeşimin tersi can sıkıcı olabiliyor," diye güldüm istemsizce. Benim güzel papatyam, herkesin sandığı ruhsuzluk çemberinin ardından dünyaya, ulaşabildiği her insana adalet kırıntıları yolluyordu.

"Ama haklı," diye itiraf etti Ayza, gururlu bir hayranlıkla. "Onun gibi insanlar dünyada bir şeyleri değiştirebilir. Bizim gibi gücü olan insanların yapması gereken tek şey onlara izin vermek. Öne çıkmaları için, seslerini duyurmaları için. Ben bu değişimin parçası olmak istiyorum."

"Biliyorum," dedim iç çekerek. "Sadece evlilik, birden gözüme çok büyük görünmeye başladı." Gözlerimi kısıp merakla ona baktım. "Ya bir gün birisine âşık olursan?"

"Bu da bizim ödememiz gereken bedel olur."

İkimiz de oturduğumuz kaliteli sandalyelerde arkamıza yaslanıp garsonların servis yapmasına müsaade ettik. Zamanlama daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı. Çatalla didiklediğim yemeğin geri kalanını yemem, sükûnet içinde geçmişti. Tek tük başka şeylerden konuştuk ve bir noktada ben onu kandırdığım ve kendi yerime Çiçek'i yolladığım için özür dilemek zorunda kaldım. Ayza her zamanki gibiydi. Anlayışlı ve sakin. En azından benden mantıklı biriyle evleniyordum, bunlarla kendimi teselli etmekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Ona ne olacak?" diye sordu dönüş yolunda, neredeyse eve varmak üzereyken.

"Kime?"

"Çiçek'e."

"Burada kalmak istemiyor."

"Neden?"

"Yük olacağını düşünüyor."

"Anladım," diye mırıldandı araba durduğunda.

"Başkalarıyla," dedim ve kaşıklı iyi geceler dileğinden sonra arabadan indim. Arabanın tamamen uzaklaşana kadar öyle durmuştum. Sonra bizimkilerin evindeki huzurun tadında kendini Çiçek'in omuzlarının gücüne yaslamış buldum.

"Selam bitişik kardeş," diye mırıldandım yanımda sessizce başını omzuma yaslayarak. "Ne yapıyorsun burada?"

"Yıldızları seyrediyorum." O da başını bana yasladı. "Güzel bir akşam."

"Ders verici bir akşam değil."

"Sorunları halledemiz mi?"

"Arkadaşız, demek daha doğru bu durumda sanırım."

"Sevindim."

"Gerçekten benimle kalmayacak mısın?"

"Bu doğru olmaz." Derin bir nefes aldı. "Hem arkadaşlarını ne çabuk unuttun. Ben burada kalırsam onları nasıl göreceksin."

İkimiz de karanlığın altında kıkırdadık.

"Yemin ederim, aklımın bir köşesinde hepsini buraya getirmek var."

"Doğukan'ı Ayza'ya kuma mı getireceksin."

Başımı şezlongda geriye atarak derin bir kahkaha attım, o kadar çok gülmüştüm ki sonunda karnımı tutmam ve doğrulmak için Çiçek'in kolundan destek almam gerekmişti. "Allah'ım!" dedim bu defa acıyla inleyerek. "Ondan sandığımdan daha çok hoşlanıyorum."

"Onu doğru düzgün tanımıyorsun bile."

"Ama onu görünce kalbimin gizli kanatları ortaya çıkıyor. Sürekli o yeşil gözlerine bakmak istiyorum, çok güzel gülümsüyor. Gülümsesin diye sürekli espri yapmak istiyorum ve ben komik bir kız değilim, Çiçek."

Başını iki yana sallayıp beni yüzüne doğru çekti ve saçlarımı okşamaya başladı. "Şu an oldukça komik görünüyorsun."

"Sence bir insanı unutmak mümkün mü?"

"Tam adamına sordun."

"Sahi," dedim yüzünü görebileceğim ölçüde doğrularak. "Sen hiç kimseden hoşlanmadın mı?"

"Erkek arkadaşlarım oldu ama kimseye âşık filan olmadım. Senin gibi boş zamanı olanların işi âşık olmak."

"Zavallı Asır," diye inledim bu defa. "Sana âşık olacak kadar ne günah işledi acaba."

"Anlamadığım bir şey var, aileleriniz yakın görünüyor. Neden ortaklık için evlenmek zorundasınız ki?" Konuyu yine profesyonel bir şekilde dağıtmıştı. İfadesiz ve çoğunlukla bir heykeli andıran yüzünü inceledim. Tıpatıp aynı olmamıza rağmen bu, aynaya bakmak gibi değildi. Onun kaşları daha kavisli, bu nedenle gözleri daha çekikti. Dudağının kenarında küçük pembe bir doğum lekesi, sağ gözünün kenarında kendini belli eden bir ben vardı. Saçlarının rengi bile daha soğuk bir kumraldı. Alnının kenarından bebek tutamları dökülüyor ve sık sık rahatsız olup onları parmaklarıyla geri itiyordu. Hep çok ciddiydi. Kaşları hep çatıktı. Farkında değildi ama sürekli dişlerini sıkıyordu. İnsanlardan hoşlanmıyormuş gibi davranıyor ama aslında diğerleri kadar onlardan korkuyordu. Başımı dizlerine yaslayıp bacaklarına sarıldım.

"Aile mühür gibi bir şey," diye başladım konuşmaya, düşüncelerimden kaçmak için. "Evlilik, bu mührü kırılmaz hâle getiriyor. İki aile ortak olabilir elbette ama bu sonradan değişkenlik göstermekle birlikte bölünen bir imparatorluk anlamına gelir, her iki taraf da yarı yarıya söz hakkına sahip olur. Ama evlendiğimiz zaman bu iki tarafı da birleştirecek, imparatorluğu bölmek yerine genişletmiş olacak. Dışarıya karşı duruşu sağlamlaştıracak." Söze gülümseyerek başladıysam da şimdi gülümsemeden eser kalmamıştı. "Şu an ise durum bizim ailelerimizle ilgili değilmiş tam olarak. Servetimizi

kurtaracak bir Japon yatırımcı var ama adam için aile esas. Bizim otellerin durumdan haberleri varmış, ben Ayza ile evlenirsem onların sahip olduğu şirket, Japonların güvencesi altına girmiş olacak. Kefil gibi bir şey basitçe."

Anladığını belli etmek ister gibi ağır ağır başını salladı. Gözleri sürekli gökyüzündeydi. Orada bir şey arıyor ama bulamıyordu. Buradaki varlığı sadece bedenseldi sanki. "Can sıkıcı ama mantıklı görünüyor," diye mırıldandı.

"Öyle."

"Dolunay," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Ayza'nın babası, o adama karşı dikkatli ol."

Saçlarımı ensemde toplayıp güldüm. "Niye ki?"

Ürpermiş şekilde başını iki yana salladı. "Sen olmadığımı ilk anlayan o oldu. Yani tam olarak anlamadı ikizin olduğunu bilmediği ve buna ihtimal vermediği için ama beni gördüğü anda bir gariplik olduğunu fark etti. Buz gibi bir sesle bana sorular sorup durdu. Çok korkunç biri." İrkilmiş şekilde omuzlarını kımıldatmasına küçük bir kahkaha attım.

"Biliyorum," dedim. "Neyse ki zorunlu yemekler dışında karşılaştığım biri değil, Ayza bile çok nadir görüyor onu. Adam işkolik ve tam bir psikopat." Gözlerimi irileştirerek, "Düğüne de gelmiyormuş, biliyor musun? Önemli bir toplantısı varmış."

Dehşete kapılmış şekilde güldü. "Bence bunun için hepimiz kendimizi şanslı saymalıyız."

"Zavallı Ayza," dedim. "Sahip olduğu tek aile o adam ama onun için yaptığı bu büyük fedakârlıkta bile yanında olma zahmetine girmiyor o." Sözcükler beklediğimden daha kasvetli dökülmüştü dudaklarımdan.

"Başka kimsesi yok mu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla yok ama Ayza ile hiç böyle şeyler konuşmadık, annemin anlattığı kadarıyla biliyorum."

"Saat çok geç oldu," diye yine konuyu değiştirdi. Bir şeylerden ciddi ciddi rahatsız olmuş görünüyordu. "Hadi git uyu, yarın senin için yorucu bir gün olacak."

"Sen gelmiyor musun?"

"Biraz daha kalacağım." Bakışlarını yeniden gökyüzüne çevirdi. Onda bir gariplik vardı ama üstüne gitmeyip yalnız kalma ihtiyacına saygı duyarak başımı salladım. Onun kafasının içindeki mücadelenin şiddetine erişilemezdi. Şimdilik biraz daha rahatlamış ve dinlenmiş olduğu için mutluydum. Adım adım çözecektim onun düğümlerini. Bir daha onu hiç yalnız bırakmayacaktım.

25. BÖLÜM: MUCİZE

Düğün sabahı bütün evin içinde yorucu bir koşturmaca vardı. Bense üzerimde bornozumla mutfakta bir bardak su arıyordum. Dün annemle birlikte son kontrolleri yapıp her şeyin üstünden bir kez daha geçtikten sonra akşam Çiçek'le birlikte, küçük çaplı bir bekârlığa veda partisi düzenlemiştik. Buna hakkım olduğu konusunda ısrar etmiş ve beni bir kulübe götürmeyi bile başarmıştı. Baş ağrımı yok sayarsam eğer düğün olayının en eğlenceli kısmının dün gece olduğunu inkâr edemezdim.

Kız kardeşimle ilk defa bu kadar keyifli vakit geçirebilmiştik. Artık ne o ne de ben kendimizi gizliyorduk. İkimiz de birbirimizin sırtındaki ağırlıkların ucundan tutmuş, yan yana duruyorduk. İki saat sonra, saat 12.00'de, bir nikâh memuru Ayza ile beni evlendirecekti. Ve saat 03.00'te de Çiçek'in İstanbul'a giden uçağı kalkacaktı. Bugün ikimiz de rüyalarımızdan uyanıp sürdürmek zorunda olduğumuz hayatlarımıza dönüyorduk.

Ona benimle kalması için ısrar etmeyi bırakmıştım ve zaten haklı olduğu bir konu vardı. Çiçek yanıma gelse aklım yine de diğerlerinde kalacaktı ama en azından artık yardımımı kabul edeceği sözünü almıştım. Benden önce annem de onunla konuşmuş ve ona burs teklif etmişti ama Çiçek, sadece geri ödemesine izin verilirse onların desteğini kabul edeceği konusundaki inadından vazgeçmiyordu. Bunun için bir sözleşme yapma koşulu bile koymuştu. Artık onu anlayabiliyordum ama yine de daha rahat bir hayat yaşamasını istiyordum; gülümseyebildiği anları, konuşabildiği arkadaşları olan bir hayat.

Ben odama geri çıktığımda o da duştan çıkmıştı. Bir havlu yardımıyla saçlarını kuruturken onun buradaki varlığını ne kadar özleyeceğimi düşündüm. Ve Ayza'nın cümleleri geçti aklımdan: *Evlilik bizim ödeyeceğimiz bedeldi.* Özlemek ise benim başka bir bedelimdi.

"Biraz acele etsene," dedi askıdaki kırmızı elbiseyi çıkarıp. Elbiseyi dün annemle birlikte onun için seçmiştik. Bundan hoşlanmamış gibi davransa da elbiseye de o ayakkabılara da bayılmıştı.

Su bardağını komodinin üzerine bırakıp çekmeceden bir tişört ve etek çıkardım. Yavaş yavaş giyinirken her hareketimle kalbimdeki kıymığın biraz daha derine ilerlediğini hissettim.

Elbiseyi kılıfıyla birlikte koluna atıp diğer eşyalarını sırt çantasında toparladı. Birlikte bizi bekleyen arabaya bindik. Gelinlik ve kuaför ekibi beni orada karşılayacaktı.

"Nasılsın?" diye sordu Çiçek, ben pencereden dışarıyı seyrederken. Bu yolların hiçbirinde resim yoktu. Sokaklardan, caddelerden geçiyorduk ama birbirinin kopyası o evleri hiç geçemiyorduk. Ben de kendi içimde aşamıyordum bu manzarayı. Oysa kırık sokak lambasının altındaki renkli ve yamalı o evlerin her birinin başka bir hikâyesi vardı. Hepsi başka bir ressamın başka bir tuvaliydi.

"Olmam gerektiği gibi," diye kaçamak bir cevap verdim. "Başım ağrıyor biraz."

"Dün gece çok kaçırdık galiba."

"Bekârlığa veda partisi senin fikrindi," diye hatırlattım ama sesim berbat çıkıyordu. İsteksizliğimi bu kadar belli edemezdim.

"Kına gecesini mi tercih ederdin?" diye güldü ama bunu kafamı dağıtmak ve beni gülümsetmek için söylediğini biliyordum. Dudaklarımı kıvırmaya çalıştıysam da çabam yersizdi. En azından arabadan inene kadar üzgün hissetmek için kendime izin verebilirdim.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp sıktım. Ne Doğukan'dan ne de diğerlerinden iki gündür ses seda yoktu. En azından bir me-

saj atmalarını beklemiştim ama Kübra bile sessizliğe gömülmüştü. Havaalanındaki o son anımızdan sonra kalbim, kabul etmesem de beklenti içindeydi. Bir şey olacaktı ve sanki bu saçma düzen bozulacaktı. Çantalarımız boşuna karışmamış olacaktı, ben boşuna uçağı kaçırmamış olacaktım, Çiçek'le boşuna yer değiştirmemiş olacaktık ve boşuna onlarla tanışmamış olacaktım. Kalbim boşuna bu kadar hızlı atmamış olacaktı... Ama olan tek şey herkesin sahip olduğu hayata devam etmesiydi. Canımı asıl acıtan şeyin onlarsız bu hayata devam etmek zorunda olduğum mu yoksa onların bu kadar çabuk ve kolayca bensiz hayatlarına devam ediyor oluşları mıydı, içinden çıkamıyordum.

"Dolunay," diye omzumu sarstı Çiçek. "Geldik." O söyleyene kadar arabanın durduğunu fark etmemiştim. Başımı sallayarak dışarıya çıktım ve tıpkı kendime söylediğim gibi, üzüntümü arabada geçen zamana gizledim. Gülümsedim ve beni hazırlamaları için prova odasına gittim.

Odanın deniz ve kır bahçesi manzarasına bakan penceresinin önüne yürüdüm. Tamamen hazırdım, en azından görünüş olarak. Gelinlik üzerime tam olmuştu ama ben nedense içinde bir türlü rahat edememiştim. Gelinliğin üst kısmı göğsümü sıkıyordu, kemiklerim birbirine giriyormuş gibi hissediyordum. Saçlarımı o kadar sıkı bir balerin topuzu yapmışlardı ki beyin hücrelerim saç köklerimde son nefeslerini veriyordu sanki. Konukların yavaş yavaş gelmeye başladığı ve masaların özenle hazırladığı bahçeye bakıyordu gözlerim. Yüksekteydim, okyanusun bile tepesindeydim ama okyanusun içinde süzülen cansız beden de bendim.

"Binlerce insan," diye hatırlattım kendime. "Çalışmak zorunda olan binlerce insan, o insanları yüzüstü bırakamazsın." Kirpiklerim bir fırtınanın ortasında kalmış gibi titriyordu.

Ağaçların üzerine düşen güneş, zamanın geldiğini kulağıma fısıldamaya başlamıştı bile. Bütün hayatım boyunca bu ana hazırlanmış ve olacakları önceden kabullenmiştim. Benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Beni hiçbir zaman, düşündüğümde bu

kadar kötü hissettirmemişti. Şimdi? Eğer bu kaderse neden şimdiydi? Neden onunla tanıştıktan sonraydı? Neden şimdi olmak zorundaydı? Ve *mucize* diye geçirdim içimden. Ellerimi birbirine kenetleyip dişlerimi sıkarak bir *mucize* diledim.

Belki de milyonda bir ihtimali olan bir şey oldu. Ya da olması çok muhtemel olan, olmak zorunda olan.

Kapı açıldı ve içeriye bana bakan bir çift yeşil göz girdi. Hemen arkasından kahverengi gözler. Hayal gördüğümü bile düşünerek gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Sonra gerçek mi değil mi teyit etmek ister gibi, "Doğukan?" dedim. "Asır?" Elimde olmaksızın gülümsedim. "Ne işiniz var burada?"

"Asıl senin ne işin var burada, kupa kızı?" Asır, peşinde polisler varmış gibi kapıyı kapatıp arkasına yaslandı. İkisinin de soluk soluğa kalmış hâline kaşlarımı kaldırarak baktım. "Güvenlik epey iyi," dedi Doğukan sırıtarak. "Bizi içeriye almadılar, servis katını kullanmak zorunda kaldık."

Gelinliğin tülden eteklerini kaldırarak odanın içinde onlara doğru birkaç adım attım. "İçeriye kaçak mı girdiniz?" Heyecanla karışık bir şaşkınlık yaşıyordum.

"Aferin," dedi Asır, hâlâ soluklanmaya çalışırken. "Kaptın sen durumu."

"Beni arayabilirdiniz," dedim alıngan şekilde. "Sizi içeriye alabilirdim."

Burnunu kırıştırarak, "Aptal mısın kızım, düğününü alkışlamaya değil, seni kaçırmaya geldik."

Doğukan, ona sert bakışlar gönderip ardından gülümseyerek bana döndü. Sonra da olabilecek en tatlı şekilde durumu onaylayıp omuz silkti.

"Delirmişsiniz siz," dedim.

"Sen bir de bizim durduğumuz yerden kendini görsen." Asır, odanın içinde turlayıp masanın üzerinde benim için bırakılan

meyve tabağını tırtıklamaya başladı. "Bu arada bu kadar da zengin olduğundan haberimiz yoktu."

"Sen artık koridora çık," dedi Doğukan ona sıkılmış şekilde.

"En eğlenceli kısmı bu ama. Sen ona ilanıaşk edeceksin ama o sana ne diyecek, bilmiyorum."

Doğukan, onu kolundan tutup çekiştirirken ben dehşete kapılmış şekilde elimi dudaklarıma götürdüm. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Dur şu tabağı da alayım!" Asır, bir an elinden kurtulup meyve tabağını kucağına aldı ve bana göz kırparak kendi hür iradesiyle dışarıya çıktı. Onunla kafede ilk tanıştığımız günkü gibi, "Koridorda bekleyeceğim," dedi. "Seni kolluyorum."

Minnettar bir şekilde gülümsedim.

Doğukan, kapıyı onun üzerine kapattıktan sonra oldukça yavaş şekilde bana döndü. Kalbimdeki kıymık bir anlığına birisi tarafından çekilip alınmış gibi rahatladım ama nabzım, damarlarım patlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi gözlerini üzerimde gezdirirken. Sakin ve kontrollü bir hâli vardı ama buruk gülümsemesi dikkat dağıtıcıydı.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Kelimeler anlamlarını yitirmişti. Burada olduğu için, burada oldukları için, bana geldikleri için deli gibi heyecanlıydım. Mutluluktan çığlık atmak istiyordum.

"Ben duramadım," dedi bir elini ensesine götürüp sanki yaramazlık yapmış gibi. "Günlerdir gezmediğim sokak kalmadı, her yeri karış karış taradım. Seni rahat bırakmam gerektiğini söyleyip durdum kendime. Sana bu hayatı ya da bu imkânları veremeyeceğimizi düşündüm ama sonra..." Gözlerini kısıp bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Senin de bu hayatı istemeyeceğini düşündüm. Belki de öyle umdum, bilmiyorum. Bir şekilde ayaklarım buraya

gelmeye ikna etti beni." Çekimser adımlarla bana doğru geldi. Tam önümde durup havada titreyen ellerini yavaşça omzuma koydu. "Daha önce hiç seçim şansının olmadığını yazmıştın pastanın üzerindeki notlardan birine."

Dilim lal olmuş gibiydi. Sessizce başımla onayladım. "Ne olacak, nasıl olacak bilmiyorum ama..." Dudağını ısırıp başını havaya kaldırarak güldü. "Sana bir seçim şansı vermek istedim," dedi. Göz göze gelebileceğimiz şekilde başını iyice eğip, "Sana bir seçenek vermek istedim, Dolunay," diye fısıldadı. "Bizimle gel, geri dön. Bir şekilde yaşarız. Ne olacak, nasıl olacak, bilmiyorum. Senden başka bir şey düşünemiyorum. Ve ne kadar düşünürsem düşüneyim seni buraya oturtamıyorum, burada hayal edemiyorum." Sonra durup delirmiş gibi etrafına baktı. Güldü. "Çiçek bile buraya senden daha çok yakışıyor."

Ben de güldüm ama gözlerim dolmuştu. Tırnaklarımı avucumun içine geçirip gözlerimi kapattım. Bu beklediğim mucize miydi? Bir mucize gerçekleşse bu kadar huzursuz ya da tedirgin hisseder miydim? Yoksa bedellerimden biri miydi? Artık hayatıma, şikâyet ettiğim, bir türlü rahat edemediğim hayatıma bir de ondan, kalbimin ilk kez böylesine atmasına neden olan adamdan bu harika cümleleri duyarak mı katlanmak zorunda kalacaktım?

"Bu delilik," diye fısıldadım gözlerimi zoraki açabildiğimde. "Ben," dedim durdum. Annem, babam, Ayza... Bana güvenen onlarca insan. Güvencesi benim dudaklarımın arasında olan binlerce insan... Gözümden bir damla yaş aktı. "Çok fazla insanı yüzüstü bırakmak demek bu," dedim bir yakarış gibi.

Başını iki yana salladı. "Böyle insanları tanıyorum ben, Dolunay." Gözleri beni ikna etmeye çalışır gibi istek doluydu. "Bir yolunu bulurlar, bu insanlar her zaman başka bir yolunu bulurlar. Olay ne bilmiyorum ama sen tek çare olamazsın."

Keşke, diye söylendim kafamın içinde. *Keşke başka bir yolu olsa. Keşke kendimi buna ikna edebilsem. Öz annem beni terk etmişken*

bana sahip çıkan, bana bir aile, bir hayat sunan bu insanlara arkamı dönüp gidebilmemin bir yolu, kolay, kolay olmasa da zararsız bir yolu olsa...

Kapı açılınca ikimizin de dikkati dağıldı. "Gelenler var," dedi Asır. "Hadi, çıkmamız lazım."

Doğukan, yeniden bana baktı, omuzlarımdaki elleri boynumdan tırmanıp yüzümün iki yanına yerleşti. "Bir kereliğine," dedi. "Sadece bir kereliğine kendi seçimini yap. Kendi istediğini seç." Sertçe yutkundum. Kendimle çok büyük bir fikir ayrılığının, büyük bir mücadelenin sınırındaydım. Her zaman tek bir yolda yürümüştüm ve her zaman o yolun da o yolun sonunun da neler getireceğini biliyor olmuştum. Şimdi önümde başka bir yol daha vardı. Işıklarla kaplı değildi, tabelası yoktu, sokak lambası bile kırıktı ama bambaşka bir seçenek dahaydı işte.

Nazikçe saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. Birkaç saniye öylece durduktan sonra, "Arka kapının orada bir araba var," diye fısıldadı. "On beş dakika bekleyeceğiz. Gelmezsen sana kızmayacağım, gelirsen sana bizden başka vadedecek bir şeye sahip değiliz." Dudaklarını bu defa yanağıma bastırdı, başparmağı bir kez çenemi okşadıktan sonra beni orada öylece bırakıp gitti. Ayakta durabilmek için bir yere tutunma ihtiyacı hissetmiştim. Masaya doğru zorlanarak bir adım attım. Masanın üzerinde Çiçek'in ağzı açık, eşyalarının etrafa saçıldığı çantasında oyalandı gözlerim. Kapı yeniden açıldı.

"Dolunay!" dedi annem. "Bu hâlin ne, neyin var?"

Ona bakmak için kirpiklerimdeki yaşları temizlemem gerekmişti. Dudaklarımı aralasam çığlık atmaya başlayacaktım sanki. Daha önce hiç böyle korkunç bir ikilemde kalmamıştım. Daha önce kendimi, hiç bu kadar büyük bir yanlışın içinde kalmışım gibi hissetmemiştim.

"Gerçekten zorunda mıyım?" diye sordum umutsuzca. "Bunu yapmak zorunda mıyım anne?"

"Bunu daha önce de konuştuk," dedi kaygılı bir biçimde. Elinde bir çiçek buketi vardı. "Neden böyle olay çıkarıyorsun?"

"Konuşmadık," diye başımı iki yana salladım. Ellerimi havaya kaldırdım, gelinliğin baskısından ya da heyecan ve korkudan soluk soluğa kalmıştım. "Anne ben âşık oldum. Ben arkadaş oldum onlarla. Orada 'biri' oldum ben."

Söylediklerimi kabullenmeyen gözleri kocaman açıldı. "Dolunay," dedi sızlanırcasına.

"Kendi seçimlerim olsun istiyorum sadece. Kimseyi zor durumda bırakmak istemiyorum. Ama bu yanlış. Düpedüz yanlış hem de. Artık doğru hissettirmiyor, artık bunu yapabilirmişim gibi hissetmiyorum."

"Böyle konuşma," dedi. Kaygılı ruh hâli daha da arttı. Sanki biri duyacakmış gibi kapıya bakmaya başladı. "Herkes hazır, seni bekliyor."

Gözlerim onunla, açık kalmış kapı arasında gidip geldi. Her ne yapacaksam bundan sonra geriye dönüşü olmayacağını biliyordum. Bu, belki de geriye kalan hayatımın ilk ve son seçimiydi. Bu, belki de her şeyi belirleyecek olandı. Hayatımın geri kalanında bana biçilen rolü oynayıp bana verilenlerle mutlu olmak zorunda kalacaktım ya da nasıl ilerleyeceğini bilmediğim, bir sonraki günü tahmin edemediğim bambaşka bir hayatın içine bodoslama atlayacaktım. Okyanusa tepeden bakan kız olmayı biliyordum, okyanusun içinde boğulan kız olmayı biliyordum ama ya yüzebilirsem?

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve bana engel olmasına fırsat vermeden koşmaya başladım. Ağzından ateş çıkan bir ejderhanın önünde nöbet tuttuğu bir kulede değildim belki ama yine de bir gökdelenin tepesinden okyanusa atlamış gibi rahatlamıştım. Düşüyordum ama bu bile heyecan vericiydi. Belki çok sert düşecektim, belki de boğulacaktım, bunu da bilmiyordum ama bunun artık benim seçtiğim bir yolun sonu olacağını biliyordum.

Gülümseyerek indim merdivenleri, eteklerimi tutup havaya kaldırırken içimden doyasıya kahkaha atmak geliyordu. Orada beni

bekleyen birileri olduğunu bilmek güzeldi. Orada beni bekleyen bir hayat, gerçek bir hayat, gerçek bir mücadele olduğunu bilmek güzeldi. Kendi hayatımın sorumluluğunu, dizginlerini sonunda ele alabilmiş olmak tanımlanamayacak kadar güzeldi.

Garsonların bakışları altında mutfaktan geçip arka bahçeye ulaştım. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar hızımı düşürse de elimden geleni yapıyordum. Sonra onu gördüm. Bir anlığına o bile aklımdan çıkmıştı. Kırmızı elbisesinin içinde Çiçek'le göz göze geldik. Beni görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı. Büyük bir çınar ağacının altındaydı. Karşısında... Kimdi o? Bana doğru döndü, dönmesiyle şaşırmam bir oldu ve durdum. Ayza'nın bana çevrilen başı ve hâlimi gördüğünde değişen yüz ifadesi... Aralarında garip bir şey olduğuna emindim.

"Dolunay!" diye bağırdı arkamdan annem, omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Yanında babamla birlikte bana doğru yaklaşıyordu. Otelin içinde koşturamadıkları için sadece hızlı adımlarla ve kimseye belli etmeden yürümeye çalışıyorlardı.

Başka bir ses daha duydum, "Dolunay!" diye bağıran. Bu defaki kapının hemen önünden, ani bir frenle duran arabadan geliyordu. Camından Doğukan'ın büyük bir gülümsemeyle bana baktığı...

Annemlere, Çiçek ve Ayza'ya ve Doğukan'ın buradan bile seçebildiğim yeşil gözlerine baktım. Doğukan ve Asır'ın içinde olduğu araba tam karşımdaydı, aramızda sadece yirmi metre kadar vardı. Annemler peşimdeydi ve aramızdaki mesafe gitgide azalıyordu. Ayza ve Çiçek ise çaprazda, arabanın da annemlerin de göremeyeceği bir köşede kalıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Çiçek. Önce annemleri kontrol ettikten sonra onlara doğru birkaç adım attım. "Gitmemiz gerek," dedim.

"Dolunay ne oluyor?" diye sordu takım elbisesinin içinde tamamen hazır bekleyen Ayza.

"Çok üzgünüm," dedim. "Yapamam. Çok ama çok üzgünüm." Yeniden kız kardeşime döndüm. "Gitmemiz gerekiyor."

Asır tekrar kornaya bastığında onların görüş açısından çıktığımı fark ettim. Yanlış bir izlenime kapılmamaları için yeniden, "Hadi, Çiçek!" diye seslenip var gücümle koşmaya başladım. Beni tekrar görünce rahatlayan Doğukan, dönüp Asır'a bir şeyler söyledi. Omzumun üzerinden çınar ağacının oraya baktım. Çiçek bana doğru bir adım atarken Ayza onu kolunda tuttu. Çiçek, ona doğru döndüğünde aralarında benim anlam veremediğim bir bakışma yaşandı.

"Çabuk ol!" diye sürücü koltuğundan bağırdı Asır.

"Dolunay, arabaya bin!"

"Çiçek!" diye yeniden seslendim koltuğa yerleştiğimde. Annemle babam tamamen bize yaklaştığında, babamın uyarısıyla birkaç güvenlik görevlisi de koşmaya başlamıştı. Çiçek'le göz göze geldik ama araba hareket etmeye başladığı için geriye doğru savruldum. Düşmemek için diğer kapıdan tutunup iyice köşeye çekildim. Yol üzerinde bir ağaca çarpan açık kapı, büyük bir gürültüyle kırılıp arabadan ayrıldı. Olanları şok içinde izliyordum. Geriye dönüp arabaya bakan öfkeli küçük ailemi gördüğümde biraz gerilsem de asıl endişem kız kardeşimdi.

"Çiçek orada kaldı!" diye bağırdım koltuğa vurarak.

"Ne?" dedi Asır bir an arabayı durdurarak. "Onu görmedik!" Hepimiz, yeterince hızlı gitmiyormuşuz gibi arabanın ani duruşuyla geriye doğru sarsılıp koltuklara yapıştık. Midem neredeyse ağzıma gelmişti. Bu kadar aksiyon bana bile fazlaydı.

"Devam et," diye omzundan sarstı onu Doğukan. Dikiz aynasından göz göze geldik. "Ailen ona işkence edecek değil ya," dedi. "Söyle de bizimle havaalanında buluşsun."

"Farkındaysan düğünden kaçtım. Yanımda hiçbir şey yok."

"Bu da güzel yanı ya," dedi bana doğru dönüp. "Artık bir şey yapman gerekmiyor, ne istersek onu yapabiliriz."

Bu cümleyi ve gerçekliğini sindirmek için bir süre arkama yaslanıp olanları kafamın içinde evirip çevirmeye başladım. Bunu

yaptığıma inanamıyordum. Onca şeyi böyle yüzüstü bıraktığıma inanamıyordum.

"Telefonunu verir misin lütfen?" diye seslendim Doğukan'a.

"Şimdi değil," dedi omzunun üzerinden. "Çiçek bir yolunu bulup bizi arayacaktır. Şu an başının kalabalık olduğunu varsayabiliriz." Keyifle güldü.

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Havaalanı."

"Yanımda hiçbir şey yok," dedim panikle. "Ne para, ne kart, ne kimlik."

Asır ve Doğukan, ön koltuktan birbirlerine bakıp aynı anda, "Çiçek'e ulaşmalıyız," dedi. Gülerek arkama yaslandım ve sanki bir aksiyon filminin ortasında kalmışız da takip ediliyormuşuz gibi arka camdan peşimizde birilerinin olup olmadığına baktım. Tanıdık görünen bir araba filan yoktu, bunu zaten beklemiyordum. Nikâhın kıyılmasına dakikalar vardı, anne ve babamı biraz tanıyorsam benim peşime düşmek yerine insanlara nasıl bir bahane sunacaklarını düşünmeye koyulmuşlardır.

Kafamı kurcalayan tüm endişelerime rağmen ne kadar rahatladığımı fark etmek ilk başta hayal kırıklığı yaratmıştı. Kendimi bencil ve nankör hissediyordum. Bana güvenen insanları yüzüstü bırakmış gibi hissediyordum. Ama diğer yandan midemde cirit atan tüm o tatlı hisleri de kucaklayabiliyordum. Sorumluluk olarak gördüğüm tüm o şeyler sadece bir zorunlulukmuş gibi... Herkes taşın altına elini koymalıydı ancak ben o taşı sırtlamaya kalkmıştım. Memnun olmadığımız yaşamlarımız için başkalarını suçlamak her zaman çok kolaydı. Aileni, arkadaşlarını, sana eğitim veren insanları, çevreyi, toplumu, sistemi ya da dünyayı... Ama ne olursa olsun, hangi şartlarda yaşarsan yaşa, insan ilk önce kendini suçlamayı öğrenmeliydi. Yeri geldiğinde kendini büyütmek, kendini eğitmek ve kendini terbiye etmek zorundaydın. Aynı zamanda kendini suçlamak da zorundaydın.

Dünya iyiler ve kötülerle doluydu. Başkasını memnun etmek için durmadan çabalayan ve kendini hiçe sayan insanlarla... Gözü hiç doymayan insanlarla... Yükünü başkalarına taşıtmakta bir sakınca görmeyenlerle... Herkese yetemediği için kendini tüketenlerle...

Fedakârlık ve bencillik arasında kaç kilometre vardı? Şimdi kendimi bencil hissediyordum ama kaçmasaydım eğer, orada kalıp yapmamı istedikleri şeylere boyun eğmeye devam etseydim bu bana kendimi fedakâr hissettirecekti. Sırf bencil hissetmemek için insan mutsuz olmayı göze almalı mıydı? Hem de mutluluk ihtimali yanı başında dururken.

Bir noktada hepimiz, "onlar" üzülmesin diye kendimizi üzmeyi bırakmak zorundaydık. Artık buradaydım. Buradaydım ve biliyordum, bunun sonu yoktu. Ne kadar denersen dene, istediğin kadar çabala ve bir fire daha ver hayallerinden... Ne insanoğlunun bencilliği bitecekti ne de feda etmek zorunda kaldıklarımız...

***

"Bu babamın arabası," dedim soru sorarcasına onlara döndüğümde. Otoparkta durup nihayet arabadan inebilmiştik. Havaalanına girip Çiçek'e ulaşmaya çalışacaktık. "Onu çaldınız mı?"

Asır kaşlarını kaldırdı, Doğukan dudaklarını büzdü ve ikisi de başka yerlere bakmaya başladılar.

"Bu hiç şık bir hareket değil," dedim eteklerimi havaya kaldırıp yürümeye koyulduğumda ama gülmemek için dudağımı ısırmak zorunda kalmıştım. "Ayrıca kapısını kırdınız." Durup bir saniye geriye döndüğümde ikisinin de pişmiş kelle gibi sırıttığını gördüm. "O epey pahalı bir arabaydı..." Ama babamda ondan bir iki tane daha olduğundan emindim.

"İçin rahatlayacaksa," dedi Doğukan hızlı birkaç adımda bana yetişerek. "Ödünç almıştık, görevliler plakasından birkaç güne babana ulaşırlar nasıl olsa."

"Harika!" dedim kinayeli bir sesle. "Şimdi ne yapıyoruz, bir uçak mı kaçıracağız?"

Doğukan'ın gülümsemesi yavaşça yok oldu, kaşlarını çatarak sorgulayıcı bir şekilde Asır'a döndü. "Oğlum biz uçak kullanmayı biliyor muyuz?"

Asır burnunun kemerini kaşıyarak başını düşünceli bir şekilde havaya kaldırdı, birkaç saniye sonra dudaklarını büküp "Yok," dedi. "Kayık filan olsa kürek çekeriz ama uçak biraz sıkıntılı."

Doğukan, sanki gerçekten ciddi ve mantıklı bir şeyler konuşuyorlarmış gibi başını salladı ve bana döndü. "Uçak kaçıramayız," dedi. "Bilet almak zorundayız."

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirerek yürümeye devam ettim. Biraz eğleniyordum, kabul ama şimdiden kutlama yapmanın ya da havalara zıplamanın anlamı yoktu. Kendime, kötü hissetmek için biraz zaman tanımalıydım. Pişman değildim ve geri dönmek istemiyordum ama hiç kimseyi üzmek de istememiştim.

"Bilinmeyen bir numara arıyor," dediğinde Doğukan, hevesle ona doğru döndüm. Üçümüz de otoparkın içinde durmuş küçük bir çember oluşturmuştuk. Telefonu cevaplayıp bir iki saniye geçmeden bana uzattı.

Derin ve rahatlamış bir nefes vererek, "Çiçek?" diye soludum. "Neler oldu?"

"Sen aklını mı kaçırdın!"

"Belki," dedim homurdanarak. "Biraz."

"Bunu neden yaptın Dolunay, annen mahvoldu."

"O iyi mi?"

"Ayakta durmak ve insanlara gülümsemek için kendini zorluyor ama kesinlikle iyi değil."

Şimdiden durumu toparlamak için çalışmalara başlamıştı yani.

"Altından kalkar," dedim.

"Bütün bunları Doğukan için geride bıraktığını söyleme bana."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Bir etken ama asıl sebep değil. Sadece bunun sonu yok, şu anda evlenemem. Daha kaç yaşındayım, daha kendimi tanımıyorum, bu hayatta ne yapmak istediğimi, kim olmak istediğimi bilmiyorum. Neyi sevip sevmediğimi bile bilmiyorum. Benden bir imparatorluğa sahip çıkıp onun başına geçmemi istiyorlar. Bu çok fazla. Ne yapacağım, bir yıl sonra da benden bir çocuk doğurmamı mı isteyecekler? Birinin o döngüyü kırması gerekiyordu yoksa tekrar edip duracaktı."

"Evlenmek istemediğini onlara söylemeliydin."

"Biliyorum ama yapamadım, cesaret edemedim. Ne yapacaklar? Ayza ne durumda? Düğünü iptal ettikleri için delirdi mi?"

Derin bir nefes aldığını hissettim. "Dolunay," dedi uyarmak ister gibi. "Düğünü iptal etmediler."

"Nasıl yani?"

"Ama Ayza delirdi."

"Neden?"

"Benim yapmamı istiyor."

"Anlamadım!"

"Benim senin yerini almamı istiyor. Nikâh memuru gecikti dediler, kokteyl devam ediyor."

"Buna hakkı yok."

"Baban da bunu yapmam gerektiğini söylüyor."

"Hayır, Çiçek. Bunu yapman gerekmiyor. Kimseye daha fazla ne yapacağını söyleyemezler. Oradan kurtul ve yanımıza gel. Üzerime hiçbir şey almadım, saat üçte bir uçak var, hepimiz onunla dönebiliriz."

"Ya yapmam gerekiyorsa?"

"Çiçek, benim için bu kadar büyük bir fedakârlık yapmanı istemiyorum," dedim her kelimenin üstüne basa basa. "Bunu kabul edemem."

"Ya senin için değilse..." Duraksadı. "Ya bu bir fedakârlık değilse?"

"Sen," dedim. "Sen bunu yapmak mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Ayza ile aranda ne geçti senin, ne konuşuyordunuz siz hem!"

"Hiçbir şey."

"Buna inanmamı bekleme benden, tamam, her neyse. Bu defa iyi düşünmek zorundasın. Biriyle evlenmiş olacaksın ve en az bir yıl bu oyunu sürdürmen gerekecek. Dolunay olarak."

"Mutlu olacak mısın?" diye sordu. "Ya pişman olursan, neleri geri çevirdiğinin farkında mısın?"

"Yarının bana ne getireceğini bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama güzel kısmı da bu. Hayatımı bu zamana kadar onlarca fedakârlık yaparak sürdürmeyi denedim ama bu, beni mutlu etmedi. Bir şeylerin başındaki kişi olmayı değil, içindeki kişi olmayı sevdim. Belki artık elimden daha azı gelir ama yine de insanlara ve onların hayatlarına dokunabilirim. Kendi hayatıma da öyle. Hayatım bir şirket değil, daha fazla yönetilmek istemediğimi biliyorum ben."

"Bu senin seçimin. Ben sadece iyi olmanı istiyorum."

"Artık senin de seçimin gibi görünüyor. Her neye karar verirsen ver, destekleyeceğim ve yanında olacağım."

"Uçak saat kaçta demiştin."

"Üç."

"Tamam, biraz düşünmem gerekiyor. Ayza seslendi, sonra yine arayacağım."

"Havaalanında bekliyor olacağım."

"Görüşürüz."

Kapattıktan sonra telefonu bir süre avucumun içinde sıkıp boşluğa daldım. O sahne gözümün önünden gitmiyordu. Çiçek'in

bana doğru adım atması ama Ayza'nın onu kolundan tutup durdurması... Çağırmama rağmen, beni görmesine rağmen aslında bana doğru gelmek için hiç acele etmemesi...

"Ne dedi, geliyor mu?" diye sordu Asır hevesle. Ona bakarken umutsuz görünmemeye çalıştım.

"Ailem ondan benim yerime geçmesini istemiş."

Alaycı bir kahkaha attı bu mümkünü olmayan bir şeymiş gibi. "Gidip onu da alalım."

"Hayır," dedim rahatsız olmuş bir şekilde. "Ben kendi kararımı verdim, onun da kendi kararını vermesi gerekiyor."

"Ama-"

"Asır," diye uyardı Doğukan. "Biraz bekleyelim. Duruma göre hareket edelim."

Sessiz bir küfür mırıldandıktan sonra önden yürümeye koyuldu. Ne hissedeceğimi bilmiyordum artık, Doğukan'la birlikte Asır'ın peşinden havaalanına doğru yürüdük.

"Bunu neden yaptığımı bile sorgulamamışlar," dedim üzgün bir şekilde. "Sadece durumu nasıl kurtaracaklarını düşünmüşler, yerime başkasını koyabileceklerini."

"Bu fikri onlara veren sizdiniz, bunu unutma."

"Bu benim hayatım. Hayatımın bir alternatifi olmamalı onların gözünde."

"İçimden bir ses Çiçek'in bunu seve seve yapacağını söylüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu çok mu kötü olur?"

"Aynı anda iki yerde olmak gibi..." Belli belirsiz gülümsedim. "Kötü değil, sadece benim için yapmasını istemiyorum."

"Belki de kendi için yapıyordur, belki o da kendi yerini bulduğunu sanıyordur."

"Belki de," diye kabul ettim. Kendi hayatının yükü omuzlarını aşağı çekmeye başladığında altında kalmaktan başka çaren kalmıyordu. Yeterince yaşamak istersen çıkabiliyordun o enkazın altından. Bulunduğun ana bakıyor ve o enkazla ne yapacağını düşünüyordun. Bir mezar ya da yeni bir hayat. Ne inşa edeceğine yine sen karar veriyordun.

26. BÖLÜM: KARNAVAL

Üzerimde bir gelinlikle gecenin bir yarısı, havaalanının giriş kapısında bekliyordum. Gelinliğin tülden etekleri kapı açılıp kapandıkça uçuşuyor, insanlar yanımdan gelip geçiyordu. Çiçek bir daha telefon etmemişti ve biz aramayı denediğimizde telefonuna ulaşılamamıştı. Asır'ı tutmak kolay olmasa da onu sonunda, eğer gelmek isterse Çiçek'i kimsenin durdurmayacağı konusunda ikna etmiştim. Ailem baskıcı olabilirdi ama bu, onları kötü insanlar yapmıyordu. Çiçek'i zorla orada tutmayacaklarını biliyordum ama *ya gelmezse*... Son birkaç saattir kaçındığım tek soru buydu. Sonunda kendime düşünmek için izin verdiğimde, eğer kalmayı seçerse onun bu hayata benden daha iyi sahip çıkacağına karar vermiştim. Yaşadığı hayat ona ne yapmasını ve ne yapmaması gerektiğini öğretmişti. İnsanları da bu hayatı da benden daha iyi tanıyordu. Kime güvenmesi gerektiğini ve aslında kimseye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. İnsanlara bir iyilik yapma şansım olsa onları Çiçek'e emanet ederdim.

"İyi geceler, hanımefendi," dedi bir adam yanıma yanaşıp. Kolonlardan birine yaslanmış kapıyı gözetliyordum. İrkilerek ona doğru döndüm ve kaşlarımı çattım.

"İyi geceler."

"Beni Ayza Bey gönderdi."

Gözlerim herhangi bir tehdide karşı etrafta Asır ve Doğukan'ı aradı ama onları kafeteryada bırakıp biraz hava almak istediğimi söylemiştim. Yine de bu saate rağmen havaalanı insanlarla doluydu. Sonra saçmaladığımı düşündüm, beni kaçıracak ya da zorla götürüp evlendirecek değillerdi.

"Ne için?" diye sordum, yine de bir adım geriye doğru çekilerek. O an aslında yaptığım şeyin ne kadar doğru olduğunu anlamıştım. Adam kolumdan tutup beni geri götürecek diye ödüm kopmuştu. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama oraya dönmek istemediğimden emindim.

"Bunu size gönderdiler efendim." Bordo bir sırt çantasını bana doğru uzattığında boşluktaki elim titriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Adam başıyla onayladıktan sonra çıkış kapısına doğru yürüyüp gözden kayboldu. Neler olup bittiğini anlamak için sanki bir ipucu bırakılmış gibi etrafı kolaçan ettim. Ne aradığımı bile bilmiyordum ama tanıdık hiç kimseye rastlamayınca gözlerim çantaya yöneldi. Her şeyin başlamasına neden olan çanta. Çiçek ile ikimize aynısından aldığım ve karıştırdığımız o bordo sırt çantası. Fermuarını açan parmaklarım buz gibiydi. İçinde sadece birkaç parça eşya vardı, bir de eski bir telefon. Parfüm. Dikişleri sökülmüş bir cüzdan. Yarım içilmiş su şişesi ve bir kimlik. Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve kimliğe uzandım.

Çiçek Yılmaz.

Bakışlarım bir süre tıpatıp bana benzeyen kimlik fotoğrafında ve üzerinde yazan isimde dolandı. Çantayı kucağıma alıp yeniden kolona yaslandım. Yanıma gelmiş olmalarına rağmen Doğukan dikkatimi çekmek için gözlerimin önünde elini sallayana kadar onları fark etmemiştim.

"O çanta nereden çıktı?" diye sordu.

"Evden göndermişler."

"Kimliğini aldın mı? Çok iyi. Peki ya Çiçek?" Asır'ın beklenti dolu gözlerine üzgün bir suratla bakabildim ve konuşmak yerine elimde tuttuğum kimliği ona gösterdim.

"Bu Çiçek'in," dedi etrafa bakınarak. "O nerede?"

"Asır," dedi Doğukan. Anlamasını bekler gibi sustu sonra.

"Gidip bilet almalıyız," dedim.

"Doğukan, Çiçek'i ara yeniden."

"Asır," dedim elimi koluna koyup. "O gelmiyor."

"Ne demek gelmiyor!"

"Seçimini yaptı."

"Bu saçmalık!"

"Değil," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bu neyin doğru olduğu ya da neyi hak ettiğimizle ilgili değil. Doğukan nasıl kendi hayatını bırakıp sizinle yaşamaya başladı, sen nasıl aileni bırakıp o eve taşındın, Osman nasıl sizinle rastlaştı, Aycan nasıl yurttan o eve geldi, Kübra'yı nasıl buldunuz o gece? Herkes başka bir yaşamdan, başka çatılardan gelip yuvası yaptı o evi. Bırak Çiçek de kendi çatısını bulsun artık."

"Başka birisi olarak mı?" diye itiraz etti. "Sen de kendi adını kullanamayacaksın?"

"Ne önemi var?" diye soludum. "O Çiçek, ben Dolunay. O yoksul, ben varlıklı. O soğuk, ben sıcak... Önemi yok! Biz en başında nasıl doğduysak o kişiyiz yalnızca. Kimsesiziz."

"Biraz daha bekleyelim."

"Saat neredeyse üç oldu," dedim onu hem teselli etmeye hem ikna etmeye çalışarak. "Gitmemiz gerekiyor, bu artık onun hikâyesi."

Doğukan, destek vermek istercesine elini onun omzuna koydu. Ben de koluna girdim. Havaalanının içinde bir şeyleri geride bırakarak ilerlerken aslında hiçbirimiz neye doğru yürüdüğümüzü bilmiyorduk. Sadece bizi bekleyen ve baş edilmesi gereken bir hayat olduğunun farkındaydık.

Üzerimdeki gelinliğin etekleri yere sürünürken güvenlik kontrolünden geçiyordum ve insanlar tuhaf bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Bordo çantayı sırtıma taktım. Doğukan elimi tuttu, Asır yanımda gülümsedi.

"Aynı gün içinde hem araba çaldık hem düğünden kız kaçırdık," diye mırıldandı. "Birini de elimizden kaçırdık."

İçinde bulunduğumuz garip ana gülmeye başladık. Elimde onların parmakları ve ne olursa olsun, ne zorluklarla karşılaşırsak karşılaşalım yanımda olacaklarına olan güven dışında hiçbir şeyim yoktu. Ne kıyafet ne başka bir şey. Güvenli kozamdan çıkmıştım, kanatlarım arkamda büyüyordu ve uçmaya hazır olduğumu biliyordum. İlk defa hiçbir şeye sahip değildim ve insanların çoğunun bunu anlamayacağını bilsem de ilk defa bir şeyleri dileyebilmeye sahiptim. İstediğim şeyler uğruna çalışmaya, zorlanmaya ve savaşmaya...

Uçaktan inip metronun açılışına kadar dışarıda simit yiyip çay içtik. Hava burada buz gibi olduğu için üçümüz de hazırlıksız yakalanmıştık. Asır'ın deri ceketi dışında bir şeye sahip değildik ve sonunda insafa gelip onu benim giymeme izin vermişti. Doğukan kapalı telefonunu açıp gelen bildirimleri kontrol ederken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordum. Çiçek'ten bir haber olup olmadığını merak etmiştim. Gerçi cevabı almıştık ama hazır olduğunda beni arayıp olanı biteni anlatmasını istiyordum.

"Bir mesaj gelmiş-" derken bana doğru uzattığı telefon yeniden çalmaya başladı. Kayıtlı olmayan numaraya bakıp telefonu yeniden bana uzattı. "Annen."

Tereddüt ve gerilimle aramayı cevapladım.

"Efendim?"

"Bunu onaylamıyorum, Dolunay," dedi ağlamaktan ve öfkeden kısılmış sesiyle. "Geri dönmen gerektiğini düşünüyorum."

"Anne-" dedim yüzümü asarak ama sözümü kesen yine o oldu.

"Dönmeyeceğini biliyorum. Hemen dönmeyeceğini... Burada sana verdiklerimize rağmen aradığın şeyi orada bulduğunu söylüyorsan eğer, tamam."

"Anlamadım."

"Baban ne derse desin, birkaç gün içinde oraya geliyorum. Nerede ve kimlerle kalacağını görmek istiyorum. Okulunu bir dönem donduracağım ve Erhan amcan da sürekli sana göz kulak olacak. Eğer uygun bulmazsak orada kalmayacaksın; senin annenim, buna hakkım var."

Bu tepkisi beklediğimin o kadar üzerindeydi ki yüzümde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. "Tamam," dedim sersemlemiş bir şekilde. Sonra telefon meşgule düşmüştü. Yüzüme kapatmıştı ama yine de kendimi gülmekten alıkoyamıyordum. Bu beklediğimden, umduğumdan, hayal ettiğimden kat kat fazlasıydı.

"Ne oluyor?" diye sordu Doğu. Başımı iki yana sallayıp elimle ağzımı kapattım. İnanamıyordum. Rüya, hatta masal gibiydi. Bana izin verdiğine inanamıyordum. Tam olarak bir izin olmasa da bunu kabul ettiğine inanamıyordum. Hepsine razıydım.

"Annem nerede kaldığımı görmek için birkaç gün içinde buraya gelecekmiş," dedim. İkisi de şaşırmış ama aynı zamanda ne dediğimi anlamamıştı. "Bu, peşimi bırakacakları anlamına geliyor."

"Yani burada kalmana izin verecekler mi?"

"Öyle görünüyor."

"Boşuna mı bu kadar masrafa girdik biz yani?"

Ters ters bakarak Asır'ın kaburgalarını dirseğimle dürttüm ama gülümsemem asla solmuyordu. Çok mutluydum. İşte şimdi birçok şeye sahiptim. Daha önce olamadığım kadar çok şeye sahiptim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum sadece sormak için.

"Eve gidip güzel bir uyku çekebiliriz," dedi Asır, yarı baygın gözleriyle.

"Kafayı mı yedin oğlum?" dedi Doğukan gülerek, omzuna yavaşça bir yumruk çaktı. "Bugün Aycan'ın tiyatro gösterisi var, yetişeceğiz demiştik ya."

"Ben onu unutmuşum."

"Ne tiyatrosu?" Birden heyecanlanmıştım. Onun için harika CV'ler hazırlayıp hem dizi film setlerine ve ajanslara hem de tiyatro gruplarına göndermiştik ama gelişmelerden elbette haberim yoktu.

"Başrol kaptı kızımız," dediler bir ağızdan gururla.

"Neden duruyoruz o hâlde?" diye söylendim panikle. "Hadi koşun, ilk metroya yetişelim." Sonra yürüyen merdivenlerden hızlı hızlı inmeye başladım. Tüller ardımdan uçuşurken ben koşuyordum. Gülüp etrafımda zikzaklar çizerek bana eşlik ettiler. Metroya inen tünelin içinde, loş ışıkların altında özgür hissettim kendimi. Hayatımız onları fark etmemizi bekleyen döngülerle doluydu. Yeterince iyi bakarsanız siz de kendi kozanızı görebiliyordunuz. Yeterince isterseniz o kozayı kırabiliyordunuz. Kanatlarınızı da gökyüzünü de tanımıyor olsanız bile bu, bir gün uçabileceğiniz gerçeğinin önüne geçemiyordu. Şimdi kendimi bir karnavaldaymış gibi hissediyordum. Hava karanlık, sokak lambaları paramparçaydı ama kanatlarında kendi ışığını taşıyan ateş böceklerinin altında dans ediyordum.

Bomboş metronun içinde, vagonlar boyunca koşmaya devam ettik. Nefesim kesilmeye başladığında kahkaha atarak oturdum boş koltuklardan birine. Metro hareket etmeye başladığında başım Doğukan'ın omzuna düştü. Yorgun bacaklarımı Asır'ın dizlerinin üzerine uzattım.

"Aklıma bir fikir geldi," dedim göz kapaklarım ağırlaşırken. "Gerçek bir karnaval kurabilirim kendime."

"Nasıl bir karnaval?"

"Düşündüm de beni en mutlu eden şey, Osman'ın annesine yardım edebilmek olmuştu. Onu o bakımsız bakımevinden çıkarmak." Birbiri ardına sıralanan cümlelerim beni keyiflendirmişti. "Ama bir kişiyi oradan çıkarmak yetmez," dedim. "Herkesi oradan çıkarmak bile yetmez."

"Ne geçiyor senin aklından?"

"O bakımeviyle başlayıp ihtiyacı olan birçok yere yardım etmeliyiz; duvarlarına, içindeki eşyalara, hatta yapılan yemeklere... Yapabildiğimizi kendimiz yaparız, yetemediğimiz yerde başkalarından destek isteriz. Yarın gidip duvarları boyarız mesela. Sonra Aycan'ın belediye bünyesindeki tiyatro kulübü var ya, herkes ayrıldı birkaç kişi kaldı demiştiniz. Onların oyunlarını internete yükleyebiliriz, sosyal medyanın gücünü bu şekilde kullanabiliriz."

"Yapabiliriz," dedi Doğukan. Dudaklarının alnıma dokunduğunu hissedince gülümsemem büyüdü. "Bu çok güzel olur."

"O beyazların içinde hiç geline benzemiyordun sen zaten," diye sırıttı Asır. "Gelin olamayınca melek rolüne soyundun, değil mi?"

Ayağımla onu dürtüp kıkırdadım.

"Bir varmış bir yokmuş," diye mırıldandı Doğukan, parmakları sonunda dayanamayıp çözdüğüm saçlarımda dolaşırken. "Küçük bir dolunay, geceye asılı kalmış. Herkes ona bakıp ne kadar eşsiz ve güzel olduğunu söyleyip duruyormuş. Yıldızlar bile kendilerinden daha çok parladığı için onu kıskanıyormuş. Ama dolunayın ne kadar yalnız ve ne kadar mutsuz olduğunu hiç kimse görmüyormuş. Bir tek güneş biliyormuş onun ne kadar hüzünlü olduğunu. Dolunay nasıl geceye hapsedilmişse, güneş de gündüze esir düşmüştü. Bulutların arasındaymış ama hiç onlardan biri olamamış. Işığı çok parlakmış, o kadar parlakmış ki her yer ışıl ışıl olduğundan kendisi görünmezmiş. Bir gün güneş doğarken dolunay onunla anlaşmış ve çok merak ettiği gündüz nöbetini devralmış. Gündüz onu, o da gündüzü çok sevmiş. Sonra zaten güneşten aldığı ışığı kullandığını anlamış. Ay, aslında güneşin aynasıymış..." Bir anda durduğunda hepimiz birbirimize bakıp kahkaha atmaya başladık. Neredeyse iyi gidiyordu.

"Eee," dedim hevesle. "Sonra ne olmuş?"

"Sonra," dedi yarım yamalak gülerek. Bir şeyler uydurmak için uzun uzadıya düşündü. "Gündüz, ayı daha çok sevmiş, o yüzden onu geceden çalmış."

"Ne saçma bir hikâye oğlum bu," dedi Asır burnunu kırıştırarak.

"Sen sus bir," dedim onu yine ayaklarımla dürterek. "Güneşe ne olmuş peki?"

Doğukan, yapay ve ağlamaklı bir ifadeyle derin bir nefes aldı. "Güneş de gündüzü aydınlatmaktan çok sıkılmış, o yüzden geceye saklanmış. Işığı o kadar çokmuş ki nereye giderse gitsin parlarmış."

Kıkırdamama rağmen bu düşünce hoşuma gitmişti. İçimden onun parlamasını diledim. *Parla, Çiçek.*

"Ay gündüz ne yapacak ki?" diye sordu Asır dilini çıkarıp alay ederek.

"Şey olacak artık," dedim yerimden doğrulup düzgün bir şekilde oturarak. "Aqua mavisi okyanusların kıyısına vuracağız kahkaha atmaktan. Çakıl taşlarının üzerinde kaplumbağaların dolaştığı bembeyaz kumlara uzanarak yeşil bir ateşin etrafında toplanacağız. Gülümsemeden geçmeyecek kimse birbirinin yanından, gökyüzüne bakıp yıldızlarda bulacağız rotalarımızı.

Hiç kimse diğerinden daha zayıf ya da daha şişman olmayacak, herkesin bir parça ekmeğini herkesle paylaştığı bir dünya kuracağız.

Sevgi bir yanardağ gibi patlayacak ve üzerimizi kaplayan coşkulu lavlar altında ezileceğiz. Herkes sevdiği birinin elini tutarken diğer eliyle dostunun omzuna yaslanacak. Kuşlar ağaçların tepesinde çalacak şarkımızı, köpeklerle kedilerin aynı uçurtmanın kuyruğuyla olan yarışını seyredeceğiz. Tom aslında sevdiği için hiç yakalamadı Jeryy'i, yakalayamadığından değil.

Güzel bir gelecek kurmak için çalışacağız ve hepimiz orada olacağız."

Kırık bir sokak lambasının altındaydı evimiz ama içi ışıl ışıldı.